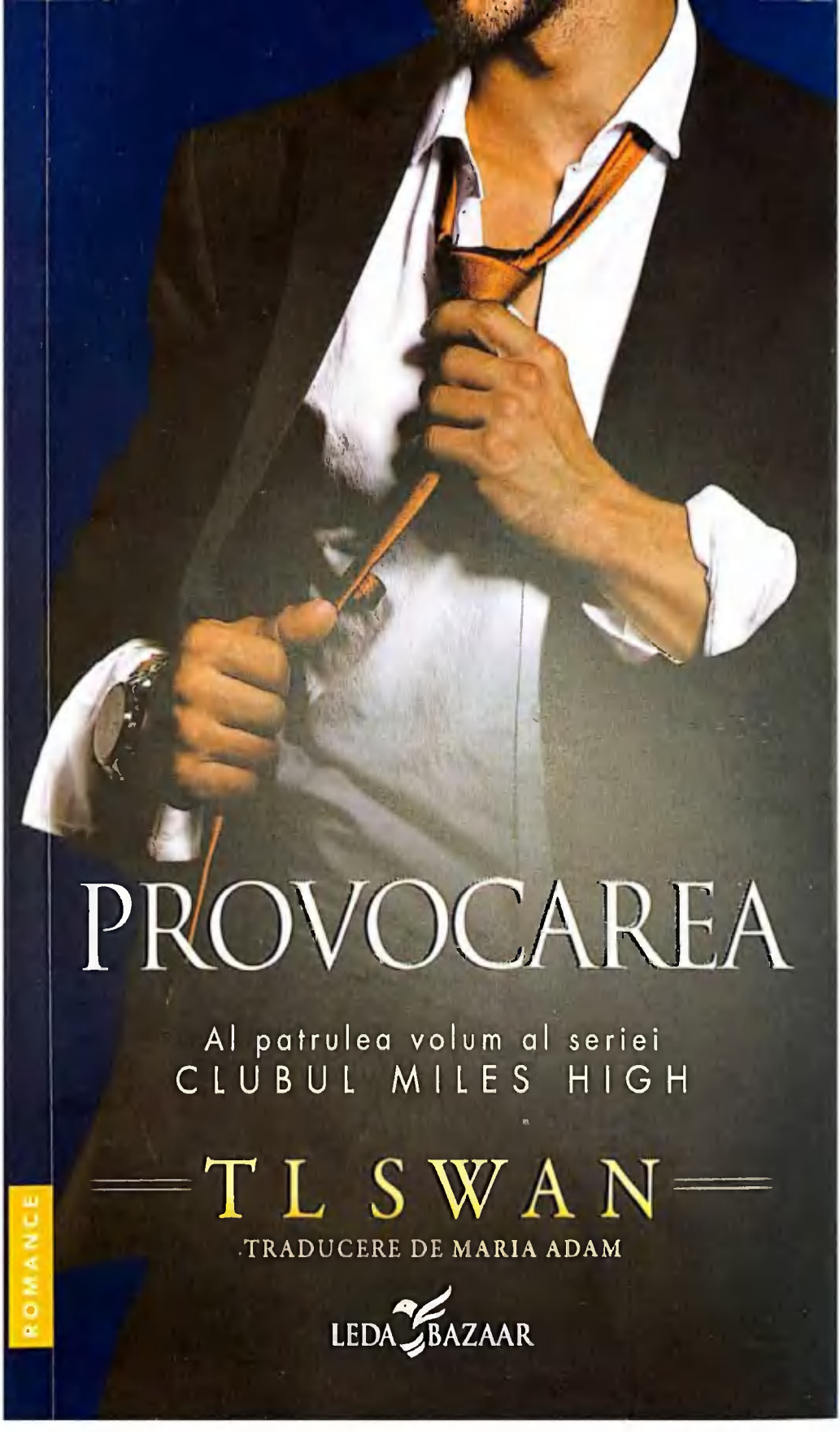

PROVOCAREA

Al patrulea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

TL SWAN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

Scanned with CamScanner

T L SWAN

PROVOCAREA

Al patrulea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Scanned with CamScanner

RECUNOȘTINȚĂ
Calitatea de a fi recunoscător;
abilitatea de a arăta apreciere
pentru ceva și de a întoarce bunătatea cuiva.

Scanned with CamScanne

Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere
care mi-au schimbat viața.
În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.
Data viitoare când spuneți alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!
Eu fac asta în fiecare zi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

Christopher

BÂZÂITUL INSISTENT AL ALARMEI ÎNTRERUPE TĂCEREA ŞI **mă trezesc, întinzându-mă în pat.**

— Mama mă-sii, parcă am dormit doar vreo trei minute! bâigui.

— Cred că asta am şi făcut! şopteşte Heidi, aruncându-şi un picior peste mine.

Moţăi cu ochii închişi, dar simt o pereche de buze pe gât din cealaltă parte.

— 'Neaţa! Nicki! şoptesc.

Ea zâmbeşte, cuibărindu-se mai aproape de gâtul meu.

— Bună dimineaţa, Christopher!

Rămânem toţi trei într-o tăcere liniştitoare alte câteva minute, însă ştiu că trebuie să mă pun în mişcare. Am o şedinţă de consiliu la nouă.

— Sus! spun şi oftez adânc.

Fetele mormăie îmbufnate.

Mă ridic în capul oaselor şi arunc o privire în jur. Peste tot sunt împrăştiate haine, iar în cada scufundată în podeaua din baie văd o sticlă de vin şi trei pahare. Mă aplec şi o sărut pe Nicki pe şold.

— Trezeşte-te, fetişcano!

Scanned with CamScanner

— Pleacă de-aici!

Se rostogolește pe cealaltă parte.

Zâmbind, îi trag o palmă peste fund lui Heidi.

— S-a terminat petrecerea!

— Au! strigă ea.

Cobor din pat, dar rămân la marginea lui, ca să admi priveliștea. Nu o să mă satur niciodată să văd două feme frumoase în așternuturile mele.

— Haideți, plecați!

Trag păturile de pe ele.

— Trebuie să merg la birou!

E foarte ușor să le conving să vină aici, dar nu e la fel de ușor să le fac să plece.

— Ce se întâmplă diseară? întreabă Nicky.

— Nimic, îi răspund, plimbându-mă dezbrăcat prin cameră și adunându-le hainele. Sunt ocupat.

— Cu ce? întreabă Heidi, sprijinindu-se în coate.

Părul blond îi stă vâlvoi și ciufulit.

— Am o întâlnire.

Îi arunc cu chiloții în cap.

— Cu o fată cuminte!

Fac ochii mari ca să subliniez ideea.

— Exact opusul vostru, stricatelor!

Pufnesc amândouă în râs.

— Dar ție îți plac stricatele! spune Nicky.

Mă sprijin în mâini și le sărut pe amândouă, apoi o prind de păr pe Nicky și o trag spre mine ca să o pot săruta mai îndelung. E preferata mea.

— Așa e! Îmi plac!

Mă aplec și îi sărut sânul lui Heidi. Mă prinde de păr, și simt un zvâcnet între picioare. Când mă prinde de păr, s-a zis cu mine.

Încetează! N-am timp de așa ceva. Mă desprind din strânsoarea ei.

— Păi... ne suni când te întorci de la întâlnirea aia plictisitoare? mă întreabă Heidi.

Rânjesc și îmi reiau adunatul hainelor. Ce bine mă cunosc amândouă!

— Probabil!

Trag de sutienul lui Nicki ca de o praștie și i-l arunc în cap. O lovește cu putere.

— Au, termină! îmi strigă, luându-și sutienul.

Intru în baie și pornesc dușul. Le văd întinse în continuare în pat și mă întorc în cameră cu mâinile în șold.

— Ridicați-vă până nu vă pun să faceți lucruri de nedescris! le îndemn.

— Ce-i nou în asta?

Heidi îmi zâmbește jucăuș. E ciufulită toată și proaspăt satisfăcută.

Tentant...

— Am o ședință de consiliu la nouă.

Fac duș și, când ies după câteva minute cu un prosop alb în jurul taliei, le văd îmbrăcându-se încet, așa că intru în dressing. Îmbrac un costum bleumarin și o cămașă albă, îmi pun Rolexul la mână, apoi pantofii negri și cureaua, după care mă întorc în baie.

Ca de obicei, fetele intră și se așază pe măsuța de toaletă ca să stăm de vorbă cât îmi aranjez părul.

— Ce treburi ai azi, șefule? mă întreabă Nicki, strângându-mi cravata mai tare.

— Chestii de afaceri.

— Îmi plac chestiile de afaceri! îmi răspunde Heidi. Spune-mi ceva ce ar zice un șef!

— Ești concediată!

Chicotesc amândouă.

— Spune-mi și mie ceva ce ar zice un șef! îmi cere Nicky.

— Apleacă-te peste birou!

Scanned with CamScanner

O întorc cu spatele și-i ridic rochia peste fund. Simt un val de excitație văzându-i fundul mic în aer... pregătit și așteptând.

Du-te dracului la muncă!

— Să mergem! mă răstesc și ies grăbit din baie.

Aud o voce din bucătărie.

— Bună dimineața, domnule Miles!

— Bună dimineața, domnișoară Penelope! îi răspund, luându-mi servieta din birou.

Mă întorc în bucătărie, iar domnișoara Penelope îmi întinde un termos cu cafea.

— Ești cea mai bună menajeră din toate timpurile, fără îndoială!

Îi zâmbesc și o sărut pe obraz.

— Știu, dragule!

Nici măcar nu glumesc. Domnișoara Penelope chiar e cea mai bună menajeră din toate timpurile. Dacă nu ar avea 56 de ani... și n-ar fi deja măritată, aș lua-o de nevastă.

Fetele apar de după colț.

— Bună dimineața, domnișoară Penelope! strigă la unison.

— Bună dimineața, fetelor! zâmbește ea, apoi se întoarce spre mine și-mi face un semn ghiduș cu ochiul.

Da, da, știu!

Sunt un om rău.

Am lămurit deja de un milion de ori chestia asta.

— Acum trebuie să plecăm. O zi frumoasă, domnișoară Penelope!

— Mulțumesc, dragule! Și ție la fel!

Mergem spre ușă și urcăm în lift în timp ce fetele stau de vorbă. Când ajungem la parter, ne îndreptăm împreună spre intrarea în clădire. Hans așteaptă lângă mașină.

— 'Neața, Hans! îi zâmbesc.

— Bună dimineața, domnule Miles!

Își pleacă ușor capul.

— Le conduci tu pe fete acasă, te rog? îl întreb.

— Da, domnule! îmi răspunde zâmbind. Bineînțeles!

— 'Neața, Hans!

Fetele zâmbesc în timp ce le deschide portiera din spate a limuzinei. Le sărut pe amândouă pe obraz la plecare și urcă fericite în mașină. Mă uit cum dispare limuzina și mă întorc în clădire să iau liftul spre subsol. Urc într-un Porsche negru și ies din parcare, după care intru într-o coloană lungă de mașini.

Îhh... traficul londonez! Există ceva mai rău de-atât?

Trei ore mai târziu

— Și cel de aici...

Jameson arată o linie de pe diagramă.

— Urmărim tendința asta. Vedeți cum suprapopularea...

Casc și abia îmi mai țin ochii deschiși.

— Nu te lăsăm să dormi, Christopher? se răstește la mine Jameson.

Păi, da, de fapt!

Îmi dreg glasul ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Iartă-mă! mă scuz.

Doi dintre frații mei, Jameson și Tristan, au venit la Londra ca să se întâlnească cu mine și Elliot pentru ședința trimestrială de consiliu. Tâmpeniile despre care avem de discutat sunt extrem de plictisitoare. Jameson începe din nou să vorbească, oferind nenumărate detalii despre o tendință de creștere, așa că mă apucă iarăși criza de căscat.

Jameson mă privește încruntat.

— Scuze! șoptesc, încercând să nu-l mai întrerup.

Pe toți dracii, concentrează-te!

Scanned with CamScanner

Abia îmi mai țin ochii deschiși. Mă uit la ceas. Cât mai durează ședința asta?

Elliot începe să vorbească:

— Am urmărit rezultatele și am descoperit...

Și vorbește, și tot vorbește... Casc iar.

— Termină odată! răbufnește Tristan. Nu ești singurul mort de oboseală!

Îmi ridic ochii și-i văd pe toți trei întorși spre mine.

— Pun pariu că felul în care a obosit Christopher a fost mult mai distractiv decât al tău! comentează Elliot ironic.

— Sută la sută, bombăne Tristan sec. Am dormit pe jos în timp ce copiii dormeau în patul meu, fir-ar să fie!

— De ce? se încruntă Jameson.

— Fetele au hotărât că nu vor să doarmă decât în dormitoarele lor de acasă.

Schițează un surâs prefăcut.

— E foarte distractiv să călătorești în perioada asta!

— Dacă ești prost!

Clatin dezgustat din cap.

— Ce înseamnă asta? se răstește Tristan.

— Doar că...

Mă opresc.

— Doar că, ce?

— Doar că-mi imaginam că tu ești părintele, răspund nonșalant și iau o gură de apă. Nu pot să înțeleg de ce naiba lași copiii să doarmă în pat și tu dormi pe jos.

— Summer nu e în apele ei; tușește, se justifică Tristan.

Mă strâmb la el.

— Nu respira în direcția mea, ticălos plin de germeni ce ești!

— Dacă ai avea copii, ai înțelege, mi-o întoarce Tristan.

Elliot râde.

— De parcă se va întâmpla vreodată așa ceva!

Tristan pufnește în râs.

— Știu, nu?

— Putem să ne concentrăm naibii la discuție? zice Jameson și bate în tabla albă.

— Ce naiba vrei să spui? întreb, uitându-mă la el. O să am și eu copii într-o bună zi.

— Ba nu!

Jameson scrie pe tablă de parcă și-a amintit următorul subiect de discuție.

— Nu există nicio șansă să faci copii!

— Poftim? strig indignat. Ce porcărie! Habar n-ai!

Tristan își dă ochii peste cap de parcă sunt tâmpit.

— Tu ești cel care habar n-are!

— Ești prea egoist ca să ai o soție și copii. Nu o să se întâmple niciodată! îmi zice, rânjind, Elliot.

— O să și-o tragă în grup și la 90 de ani! răspunde Jameson indiferent în timp ce desenează o diagramă pe tablă.

Băieții se pun pe râs.

— Ca să știți și voi... Nu mi-o trag în grup!

Îmi aranjez cravata, enervat.

— Doar încurajez activitățile în grup unde fiecare este tratat în mod egal.

Îmi îndrept umerii.

— E o mare diferență!

Încep toți trei să râdă și văd negru în fața ochilor.

— Sunteți foarte critici având în vedere că și voi ați fost exact ca mine!

— Ba nu, nu am fost! se răstește Elliot. Nici pe departe. Ești defect!

— Nu sunt defect, la naiba! icnesc indignat.

— Ai 31 de ani și n-ai avut niciodată o iubită. Nici măcar una! spune Tristan.

— Scoți niște fete de treabă la întâlniri simbolice ca să te amăgești singur că au vreo șansă. Pe lângă faptul

Scanned with CamScanner

că nu ți-o tragi decât cu două femei odată, ca să nu existe șansa să te îndrăgostești de vreuna, comentează și Jameson impasibil.

Rămân cu gura căscată de groază.

— Așa mă vezi tu?

— Păi, așa ești, îmi răspunde Jameson și începe să bată cu mâna în tablă. Acum... să revenim la analiză! adaugă.

Inima îmi bubuie furios în urechi în timp ce-i privesc. Nu-mi vine să cred!

— *Nu* sunt defect!

— Ești răsfățat, adaugă Elliot.

— Cum adică sunt răsfățat? icnesc îngrozit.

Jameson se strâmbă.

— Of, te rog!

— *Nu* sunt răsfățat, la dracu'!

— Ba da, ești, răspunde Elliot.

— Dă-mi un exemplu! mă răstesc.

— N-ai fost în viața ta la un interviu, dar ai slujba visurilor tale. Ai apartamente de lux la New York, Londra și Paris, precum și angajați în toate colțurile lumii. Ai o colecție de mașini sport în valoare de zece milioane de dolari. Oamenii par să creadă că ești extrem de arătos și e de ajuns să te uiți la o femeie, și-i și cad chiloții de pe ea... indiferent dacă e măritată sau nu, îmi spune Jameson calm.

Deschid gura să mă apăr, dar nu reușesc să zic nimic.

— Și... nu vrei să ieși niciodată cu o fată de rând pentru că o consideri inferioară, adaugă Tristan.

— Nimeni nu vrea să iasă cu o fată de rând! strig scandalizat.

Jameson mă privește drept în ochi.

— Spune-mi când ai fost nevoit să muncești ultima oară pentru ceva, Christopher!

— Du-te draculuiI pufnesc.

— Nu, vorbesc serios! Când a fost ultima dată când ţi-ai fixat un obiectiv şi nu l-ai îndeplinit în aceeaşi seară?

Elliot zâmbeşte, legănându-se pe scaun, şi îi văd pe toţi cum aşteaptă să le răspund.

— Nu are ce să spună. Nici măcar un singur exemplu, rânjeşte Tristan.

— Am obiective pe care încă nu le-am îndeplinit, mă bâlbâi stânjenit.

— Să dormi singur? sugerează Elliot.

Îşi dau capul pe spate şi râd în hohote, crezând că e cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată.

Mă simt trădat.

Aşa mă văd ei?

— Duceţi-vă draculuiI spun şi mă ridic. Şi la dracu' cu şedinţa voastră tâmpită! Nu mai rămân să ascult porcăriile astea!

Ies nervos din birou şi trântesc uşa.

— Treci înapoi, blegule! strigă Jameson după mine.

Îi aud izbucnind din nou în râs... *Nenorociţii!*

Trec pe lângă recepţie şi secretarele îşi ridică ochii, văzându-mă nervos. Probabil e o premieră. Eu nu sunt niciodată nervos.

— Christopher, e totul în regulă? se încruntă Victoria.

— Evident, nu! Nu e! pufnesc. Nenorociţii ăia cred că sunt răsfăţat!

Îmi ridic mâinile în aer în timp ce trec pe lângă ea.

— Îţi vine să crezi?

— Nu. Absolut deloc!

Victoria mişcă din buze ca să-şi ascundă zâmbetul.

Îmi mijesc ochii, avertizând-o tacit, şi merg mai departe spre biroul meu. Le aud pe secretare cum râd pe înfundate la recepţie.

Văd negru în faţa ochilor!

Scanned with CamScanner

A înnebunit lumea. Încep să-mi pregătesc servieta cu mișcări smucite.

Nu.

Sunt.

Răsfățat!

Acuzația asta mă jignește. Cum îndrăznesc? Au măcar habar ce înseamnă să fii răsfățat? Chiar nu cred că au.

Mă întorc spre lift și fetele mă privesc mirate.

— Plec! le anunț.

— Unde te duci? mă întreabă încruntată Victoria.

— Oriunde vreau!

A sunat aiurea. Arăt cu degetul spre ea.

— Pentru că m-am enervat, nu pentru că sunt răsfățat.

Victoria face ochii mari, subliniind ideea.

— Taci, Victoria! îi strig.

— Da, domnule! îmi zâmbește.

— Și nu mă lua de sus!

— N-aș îndrăzni.

Spumeg și mai tare. Fetele își lasă capul în jos ca să nu le văd cum chicotesc.

— Nu mai râdeți, altfel vă concediez pe toate! le ordon.

De data asta, izbucnesc toate în hohote de râs. De obicei, eu sunt tipul nostim de la birou. Niciodată nu sunt cel morocănos.

— Gata! explodez.

Ușile liftului se deschid și dau buzna înăuntru, apăsând butonul cu putere.

— Nu primiți prime de Crăciun!

Încep să râdă și mai tare.

Vrăjitoarele! Iau liftul până la parter, apoi mă duc în parcare și privesc în jur. Mașina mea nu e unde am lăsat-o.

Mă îndrept spre valetul parcării.

— Unde-i mașina mea?

Scanned with CamScanner

Omul face ochii mari de groază.

— Hmm...

Privește agitat în jur.

— Nu știam că veniți s-o luați, domnule. Am dus-o la nivelul inferior ca să facem loc pentru mașinile celor care pleacă înaintea dumneavoastră.

Poftim? Ridic furios dintr-o sprânceană.

— Când parchez pe un loc rezervat, mă aștept ca nenorocita de mașină să fie unde am lăsat-o!

Valetul deschide gura, dar o închide la loc fără să spună nimic.

— Ce e? mă răstesc la el.

— De asta avem cheile, domnule, ca să putem muta mașinile în funcție de program. Asta facem în fiecare zi.

— Ți se pare că acum respect programul? mă răstesc. Și eu ce-ar trebui să fac? Am nevoie de mașină. Acum!

— Ei, poftim! aud pe cineva mormăind.

Mă întorc și-l văd pe Elliot într-o parte, ascultând.

Ce dracu' face aici?

— Nu contează! i-o trântesc, mergând spre lift. O să iau un Uber.

Îmi îndrept cravata, încercând să-mi recapăt cât de cât controlul.

— Pentru că sunt *maleabil*!

Valetul se încruntă și se uită la Elliot.

— Maleabil, repetă Elliot.

— Du-te sus, Elliot, până nu pun șoferul de Uber să te calce! îi strig și apăs butonul ca să închid ușile.

Elliot o ia la fugă și intră după mine, iar ușile se închid.

— Calmează-te! îmi spune. Ne distram și noi.

Încleștez maxilarul, privind în față.

— Nu ești răsfățat!

Îmi ridic bărbia sfidător.

— Te crezi îndreptățit.

Scanned with CamScanner

Simt că-mi ies ochii din orbite.

— Îndreptățit să te pocnesc chiar acum! mârâi la e

Ușile se deschid și traversez holul ca să ies în strad

Elliot vine grăbit după mine.

Stăm amândoi pe trotuar, iar el îmi aruncă o privir

— La ce oră vine?

— Cine?

— Uberul.

Mă încrunt.

— L-ai comandat... nu?

— Normal că da! răspund furios.

Cum dracu' faci asta?

— Nu iau un Uber, îl anunț, ridicându-mă pe vârfuri să mă uit în lungul străzii. Iau un taxi. Susțin metodele demodate.

— Ah! rânjește Elliot. Bravo ție!

Văd clipa de groază în care mă observă portarii.

— Domnule Miles! mă strigă ei și aleargă spre mine. Cu ce vă putem ajuta, domnule?

— Eu...

Elliot îmi taie vorba:

— E în regulă! Zâmbind, adaugă: Dar vă mulțumim, oricum!

Portarii se întorc încet și mă uit la Elliot, care mă urmărește cu atenție.

— Haide odată! îmi spune.

— Ce vrei să spui?

— Ia un taxi!

— Chiar crezi că nu sunt în stare să iau singur un taxi?

— Când ai luat un taxi ultima oară?

— Când ai intrat ultima oară în spital bătut măr? îl întreb și îmi mijesc ochii la el.

Elliot își ridică mâinile, capitulând.

Scanned with CamScanner

— Ziceam și eu...

Se întoarce în clădire și-l văd cum dispare în lift.

Mă uit după el, simțindu-mă plin de hotărâre. O să iau singur un nenorocit de taxi! Ies pe stradă și văd un taxi care se apropie. Ridic brațul.

Trece în viteză pe lângă mine cu un pasager în spate.

Hmm...

Mai vine unul și-mi ridic brațul. Trece direct pe lângă mine.

— Nenorocitule! strig după el.

Stau pe marginea drumului timp de cinci minute. Nu oprește niciun taxi.

Ce naiba e cu ei? Ăștia nu știu că trebuie să ajung undeva? Asta-i discriminare!

Aud o voce:

— Domnule Miles!

Mă întorc și văd că Hans a parcat limuzina.

— E totul în regulă, domnule?

— Hmm...

Privesc în jur. Nu oprește niciun taxi, și s-ar putea să stau aici o veșnicie. Mă uit înăuntru ca să mă asigur că Elliot a plecat.

— Du-mă acasă, te rog!

Cu un zâmbet amabil, îmi deschide portiera din spate și urc. După aceea, intră în trafic.

— De unde știai că sunt aici? îl întreb.

— M-a sunat Elliot.

— Te-a sunat Elliot? întreb furios.

— Da, a spus că trebuie să vă salvez.

Ticălosul!

— M-am distrat de minune! gângurește ea.

— Și eu!

Scanned with CamScanner

Zâmbesc fals. Abia mă abțin să nu mă uit la ceas în timp ce ne luăm la revedere pe stradă. Oare cât mai durează? A fost cea mai oribilă întâlnire din istorie!

Plictisitoare... Al dracului de plictisitoare!

Carly e frumoasă, deșteaptă și dulce și are un trup criminal! E tot ce ar trebui să-mi doresc. Și totuși, ca de fiecare dată când ies singur cu o fată, mă plictisesc îngrozitor. M-am gândit chiar să-i cer ospătarului să otrăvească mâncarea ca să am o scuză bună să plec.

Cuvintele lui Tristan și ale lui Jameson mi-au trecut prin minte de un milion de ori.

„Ai 31 de ani și n-ai avut niciodată o iubită. Scoți niște fete de treabă la întâlniri simbolice ca să te amăgești singur că au vreo șansă. Pe lângă faptul că nu ți-o tragi decât cu două femei odată, ca să nu existe șansa să te îndrăgostești de vreuna."

Carly mă privește încruntată.

— E totul în regulă?

O văd cum mă privește, dornică să o sărut.

— Eu doar... Am o durere de cap. Îmi pare rău, dar...

Mă opresc înainte să continui cu minciuna.

— E OK! îmi răspunde, zâmbind. Unii oameni nu au conexiunea aceea, nu-i așa?

Interesant! *Eu am conexiune cu toată lumea!*

— Tu o ai cu majoritatea oamenilor? o întreb.

— Da.

— Și cu noi de ce nu crezi că s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Din multe motive.

— Spune-mi!

Pufnește în râs.

— Nu cred că vrei să știi ce am de zis.

— Crede-mă că vreau!

— Păi, pentru început, ești prea perfect!

Scanned with CamScanner

Mă încrunt.

— Poftim?

Se schimbă la față.

— Uite... N-am vrut să te jignesc. Nu m-am exprimat cum trebuie.

— Nu, te rog! o încurajez. Explică-mi! Cum pot să devin mai bun dacă nu știu ce e în neregulă cu mine?

— Nu trebuie să devii mai bun. Trebuie doar să...

Se oprește, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Nu ai profunzime.

— Poftim? întreb și îmi duc mâna la piept. Eu? Nu am profunzime? icnesc șocat. Ba am o profunzime dată dracului!

Începe să râdă.

— Asta e problema. Nu vei înțelege niciodată ce vreau să spun, Christopher, și e în regulă – nu e nevoie să înțelegi. Nu e ceva relevant în viața ta.

O privesc încruntat.

— Ce înseamnă asta?

— Viața ta a fost perfectă, așa că nu a trebuit să sapi prea adânc ca să afli cine ești cu adevărat.

Mă sprijin pe un picior, supărat că aud chestia asta pentru a doua oară pe ziua de azi.

— Te contrazic! De ce cred oamenii că numai greutățile întăresc caracterul? De ce ar trebui să sap adânc ca să aflu cine sunt dacă eu știu deja?

Se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz.

— Pentru că presiunea șlefuiește diamantele.

Se întoarce și se îndepărtează agale pe stradă.

— Ce înseamnă asta?

Îmi pun mâinile în șold, dezgustat.

— Sunt un nenorocit de diamant, Carly! strig după ea, desfăcându-mi larg brațele. Știi câte femei ar vrea un diamant ca mine?

Scanned with CamScanner

Râde în hohote și se întoarce spre mine.

— Femeile cu care ieși tu nu vor decât un cărbune bogat. Nici nu știu ce-i acela un diamant. Sunt doi cărbuni care se întâlnesc.

Casc gura de groază.

Îmi trimite o bezea, apoi se întoarce și dispare în noapte. Îmi trec mâna peste bărbie, uitându-mă după ea.

A fost ciudat! Hmm, și... Nu-mi place să recunosc, dar... interesant!

Pornesc pe stradă și intru într-un bar, după care mă așez pe o bancă la fereastră.

— Ce doriți? mă întreabă un ospătar.

— Whisky, îi răspund neatent.

Începe ploaia și o privesc pe fereastră.

— Poftiți! îmi spune ospătarul, așezând paharul în fața mea.

— Mersi!

Rămân să-l beau singur.

Am avut o zi de rahat și, nu-mi place s-o spun, dar se pare că există o latură a personalității pe care alții o văd, iar eu, nu.

„Femeile cu care ieși tu nu vor decât un cărbune bogat."

Îmi trec mâna peste față, scârbit. O fi adevărat? Îmi dau capul pe spate și golesc paharul.

„Ești defect."

A fost o zi ciudată, plină de descoperiri. Oare au dreptate? Cum să-mi găsesc diamantul dacă sunt doar un cărbune bogat?

Aud o voce.

— Nu poate fi chiar atât de grav!

Îmi ridic ochii și văd o chelneriță care șterge masa de lângă mine.

Scanned with CamScanner

— De ce spui asta?

— Păi, stai aici de trei ore și pari nefericit.

— Poftim?

Mă uit la ceas. Unu și jumătate... Rahat!

— Scuze! bolborosesc, ridicându-mă în grabă și scoțând portofelul.

Chelneriţa îmi aduce nota de plată.

— Te-a părăsit? mă întreabă.

Mă încrunt, nedumerit de idee.

— Nu, nicidecum.

— Ai părăsit pe cineva?

— Nu.

Vezi-ți de treaba ta!

— Ai fost concediat?

N-am chef de vorbă și nu vreau decât să tacă.

— Da. Concediat, o mint.

— Păi, e grozav! îmi zâmbește. Îmi plac răscrucile de drum.

Femeia asta e complet idioată!

— Cum e grozav să fii concediat?

— Pentru că poţi s-o iei de la capăt. Poţi să devii cine vrei să fii.

O privesc încruntat.

„Să devii cine vrei să fii."

— Adică, o a doua șansă! șoptesc mai mult pentru mine.

— Da.

Începe din nou să șteargă tejgheaua.

— Tu ce ai face? o întreb. Cum ai lua-o de la capăt?

Îmi zâmbește visătoare.

— Aș dispărea și aș călători prin lume. Să o văd cu ochi noi, neîntinaţi.

Mă uit la ea și gândurile încep să-mi alerge nebunește prin minte. Nu e prima dată când aud acest lucru. Mi-a trecut și mie prin cap cu ani în urmă.

Scanned with CamScanner

— Adică, nu că cineva chiar și-ar permite cu adevărat s-o facă.

Ridică din umeri.

— Dar nu-i așa că ar fi grozav?

— Ar fi...

Îi plătesc și, adâncit în gânduri, merg după colțul străzii, unde sunt taxiurile. Este unul care așteaptă și urc pe bancheta din spate.

— Încotro? întreabă șoferul vesel.

Zâmbesc. Vezi... *Pot* să iau singur un taxi. De fapt, sunt convins că pot să fac orice îmi pun în gând. O să le arăt eu nenorociților de ce sunt în stare!

Dar fără bani?

Hmm... dificil!

Stau întins pe spate și mă uit la tavanul dormitorului întunecat. Am o senzație neplăcută în stomac care nu-mi dă pace.

De când mi-a venit ideea cu a doua șansă, nu-mi mai iese din minte. Dar chiar trebuie să devin invizibil ca să fiu văzut?

Oare reacționez exagerat? Nu vreau să cad în capcana în care banii îmi conduc viața, dacă n-am făcut-o cumva deja.

Urăsc felul în care mă văd frații mei. Și Carly, care mă consideră un cărbune. Cel mai rău e că are dreptate. În momentul de față, sunt sută la sută cărbune.

Nici măcar nu știu cum să găsesc profunzimea și urăsc ideea în sine. Sunt mai bun de atât. Știu că sunt. Reprezint mai mult decât numele meu de familie... dar cum să descopăr ce anume este acel lucru?

Dacă aș trăi un an fără bani, cum ar fi? Îmi imaginez posibilitățile și riscurile, dar și mândria pe care aș simți-o la sfârșit, știind că am reușit.

Scanned with CamScanner

N-am ieșit în oraș săptămâna asta; pentru prima dată, nu suport gândul de a socializa. Nu vreau să ies... Vreau să dispar!

Luni dimineața

După cea mai lungă săptămână fără sex din istorie, am luat o decizie. Ies hotărât din lift.

— Bună dimineața, fetelor! le spun când trec pe lângă ele.

— Bună dimineața, Christopher!

Merg pe coridor și intru în biroul lui Elliot. Jameson și Tristan se întorc la New York în seara asta, și știu că trebuie s-o fac acum, cât mai suntem împreună.

— Putem vorbi cinci minute în biroul meu? îl întreb.

Elliot ridică ochii din calculator și se încruntă.

— Despre ce?

— Ia-i pe Jay și Tris și veniți la mine!

— OK!

Mă întorc în birou și deschid calculatorul. Am multe de făcut.

— Ce e? întreabă Jameson.

Intră în birou și se trântește pe canapea. Elliot și Tristan vin după el.

— Ce se întâmplă?

— Îmi iau un an liber de la Miles Media, îi anunț.

— Poftim? se încruntă Jameson. De ce?

— Mă deconectez.

— Cum?

— Plec în drumeție cu rucsacul în spate.

Scanned with CamScanner

Capitolul 2

— CRED CĂ GLUMEȘTI!

— Nu!

Mă așez la birou.

— Pentru cât timp?

— Un an.

Elliot se strâmbă.

— Du-te dracului! În niciun caz n-ai face așa ceva. Cât pe ce să mă păcălești! Ce vrei, de fapt?

— Vorbesc cât se poate de serios.

— Nu o să reziști nici măcar o oră în drumeție, darămite un an! pufnește Tristan. Ești mai pretențios decât noi trei la un loc.

Mă înverșunez și mai tare:

— Nu sunt complet inutil, să știi!

— Dacă e vorba de cum te-am tachinat săptămâna trecută, noi doar glumeam!

— Nu e vorba de voi. E vorba de mine.

— Și de faptul că ți-ai pus în minte să te sinucizi? răspunde Jameson sec.

— Ceea ce-ați spus m-a pus pe gânduri, și dacă nu mă schimb...

Mă opresc, fiindcă nu vreau s-o rostesc cu glas tare.

Scanned with CamScanner

— Ce?

— Am ideea asta de câțiva ani deja. Știu că, dacă nu plec acum, o să fiu prea bătrân.

— Păi, ești deja prea bătrân, la naiba! se răstește Jameson. N-am văzut niciodată un excursionist cu rucsacul în spate la 31 de ani!

— De parcă ai cunoaște *așa* de mulți!

Fac ochii mari.

— De ce vrei să pleci?

— Pentru că trebuie. Trebuie să mă adun. Am spus mereu că o voi face și cred că acum e momentul potrivit.

Elliot se plimbă de colo-colo.

— Adică, bănuiesc că... Aș putea reorganiza personalul... Ai putea lucra la birourile din străinătate.

— Nu, fără relații! Vreau să-mi găsesc drumul și să mă întrețin singur. Nu iau decât două mii de dolari la mine. Presupun că o să-mi ajungă o lună dacă mă abțin de la cheltuieli?

Jameson izbucnește în râs.

— Tu... fără bani?

— Mă omori cu zile! râde Tristan. Tu cheltui mai mult de-atât într-o singură zi.

— Și ce slujbă o să ai? se bâlbâie Elliot.

Cu ochii măriți, așteaptă să-i răspund. Aproape văd cum îi crește îngrijorarea.

— Păi, zis și ridic din umeri, de parcă nu e cel mai înfricoșător lucru pe care l-am făcut vreodată. Încă nu știu. O să găsesc eu ceva. O să descopăr pe parcurs.

— Nu! răbufnește Elliot. Nici în ruptul capului! Ai nevoie de un plan. Cei din familia Miles nu descoperă pe parcurs. O să sfârșești mort pe undeva. Nu accept să fii singur în lumea largă. E plină de nenorociți!

— Nu e alegerea ta!

Scanned with CamScanner

— E o prostie! mă avertizează Jameson. Fără a mai pune la socoteală că e periculos.

— M-am gândit foarte bine toată săptămâna și știu că e ceea ce trebuie să fac. Dacă renunț acum, știu că are să-mi pară rău.

Ridic din umeri.

— În fond... cât de rău poate fi?

— Rău, îmi răspunde Elliot. Foarte rău. Ai putea ajunge acasă într-un sac pentru cadavre.

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce naiba ești atât de teatral?

— Păi, e teatral! se răstește Tristan. Nu poți să-ți faci naibii o iubită ca un om normal?

— Nu le spuneți mamei și tatei! adaug.

— Poftim? întreabă Tristan. Cum dracu' îți imaginezi că nu vor observa că lipsești un an întreg?

— O să le spun că fac un curs în Franța. O să-i sun tot timpul și o să mă întorc la Paris din Spania ca să-i văd câteva zile, dacă se hotărăsc să-mi facă o vizită.

— Spania?

— Încep cu Spania.

— De ce?

— Nu știu, răspund, ridicând din umeri. Pentru că-mi place paella, presupun.

— O, să-mi trag una!

Jameson se ciupește de rădăcina nasului.

— Nu pleci cu rucsacul în spate pentru o nenorocită de paella, Christopher! Trebuie să fie un restaurant spaniol bestial chiar aici, în Londra, sunt convins!

— Dacă vreți, o să vă sun pe toți în fiecare zi!

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Dar plec. Nu mă puteți opri!

Rămân tăcuți.

Scanned with CamScanner

— Și o să vă spun unde merg în cazul în care lucrurile merg prost, adaug.

— Pleci cu un bodyguard, mă anunță Jameson.

— Nu iau niciun nenorocit de bodyguard!

— De ce nu?

— Pentru că nu-mi mai îndeplinesc scopul!

— Și scopul e să te omoare careva? icnește Elliot.

— Ascultă! încerc să-l calmez, pentru că știu că lui îi va fi cel mai greu. E în regulă. Săptămâna asta poți să mă ajuți și ne vom asigura că sunt pregătit pentru orice.

Se uită lung la mine și aproape aud cum o ia complet razna.

— Când pleci? întreabă Jameson.

— Sâmbăta viitoare.

— Atât de curând?

Amuțesc toți, duși pe gânduri.

— Păi...

Tristan mă bate cu palma pe spate.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, frate!

Districtul Finger Lakes, comitatul Orange
Gara Harrington Angus Cattle

Hayden

Conduc tractorul către padoc. Roțile masive se hurducă pe pământ când trec peste pârâul dintre cele două padocuri și mă întorc spre casă.

Zâmbesc în după-amiaza târzie și întind mâna ca să-l mângâi pe cap pe Nev. E unul dintre câinii noștri de încredere pentru cireadă și e și preferatul meu. Stă mândru pe banchetă lângă mine în timp ce dăm o ultimă tură a fermei.

Scanned with CamScanner

Ca de obicei, a fost o zi nebună. Trei viţeluşe sunt gestante şi am bătut toţi pasul pe loc. Fiind unicul copil al unei familii de fermieri, muncesc din greu, dând o mână de ajutor ca să meargă lucrurile pe aici, şi sunt o mulţime de treburi de făcut. Avem o fermă de trei mii de pogoane şi peste cinci sute de capete de vite Angus. Din fericire, avem şi angajaţi, însă volumul de muncă nu pare să scadă niciodată.

Cotesc către casă şi o văd pe mama făcându-mi cu mâna. Opresc tractorul în dreptul ei.

— Bună!

Bate cu degetul pe ceas.

— Ce faci?

Mă încrunt.

— Cum adică?

— Avem atâtea de făcut! Ai uitat cumva că mergem la cumpărături?

Răsuflu adânc şi cobor din tractor.

— Mamă...

— Serios, Hayden, pleci peste două zile. Nu-ţi mai bate capul cu ferma!

— Ştii, m-am tot gândit. De fapt, nu mai e nevoie să plec.

— Hayden!

Mă apucă de umeri şi mă întoarce spre casă.

— Ţi-ai rezervat călătoria asta acum doi ani.

Mă împinge uşor din spate.

— Te *duci*!

— Da, dar aveam inima frântă când am rezervat-o. Acum nu mai sufăr. O să-l sun pe agentul de voiaj şi o să încerc să iau banii înapoi. Nu e cel mai potrivit moment.

— Ai emoţii. Nu te mai convinge singură să nu pleci!

Scanned with CamScanner

De zile întregi, mă doare stomacul. Mi se pare absolut ridicol să plec singură la celălalt capăt al lumii când în ultimii doi ani abia dacă am ieșit din casă.

„Emoționată" e puțin spus. Sunt îngrozită!

— Nu vreau să vă las baltă pe tine și pe tata. Aveți nevoie de mine aici. Dacă se întâmplă ceva cât sunt plecată?

— Scumpo! îmi zâmbește mama. Eu și tata vrem să fii fericită.

— Dar sunt fericită!

— Conducând tractoare? Ajutând vitele să fete?

Mă privește în ochi.

— Majoritatea prietenelor tale au plecat din oraș și s-au măritat.

— Și ce dacă? Nu-mi pasă!

— Nici măcar nu mai ieși în oraș.

Mi se pune un nod în gât, pentru că știu că are dreptate. Dar asta nu înseamnă că-mi este mai ușor.

— Hayden! îmi zâmbește mama. Te așteaptă lucruri interesante în lume.

Dau din cap.

— Și o să fii curajoasă, o să pleci în lumea mare și o să-ți faci prieteni noi, o să râzi și o să trăiești, și nu o să-ți mai faci griji pentru niște vite afurisite.

Mi se umplu ochii de lacrimi și ridic din umeri.

— Doar că...

— Știu, scumpo, ți-e frică.

Îmi zâmbește cu blândețe.

— Dar mie îmi este și mai frică pentru tine dacă rămâi aici toată tinerețea fără să știi cum arată lumea.

Mă strânge în brațe.

— Ferma asta o să te aștepte mereu aici, Hayden. Dar... și el te așteaptă acolo.

Scanned with CamScanner

— Cine? mă încrunt.

— Iubitul tău. E undeva, acolo. Știu eu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mamă, *nu* o să-mi întâlnesc dragostea vieții mele într-un hostel pentru excursioniști, poți fi sigură de asta!

— Nu se știe niciodată! Sunt mulți băieți buni de la fermă pe acolo.

— Presupun că da! îi răspund zâmbind. Și avem nevoie de un veterinar!

— Așa te vreau!

Mă ia de braț și pornim spre casă.

— Și un mecanic de motoare diesel ne-ar prinde bine. Afurisitele alea de tractoare sunt greu de întreținut.

Chicotesc.

— Așa e!

— Și unul care repară garduri ar fi grozav! adaugă ea.

Pufnesc în râs. Îmi imaginez cum ar fi să aduc acasă un biet neștiutor doar ca să-l pună tata la construit garduri zile de-a rândul.

— Hai să cumpărăm niște rochii pentru întâlniri!

— Dar hainele mele ce au? mă prefac ofensată.

Ne uităm amândouă la blugii mei strâmți, la cămașa cadrilată și la cizmele placate cu oțel murdare de bălegar.

— Sunt întruchiparea modei de lux, mamă!

Îmi pun mâinile în șold și merg ca pe un podium. Ea face ochii mari.

— Dar nu prea amintesc de Spania, nu-i așa?

Christopher

— Iar acesta este BlackWolf Nomad, îmi zâmbește vânzătorul cu mândrie. Cel mai grozav rucsac cu putință!

Mă uit la rucsacul imens.

Scanned with CamScanner

— Mulțumim, te anunțăm dacă avem nevoie de ajutor! îi răspunde Elliot.

Vânzătorul se îndepărtează, iar eu trag de fermoarul rucsacului.

— Fermoarul merge bine.

— Nu văd cum poate cineva să meargă cu chestia asta în spate, șoptește Elliot. Cât ar cântări plin? Vreo douăzeci de kilograme?

— Probabil.

— Vezi dacă au unul pe roți!

— Nu vreau să arăt ca un pămpălău, trăgând rucsacul pe roți când toți ceilalți îl cară în spate.

— Păi, toți ceilalți sunt idioți!

— Nu vreau să ies în evidență.

Elliot râde, uitându-se la rucsac.

— Crede-mă că rucsacul e ultimul lucru care te face să ieși în evidență.

Mă apropii de alt rucsac și-l iau în mână. Încep să verific toate compartimentele micuțe. Pe fund e o tăviță. O scot și o privesc mai de aproape.

— Asta pentru e ce?

— Hmm!

Elliot mi-o ia din mână și o întoarce invers, privind-o cu atenție.

— O farfurie?

— Cam puțin adâncă pentru o farfurie. N-ar fi un mic-dejun prea bogat, nu-i așa?

Vânzătorul se întoarce.

— Aceea e toaleta.

Mă uit la el și creierul îmi dă rateu.

— Ce anume?

— E plosca! ridică el din umeri. Știi, pentru când trebuie să-ți faci nevoile în pădure.

Scanned with CamScanner

Elliot aruncă plosca înapoi în rucsac de parcă îl arde la degete.

— Pleacă în drumeție, nu în sălbăticie!

Vânzătorul râde.

— N-ați mai fost niciodată în drumeție cu rucsacul, nu-i așa?

Eu și Elliot schimbăm o privire, dar rămânem tăcuți.

— Dacă ești blocat într-un loc aglomerat și nu găsești o toaletă, faci în ploscă și o golești când poți. E foarte ușor!

Mă uit încruntat la animalul ăsta sălbatic.

— Nimic din ce ai spus nu pare ușor!

— Ce? Crezi că o s-o pună la loc în rucsac murdară? răbufnește Elliot îngrozit.

Vânzătorul ridică din umeri bucuros.

— E și asta o variantă.

— Pe care nu am de gând s-o accept, mormăi sec și mă îndepărtez.

Fir-ar al dracului, ce-a ajuns lumea asta!

Trebuie să ies de aici. Simt că-mi crește tensiunea de la o clipă la alta.

— Care e cel mai popular rucsac?

— Acesta! zice vânzătorul și îl ridică. Fără îndoială!

— Îl iau.

— Pe negru sau pe roșu?

Roșu. Îmi mijesc ochii. Tipul ăsta vorbește serios? Nimeni nu vrea un nenorocit de rucsac roșu.

— Pe negru.

— De ce mai are nevoie? întreabă Elliot.

— Pentru ce perioadă?

— Un an.

Vânzătorul fluieră.

— Tare de tot!

„Tare de tot..." Ce naiba înseamnă asta?

Scanned with CamScanner

— Dacă aveam nevoie de părerea ta, ți-o ceream! mă răstesc.

Vânzătorul îl arată pe Elliot cu degetul mare.

— Păi, tocmai mi-a cerut-o el!

Îmi dau ochii peste cap; tipul ăsta mă calcă pe nervi.

— Care sunt lucrurile de bază?

— Încălțările confortabile și prosopelele bune.

— Ce-i un prosopel?

Vânzătorul ridică un pachețel de mărimea unuia de cărți de joc.

— Aici e un prosop.

— O! exclam și dau din cap. Impresionant!

— Ce alte lucruri în miniatură mai aveți? îl întreabă Elliot.

— În afară de cele evidente, murmur îmbufnat.

— Încetează! șoptește Elliot.

— Busolă.

Se duce la raft să ia una.

— Busolă? îl strig. Mă duc în drumeție, nu urc Everestul!

Tipul ăsta e complet tâmpit! Elliot face ochii mari, făcându-mi semn să tac imediat. Tipul se întoarce și-mi dă o busolă pe care i-o întind direct lui Elliot.

— O luăm, răspunde Elliot puțin prea repede.

— Avem niște sticle grozave pentru apă, continuă vânzătorul, mergând în cealaltă parte a magazinului.

— Nu luăm busola! îi șoptesc.

— Și dacă te rătăcești?

— Mă uit pe Google Maps ca orice om care trăiește în secolul 21, ce naiba!

Îmi dau ochii peste cap.

— Ba o iei! îmi șoptește furios.

— Ba *nu*! îi răspund.

Îi iau busola din mână și o pun pe raft.

Vânzătorul se întoarce cu o sticlă imensă.

Scanned with CamScanner

— Asta e grozavă. Păstrează apa rece sau caldă timp de 24 de ore, iar cordonul acesta lung îți permite s-o porți la gât. Și uite, e camuflată!

— Dacă ai impresia că o să port o sticlă de apă camuflată la gât, trebuie să ajungi la un spital!

Elliot începe să râdă și se ciupește de nas.

— Vindeți camere GoPro?

— Ce nevoie am de GoPro? mă încrunt.

— Pentru că vreau s-o porți pe cap tot timpul, ca să putem vedea live tot ce se întâmplă.

Îmi dau ochii peste cap.

— De fapt, chiar ar fi o emisiune de tip reality grozavă!

Ridică din sprâncene de parcă are o revelație.

— Ar trebui să sun pe cineva; o rețea de televiziune ar vrea neapărat s-o facă.

— Taci. Dracului. Odată!

Casc ochii la el.

— Nu suni pe nimeni!

— Sac de dormit, îmi spune vânzătorul când se apropie. E *vital*!

— O să dorm într-un pat.

— Dar trebuie să ai sac de dormit. O să fie momente când nu o să găsești cazare și trebuie să te descurci.

Îl privim amândoi cu ochii mijiți.

— Cum adică „să se descurce"? îl întreabă Elliot.

— Știți voi, să doarmă în pădure, într-o gară sau ceva asemănător.

Într-o gară... Pe bune?

— Vindeți și minisaltele, ceva care se împăturește ca prosopul? îl întreb.

Vânzătorul își dă capul pe spate și râde în hohote.

— Ești foarte amuzant, frate!

Dar eu nu glumeam!

— Luăm un sac de dormit. Ca acesta.

Scanned with CamScanner

Elliot bate în vitrină cu degetul.

— Galben sau negru?

— Tu nu distingi culorile? îl întreb, privindu-l în față. Ce dracu' e cu tine? Nimeni nu vrea un sac de dormit galben.

Vânzătorul începe să ducă lucrurile la casă. Le stivuiește pe toate pe tejghea.

— Asta e tot?

— Da.

Începe să le scaneze.

Elliot se uită la lucrurile de pe tejghea și văd că se gândește la ceva.

— Ce e? îl întreb.

— Cum o să încapă toate în rucsacul ăla minuscul?

Hmm, are dreptate!

— Adică, unde îți pui hainele?

— Foarte bună întrebare! mormăi.

— Călătorești cu puține bagaje, spune vânzătorul.

— Cât de puține? mă încrunt.

— Doar esențialul. Două perechi de pantaloni lungi, două perechi de pantaloni scurți, vreo trei tricouri și un pulover. Și încălțările din picioare.

Mă holbez la el în timp ce simt cum mă pătrunde groaza pe din dos...

— Nu pot...

— Ba poți, îmi spune.

Mă uit la Elliot care ridică din umeri.

— Știu și eu?

Cum naiba trăiești cu cinci lucruri?

Cinci ore mai târziu

— Ce rahat nenorocit mai e și ăsta? strig.

Elliot se scarpină în cap, de-a dreptul perplex.

— N-ar fi trebuit să-l scoatem din husă.

Scanned with CamScanner

— O! Grozavă idee, Einstein! mă răstesc. Pentru că ar fi fost mult mai bine să descopăr chestia asta într-un hostel aglomerat!

— Nu pricep!

Elliot învârte instrucțiunile pe toate părțile și le citește.

— Nu scrie nimic despre treaba asta. E vreun buton sau ceva pe care să apeși?

Caut în continuare.

— Nu are buton și e imposibil să se întâmple așa ceva!

— Jameson a fost cu cortul. El trebuie să știe!

Elliot îi sună pe băieți în timp ce eu mă lupt cu sacul.

— Salut! se aude vocea lui Jameson.

— Salut! spune Tristan.

— Suntem în încurcătură, răspunde Elliot, ridicând telefonul ca să ne vadă. Cred că tipul de la magazin ne-a făcut o farsă.

— Ce se întâmplă? întreabă Jameson.

— Cum ar trebui ca ăsta – ridic sacul imens de dormit – să încapă în chestia asta?

Ridic husa minusculă a sacului. Încep din nou să-l îndes înăuntru.

Jameson râde în hohote.

— Prostule! Îl rulezi.

— E imposibil! strig. E ca un elefant care încearcă să și-o tragă cu un gândac!

Mă mai lupt puțin cu el.

— E imposibil ca *ăsta* să încapă în *ăla!*

— Ai auzit de lubrifiant? râde Tristan.

— Evident că nu, răspunde Jameson. N-ai văzut ce femei îi plac?

— Duceți-vă dracului! N-am chef de prostiile voastre! urlu frustrat. E un adevărat dezastru. Ar trebui să plec în vacanță. N-am nouă ore la dispoziție în fiecare zi să mă lupt cu un sac de dormit neascultător.

Scanned with CamScanner

— Întinde-l bine!

— Poftim?

— Întinde-l bine! se răstește Jameson.

Îl întind pe jos.

— Acum împăturește-l în două, apoi încă o dată și-l rulezi!

— Îl rulează? se încruntă Elliot.

— Îl rulează... idiotule!

— De ce nu ne-a zis tâmpitul ăla de la magazin? mormăi.

Eu și Elliot ne așezăm în patru labe și încercăm să urmăm instrucțiunile. Pufnim și gemem și ne folosim toată forța în hohotele de râs pe care le scot Jameson și Tristan în fundal. După douăzeci de minute, reușim.

— Acum, du-te dracului!

Ridic sacul de dormit în husă și-i trag un șut cât pot de tare.

— Nu vii cu mine după ce-ai făcut tâmpenia asta. Nu vreau să te mai văd!

— Trebuie să-l iei! se răstește Elliot.

— În niciun caz. Asta-i treabă pentru patru oameni, și eu nu sunt magician. Prefer să înghețat de frig!

Patru zile mai târziu

Avionul aterizează pe pistă și scot un oftat prelung.

Asta e! Dintr-o clipă în alta, o să cobor din scaunul confortabil de la clasa întâi ca să găsesc un Uber și să mă aventurez în necunoscut fără bani.

Nu știu la ce să mă aștept în afară de faptul că mă costă optsprezece euro cazarea pe noapte, n-am suficiente haine și urăsc cu patimă sacul de dormit.

După patruzeci de minute, mă îndrept spre stația de taxiuri simțindu-mă foarte mulțumit. Mi-am luat bagajul fără probleme și totul e bine în lume.

Scanned with CamScanner

— Bună! îi spun șoferului.

— Bună! îmi răspunde zâmbind.

— Mă poți duce aici, te rog?

Îi arăt adresa pe telefon.

— *Sí.*

— Grozav!

Deschide portbagajul și îmi pun bagajul înăuntru, după care urc pe bancheta din spate. Urcă și șoferul și pornește mașina. Zâmbesc bucuros, privind pe geam.

Totul decurge perfect. E floare la ureche!

Șoferul apasă pe pedală și trecem de la zero la o sută pe oră în cinci secunde. Îi taie fața altei mașini și celălalt șofer îl claxonează.

— Ah!

Mă agăț de scaunul din față.

— Ce faci?

Șoferul schimbă benzile și cauciucurile scârțâie; fac ochii mari de spaimă.

— Încetinește! îi strig.

Trece peste cinci benzi în mare viteză.

— Relaxează-te!

Râde, dând din mâini.

— E OK! E OK!

— Nimic nu e OK la cum conduci!

Trece pe roșu în viteză, și eu închid ochii strâns, ținându-mă cu disperare de scaun.

— Încetinește! îi cer.

Trece atât de repede peste o denivelare de pe șosea, încât sar de pe banchetă și mă lovesc cu capul de plafon.

— Aah! strig.

Mă uit prin parbriz la mașinile din față.

Dați-vă la o parte! O să murim dracului cu toții!

Șoferul ia atât de rapid colțul unei străzi, încât am senzația că o să ne răsturnăm, și mă gândesc să sar din

Scanned with CamScanner

mașină. În cele din urmă, după cele mai înfricoșătoare douăzeci de minute din viața mea, oprește.

— Am ajuns!

Cobor și trântesc portiera.

— Să nu mă mai iei niciodată cu mașina!

— OK! îmi răspunde, zâmbind.

Dementul!

Iau rucsacul și urc scările ca să intru în hostel. E mare și arată ieftin și murdar. Intru pe ușile din față și aud niște scandări.

— Bea, bea, bea!

Mă uit prin ușile duble la ceva ce seamănă cu un bar într-o curte exterioară.

Un grup mare de oameni sunt adunați în jurul unui imens butoi de bere cu furtun.

Un tip stă întins pe spate, aproape să se înece, în timp ce restul urlă și râd.

Mirosul de transpirație îmi întoarce stomacul și atunci fac ochii mari de spaimă.

Ce nenorocire mai e și asta?

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

Hayden

— ĂSTA?

Mama ține în mână un bikini pe umeraș.

Mă strâmb.

— Și restul materialului unde e?

Chicotește.

Sunt la cumpărături cu mama și prietena mea cea mai bună, Monica.

— Dar ăsta?

Monica îmi arată un bikini galben. Are buline albe.

— „It was a teeny-weeny, eenie-meanie yellow polka-dot bikini", cântă mama melodia despre celebrul bikini cu bulinuțe.

Îmi dau ochii peste cap și trec mai departe.

— Pe aici nu e absolut nimic pe gustul meu.

— Pentru că nu-ți place să faci cumpărături, răspund amândouă la unison.

— Acesta?

Monica ridică o pereche de tanga negri și un sutien minuscul.

— Nu! icnesc. Costumul ăsta trimite mesajul nepotrivit.

Scanned with CamScanner

— Ce... adică... „Bună, sunt Hayden și am un trup sexy; sunt gata de distracție"?

Mama râde.

— Așa e, îl cumpărăm!

Îl smulge din mâna Monicăi și îl pune pe braț.

— Ascultați-mă!

Merg mai departe prin magazin.

— Dacă porți haine provocatoare, atragi genul nepotrivit de bărbat.

Mama și Monica își dau ochii peste cap.

— Și ce gen ar fi acela? oftează mama.

— Genul afemeiat, îi răspund. Urăsc afemeiații!

— Păi, ei sunt cei distractivi! îmi spune Monica, făcând ochii mari. Eu zic să te distrezi cât mai poți!

Își mângâie burtica de gravidă.

— Crede-mă, Haze, că ai tot timpul din lume să fii măritată!

— Mie-mi spui! oftează mama din spate.

Monica îmi arată o rochie albă, mulată.

— Nu, e complet transparentă! icnesc.

Mama o ia din mâna ei și o pune pe braț.

— Ce fel de tip vrei să atragi? mă întreabă Monica.

Ia de pe umeraș un set de lenjerie de dantelă.

— O, ce sexy e!

— Nu caut un tip.

— Vrei să nu mai fii așa de mironosiță? răbufnește mama.

— Regi nu se mai întoarce, Haze!

— Știu! mă răstesc.

— Atunci, de ce îl mai aștepți?

— Nu-l aștept! bolborosesc. Doar că n-am întâlnit pe cineva care să-mi placă, atâta tot!

Scanned with CamScanner

— OK, adică vrei să spui că, dacă Regi ar intra din nou pe uşă în seara asta şi te-ar cere de soţie, l-ai refuza?

Monica ia o rochiţă roşie şi o ridică spre mine.

— Normal că l-aş refuza!

Îi iau rochiţa şi o aşez la loc pe raft.

Regi a fost iubitul meu timp de cinci ani, iubitul meu din liceu. A plecat la facultate şi nu s-a mai întors.

— Atunci, ce fel de tip? insistă mama.

— Hmm! mă gândesc o clipă. Blond. Capabil. Muncitor. Care iubeşte animalele.

Mă mai uit printre rafturi.

— Ar fi drăguţ să fie virgin.

— Virgin? întreabă mama îngrozită. Vrei pe cineva care măcar să ştie ce face!

— Ceea ce vreau e un bărbat fidel care să mă iubească din toată inima.

— Un virgin nu va face aşa ceva! pufneşte Monica. O să exerseze cu tine şi pe urmă o să se întrebe ce altceva mai poate găsi.

— Nu e stilul meu să accept resturile altora, răspund nonşalant. Şi apoi, puteţi să încetaţi cu planurile. Mă descurc şi singură. O să-l recunosc când o să-l văd.

— O... pentru că un virgin blond care iubeşte animalele o să dea peste tine chiar în Spania?

Mama îşi dă ochii peste cap.

— Ştiu! zic şi zâmbesclarg. O simt în adâncul sufletului!

Christopher

— Pot să vă ajut? se aude o voce de după tejghea.

— Hmm...

Privesc în jur, întrebându-mă dacă ar trebui să fug cât mai pot.

Scanned with CamScanner

— Am o rezervare.

— Bună! îmi spune tipul. Eu sunt Nelson.

— Bună, Nelson! Eu sunt Christo.

Băieții au decis că n-ar trebui să-mi folosesc numele adevărat în cazul în care îl recunoaște cineva. Dar nu știu de unde le-a venit ideea cu Christo. Parcă aș fi conte sau ceva asemănător.

— Ia să văd!

Se loghează la calculator și citește de pe ecran.

— A, da, aici ești! Ai rezervat pentru zece zile?

Dau din cap și mă uit din nou la petrecerea studențească de la bar.

— Ai plătit în avans? mă întreabă.

Aprob din cap. Nu știu de ce am făcut asta.

— Te conduc în cameră.

Iese de după tejghea.

— Pe aici!

Mă iau după el.

— Stai în camera fosilelor.

— Camera fosilelor?

— Acolo îi punem pe bătrânei.

— Nu sunt tocmai bătrân, bălmăjesc.

— Toți cei peste 25 de ani sunt considerați bătrâni aici.

— Ah!

Mai arunc o privire în jur. E perfect logic: nimeni peste 25 de ani n-ar fi atât de prost să vină în haznaua asta.

— Poftim!

Îmi deschide ușa și îmi fuge sângele din obraji.

Paturi suprapuse, trei seturi de paturi suprapuse. Toate într-o singură cameră.

— Cred că e o greșeală. Am cerut o cameră pentru o persoană.

— Da, dar nu mai sunt disponibile. O primești doar dacă e liberă.

Scanned with CamScanner

Îl privesc pe nenorocit cu ochii mijiți.

— Și atunci... ce rost mai are să rezervi dinainte?

— Nu știu!

Intră în cameră și ridică din umeri.

— Ăsta e patul tău.

Bate cu palma în patul de jos.

— Te aștepți să dorm sub altcineva?

— Da.

— Și dacă se rupe patul, tipul cade peste mine și mă omoară?

— Nu știu.

Ridică vesel din umeri.

— Nu știi prea multe, nu-i așa?

— Frate, eu doar lucrez aici!

Iese din cameră.

— Aici e vestiarul tău.

Tastează PIN-ul.

— Îți setezi propriul cod ca să-l deschizi. Lași rucsacul jos și venim noi să-l băgăm înăuntru. Încuie tot de fiecare dată!

Las rucsacul pe jos și mă uit la încuietoare. Sper să-mi arate cum funcționează, pentru că dracu' știe cum trebuie să procedez. Merg după el și încerc să mă concentrez la ce-mi spune.

— Aici e spălătoria.

Deschide capacul unei mașini de spălat.

— Îți dau un pont. Nu lăsa nimic aici! Pentru că *se va fura*.

— Înțeleg.

Mă conduce spre curtea mare exterioară.

— Bucătăria e în capăt. Aici oferim trei mese pe zi, dar mănânci orice se pregătește. Nu există alte opțiuni.

Scanned with CamScanner

— Bine!

Arunc o privire în jur. Fiecare perete e zugrăvit în altă culoare țipătoare. Mă simt de parcă aș fi la grădiniță.

Grădinița de coșmar!

— În celălalt capăt se află barul. E ieftin și murdar, dar îți faci treaba cu el. Se închide în fiecare seară la miezul nopții, așa că nu e nonstop.

Mă uit în capătul barului unde se dă petrecerea studențească. Butoiul cu bere e la mare căutare, iar sălbaticii beau de parcă e prima dată când scapă de părinți.

— Am înțeles.

— Hai să-ți arăt baia! îmi spune și o ia deja înainte pe hol.

Deschide o ușă din holul principal.

— Asta e.

Inspir adânc, văzând oroarea din fața mea.

— Fermecător!

Un șir de cabine și unul de dușuri.

— Fără sex, îmi spune nonșalant. Dacă faci sex, prezervativele se pun la coș.

Mă încrunt scârbit.

— De ce simți nevoia să-mi spui chestia asta?

— Ai fi foarte surprins!

Scârbos!

— Păi, asta e tot.

Își pune mândru mâinile în șold.

— Asta e!

— Mersi.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

Se îndepărtează țanțoș.

Mă uit după el. *O să mă lași singur aici?*

— Bea-l pe tot, pe tot, pe tot! răsună vocile dinspre bar.

Scanned with CamScanner

Se aud râsete și țipete.

Mă uit în jur, neștiind ce să fac.

Mă întorc pe hol ca să-mi strâng rucsacul. Intru în camera mea... numai că nu e camera mea și-mi dau seama că în viața mea nu m-am simțit mai incomod.

Încerc să mă așez, dar îmi dau seama că nici nu pot sta pe pat; trebuie să mă întind.

La dracu' cu asta! Ies la plimbare.

Cu o senzație de groază, ies pe străzile din Barcelona. Acum... ce naiba faci fără bani într-un oraș?

După trei ore, mă întorc la hostel. N-am suportat ideea de a lua cina acolo, așa că am luat-o la un restaurant.

Acum mai am 1 800 de dolari. Sunt destul de sigur că friptura de 100 de dolari nu era în buget.

Mâine o să am mai multă grijă.

În timp ce trec pe hol spre bar, o fată mă prinde de braț.

— Bună! Tu ești tipul nou din camera noastră?

— Da.

— Eu sunt Bernadette.

— Bună, eu sunt Christo...

Mă opresc înainte să spun Christopher.

La dracu', urăsc cum sună Christo!

— Vrei să vii afară?

— Hmm...

Ezit. Adică, la o întâlnire?

Nu mă simt deloc atras de femeia asta.

— Suntem o gașcă întreagă. Mergem la un bar.

Înainte să răspund, mă ia de braț.

— Haide, o să ne distrăm! Nu accept să mă refuzi.

— OK! răspund, ridicând din umeri.

Scanned with CamScanner

Cred că orice e mai bine decât să stau aici.

— Mă duc să fac duș și să mă schimb.

— Ne vedem la bar!

O oră mai târziu, ne plimbăm pe stradă. Citesc reclama de deasupra ușii când urc scările.

SANTOS

— Locul ăsta e grozav! icnește Bernadette, urcând câte două trepte.

— De ce? o întreb.

— Băuturi ieftine și scule cât vezi cu ochii!

— Da.

Ridic din sprâncene.

— Nu cred că asta caut, dar...

La naiba, nu a sunat deloc bine!

— De fapt, sigur nu asta caut! Uită ce-am zis!

— Ar trebui să încerci, îmi spune nonșalant și merge mai departe. Sculele sunt mai bune decât un biscuit păros.

Poftim? „Biscuit păros..." Ce fel de femeie spune „biscuit păros"?

Tipa asta e al dracului de ciudată!

— Mă îndoiesc foarte tare, bolborosesc când ajungem în capul scărilor.

Mă uit la spectacolul orbitor. Sunt neoane peste tot. Chestii care se învârt; reclame luminoase.

— Ce părere ai? mă întreabă, zâmbind uimită.

— E minunat, dar e coșmarul unui epileptic! șoptesc.

Îmi întorc ochii spre stroboscoapele orbitoare. Văd un joc de darts, mese de biliard și un aparat de karaoke. Barul e îmbrăcat în lemn și amenajat să semene cu o cabană de munte sau ceva asemănător.

Scanned with CamScanner

Clienţii sunt cam de vârsta mea. Se aud râsete de ju împrejur. Atmosfera e destul de distractivă.

OK, nu-i atât de rău! Simt că-mi revine puţin echilibru

— Uite-i pe toţi!

Face cu mâna, mă prinde de braţ şi mă trage spre u grup mare de oameni.

E prea familiară sau poate e cu adevărat prietenoas În momentul de faţă, nu-mi dau seama de nimic. E ca ş cum simţurile îmi sunt atât de copleşite, încât s-au blo cat complet.

Ajungem la grup.

— Ai venit?

Un bărbat îmi zâmbeşte; vorbeşte ca un australian.

— Ştiam eu!

— Da.

— Bere? mă întreabă.

— Da, te rog!

El ezită, iar eu mă încrunt.

— Te costă cinci euro.

Face ochii mari la mine de parcă sunt prost. Futu-i chiar sunt!

— Scuze!

Bag mâna în buzunar, găsesc o bancnotă şi i-o întind simţindu-mă ca un idiot.

— Mersi!

El dă din cap şi dispare la bar.

— Cine eşti, frate? mă întreabă un tip.

E înalt, are codiţe afro, lungi şi negre, şi pielea măslinie.

Mă strâmb. Futu-i... Ce pute! Cel mai oribil miros de transpiraţie pe care l-am simţit în viaţa mea!

— Ţi-ar prinde bine un duş! i-o trântesc.

— Poftim?

Se încruntă. Ridică braţul şi se adulmecă.

— N-am nevoie.

— Ba da, ai! îi zic și mă strâmb la el. Miroși atât de rău, că mă dor ochii!

O, Doamne!... Dispari de lângă mine! E insuportabil!

— Ei, termină cu asta! îmi răspunde, dându-și ochii peste cap. Nu bag chimicalele alea în corp.

— „Chimicale..." Te referi la deodorant?

— E o conspirație a guvernului.

Dă din cap, complet convins.

— Așa ar trebui să miroasă oamenii. Ai fost educat să-ți placă mirosul de otravă.

Mă încrunt la el. Ce dracu' e în neregulă cu el?

— E prima zi pe drum? mă întreabă.

— De unde știi?

— Ești încordat și critic.

— Nu sunt critic, ripostez.

— Ba da, ești. Pun pariu că te uiți la toți și la toate și le compari cu căsuța ta cea confortabilă.

Chicotește cu nasul în bere.

— Trebuie să treci peste asta. Și repede, altfel o să urci în primul avion spre casă.

Mă încrunt. Parcă mi-ar citi gândurile. Deschid gura să-i răspund și îi simt din nou mirosul, așa că mă strâmb dezgustat.

— Fir-ar al dracului! Ce urât miroși!

— Măi să fie, dar știi că ești un ticălos crispat?

Ridică din umeri, de parcă nu-i vine a crede.

— Nimeni nu mi-a mai spus așa ceva.

— Mi-e imposibil să te cred.

— E adevărat! zice, rânjind la mine.

— Presupun că stai extrem de prost la capitolul femei.

Se schimbă la față.

— De unde știi?

— Femeilor le plac bărbații care miros frumos, nu a ghenă, crede-mă!

Scanned with CamScanner

— Eu sunt mulţumit de mine aşa cum sunt! mă anunţ indignat.

— OK!

Ridic din umeri şi din mâini în semn de capitulare.

— Dacă zici tu! Eu sunt sincer. Nu voiam să fi răutăcios.

Rămânem câteva clipe tăcuţi şi stânjeniţi.

— Şi ce-mi sugerezi? îl întreb.

— În ce privinţă?

— Ai spus că trebuie să nu mai fiu...

Mă opresc, căutând cuvântul potrivit.

— Crispat.

— Păi, aşa e.

— Şi cum fac asta?

— Păi...

Îmi zâmbeşte, bucuros că i-am cerut sfatul.

— Trebuie să-i dai înainte.

Mă încrunt.

— Trăieşte clipa; nu te gândi! Nu-ţi bate capul cu ce fac alţii! Orice te face fericit acasă, fă-o şi aici... Chiar dacă locul şi condiţiile sunt diferite, aceleaşi lucruri ar trebui să te facă fericit. Sinele tău adevărat va ieşi la lumină în absenţa bunurilor materiale.

Îl privesc încruntat.

— Ascultă la mine, frate, dacă vrei să încerci să călătoreşti cu adevărat, trebuie pur şi simplu s-o faci!

— Hmm...

Mă gândesc la vorbele lui.

— Crede-mă! Am văzut o mulţime de călători. Cei care se relaxează şi iau fiecare zi aşa cum vine ajung să iubească experienţa asta. Cei care compară absolut orice cu ce au acasă pleacă după patru sau şase săptămâni. Şi, când ajung acolo, mint pe toată lumea că a fost cea mai tare distracţie din viaţa lor, dar adevărul e că au

Scanned with CamScanner

făcut totul superficial. Unii nu rezistă nici șase săptămâni - pleacă mai devreme.

Respir greoi. Nu pot să recunosc că m-am gândit să mă întorc după doar șase ore.

— Hmm... Interesantă observație! murmur neatent.

Dă-i înainte!

— Ce te relaxează acasă? Ce-ți place cel mai mult să faci? mă întreabă.

— Sex! răspund fără ezitare.

Râde în hohote.

— Păi, ai venit în locul potrivit!

Întinde brațul spre mulțimea de oameni.

— Asta e capitala mondială a sexului.

Mă privește din cap până-n picioare.

— Un tip arătos ca tine... cred că atragi o grămadă de gagici.

Și încă cum!

— Nu reușesc să mi-o trag pentru că arăt bine! îi răspund.

— Prostii!

— Vorbesc serios. Și cel mai urât tip din lume poate fi atrăgător dacă știe cum.

— Cum?

Fac ochii mari.

— Cu deodorant!

— Habar n-ai despre ce vorbești! pufnește.

— Bine! îi răspund, rânjind. Sunt sigur că mâna ta dreaptă se simte exact ca niște buze numai bune de futut. Fă cum crezi!

Mă privește drept în ochi și atunci ridic dintr-o sprânceană în glumă.

— Să ți-o tragi! oftează.

— Asta o să fac!

Mă uit în jur, chicotind. Acum... cu cine să mi-o trag?

Scanned with CamScanner

Australianul se întoarce de la bar cu o tavă cu pahar de tequila.

— Am dat lovitura! spune râzând. Bulla lucrează l bar.

— Bulla? mă încrunt. Ce-i aia?

— O fată căreia îi place scula mea. Îmi dă băutur gratis toată noaptea.

Tipul cu codițe râde.

— Și mie îmi place scula ta dacă ne face rost de băuturi

Ia un pahar și-l ridică în aer. Luăm toți câte un paha și îl ciocnim cu al lui.

— Pentru prieteni noi! spune zâmbind.

— Și pentru deodorant! adaug.

Australianul pufnește în râs și scuipă băutura.

— Închin pentru asta! bolborosește el.

— Și tu crezi că put? icnește tipul cu codițe, complet șocat.

— Foarte rău! murmură celălalt.

— Cum ziceați că vă cheamă? îi întreb.

— Eu sunt Bodie, răspunde australianul.

Are părul blond-nisipiu și e înalt și viguros.

— Hei, ți-a mai zis cineva că semeni cu Chris Hemsworth? îl întreb.

— E din cauza accentului, răspunde ridicând din umeri. Aș vrea să am eu banii ticălosului!

— Și nevasta, adaug. E a dracului de bună!

— Eu sunt Basil, răspunde tipul cu codițe.

— Basil? mă încrunt.

— Exact.

Scuipă, intrând în defensivă.

— Ai o problemă cu numele meu?

— Calmează-te! râde Bodie. E un nume neobișnuit, atâta tot.

Scanned with CamScanner

Iau încă o tequila de pe tavă și o dau peste cap. Basil are dreptate: trebuie doar să-i dau înainte. În seara asta, o să mi-o trag... iar mâine o să fiu relaxat și o să o iau de la capăt.

Arunc o privire prin barul aglomerat. Cine să fie?

Patru ore mai târziu

Dinții îmi zgârie urechea.

— Hai să plecăm de aici! îmi șoptește în colțul întunecat. La mine acasă.

Are o casă. Nu trebuie să dorm în haznaua aceea.

Așa mai vii de acasă!

Îmi cobor mâna pe fundul ei și o trag spre membrul meu rigid. Cum zicea că o cheamă? *Futu-i!* Trebuie să țin minte chestiile astea. E absolut superbă, cu părul lung și negru și cu un trup grozav, atletic și voluptos. Ar putea fi exact ce-mi trebuie ca să mă relaxez.

Fără complicații, ceva tare și rapid.

— Să mergem, Christo! îmi spune cu accentul acela sexy.

Zâmbesc, lipit de gura ei.

— Hai!

Trebuie să scap de o tonă de stres în seara asta. *Sper că ai chef de puțină durere, fetițo!*

Mă ia de mână și mă conduce spre ușă. Când ies, le fac cu mâna lui Basil și lui Bodie. Basil își dă ochii peste cap dezgustat, iar Bodie râde.

V-am zis eu!

Ieșim în stradă ținându-ne de mână și îmi cobor privirea la corpul ei. E al dracului de bună, nu glumă! Poartă o rochiță neagră și mulată care lasă aproape totul la vedere.

Cum o cheamă?

— Taxi? o întreb.

Scanned with CamScanner

— Nu, locuiesc chiar după colțul străzii.

— OK!

Mergem mai departe de mână.

— Știi, de cum te-am văzut în seara asta, am știut trebuie să te am, toarce ea ca o pisică.

Zâmbesc, amuzat de iluziile ei.

— Serios? îi intru în joc.

Cotim pe o stradă. E întunecată, pavată cu bolovar Mă cuprinde neliniștea. E al dracului de dubios!

Terminăl

Ea vorbește întruna, iar eu rămân tăcut. Nu că m plâng; are un accent al naibii de delicios! Ajungem la uș și o descuie în timp ce o pipăi pe la spate. O trag de păr ș îi ling gâtul. O mușc de lobul urechii și simt cum i se fac pielea de găină.

Îmi zvâcnește penisul în pantaloni și încep să mă sim mai bine.

Ușa se deschide, dezvăluind o scară circulară de lemn și-mi ridic ochii. Poftim?

— Pe aici! mă îndeamnă, începând să urce scara.

Îi mângâi fundul în timp ce urcă în fața mea, apoi îi ridic rochia peste fund ca să văd mai bine. Mușchii se contractă cu fiecare pas pe care îl face. Ajungem la etaj și buzele ni se unesc.

Ne sărutăm. Își ține ochii închiși, iar eu îi deschid și încerc să mă concentrez la camera luminată doar de o veioză.

Ce naiba? Sunt imagini ciudate pe pereți și un milion de lucruri agățate de tavan. Coșuri și capete false de animale.

Stai puțin... sunt adevărate?

Mă desprind din sărut și fac un pas în spate ca să dau o tură prin apartament. Îmi pun portofelul pe masa de lângă ușă, încercând să mă obișnuiesc.

Scanned with CamScanner

Pereţii sunt negri. Văd steaguri, schelete de animale, plăci de skateboard, de surf, iar un perete e complet acoperit de graffiti. O pipă bong imensă stă pe mijlocul măsuţei de cafea.

Doamne sfinte!

Aud sunete de alarmă din depărtare.

Pe jos e un covor miţos violet şi, într-un colţ, un cal de lemn uriaş, înspăimântător, mai înalt decât mine. Înghit în sec şi privesc în jur.

Spaţiul e extrem de înghesuit; are destulă mobilă pentru zece apartamente. Ce-i locul ăsta uitat de Dumnezeu? Am intrat în casa groazei.

— Îţi place casa mea? mă întreabă, zâmbind.

— Da! o mint.

Concentrează-te! Treci la treabă! îmi spun. *Nu contează cum arată casa. Concentrează-te naibii!*

Bun... Mă aplec şi-i ridic rochia peste cap dintr-o mişcare. Observ două porţiuni de păr negru şi des la subraţ. Fire lungi şi subţiri, lipite de piele din pricina transpiraţiei.

Poftim?

Mă uit în jos şi părul pubian îi iese din chiloţii tanga. Îi creşte până aproape de genunchi.

Nu...

Încep să transpir... Ce mama dracului e asta?

— Am o surpriză pentru tine! chicoteşte.

— Sunt deja surprins! murmur distrat.

Îşi scoate chiloţii. Părul e gros, negru şi lung... Deschid gura să zic ceva, dar nu-mi vine nimic.

Anulaţi misiunea!

Anulaţi dracului misiunea!

Ea mă trage spre dormitor. Pe jos e o saltea. Se întinde şi desface picioarele. Casc ochii de groază în timp ce scula mi se pipericeşte instantaneu.

Scanned with CamScanner

— Ai o baie? îngaim.

Ea își suge degetul și și-l trece printre labii.

— Vino încoace! mă îndeamnă.

Ar trebui să fie atât de sexy... Dar penisul mi s-a făcut gelatină!

Concentrează-te!

— Baia? întreb piţigăiat.

— Pe scări, în stânga.

Urc câte două trepte odată, dau buzna în baie și încui ușa. Mă uit în oglindă. Ce dracu' se întâmplă acum?

Mă spăl pe față. *Stăpânește-te, omule! Poți s-o faci!*

Deschid dulăpiorul din spatele oglinzii și arunc o privire. Văd o mulţime de tuburi cu cremă. Iau unul și citesc eticheta.

LAMISIL

Caut printre tuburi. Sunt toate la fel. Fac ochii mari. O, nu! Ce dracu' e asta?

O fi bolnavă? Scot telefonul disperat și deschid Google.

Pentru ce se folosește Lamisil?

Durează o veșnicie... Haide odată!

Reîncarc pagina.

— Haide dracului! șoptesc.

Semnal prost. La ce naiba folosește chestia asta?

Formez numărul lui Elliot.

— Bună! îmi răspunde bucuros. Deja ţi-e dor de mine?

— Ajută-mă! îi șoptesc panicat. Am o urgență.

— Ce s-a întâmplat? bâiguie.

— Sunt acasă la o tipă, i-am scos chiloţii și acolo jos e o adevărată gorilă în ceață. Iar casa ei e ca în filmul *Rocky Horror Picture Show!* Și am găsit cincizeci de tuburi de Lamisil în dulapul din baie, îi spun în grabă.

Scanned with CamScanner

— Gorilă în ceată? repetă. Ce vrei să spui?

— Ditamai tufa, omule! N-ai văzut în viața ta asemenea păr pubian! Îmi trebuie o macetă să-mi croiesc drum!

— Fir-ar al dracului! icnește.

— Caută Lamisil! Internetul meu nu merge.

— OK!

Aștept. Inima îmi bubuie în piept.

— Christo? o aud țipând. Grăbește-te!

Futu-i!

— O, Doamne! răspunde Elliot. Nu-i bine!

— Ce e?

— Ciuperci. E cremă pentru ciuperci genitale!

Casc ochii de groază.

— Glumești, naibii? șoptesc furios.

— Ce-o să faci?

— Fug!

Închid telefonul și cobor câte două trepte odată.

— Trebuie să plec! strig la ea și alerg spre ușa din față.

— Cum adică?

— Nu o lua personal! îi răspund.

Îmi iau portofelul.

— Ești foarte sexy, apropo!

Pentru o gorilă!

Alerg spre ușa de la intrare și apoi în jos pe scări. Ies în stradă de parcă mă urmărește un criminal cu un topor... Sau, în acest caz, o gorilă cu ciuperci.

Trece un taxi pe stradă și ridic brațul.

— Taxi!

Șoferul oprește. În viața mea nu m-am simțit mai ușurat. Mă așez pe bancheta din spate.

— Încotro?

— La BB Backpackers.

— Sigur!

Scanned with CamScanner

Zece minute mai târziu, oprim în faţa hostelului şoferul se întoarce spre mine.

— Te costă doisprezece euro.

Scot portofelul să caut cardul şi să plătesc, dar încrunt. Nu e la locul lui... Poftim?

A dispărut. Şoferul mă priveşte în oglinda retrovizoa

— Doisprezece euro.

— Te-am auzit de prima dată! mă răstesc, căutând toate compartimentele portofelului.

Futu-i! N-am alte carduri. Cum plătesc cursa?

Dacă l-am pierdut? Nu mai am alţi bani... Ce naib mă fac?

Încep din nou să transpir... Acum ştiu de ce duhnes toţi nenorociţii pe aici! Totul în locul ăsta e stresant. N există un deodorant suficient de puternic!

— Mi-a dispărut cardul! mă bâlbâi panicat. Unde a putea...

Îmi pică fisa şi mă las pe spate, amuţit din pricin şocului.

Târfa aia păroasă mi-a furat cardul!

Scanned with CamScanner

Capitolul 4

— ÎMI PARE RĂU, CINEVA MI-A FURAT CARDUL! MĂ BÂLBÂI. **Poţi să mă duci înapoi de unde m-ai luat ca să-l recuperez?**

— Nu!

— Nu? mă încrunt la el. Cum adică?

— Nu te duc nicăieri fără bani, îmi răspunde el cu un accent puternic.

— Dar mi s-a furat cardul! icnesc disperat, deschizând portofelul.

Te rog, fii aici!

— N-am ce face dacă mi s-a furat cardul.

— Poţi să vii să mă plăteşti mâine.

— Da! îi răspund. Asta pot să fac. Vin şi îţi plătesc mâine, la prima oră.

— Dă-mi permisul!

— Poftim?

— Dă-mi permisul şi ţi-l dau înapoi mâine, când mă plăteşti.

Mă gândesc o clipă. Nu pare deloc o idee bună!

— Sau pot să sun acum la poliţie şi să depun plângere.

— Fir-ar al dracului! mă bâlbâi. E cea mai urâtă zi din viaţa mea.

Scanned with CamScanner

— O să fie mai rău dacă mergi la închisoare.

Fac ochii mari.

— Sunt prea frumușel pentru închisoare.

Își întinde mâna spre mine și-i trântesc permisul în palmă.

— Mersi pentru nimic!

— Cu plăcere!

Îmi întinde cartea lui de vizită.

— Să vii mâine la adresa asta până la ora zece, altfel sun la poliție!

— Bine!

Cobor și trântesc portiera. Apoi mă aplec și mă sprijin de geam.

— Ai grijă cu permisul!

— Da, da.

Șoferul pleacă. Scot telefonul imediat și sun la bancă.

— Alo, serviciul bancar online. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua. Am plecat într-o călătorie și trebuie să anulez un card care mi-a fost furat, vă rog!

Încep să mă plimb pe trotuarul din fața hostelului.

— Bineînțeles. Care este numărul cardului?

— Dacă aș avea cardul în fața mea, aș putea să vă spun.

Nu te pune cu mine, femeie, nu în seara asta!

— Știți numărul contului?

— Mă loghez în aplicație și verific. O secundă!

O pun pe difuzor și intru în aplicație. Îmi mijesc ochi și mă uit la contul meu amărât.

SOLD: 0000

— Hmm!

Mă încrunt, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă aici. Unde-s cei 1 800$?

Scanned with CamScanner

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă femeia.

— Am soldul zero, dar știu că sunt bani acolo.

— Care este numărul contului?

Îi spun și ea îl tastează în calculator.

— S-a făcut o retragere... mai multe retrageri, acum zece minute în Barcelona. Îmi pare rău, domnule, contul dumneavoastră a fost debitat complet!

— Fir-ar să fie! strig.

Mă plimb de colo-colo prin întuneric.

— Faceți o reclamație și noi vom încerca să recuperăm banii.

— O, slavă Domnului! Cât durează până primesc banii înapoi?

— 28 de zile.

— 28 de zile? strig. Sunt în Spania. N-am niciun ban. Ce să fac?

— Va trebui să transferați niște bani pe cardul de rezervă până vă trimitem unul nou.

— Cum adică pe cardul de rezervă?

— Toată lumea știe că, atunci când plecați în călătorie, trebuie să aveți încă un card pe care nu-l folosiți în cazul în care se întâmplă așa ceva.

La naiba, am ales anume să nu fac lucrul ăsta ca să nu am bani în plus! Nu voiam să am fonduri secrete.

Idiotule!

— Toată lumea, în afară de mine! strig.

Într-adevăr, e o zi de coșmar!

— Am anulat cardul și l-am comandat pe cel nou. Unde doriți să-l trimitem?

Mă uit la hostel, dar nici măcar nu știu adresa.

— Trebuie să revin cu adresa.

Oftez, complet demoralizat.

— Este în regulă.

— Mulțumesc!

Scanned with CamScanner

— Domnule Miles...

— Da.

— Este bine că nu aţi fost rănit în timpul jafului, domnule. Mulţi călători nu au asemenea noroc. Bunurile pot fi oricând înlocuite.

Privesc în întuneric.

— Da, aveţi dreptate.

— Noapte bună, domnule!

— Noapte bună!

Închid şi arunc o privire prin beznă. E linişte şi pace în jur. Din depărtare, se aud nişte râsete. Mă simt ca un prost şi foarte singur. Ce ar trebui să fac acum? Să-i sun pe fraţii mei ca să mă salveze chiar în prima zi, ce naiba? Şi să le spun că au avut dreptate, că nu mă descurc fără banii familiei. Că sunt un adevărat ratat. În niciun caz! Mai bine mor de foame decât să le cer vreun ban.

— Eşti în regulă? întreabă cineva din spatele meu.

Mă întorc şi văd un băiat. E tânăr şi se chinuie să care doi saci mari de gunoi.

— Da.

Răsuflu adânc.

Se apropie, descuie o pubelă mare, se caţără să arunce gunoiul şi încuie pubela industrială.

— Ce faci? îl întreb.

— Sunt la închidere.

— Închidere?

— Lucrez la bar.

— La bar?

Mă strâmb la el.

— Dar nu ai vreo doisprezece ani?

— Paisprezece.

— Şi mâine nu te duci la şcoală?

— Nu sunt înscris la şcoală.

Scanned with CamScanner

Mă holbez la el. Are părul negru şi creţ şi cred că este de naţionalitate spaniolă. Pare foarte tânăr, dar are aerul unui om matur.

— De ce nu?

— Eu întreţin casa.

— La paisprezece ani?

— Da.

Îmi zâmbeşte şi ridică din umeri.

— Mai intri?

— Nu...

Rămân aşezat pe treaptă. El zăboveşte.

— Ce-i cu tine? mă întreabă.

Răsuflu adânc.

— Te-ai simţit vreodată ca un mare ratat?

— Nu.

Îl privesc mirat.

— Niciodată?

— Nu.

Ridică din umeri.

— Ştiu încotro mă îndrept. Mă descurc cu mizeria asta.

Optimismul lui e contagios şi mă face să zâmbesc la rândul meu.

— Pun pariu că aşa e!

Mă uit spre stradă.

— Mi s-a furat cardul şi acum n-am bani, dar nu prea vreau să sun acasă ca să mă scoată din încurcătură.

— O! exclamă. Cine ţi-a luat cardul?

— O gorilă.

— O ce?

— O femeie cu enorm de mult păr pubian.

Strâmbă din buze de scârbă.

— Bleah!

Scanned with CamScanner

Fac ochii mari.

— Exact!

— Atunci, nu suna acasă! îmi spune. Descurcă-te singur!

Mă uit la el peste umăr.

— Și cum ar trebui să fac asta?

— Găsește-ți o slujbă!

Mă încrunt.

— O slujbă?

— Da.

— Și unde să muncesc? îl întreb.

— Oriunde.

Hmm...

— Oricum, eu trebuie să mă duc să curăț cuptorul.

Mă uit lung la el; puștiul ăsta are paisprezece ani și curăță un bar la miezul nopții.

— Ești de treabă, puștiule! îi zâmbesc. Cum te cheamă?

— Eduardo.

— Eu sunt Christopher.

O, fir-ar, i-am zis numele meu adevărat!

— Toți îmi spun Christo, mă corectez.

— Noapte bună! îmi spune și dispare înăuntru.

— Noapte bună!

Mă târăsc înăuntru și-mi scot prosopelul din dulap ca să fac un duș. Apa nu are presiune și abia dacă se încălzește. Și cine ar fi crezut că poate fi atât de nesatisfăcător să te ștergi cu un șervețel?

Hostelul e aproape pustiu. Toți au ieșit în oraș. Intru în dormitor și mă așez în patul de jos. Am 1,90 m; capul și picioarele ating ambele capete ale patului. Îmi pun telefonul la încărcat și rămân întins pe întuneric. Ceilalți colegi de cameră sunt plecați să se distreze. Mă întreb la ce oră se vor întoarce.

Aud uși trântite în depărtare și oameni care vorbesc. Simt mirosuri ciudate, iar patul ăsta e al naibii de

Scanned with CamScanner

incomod! Și ce fel de fibre sunt în cearșafurile astea? Sunt atât de aspre, încât o să mă exfoliez până la os!

Mă întorc pe o parte și dau cu pumnul în perna subțire ca să încerc să stau comod.

Cel mai naspa pat din lume!

Oftez descurajat.

Nu a fost o primă zi grozavă... De fapt, a fost de tot rahatul!

Și, după aproape o veșnicie, mă ia somnul de epuizare.

Se aude clopoțelul deasupra ușii când intru în sediul firmei de taxi la opt dimineața. Sunt leoarcă de transpirație pentru că a trebuit să merg pe jos până aici încă din zori, pe o distanță de nouă kilometri.

— Pot să te ajut? mă întreabă recepționera.

— Da, am venit să-mi iau permisul. Am avut aseară o problemă cu cardul.

— OK.

Femeia deschide un sertar și scoate un teanc de permise legate cu un elastic.

— Pe ce nume?

— Christopher Miles.

Îl caută printre celelalte.

— Iată-l!

Îl așază pe tejghea.

— Te costă doisprezece euro.

— Da.

Îi zâmbesc fals.

— Mă întrebam dacă aș putea vorbi cu managerul.

— Despre ce?

— Îi voi spune când reușesc să vorbesc cu el.

— *Eu* sunt managerul.

Ridică impasibil dintr-o sprânceană.

— Ce dorești?

Scanned with CamScanner

— Ah! râd prefăcut. Scuzele mele, arătați atât de tânără!

Mă privește inexpresiv.

— Așadar!

Îi zâmbesc. Femeia asta o personalitate care-ți strică tot cheful.

— Să vedeți!

Îi zâmbesc prostește din nou. Mi-am exersat discursul în gând tot drumul până aici, dar lucrurile par deja să nu meargă conform planului.

— Aseară mi s-a furat cardul și va dura câteva zile să rezolv cu fondurile.

Femeia își dă ochii peste cap.

— Sun la poliție!

— Pot să lucrez pentru banii datorați.

— Poftim?

— Am permis de conducere internațional.

Îi arăt permisul de pe tejghea.

— Vorbesc spaniola și pot folosi Google Maps. Sunt angajatul perfect.

— Vorbești spaniolă?

— Aha...! o mint. Pot să conduc toată ziua pentru dumneavoastră, iar după-amiază vă pot plăti cu banii câștigați.

Femeia mă privește de parcă analizează propunerea.

— Sunt un om de încredere.

Îmi întind brațele spre ea.

— Vedeți, am venit și mi-am oferit serviciile. E gestul unui om de încredere.

— Te poți orienta în Barcelona?

— Aha...! o mint din nou.

La o adică, cât de greu poate fi?

— Bineînțeles!

Îmi ia permisul și se uită la el.

Scanned with CamScanner

— Azi am câțiva șoferi bolnavi.

— Serios? zic și îi zâmbesc bucuros. Grozav! Adică... nu e grozav că sunt bolnavi, evident.

Ea se ridică, ia un set de chei din panou și mă arată cu degetul.

— Dacă o zgârii, ești mort!

Mă încrunt.

— Ce înseamnă asta?

— Să-mi aduci taxiul în stare perfectă, altminteri...

— De acord!

Îmi dă cheia.

— E parcată în spate. Vino să-ți arăt!

Nu-mi vine să cred că planul chiar funcționează. Mergem în spate și ne îndreptăm spre mașină.

— Asta e frâna. E cutie automată standard.

— OK!

Urc și pornesc mașina.

— Și ce fac?

— Poți să faci drumul de aeroport.

— Adică, mă duc la aeroport și mă așez la rând?

— Exact. Iei oamenii, îi duci la destinație și te întorci la aeroport.

Se uită la ceas.

— Te întorci la patru.

— OK, nicio problemă!

Strâng de volan, cuprins de bucurie. Uită-te la mine, îmi găsesc de lucru de unul singur, ce chestie!

— Și nu uita, clientul are întotdeauna dreptate!

— Am înțeles.

— Nu mergi cu viteză, iar aparatul pentru carduri e doar cu atingere.

— OK! încuviințez cu o mișcare din cap și arunc o privire mașinii. Pare destul de ușor.

— Succes!

Scanned with CamScanner

Îi zâmbesc.

— Floare la ureche!

Pornesc de pe loc, semnalizez și ies în trafic. O văd intrând înapoi și, când ajung la prima intersecție, râd în hohote. Mă uit în stânga; în dreapta... Acum, unde naiba e aeroportul?

Rândul de taxiuri înaintează cu viteza melcului.

— Hai! murmur pe înfundate.

Mi-a luat cincizeci de minute să găsesc locul ăsta nenorocit, și acum, că am ajuns, trebuie să stau la rând după clienți. N-am timp de prostiile astea. Bat din degete pe volan, așteptând nerăbdător. Trebuie să fac niște bani pentru acritura aia de la firma de taxiuri... și încă repede!

Ușile duble ale aeroportului se deschid și iese o femeie. Are părul blond ca mierea, prins în coadă, și merge cu un pas sprinten. Emană fericire. O urmăresc zâmbind... *E sexy!*

Rândul înaintează și ah, la naiba, eu sunt următorul! Opresc lângă rând și cobor.

— Bună!

— Bună! mormăie tipul, aruncându-mi valiza.

Are aproape douăzeci de ani și pare neîngrijit. Prind valiza din aer și îi arunc o privire chiorâșă.

Nu mă enerva, boule!

Mă duc să pun valiza în portbagaj. Stai puțin, cum se deschide? Mă uit la bord în timp ce taxiul din spate începe să claxoneze.

— Grăbește-te! îmi strigă pe geam.

— Taci! îi răspund. Așteaptă-ți rândul!

Aproape îmi ies ochii din orbite.

— Unde dracu' e butonul care deschide portbagajul?

— Hai, omule! mormăie tipul de pe bancheta din spate. Ce faci? N-am chef de porcăria asta!

Mă întorc la el.

Scanned with CamScanner

— Am aşteptat douăzeci de minute la rând ca să te iau, la naiba! Nu mă enerva, tâmpitule!

Cobor şi mă duc în spate, după care îi pun valiza pe scaunul din faţă. E atât de înaltă, încât abia mai văd din cauza ei.

— Nu poţi să conduci cu valiza pe locul din faţă! icneşte tipul.

— Al cui e taxiul, nenorocitule?

Rămâne tăcut.

— Aşa ziceam şi eu!

Ies grăbit în trafic.

— Încotro?

Tipul bălmăjeşte ceva.

— Pardon?

Mă uit la el în oglinda retrovizoare.

— Am zis... pe bulevard, la numărul 123!

Îmi mijesc ochii.

— Dacă vorbeşti cu mine pe tonul ăsta, te dau jos chiar aici!

— Scuze...! mormăie el.

Ne oprim la semafor şi tastez repede adresa.

E la distanţă de patruzeci de minute... Îh! Semaforul se face verde. Pornesc din nou. Conducem de câteva minute când fac o descoperire extraordinară.

Chiar pot s-o fac!

După o jumătate de oră, stăm la semafor. El scoate un geamăt pe bancheta din spate, aşa că îi arunc o privire în oglindă. E ud de transpiraţie şi verde la faţă.

— Ce faci? îl întreb.

— Nu mă simt prea bine...

— Ce vrei să spui?

— O, nu! geme el.

— Ce înseamnă „o, nu"?

Scanned with CamScanner

Încep să conduc mai repede. Vreau să-l dau jos pe nenorocit din taxi cât mai curând.

— Cred că o să vomit!

Casc ochii de groază.

— Nici să nu te gândeşti!

Hayden

Ies din aeroport şi mă întâmpină un val de căldură.

— Ah, ce cald e!

Oamenii aleargă pe lângă mine şi mă chinui să car rucsacul imens. La naiba, ce greu e!

Văd rândul de taxiuri şi scot telefonul, căutând adresa hostelului pentru excursionişti.

Am un ghem de nervi în stomac. *Du-te şi urcă într-un taxi!*

E uşor!

Da...

Îmi fac curaj şi mă duc la coada rândului de taxiuri. Mi-e rău din pricina emoţiilor! La naiba, aş vrea să se termine odată prima săptămână!

Povestea asta cu necunoscutul e foarte tulburătoare! Ajung în faţa şirului şi un taxi opreşte în dreapta mea. Îi zâmbesc şoferului.

— Încotro?

— BB Backpackers, în Barcelona, vă rog?

— Sigur!

Îmi ia rucsacul şi-l pune în portbagaj. Urc în spate şi îmi pun centura de siguranţă. Îmi şterg palmele umede de pantalonii scurţi. E în regulă... absolut în regulă!

Îi scriu mamei un mesaj.

Am aterizat în siguranţă.
În taxi, pe drum.

Scanned with CamScanner

Primesc un răspuns:

Ce palpitant!
Sună-mă mai târziu!

Mă bucur că așa crezi! Pentru mine, e înfricoșător!

Îmi pun telefonul în poșetă și îmi frâng mâinile până mi se albesc încheieturile degetelor. Mă uit pe geam la peisajul care se derulează în fața mea.

Douăzeci de minute mai târziu, taxiul se oprește în trafic.

— Vai, vai, vai, ce faci? bombăne șoferul pe înfundate.

Văd în fața noastră un taxi oprit în mijlocul drumului.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nu știu.

Șoferul taxiului din față sare din mașină și deschide portiera din spate. Ia un bărbat de guler și-l scoate din automobil în timp ce acesta vomită. Voma lovește lateralul mașinii și se împrăștie peste tot.

— Bleah! exclamăm la unison.

— Ce dracu' faci? strigă șoferul la el.

Bărbatul își pierde cumpătul, urlând și strigând la pasager.

— O, Doamne!

Fac ochii mari. Șoferul își pune mâinile pe genunchi și se apleacă. Începe să vomite și el lângă celălalt.

Primul tip care vomita îi spune ceva șoferului, iar acesta se enervează și-l împinge într-o parte. Cade pe jos și continuă să vomite.

Îmi acopăr gura cu mâna văzând spectacolul din fața noastră.

— Doamne!

Scanned with CamScanner

Şoferul începe să urle:

— Ce urât miroase!

Se prinde de maşină ca să se ridice.

— Nu mai vomita, că te pocnesc!

Îşi pierde controlul din nou şi icneşte, după care vomită iar. Iese din el cu repeziciunea unui furtun de pompieri.

— Fir-ar al dracului! bombăne şoferul meu. Ce idioţi!

Ocoleşte taxiul oprit şi trece în viteză pe lângă ei. Mă întorc şi-i privesc prin lunetă pe cei doi care vomită în timp ce ne îndepărtăm.

Ei bine... aşa ceva n-am mai văzut acasă!

Douăzeci de minute mai târziu, taxiul opreşte în faţa unei clădiri mari.

— Gata! zice şoferul şi îmi zâmbeşte.

— Mersi!

Îi plătesc şi îmi scoate lucrurile din portbagaj.

— Ai grijă! mă avertizează. Sunt oameni răi peste tot.

— Mersi!

Îi zâmbesc fals. Îmi târăsc valiza în sus pe trepte şi intru în hol.

— Bună! Mă cazez azi.

— Bună! îmi zâmbeşte tipul. Cum te numeşti?

— Hayden Whitmore.

— A, Hayden! Din America.

— Da, exact.

— Stai cu noi timp de zece zile?

— Aha!

— Grozav! Hai să-ţi fac turul!

Îl urmez pe coridor. Îmi arată baia, spălătoria şi restaurantul.

— Stai în camera fosilelor.

— Camera fosilelor?

— Toţi cei peste 25 de ani stau în camera fosilelor.

Scanned with CamScanner

— Dar abia am împlinit 25!

Îmi zâmbește și se îndreaptă spre camera mea.

— Cum spuneam!

Îl urmez și îmi deschide ușa grăbit.

— Patul tău este cel de aici, de jos.

Mă uit la camera neprietenoasă: trei paturi suprapuse și numai lenjerii albe.

— OK!

— Odihnește-te! îmi spune zâmbind. O să-i cunoști pe toți când se întorc diseară. Majoritatea celor de aici vizitează orașul toată ziua.

— OK!

Mă forțez să zâmbesc. Deja mi-e dor de casă.

— Mersi!

Mă lasă singură și mă urc în patul de jos. Mă bag sub cearșaf, simțind nevoia de protecție.

Aștipesc timp de zece minute. A fost o săptămână lungă: multe nopți nedormite și apoi un zbor lung. Ar trebui neapărat să trag un pui de somn. Nu vreau să fiu obosită și plictisită când se întorc toți.

Ușa se deschide brusc și cineva dă buzna înăuntru. Nu-i văd decât picioarele și trupul până la cap.

— Ce dracu'? murmură el.

Are accent american. Își scoate tricoul peste cap și-l aruncă pe jos; pe urmă își scoate blugii și-i împinge cu piciorul într-o parte.

— Dezgustător, la dracu'! mormăie. Dacă pun mâna pe el...

Își scoate boxerii și-i dă la o parte.

Îl văd din față. Piele bronzată, mușchi, pătrățele pe abdomen și cel mai mare penis pe care l-am văzut vreodată... Ce dracu'? Fac ochii mari. Nu știe că sunt aici.

Scanned with CamScanner

O, futu-i! Să zic ceva?

Se întoarce și se apleacă să scoată ceva din rucsac. Îi văd perfect fundul gol... și încă ceva pe deasupra.

Ușa se deschide și intră o femeie. O, nu!

— Ah! toarce ea. Cineva mi-a adus o gustare.

— Du-te dracului, Bernadette! mârâie el. N-am chef. Ieși afară!

— Când găsesc o gustare în dormitor, ce te aștepți?

Mă strâmb. O, fir-ar! Ce aiurea e! Nimeni nu știe că sunt aici. *Vă rog să nu faceți sex! O să mor de o mie de ori!*

— Pe dracu', nu-s o gustare! strigă el. Sunt un fel principal. Ca să știi și tu, sunt un banchet cu zece feluri de mâncare, la naiba!

Îmi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul.

Chiar este!

Se apleacă și scoate ceva din rucsac.

— Și acum, de parcă ziua asta n-ar fi fost îndeajuns de rea, îi strigă el, ridicând ceva spre ea, trebuie să fac duș și să mă șterg cu porcăria asta de prosop minuscul!

Iese din dormitor gol-pușcă. Bernadette rămâne lângă ușă.

— Nu poți să umbli în fundul gol, să știi! strigă după el.

— Stai să vezi! îi răspunde.

Bernadette dispare, iar ușa se închide cu o bufnitură. Rămân pe pat în stare de șoc. Doamne! Cine era bărbatul ăla? Și cine se simte atât de comod dezbrăcat?

Scanned with CamScanner

Capitolul 5

RĂMÂN O CLIPĂ ÎNTINSĂ ÎN PAT, ȘOCATĂ, DUPĂ CARE înțeleg ce urmează. Se va întoarce să-și ia lucrurile. Dacă mă vede aici, o să-și dea seama că am fost de față de la început.

O, fir-ar să fie! Sar din pat în grabă și fac patul la loc, iar ușa se deschide. O, nu, s-a întors!

— Salut!

Bărbatul îmi zâmbește. Are codițe lungi și un zâmbet amabil... și miroase urât! Cel mai urât miros de transpirație din lume! Am nevoie de toată puterea să nu mă strâmb.

— Bună! îi zâmbesc.

— Eu sunt Basil.

Îi strâng mâna.

— Eu sunt Hayden.

— Mă bucur să te cunosc! Suntem colegi.

Bate cu palma în patul de deasupra.

— Dorm deasupra ta.

— Grozav! îi spun, zâmbind fals.

O, Doamne! Va trebui să-l miros tot timpul. Rahat!

— Deși nu prea sunt sigură de treaba cu fosilele, adaug.

Scanned with CamScanner

Ha-ha, nici ou! Cât pe ce să mă înec când mi-a spus, dar, sincer să fiu, acum mă bucur. Sunt niște adevărați tâmpiți în cololalte camere, tineri și proști. Beți morți tot timpul și foarte gălăgioși.

— Ah!

Mă simt ușurată. Dacă îl iau pe el în considerare, asta înseamnă că toți cei de aici sunt de treabă.

— De unde ești? mă întreabă.

— Din America, la câteva ore distanță de New York. Dar tu?

— Din Brazilia.

— Ah! îi zâmbesc. Mereu mi-am dorit să merg în Brazilia.

— Da, e grozav! Trebuie să mergi.

— Călătorești de mult? îl întreb.

— De vreo lună. Sper să cunosc niște oameni și să călătoresc cu ei încă un an.

— Ah! exclam și îi zâmbesc.

Și eu, dar nu dau cărțile pe față până nu știu dacă îmi plac oamenii.

— Sună grozav!

Ușa se dă de perete și în cameră intră tipul celălalt. E complet gol și își ține prosopelul în fața organelor genitale.

— Bună! spune nonșalant, de parcă asta face în fiecare zi.

Se apleacă și începe să-și scoată haine din rucsac. Complet degajat.

— Bună!

Înghit în sec. Fața lui e încă și mai tare decât penisul... și, credeți-mă, penisul e grozav!

— Eu sunt Hayden! mă prezint.

El afișează un zâmbet devastator.

Scanned with CamScanner

— Eu sunt Christopher.

Ah...

— Scuză-mă că nu sunt îmbrăcat, un tâmpit a vomat pe mine!

Fac ochii mari.

— Cred că se întâmplă des azi. Când veneam încoace, am văzut un taximetrist pe care a vomat cineva.

— Da!

Se întoarce spre rucsac și începe să scotocească.

— Eu eram, iar acum trebuie să mă întorc la taxiul acela afurisit și să-l conduc toată după-amiaza. Nici nu mă pot gândi la ceva mai rău de-atât!

Îi dă lui Basil un deodorant.

— Dă-te cu ăsta! îi ordonă.

— Dar ți-am zis că nu bag otrăvuri în corp! pufnește Basil.

— Ascultă-mă, nenorocitule! Câtă vreme dormi în cameră cu mine, o să miroși a ființă omenească. Dă-te. Cu. Ăsta!

Deodată, mă simt foarte stânjenită. Bietul Basil, ce jenant! Probabil sunt prieteni.

— Nu!

— Ba da!

Cine se crede tipul ăsta?

— Vă cunoașteți? îi întreb.

— Abia ne-am cunoscut.

Basil își dă ochii peste cap.

Îmi clocotește sângele, atât de prost mă simt pentru Basil.

— În primul rând, mă răstesc, pune niște haine pe tine! În al doilea rând, nu mai fi atât de bădăran!

Tipul sexy mă privește enervat.

Scanned with CamScanner

— Vrei să miroşi chestia aia în fiecare zi?

— Măcar el e îmbrăcat. Aş prefera să miros chestia aia decât să fiu obligată să te văd dezbrăcat! i-o întorc.

Nu chiar... Nici măcar pe departe!

— Serios? mă întreabă, ridicând bărbia sfidător. Şi cine te-a făcut pe tine şefa camerei?

— Tu, când ai început să insulţi lumea.

— Ia ascultă! îmi răspunde, căutând mai departe în rucsac. Nu ştiu cum funcţionează lucrurile acolo de unde vii tu. Dar în lumea mea, oamenii nu miros a transpiraţie. Şi nici nu suportă mirosul altora. Igiena personală e o preocupare umană firească.

Îi întinde deodorantul lui Basil.

— Dă-te. Cu. Ăsta! îi cere.

Îmi mijesc ochii. E clar, cred că-l urăsc pe tipul ăsta.

— Cu o condiţie, răspunde Basil.

— Ce anume?

Bădăranul îşi pune o pereche de chiloţi, iar eu mă prefac că nu-l urmăresc.

— Să mă înveţi cum să agăţ femei.

Poftim?

— Poftim?

Christopher se strâmbă, la fel de nedumerit. Îşi trage un tricou peste cap.

— M-ai auzit. O să fac duş mai des şi o să folosesc deodorant dacă mă înveţi cum să agăţ femei.

— O, Doamne!

Îmi dau ochii peste cap.

— Doar nu vorbeşti serios?!

— De acord! spune Christopher, dând din cap. E uşor. E simplu cu femeile. Are balta peşte!

— Îhh!

Scanned with CamScanner

OK, e oficial. *Chiar* îl urăsc.

— Întotdeauna eşti atât de plin de tine? îl întreb.

Îmi zâmbeşte.

— Nu... De obicei, femeile sunt pline de mine, dar mă mulţumesc şi cu prima variantă. Nimeni nu e mai priceput ca mine.

Ridică mâna şi-mi face jucăuş cu ochiul.

Scârbos!

— Dumnezeule mare! Mă duc să stau de vorbă cu un om inteligent.

Pornesc spre uşă.

— Nu uita, să fie şi plictisitor! strigă după mine.

Merg pe hol. Ce coşmar! Stau în cameră cu Împuţitul şi cu Armăsarul. Fără a pune la socoteală doamna în călduri cu gustările.

Absolut grozav!

E ora trei după-amiaza, iar eu stau în holul hostelului. Personalul aleargă de colo-colo. Se pare că în seara asta se dă o petrecere de lună plină. Tema e culoarea alb.

Am o rochie albă de vară pe care vreau să o port, deşi nu-mi amintesc să o fi văzut în rucsac azi-dimineaţă. Sper că n-am lăsat-o acasă.

Hmm! Ar fi bine să-mi verific lucrurile. Mă întorc la vestiar şi-mi scot rucsacul, trăgându-l prin cameră. Trag de fermoar şi mă încrunt. Astea nu sunt lucrurile împachetate de mine. Oare nu e rucsacul meu? Verific eticheta. Da, e al meu. Îngrozită, trag de un bikini tanga de culoare neagră.

— Ce naiba?

Scotocesc prin rucsac în mare viteză. Unde e rochiţa albă şi vaporoasă?

Scanned with CamScanner

Futu-i! Nenorocitele alea mi-au schimbat lucrurile din rucsac cu haine sexy. Îi trimit Monicăi un mesaj.

Unde sunt hainele mele?

Îmi răspunde:

La fermă, unde le e locul.
Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.
Te iubesc!

Scorpia!

Mai că-mi ies ochii din orbite! Cu ce mă voi îmbrăca acum? Nu e nimic alb aici în afară de o rochie strâmtă şi prostească, şi n-am de gând să port ţinuta asta uşuratică. Doamne, acum trebuie să ies la cumpărături ca să iau altceva... Îhh!

Dau buzna înapoi în cameră şi-l găsesc pe Basil. Deşi nu-mi place să recunosc, acum miroase plăcut. Mai e un bărbat cu el.

— Bună, Hayden! El e Bodie, face el prezentările. Şi el stă în cameră cu noi.

— Bună! mă salută zâmbind. Vrei să mergem la cumpărături? Se pare că trebuie să ne îmbrăcăm în ceva alb.

Bodie e amabil şi are o înfăţişare plăcută. Mă simt relaxată instantaneu şi sună destul de fermecător cu accentul acela australian.

— De fapt, da.

Îi zâmbesc.

— Mersi!

Îmi iau lucrurile şi ieşim din cameră.

Barcelona e zgomotoasă şi animată de culorile şi aromele unei ţări exotice. În timp ce băieţii fac cumpărături, eu

Scanned with CamScanner

merg în spatele lor, uluită de împrejurimi. Este un oraș extraordinar de frumos!

Basil își scoate telefonul din buzunar.

— Bună!

Ascultă o clipă.

— Salut, frate, ce faci?

Se întoarce și-mi zâmbește, apoi ascultă din nou.

— Da, sigur, acum cumpărăm ceva. Ce mărime?

Pufnește în râs.

— OK, pa!

Închide telefonul.

— Trebuie să-i luăm lui Christo ceva de îmbrăcat. Îmi dă banii mai târziu.

Mă încrunt.

— Christo?

— Da, știi tu, tipul care era azi în cameră.

— Știu la cine te referi. Nu înțeleg ce îți place la el.

Ridică din umeri.

— E un tip de treabă.

— Magnet pentru fete! zâmbește Bodie. Ai văzut cum l-au înconjurat femeile aseară?

— Aha!

Basil zâmbește.

— Dar tipa cu care a plecat?

Bodie fluieră încetișor.

— Vai de mine, mi-aș fi dat testiculul stâng să i-o trag!

Basil zâmbește și întinde mâinile, arătând forma sânilor ei mari.

— Era dotată!

Mă strâmb.

— Sunteți scârboși! Și, dacă ți-ai da un testicul ca să i-o tragi unei fete, ai ajunge la spital.

Scanned with CamScanner

Izbucnesc amândoi în râs și mă fac și pe mine să râd. Băieții sunt ridicoli.

— Când ați venit aici? îi întreb.

— Ieri, răspund amândoi. Și Christo la fel.

Continuăm să facem cumpărături și gândurile îmi zboară la băiatul acela obraznic. Hmm, deci s-a culcat cu cineva din prima seară petrecută aici, nu? Firește, aș zice. De ce să pierzi vremea când ai asemenea scule?

Ticălosul!

Știi ce mă calcă pe nervi? Tipii de treabă care ar iubi o femeie pentru totdeauna sunt mereu pe ultimul loc. Iar nemernicii afemeiați și orgolioși sunt binecuvântați cu penisuri mari. Lor nu le frânge nimeni inima, nu-i părăsește nimeni și nu sunt singuri niciodată. Și mereu ies pe primul loc.

Îhh! Nu e deloc drept.

— În regulă, cămășile astea, spune Bodie.

Pune mâna pe trei cămăși cu mâneci scurte și încheiate la nasturi până sus. Sunt albe, din bumbac și exact ce trebuie.

— Și pantalonii ăștia?

Basil ia de pe raft trei perechi de pantaloni scurți, albi.

Răsuflu adânc, privind în jur.

— E rândul meu.

Căutăm, căutăm, căutăm... Nimic alb.

— Bernadette poartă un bikini alb, spune Bodie nonșalant, plimbându-se printre rafturi.

— Cu ce?

— Cu nimic, doar e petrecere de lună plină.

— Ce înseamnă asta?

— Cred că vom vedea multe rotunjimi diseară.

Bodie ridică din umeri. Mă strâmb.

Scanned with CamScanner

— Nu vreau să văd fundul altora.

— Eu, da! zâmbește Basil.

— Și eu, încuviințează Bodie. Și mi-ar plăcea să le-o și trag câtorva dintre ele!

— Niște idioți, cu tot cu sculele voastre! le spun, dându-mi ochii peste cap. Găsiți-mi odată ceva alb!

Două ore mai târziu

— La naiba cu chestia asta, o să rup cearșaful și o să mă îmbrac cu el, pufnesc dezgustată.

— Bună idee! mă aprobă amândoi. Ar trebui să fim deja acolo.

— De fapt, aș avea o rochie albă.

— Poftim? explodează Basil. Adică ne-ai făcut să pierdem două ore degeaba?

— Nu pot s-o port. E obscen de strâmtă. Prietena mea mi-a strecurat-o în valiză și mi-a scos toate hainele de bun-simț. E atât de scurtă, încât seamănă cu o curea.

— Îmi place prietena ta! răspunde Bodie. Haide!

O ia spre ușă.

— Unde mergem?

— Acasă. Și porți rochia aia de parașută.

Cea mai nasoală parte când împarți camera cu cineva este exact asta... că împarți camera.

Cum naiba ar trebui să te pregătești și să o iei razna în privat când vezi cu ce ești îmbrăcată?

Sunt în baie, în cabina mică de duș. Frumușelul acela are dreptate. Prosopelele astea mici sunt al dracului de ridicole. Mă șterg și mă usuc, dar tot nu par să ajung nicăieri.

Se aud râsete de jur împrejur, iar hostelul pare plin ochi, probabil pentru că toți rămân acasă pentru petrecerea de lună plină.

Scanned with CamScanner

Îmi pun sutienul și chiloții, apoi iau rochia albă. E elastică și pare foarte mică. Trebuie să întind de ea doar ca s-o îmbrac... Minunat! O trag peste șolduri. Îmi ajunge deasupra genunchilor. E strâmtă, elastică și decoltată.

Încerc să mă privesc. La naiba, nu am nici măcar o oglindă mare aici! Îmi perii părul și strâng geanta cu articole de toaletă, după care deschid ușa încet.

Mi-e groază de seara asta! Nu mă simt deloc confortabil. Ies și văd doar fete îmbrăcate sumar. Una îmi zâmbește.

— Îmi place rochia ta!

— Mersi!

Merg stângaci spre chiuvetă și scot trusa de machiaj. Văd o fată care poartă chiloți tanga albi, iar pe sâni și-a vopsit inimioare, cu tot cu ciucuri roz-aprins lipiți de sfârcuri. Are chiar și pene albe puse strategic după ureche.

— Arăți grozav! îi spun zâmbind.

— Mersi. Hei, te-ai cazat azi?

— Da. Sunt Hayden!

Îi zâmbesc.

— Eu sunt Kimberly, îmi spune cu accent englezesc. Din ce parte a Americii ești?

— Locuiesc la câteva ore distanță de New York. Tu de unde ești? o întreb.

— Manchester.

— O, mi-ar plăcea să merg acolo!

— New York e pe lista mea cu destinații, îmi răspunde, dându-se cu un ruj roz-deschis și mișcând din buze.

Emană încredere în sine și, fir-ar să fie, arată foarte provocator! Mă măsoară din priviri și îmi zâmbește amabil.

— Arăți bine!

De parcă știe că sunt în plină criză de încredere!

— Mă simt puțin...

Scanned with CamScanner

Ridic din umeri.

— Ciudat.

— E prima oprire pentru tine, nu-i așa?

Dau din cap.

— O să te obișnuiești cu nebunia. Călătorești singură?

— Da. Dar tu?

— Am avut trei prietene cu mine. Călătorim de șase luni. Ieri au plecat acasă. Așa că am rămas doar eu.

Ridică vesel din umeri.

— Asta e frumusețea hostelurilor. Toți călătoresc singuri, așa că ai deodată optzeci de prieteni. Eu voi aștepta să văd încotro mă poartă vântul în următoarele câteva luni.

— Sună grozav!

Încerc să mă concentrez la machiaj.

— Ne vedem afară? mă întreabă.

— Sigur.

— Pa, Hayden!

— Pa!

Pare drăguță.

Mă întorc încet spre cameră și-mi încui lucrurile în vestiar. La naiba, aș vrea să am o oglindă mare! De afară se aud muzică și râsete. Ei, mai bine să termin odată cu asta!

Barul e învăluit într-o mare de alb. Au DJ și ring de dans. Stau și urmăresc de pe margine, întrebându-mă ce să fac. Aud o voce.

— Aici erai!

Bernadette mă ia de mână și mă trage spre mulțime.

— Ești sexy, prieteno!

Îi zâmbesc timidă.

— Mersi!

Scanned with CamScanner

— Suntem aici!

Mă conduce spre Bodie și Basil. Cei doi stau de vorbă cu trei blonde frumoase.

— Mă duc să iau ceva de băut.

— Mersi!

— Uau! râde Basil. Uită-te la tine!

Îmi vine să mor! Ce stânjenitor!

— Uitați-vă la voi!

Pufnesc în râs. Amândoi poartă ținute albe asortate.

— În seara asta o să mă murdăresc de ruj pe guler! spune Basil, făcând ochii mari. Exact!

Chicotesc.

— Pun pariu că așa va fi!

— Uite că vine! spune Bodie.

Ne întoarcem și-l vedem pe Christo coborând treptele. Are cămașa albă descheiată, dezvăluind mușchii abdominali tonifiați. Pantalonii îi sunt mai strâmți și mai scurți, scoțând la iveală cvadricepși groși. Chiar dacă poartă aceeași mărime ca băieții, reușește să arate complet diferit.

Diferit, dar în sensul bun.

Furioasă, îmi întorc privirea. La naiba, urăsc faptul că e superb și, mai mult decât atât, urăsc că o știe și el! Băieții îi fac din mână, iar el zâmbește și se apropie.

— Bună!

Ține o bere Corona în mână și începe să râdă.

— Ia uite ce angelici suntem!

Le zâmbește fetelor.

— Fetelor!

Ridică dintr-o sprânceană spre ele. Apoi se uită la mine

— Acrituro!

Dă din cap, în semn de salut.

Scanned with CamScanner

Acriturǎ!

Îi zâmbesc fals. *Habar n-ai tu!*

Li se prezintă fetelor.

— Eu sunt Christo. Voi trebuie să fiți fotomodele, nu-i așa?

Fetele încep să râdă, iar eu îmi dau ochii peste cap. *Te rog!*

— Am făcut puțin modelling, spune una.

Pe OnlyFans, cu siguranță!

— Știam eu! zâmbește el. De unde sunteți?

— Din Germania, răspund fetele.

Au accente frumoase, aspre. Bernadette se întoarce cu un pahar pentru mine și mi-l întinde.

— Mersi!

Îl măsoară pe Christo din priviri ca pe o halcă de carne, ceea ce este în regulă, pentru că așa se consideră și el.

— Christo! zâmbește ea. Mă săruți de bun-venit?

El strâmbă din nas.

— Nu acum, Bernadette!

Face un semn jucăuș spre fete.

— E marea mea șansă cu fetele!

Nemțoaicele râd la unison, la fel ca Bernadette. Cum reușește să facă treaba asta? Tot ce spune pare insinuant.

Îhh!

Basil și Bodie zâmbesc prostește unul la altul. Cred că ei îl plac mai mult decât fetele.

— Cu ce te ocupi? aud o fată cum îl întreabă.

— Sunt profesor, îi răspunde el.

Profesor?

— Îmi plac copiii la nebunie, știi? continuă.

Cred că minte.

Scanned with CamScanner

Mă uit la Kimberly, care-mi face semn să merg pe ringul de dans. Dansează în mijlocul unui grup mare de oameni. O iau de braţ pe Bernadette.

— Haide, mergem la dans!

Patru ore mai târziu

Mă simt foarte ameţită şi mă distrez de minune.

Cine ar fi crezut că petrecerile de lună plină sunt atât de distractive? Am dansat, am stat de vorbă şi nu pomenim faptul că m-am uitat la o anumită persoană enervantă mai mult decât vreau să recunosc.

Are permanent o turmă – nici măcar nu glumesc! – de femei în jurul lui.

Oriunde s-ar duce.

Şi savurează fiecare secundă, clovnul şi publicul său captiv. Râde şi captează întreaga atenţie a mulţimii. Din când în când, le spune ceva lui Bodie şi lui Basil, iar ei îl ascultă cu religiozitate. Îi învaţă cum să agaţe şi ce să spună.

Rămân în apropierea ringului de dans, urmărind lumea. Aud o voce catifelată în spate.

— Acrituro!

Zâmbesc cu paharul la gură. Trebuie să fiu de acord cu el; mă face să mă simt acră.

— Bună, Christopher!

— Christo! mă corectează.

— Serios?

Ridic dintr-o sprânceană. El mişcă din buze, amuzat.

— E Christopher, dar nu mai spune nimănui!

— Ţi se pare că sună mai sexy Christo?

— Ţie, nu?

— Nu, cu siguranţă.

Râde, iar eu ia o gură mare de bere.

Scanned with CamScanner

— Te distrezi?

— Da.

Se lasă o tăcere stânjenitoare între noi. Nu flirtează și nu e jucăuș cu mine așa cum e cu toată lumea.

— Cum a fost azi cu taxiul?

— Un adevărat coșmar!

Bea din nou din bere.

— Dar parcă abia ai ajuns aici. De ce muncești deja?

— Cineva mi-a furat cardul de credit și mi-a golit contul încă din prima zi.

Mă strâmb.

— Vai!

— Hmm! Nici nu vreau să aud!

DJ-ul vorbește la microfon:

— Doamnelor, întoarceți-vă la stânga! anunță el.

În sunetul râsetelor, toate fetele se întorc la stânga.

— Luați-l de braț pe bărbatul aflat cel mai aproape de voi! continuă acesta.

Zâmbesc. DJ-ul a jucat toată seara jocuri ciudate. Îl prind pe Christopher de braț.

— Acum, după ce număr până la trei, luați-l de mâini și priviți-l în ochi.

— Poftim? zic încruntată.

Christopher râde și-și lasă berea jos. Toți râd și glumesc, luându-se de mână.

— În timp ce așteptăm să apară luna plină, vom face două lucruri! strigă DJ-ul.

Eu și Christopher izbucnim în râs. Ce ridicol!

— Vom începe numărătoarea inversă și apoi vă veți privi în ochi. Vă spuneți unii altora cu câte persoane v-ați culcat și pe urmă vă sărutați cu limba.

Tot barul hohotește de râs.

Poftim?

Scanned with CamScanner

— Zece, nouă, opt, șapte, șase, cinci, patru, trei, doi, unu!

— Cu câți oameni v-ați culcat? strigă DJ-ul.

Christopher mă privește în ochi.

— Nu știu.

— Cu unul, îi șoptesc.

Îi cuprind fața cu mâinile și-l sărut. Îmi strecor limba printre buzele lui mari și el mă sărută la rândul lui. Încet și tandru, cu ochii închiși.

Ah!

Mă prinde cu brațele de talie și mă trage mai aproape. Sărutul se intensifică. Și, în timp ce în jurul nostru se aud strigăte și râsete, noi continuăm să ne sărutăm. Cu presiunea perfectă și puțină sucțiune.

Se desprinde din sărut și mă privește lung. Îi apar cute pe frunte.

— Ce-a fost asta? mă întreabă răstit.

— Te-am sărutat.

— Unul?

Ah, fir-ar să fie! La asta s-a gândit tot timpul? Dau din cap, stânjenită.

— Unul? icnește.

— Aha!

Mă privește o clipă și mă prinde din nou în brațe, trăgându-mă aproape.

— Vino încoace! mârâie.

Rahat!

— Nu!

Mă smulg din brațele lui.

— Trebuie să plec.

— De ce?

— Pentru că trebuie să continui să prinzi peștele din baltă, îi răspund, ridicând din umeri. Iar eu trebuie să înot în amonte.

Scanned with CamScanner

Capitolul 6

Christopher

O URMĂRESC CUM DISPARE ÎN MULȚIME.

Unul.

***Unul...* Cum adică unul? Nimeni nu a fost doar cu un om.**

Îmi trec limba peste buza de jos. Încă mai freamătă după sărutul acela al dracului de incitant! Hmm... A fost ceva neașteptat. Nici măcar nu e genul meu.

— Christo! aud un strigăt.

Mă întorc și o văd pe Bernadette. Își ține brațele deschise spre mine.

— Dragule, încă nu m-ai sărutat!

Mă prinde de fund, prefăcându-se că mă îmbrățișează.

— E lună plină!

Îhh, femeia asta e ca râia!

— Nu erai lângă mine.

Îi zâmbesc fals și-i desprind mâinile de pe fund.

Pleacă de aici!

— Nu contează!

Râde și se apleacă să o sărut. Mă dau în spate și observ că un tip o conduce pe Hayden pe ringul de dans. Ea râde în timp ce tipul o învârte.

Scanned with CamScanner

Poftim?

— Sărută-mă! mă îndeamnă Bernadette, zâmbindu-mi visătoare.

Pe toți dracii, nu acum, femeie!

— Nu, nu, nu! îi răspund. Suntem colegi de cameră, îi spun. Fără prostioare!

Îmi întind gâtul să văd ce face Hayden. Tipul îi vorbește, iar ea râde, ascultându-l cu atenție. Hmm!

Bernadette se ridică în vârful picioarelor și se apleacă să mă sărute.

— Termină! o reped, enervat.

O dau la o parte și mă duc spre ringul de dans. Îi zâmbesc prefăcut tipului și mă aplec spre Hayden.

— Putem vorbi puțin?

— Despre ce? mă întreabă tare ca să ne audă și el.

Minunat!

— Bernadette, colega noastră de cameră, a înnebunit de tot și am nevoie de tine pentru o clipă să-i băgăm mințile în cap.

— Ah!

Se schimbă la față.

— Te aștept aici, îi spune tipul.

— Nu va fi nevoie! îi răspund.

O trag după mine către bar. Ea începe să privească în jur.

— Ei, unde e?

— A, ia uite, deja se simte mai bine! îi răspund grăbit. Avem alte lucruri de discutat.

Se încruntă.

— Sărutul acela... a fost neașteptat de incitant și trebuie să-l repetăm, ca să analizez situația cum trebuie.

— Deci Bernadette nu a înnebunit de tot? mă întreabă încruntată.

Scanned with CamScanner

— Cui dracu' îi pasă? Ascultă! continui. Apropo de chestia cu un singur iubit...

— Tu chiar vorbeşti serios? se răsteşte.

— Cât se poate de serios!

O prind în braţe şi o trag mai aproape.

— Încetează! îmi spune, împingându-mă la o parte. *Nu vreau* să te sărut!

— Poftim? icnesc. De ce nu?

— Bleah! Nu eşti genul meu.

— Bleah?

Fac ochii mari. Ce nepoliticoasă e!

— Ce tot spui? Sunt genul tuturor.

— Nu şi al meu.

— Tu nici măcar nu ştii ce gen ai. Ai fost cu unul singur. Poftim, îţi arăt eu!

Mă întind din nou spre ea.

— Îmi plac bărbaţii blonzi, slăbănogi şi sensibili.

Flutură din gene, făcând-o pe isteaţa! A descris exact opusul meu. Nu mă pot abţine şi-i dau replica:

— Avem câteva lucruri în comun. Mie îmi plac femeile blonde, slăbănoage şi excitate.

Îhh! Nu mai vorbi, prostule!

— Bravo ţie!

Îşi întinde braţele spre mulţime.

— Sunt o mulţime de femei ca astea aici. Du-te şi găseşte una!

Ce face femeia asta? Nimeni nu m-a respins vreodată.

— Nu crezi că ar trebui să mai explorăm puţin sărutul acela, să facem câteva cercetări? o întreb.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu mi-a plăcut.

— Poftim? întreb şocat. Sărutul acela a fost al dracului de tare, Acriturol Ce tot vorbeşti?

Scanned with CamScanner

— Nu și pentru mine. A fost cam neglijent, sinceră să fiu.

O privesc îngrozit.

Ce vrei să spui?

— Păi... a fost vina ta, mă bâlbâi. Chiar înainte, ai spus chestia aia cu unul singur și m-ai șocat, atâta tot. Mă pot descurca și mai bine.

Mă întind spre ea.

— O să-ți arăt acum!

— La revedere, Christopher!

Se întoarce cu spatele și merge către tipul de pe ringul de dans.

Rămân pe loc, scandalizat, cu mâinile înfipte în șolduri.

Ha! Ce fraieră! Habar nu are ce pierde!

Mă duc în cealaltă parte a ringului de dans și îl măsor din priviri pe tipul care vorbește cu ea.

Blond și slăbănog... Pare plictisitor! Îi urmăresc o vreme; Hayden pare foarte interesată de tot ce spune nenorocitul ăla! Nici nu-mi pot imagina ce chestii jalnice discută.

La naiba cu asta!

Mă duc la bar.

— O, Christo!

Bernadette aleargă după mine.

Fir-ar al dracului, femeia asta mă omoară!

Am nevoie de otravă pentru șobolani.

O oră mai târziu, stau împreună cu un grup de oameni și-l zăresc pe puștiul care lucrează aici. Merge peste tot și adună pahare. Îl urmăresc o vreme: e prea tânăr ca să fie într-un mediu ca ăsta! Nu pare deloc afectat, doar își vede de treaba lui.

— De unde ești, Christo? mă întreabă o femeie.

— Din New York. Dar acum trăiesc în Regatul Unit.

Scanned with CamScanner

— O, și eu locuiesc în Regatul Unit! În ce regiune stai? îmi zâmbește.

În stânga, pe ringul de dans, se află un grup de bărbați foarte beți care se comportă urât. Iau o gură de bere și-i urmăresc. Nu sunt sigur de unde vin, dar vorbesc în franceză. Unul dintre ei pășește în spate și-l lovește pe puști. Acesta scapă paharele din mână.

— *Regardez ou vous marchez, putain l'idiot!* urlă la băiat. (Traducere: „Uită-te pe unde mergi, idiot nenorocit!")

Puștiul se apleacă să adune paharele de plastic împrăștiate. Își ridică ochii, dar e evident că nu înțelege limba.

— *M-as tu entendu?* strigă tipul deasupra lui. (Traducere: „M-ai auzit?")

Îi dau berea fetei din stânga mea și mă duc spre ei.

— *Reponds-moi, espece de putain de cochon grossier!* (Traducere: „Răspunde, porc nepoliticos și nenorocit!")

Simt un val de adrenalină în corp și trec în fața puștiului.

— *Recule la merde!* (Traducere: „Dă-te naibii înapoi!")

Hayden

Muzica se aude tare și râsetele nu mai contenesc. E cea mai frumoasă noapte din viața mea. Niciodată nu m-am distrat atât de bine. Îl zăresc pe Christopher în cealaltă parte a ringului de dans, mergând către un grup de bărbați. Postura lui arată că ceva nu este în regulă.

Mă opresc din dans și-l urmăresc. Ce face? Fără să mă gândesc, pornesc spre ei.

— *S'excuser!* îl aud pe Christopher spunând. (Traducere: „Cere-ți scuze!")

— *Va au diable!* (Traducere: „Du-te dracului!")

Mă apropii încruntată. Vorbesc în altă limbă. Reformulez: se ceartă în altă limbă.

Scanned with CamScanner

Christopher e furios și împinge un băiat tânăr la o parte. Cine e o fi?

Hmm? Ce se întâmplă aici?

— Hayden! mă strigă cineva râzând. Te-am prins!

Cineva mă ridică și mă urcă în joacă pe umăr.

— Ah, lasă-mă jos!

El râde, crezând că glumesc. Aleargă cu mine prin încăpere. În timp ce mă zbat să scap din brațele lui, îl văd pe Christopher împingându-l în piept pe tipul acela care se împleticește în spate.

Ce naiba?

În clipa următoare, se dezlănțuie iadul.

Se stârnește o încăierare în toată regula.

Bărbații se iau la bătaie. Toată lumea intervine, și nu-mi dau seama cine și de partea cui este. Dar îi văd pe Basil și Bodie luptându-se la un loc cu Christopher.

Ce naiba?

Muzica se oprește și luminile se aprind. Niște paznici îi înșfacă pe scandalagii și îi scot cu greu afară. Tipul care se bătea cu Christopher pare foarte beat și strigă ceva. Christopher îi răspunde la fel, în altă limbă, în timp ce sunt scoși afară.

Bernadette vine lângă mine și-i urmărim cum sunt duși de acolo. Mă uit spre ea, iar ea zâmbește visătoare în urma lor.

— Ce e? o întreb încruntată.

— Vorbește franceză!

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei să spui că se bate în franceză.

— Asta e și mai sexy!

Rânjesc, pentru că are dreptate... Nu că aș recunoaște-o vreodată!

Scanned with CamScanne

Muzica reîncepe, și ea mă prinde de mână, mă trage spre ringul de dans și ne învârtim râzând, uitând de întâmplarea dinainte.

Rămâne cea mai frumoasă seară din viața mea.

Mă trezesc în sunetul unor râsete isterice. Niște bărbați râd ca hienele, străduindu-se să descuie ușa.

Mă strâmb. *Doamne, nu! Plecați!*

Mă întorc pe cealaltă parte a patului și mă învelesc cu pătura. E prima noapte când reușesc să dorm în ultima săptămână. Cele trei sute de pahare băute la petrecerea de lună nouă sunt responsabile, cu siguranță!

Ușa se dă de perete și cineva se prăbușește pe covor în sunetul hohotelor de râs. Zgomotul răsună pe hol.

— Sst!

— Sst! chicotesc toți. Sst, nenorociți gălăgioși!

Mă strâmb, încercând să deschid ochii. Se vede soarele prin jaluzele. E dimineața devreme.

Alte râsete isterice.

Ce naiba ar putea fi atât de amuzant la ora asta imposibilă?

— Fă-o, fă-o! bălmăjește Bodie.

Sunt băieții. S-au întors de pe unde or fi umblat.

Se aliniază și încep să cânte cuvinte pe care nu le înțeleg.

— Ei, Macarena!

Sar toți spre stânga și încep să danseze Macarena.

— „They all want me. They can't have me", cântă ei.

O, Doamne!

Christopher și Basil nu poartă cămașă. Bodie nu mai are pantaloni scurți, poartă doar chiloții cu cămașa descheiată, iar Christopher poartă un con portocaliu de semnalizare pe cap.

Scanned with CamScanner

— Ce naiba? întreb cu un geamăt.

O, nu, capul meu! E praf!

— Ei, Macarena!

Sar toţi trei spre dreapta şi continuă să danseze.

— Suntem al dracului de buni la chestia asta! spune Christopher în timp ce dansează. Ar trebui să fim stripperi.

— Da, nu-i aşa? încuviinţează Bodie.

Continuă să danseze în timp ce cântă fals, iar eu zâmbesc cu nasul în pernă şi moţăi mai departe.

— Ei, Macarena! strigă ei şi sar spre stânga.

— Tăceţi!

Arunc cu perna în ei. Mă uit la patul de sus, unde Bernadette doarme dusă. Cum poate să doarmă în gălăgia asta?

— Ah, acritura mea numărul unu a stat trează să mă aştepte! îngaimă Christopher.

Îşi ţine un deget în sus şi ridică dintr-o sprânceană.

— Numărul unu!

Se aşază în patru labe şi se târăşte spre mine până ajunge la câţiva milimetri de faţa mea.

— Ai înţeles gluma?

Îl privesc inexpresiv.

— Unu!

Face ochii mari, de parcă glumeşte.

— Te-ai prins?

— M-am prins! mă răstesc la el. Şi o s-o încasezi dacă nu te culci imediat!

Râde şi se trânteşte pe jos, lăsându-şi capul pe salteaua mea şi întinzându-se lângă patul meu. Închide ochii de oboseală. Conul de semnalizare mi se înfige în pernă, aşa că i-l scot şi-l arunc spre ceilalţi idioţi, care continuă să danseze Macarena.

— Unde-s pantalonii tăi? strig la Bodie.

Scanned with CamScanner

— S-au agățat în gard.

— În gard?

— Tipul cu kebapul alerga după mine, așa că a trebuit să sar gardul.

Mă sprijin în coate.

— De ce alerga după tine tipul cu kebapul?

— I-a furat sticla cu sos, răspunde Basil, sughițând. Cea mai amuzantă noapte din istorie, la naiba!

Christopher se mișcă și-i apăs capul în jos cu putere.

— Tu culcă-te la loc! Culcați-vă și voi! le spun celor doi dansatori.

Continuând să cânte și să mormăie, cei doi se dezbracă în cele din urmă și se urcă în pat, iar după zece minute se face liniște deplină în cameră, semn că au adormit.

Soarele dimineții pătrunde acum prin jaluzele și în lumina difuză pot să-l privesc cu atenție fără să mă vadă nimeni.

Un fel de misiune secretă de spionaj!

Mă uit la fața de lângă mine, la trupul întins pe jos, la chipul de pe perna mea. Are părul negru și ondulat, și un început de barbă. Buze mari și roșii, și piele măslinie perfectă. Îmi cobor privirea spre umerii lați și spatele musculos. Genele negre și lungi îi flutură pe față. Are antebrațe puternice, cu vene groase ce urcă spre dosul palmelor. Câteva fire de păr negru în locurile potrivite. Apropierea lui e suficientă să-mi stârnească fluturi în stomac.

E un exemplar frumos de bărbat; nu pot să neg. Bine făcut, viril și jucăuș. Înțeleg ce văd toate femeile la el.

Chiar și după șapte sute de pahare, un con de semnalizare pe cap și furtul unui kebap, încă miroase bine. Cum, n-am idee!

— Hmm! mormăie cu ochii închiși.

Scanned with CamScanner

Îl privesc zâmbind. Păcat că e un ticălos!

Sunt prea obosită să-l trezesc ca să-l mut în patul lui. E inofensiv acolo și nu face rău nimănui. Închid ochii și încep să mă relaxez.

— O, nu! O, nu! O, nu!

Se aude un geamăt vag prin cameră.

— Capul meu!

— Mama ei de viață! șoptește Bernadette.

— Aaapăăăă! șoptește cineva cu o voce aspră și răgușită. Am nevoie de apă!

Zâmbesc cu ochii închiși. La naiba! Ce noapte!

„Mahmureală" nu e suficient spus.

— E cald ca într-un cuptor. Să deschidă cineva o fereastră, la naiba! șoptește Bodie. Mă prăjesc de viu aici, frate!

Deschid încet ochii și primul lucru pe care îl văd e Christopher, sprijinit în cot, privindu-mă de pe podea. Îmi zâmbește năstrușnic.

— 'Neața, Acrituro!

Mă încrunt.

— Ce faci?

— Știi tu! zice și rânjește la mine. Admiram priveliștea. Cine știe cum oi fi arătând, dar nu cred că bine!

— Trebuie să înot, îi șoptesc.

— Da. Vin și eu.

Se ridică și se încruntă.

— De ce am dormit pe jos?

— N-ai mai ajuns în patul tău.

Se uită prin cameră nedumerit.

— De ce am un con de semnalizare pe pat?

— Îl purtai pe cap pe post de pălărie.

Scanned with CamScanner

— Hmm!

Se uită în jur, evaluând pagubele.

— Ce noapte tare!

Se ridică și se uită de sus la mine.

— Să mergem, Acriturо!

— Poți să nu-mi mai spui așa?

— E o formă de alint.

Îmi dau ochii peste cap.

— Trebuie să mă schimb.

Mă prinde de mâini și mă saltă în picioare.

— Vin și eu, spune Bernadette.

— Și eu, adaugă Bodie.

Se ridică și-l lovește pe Basil.

— Trezește-te, mergem la plajă!

— Ah, futu-i!

Basil scâncește în timp ce-și acoperă fața cu brațul.

— Azi nu sunt în stare să fiu printre oameni!

— Lasă! O să te simți mai bine după ce mănânci.

Îmi trag tricoul peste chiloți, simțindu-mă deodată expusă.

— Trebuie să-mi iau lucrurile din vestiar.

— Da, și eu. Haide!

Mă uit în jos la mine însămi.

— Nu pot să ies așa pe hol.

— Azi nu e nimeni capabil să vadă limpede. Ești în siguranță.

— Bine zis!

Ieșim pe coridor și mergem spre vestiare.

— Cum se face că în camera noastră nu sunt vestiare?

— Se pare că fosilele nu au nevoie de haine, murmură sec, deschizând rucsacul și scotocind prin el. Azi îmi cumpăr un prosop mare. Nu-mi pasă dacă diseară trebuie

Scanned with CamScanner

să-l arunc – nu merg cu un prosop minuscul la plajă. Urăsc prosopelul ăla nenorocit!

Rânjesc.

— Dacă îl urăşti atât de mult, de ce l-ai cumpărat?

— Tâmpitul de la magazinul de echipamente a zis că e neapărat să-l am.

— Şi eu am unul, deşi nu mă deranjează la fel de mult ca pe tine, îi răspund.

— Da, păi...

Continuă să scotocească în rucsac.

— Socotelile mele sunt mai mari ca ale tale. Am nevoie de mai mult material.

Zâmbesc. „Socoteli..." De unde le scoate?

Doi tipi trec pe hol, iar unul dintre ei se holbează la mine în timp ce ne depăşeşte.

— Mergi mai departe! bombăne Christopher sec.

— Poartă-te frumos! îi şoptesc. Şi socotelile mele au nevoie de atenţie, să ştii.

Îmi zâmbeşte fals, pe urmă se schimbă brusc la faţă, aruncând un tricou înapoi în rucsac.

— Îmbracă-te!

Expir adânc şi mă sprijin de vestiar.

— Nu am destulă energie să-mi scot rucsacul.

— Fir-ar al dracului, femeie, unde ţi-e rucsacul?

Arăt spre vestiar.

— Deschide-l!

Tastez codul, iar el scoate rucsacul şi trage de fermoar.

— Cu ce te îmbraci?

Începe să caute prin lucruri.

— De ce e atâta dezordine aici?

— Nu ştiu.

Mă aplec şi-l împing la o parte.

Scanned with CamScanner

— Călătoresc cu rucsacul în spate. E normal să fie dezordonat. Mișcă-te!

Se ridică și își sprijină capul de vestiarul meu.

— Sunt deshidratat, la naiba!

Își întinde brațele și se uită la vene. Se văd în toată splendoarea, ieșind în evidență peste tot.

— Mă întreb de ce! îi spun, dându-mi ochii peste cap. Unde-i costumul meu de baie?

Caut în continuare.

— Serios! îmi șoptește furios. Grăbește-te naibii odată!

— Să știi că nu ești nevoit să mă aștepți!

— Ba da. Porți pijama de bunicuță și probabil te vor da afară de aici.

— Poate e mai bine așa! pufnesc pe nas. Serios vorbind, o omor pe Monica!

— Cine e Monica?

— Cea mai bună prietenă a mea de acasă. A luat o parte din hainele pe care le-am împachetat și mi-a pus haine de parașută.

Ridic un bikini negru, minuscul.

— Pe bune, ce acoperă chestia asta?

Ridică din umeri.

— Mie-mi convine!

Mă strâmb la el.

— Taci din gură!

Bag rucsacul la loc și pornesc spre baie, trecând pe lângă el, prea obosită ca să caut un costum de baie decent fie și o singură clipă.

Îmbrac costumul și îmi arunc o privire.

Ce dracu'?

E obscen! Nu pot să port așa ceva în public!

Aud vocea lui Kimberly, care vorbește cu cineva. Îmi place de ea; ne-am împrietenit aseară. Deschid ușa cabinei.

Scanned with CamScanner

— Bună, Hazy! mă salută, zâmbind.

— Chestia asta arată ridicol? o întreb șoptit.

— Ce anume?

Îmi întind brațele.

— Acest bikini e...

Fac ochii mari, căutând cuvântul potrivit.

— Sexy!

Mă privește din cap până în picioare.

— Întoarce-te!

Mă întorc 360 de grade.

— Perfect, poți să mănânci brânză de pe fundul tău!

Mă schimonosesc la față.

— Asta nu e o zicală!

— Ba da, este! Știi, adică să mănânci brânză de pe fundul ei.

— N-am auzit în viața mea vorba asta, îi spun încruntată. Vrei să mergi la plajă?

— Te duci acum?

— Da.

Mă uit în jos la sânii care stau să se reverse. Încerc să întind materialul ca să mă acopere mai mult.

— OK! Așteaptă-mă cinci minute!

— Ne vedem la ușa de la intrare? o întreb.

— Bine!

Ies și-l văd pe Christopher ieșind din baie în același timp. Mă măsoară din priviri și ridică din sprâncene de parcă se miră.

— Sexy, Acriturо!

Își aranjează penisul în pantaloni.

— Am o semierecție de la bikinii ăștia!

Strâmb din buze, dezgustată. Ne întoarcem spre cameră.

Scanned with CamScanner

— Ce-i cu tine și acest „semi", de fapt? îl întreb.

— La ce te referi? mă întreabă încruntat.

— M-ai semisărutat, semierecție... Pari să ai multe „semi" în program.

— N-ai putea face față la întreg.

— Nici nu aș vrea!

Casc ochii mari la el.

— Bine!

Își îndreaptă umerii.

— Pentru că nici nu vei avea ocazia.

— Nici nu-mi doresc să o am.

— Bine!

Intră în cameră și toată lumea e gata de plecare.

— Să mergem!

Plaja e fierbinte, iar marea e rece. Perfect!

Stăm întinși toți șase pe prosoape. Am mâncat de prânz și am petrecut aproape toată ziua aici. E ciudat! Nu-i cunosc pe oamenii ăștia, dar deja mă simt foarte confortabil cu ei.

— Ce planuri de călătorie aveți? întreabă Bernadette.

— Păi..., răspund, ridicând din umeri. Planul meu e să îmi stabilesc un cartier general timp de o lună în fiecare țară. În felul ăsta, pot să-mi găsesc de lucru câteva zile pe săptămână și să călătoresc în restul timpului. Dacă nu lucrez cel puțin două ture pe săptămână pe undeva, nu-mi ajung banii să rămân tot anul, așa cum îmi doresc.

Christopher se ridică în șezut, interesat dintr-odată.

— Unde vrei să mergi?

— Păi, am început în Spania, le spun tuturor. Cred că voi merge în Italia după asta. Vreau să ajung la Praga. În Grecia. În Elveția. Poate și în Germania?

Scanned with CamScanner

— Hmm! se gândește el o clipă. Pare a fi un plan bun. Vin și eu!

— Poftim? întreb încruntată.

— Chiar e un plan bun, spune Kimberly. Și eu trebuie să încep să muncesc câteva zile pe săptămână. Te deranjează dacă vin și eu?

Ridic din umeri.

— Eu... nu! Nu cred.

— Da, mă bag și eu, zice Basil.

— Eu nu rămân pe dinafară! spune și Bernadette.

Ne uităm toți la Bodie. Acesta ridică din umeri.

— Putem merge și în Portugalia?

— Cred că da, îi răspund, dând din umeri. Nu am stabilit exact unde merg. Trebuie doar să lucrez câteva zile. De asta am nevoie de un cartier general. Sunt flexibilă în privința destinației.

Christopher se uită la noi.

— Douăsprezece luni... douăsprezece țări?

Zâmbim toți, lăsându-ne cuprinși de un ciudat fior de plăcere.

— S-a făcut!

Scanned with CamScanner

Capitolul 7

E LINIȘTE ÎN CAMERĂ: EXACT CE-MI TREBUIE!

După nebunia de seara trecută, e plăcut să mă odihnesc în sfârșit. Ceilalți nu s-au întors încă de la cină. Suntem doar eu și Christopher.

Dau pagina în vreme ce încerc să mă concentrez la carte, dar simt că ochii lui mă urmăresc. Ridic privirea și-l văd întins pe patul de vizavi, sprijinit în cot și uitându-se la mine.

— Ce e? îl întreb.

— Nu înțeleg!

Continui să mă uit la carte.

— Ce nu înțelegi?

— Cum se face că te-ai culcat cu un singur bărbat?

— De ce te mai gândești la asta? întreb, ridicând din umeri. Las-o baltă, te rog!

— După ce îmi explici, nu o mai pomenesc niciodată.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Nu te cred!

Rânjește. Nici el nu crede ce-a spus.

— Deci, ai mințit?

— Nu.

— Atunci, e imposibil!

Scanned with CamScanner

Las cartea din mână, enervată.

— Ba e foarte posibil! Nu toată lumea și-o trage ca iepurii, să știi!

— Erai măritată?

— Nu.

— Din motive religioase?

— Nu.

Se gândește o clipă și ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, ești doar plictisitoare?

Zâmbesc.

— Posibil!

Își adună cearșafurile sub el, dus pe gânduri. Of, nu are de gând să renunțe la subiect până nu obține mai multe informații!

— Știi, am fost cu iubitul meu din liceu aproape toată viața mea de adult, și când ne-am despărțit...

Ridic din umeri.

— Deci, ești singură de curând?

— Nu chiar.

— De câtă vreme?

— Ești foarte curios, știai?

— De câtă vreme? repetă el.

— Ne-am despărțit acum doi ani.

— N-ai mai făcut sex de doi ani? icnește îngrozit.

Simt că-mi ard obrajii de rușine. La naiba, de ce am spus-o cu glas tare?

— Am fost ocupată.

— Cu masturbatul?

La fix!

Rânjesc și mă întorc la carte.

Rămânem tăcuți o vreme și aproape îi aud gândurile cum aleargă cu un milion de kilometri pe minut.

Scanned with CamScanner

— Tu de când nu ai mai făcut sex? îl întreb.

Mișcă din buze și se gândește.

— Cu mine însumi... de vreo oră.

— Te-ai masturbat aici? icnesc. Unde?

— La duș. Ce era să fac? N-am mai făcut sex de cinci zile; mă dureau boașele.

— Bleah!

Mă holbez la el.

— Trebuie să faci laba după doar cinci zile?

— Normal! zice. *Trebuie* să ejaculez zilnic, de mai multe ori dacă se poate. Dimineața și seara ar fi ideal.

Mă încrunt.

— Ești bolnav!

— Toți bărbații trebuie să aibă orgasm. E genetic.

Mă gândesc o clipă. Niciodată n-am vorbit cu un bărbat despre asta.

— Și... cu cine... te culci? Ai o iubită sau...

— Fete.

— Ce fete?

Răsuflă adânc, gânditor.

— Nu știu. Am câteva cu care mă văd, fără obligații.

— Deci ai relații deschise cu ele?

— Nu. Nu am relații cu ele; fac sex cu ele.

Mă încrunt, nedumerită.

— Și ce se întâmplă? Vin la tine acasă și se dezbracă, le-o tragi și pe urmă pleacă?

Dă aprobator din cap.

— Cam așa ceva!

Bleah! Mă schimonosesc.

— Ce e? mă întreabă.

— Nu-mi imaginez ceva mai rău de atât.

— Sunt foarte bun la pat. Pleacă satisfăcute.

Scanned with CamScanner

Scârbos!

Fac ochii mari și mă întorc la cartea mea.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă.

— De asta nu aș putea ieși niciodată cu un fustangiu cu tine. Venim de pe planete complet diferite.

— Nu sunt fustangiu. Fustangiii rănesc oamenii. Femeile care se întâlnesc cu mine știu exact cum stă treaba. E un aranjament reciproc.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Și pun pariu că fiecare dintre ele se gândește că ea e cea care te va supune până la urmă!

— Calmează-te, nu supune nimeni pe nimeni!

Își dă ochii peste cap.

Zâmbesc.

— Până se întâmplă.

— Și?

— Și ce? îl întreb.

— Nu vrei să știi ce altceva mai e în lume?

— Ba da.

Fac o pauză, încercând să mă exprim corect.

— Nu că nu aș vrea.

— Atunci, de ce?

— Pentru mine, e un lucru sfânt să-mi dăruiesc corpul cuiva. Nu-mi imaginez că o pot face cu un om pe care nu îl cunosc și în care nu am încredere.

— Adică, vrei să aștepți până te măriți?

— Nu e vorba de asta. Doar că... nu am cunoscut pe nimeni care să mă intereseze.

Ridic din umeri, gândindu-mă puțin.

— Poate chiar *sunt* plictisitoare.

Se trântește pe spate.

— Poate te-ai culcat cu un prost și încă nu ești dependentă de orgasme.

Scanned with CamScanner

— Poate.

— Poate călătoria asta e anul tău sabatic și o să te transformi într-o paraşută futăcioasă.

Chicotesc.

— Poate.

— De ce v-ați despărțit?

Mă gândesc o clipă.

— Nu știu.

Se scarpină în cap, aşteptându-mi răspunsul.

— Cine a fost ultima ta iubită? îl întreb ca să schimb subiectul.

Clatină încet din cap.

— Nu vrei să vorbești despre asta?

— N-am avut niciodată o iubită.

Mă strâmb.

— Poftim? Niciodată? De ce?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Cred că nu m-a interesat niciodată treaba asta. Niciodată nu am simțit că am nevoie de asta.

— Ciudat! Câți ani ai?

— Păi, sunt în camera fosilelor.

Chicotesc.

— Adevărat!

Mă gândesc o clipă.

— Poate trebuie să mergi la psiholog.

— Întreab-o pe mama; o să-ți spună cât de mare nevoie am nevoie de asta.

Râdem amândoi, și îmi face plăcere să vorbesc aşa cu el. Un moment de conştientizare tăcută se prelungeşte între noi. Nu e nimic romantic, aşa că nu are rost să stricăm ceea ce este în realitate.

Zâmbeşte cu ochii în tavan, de parcă i se pare ceva amuzant.

Scanned with CamScanner

— Ce e?

— Cred că Bodie te place.

Mă strâmb.

— Nu, serios?

— Așa cred.

— Pe mine m-a întrebat Kimberly dacă ești singur.

Mișcă din buze de parcă ia varianta în considerare.

— De fapt, e destul de sexy!

— Mă gândeam eu!

Rămân pe gânduri o clipă.

— Are niște sâni grozavi!

Dă din cap, probabil crezând același lucru.

— Probabil nu e o idee bună dacă vom călători împreună. Ar fi douăsprezece luni stânjenitoare.

Strâmbă din nas. Mi-l imaginez ferindu-se de Kimberly și Bernadette, și pufnesc în râs.

— Dar ar fi o priveliște excelentă pentru mine!

Îmi zâmbește.

— Ești o tipă de treabă, Acriturо!

— Știu.

— Ai nevoie de ajutor cu vibratorul?

— Și te descurcai atât de bine! icnesc și arunc în el cu perna.

Izbucnește în râs, și încep și eu să râd. Poate nu e chiar atât de rău!

Christopher

Stau la barul din hostel și cercetez pagina cu anunțuri de angajare. Trebuie să-mi găsesc urgent o slujbă. Tura mea de trei zile la firma de taxi s-a terminat și am

Scanned with CamScanner

hotărât că vom lucra în weekenduri în Barcelona și vom călători spre diverse destinații în timpul săptămânii.

Luni, plecăm la San Sebastián. Ceea ce este o mare problemă, pentru că mai am doar 300 de dolari. De fapt, 297 de dolari după berea asta.

Cum dracu' trăiesc oamenii fără bani? E de rahat!

— Salut!

Aud o voce și ridic ochii. E puștiul. A venit pentru tura de noapte. Intră după bar și își pune șorțul.

— Bună! îi zâmbesc.

— Mersi pentru seara trecută! adaugă, foindu-se și începând să facă ordine.

— E-n regulă!

Îl urmăresc o secundă. Nu se uită la mine.

— Ca să știi și tu, i-am tăbăcit fundu' când am ieșit afară, adaug.

Rânjește și începe să stivuiască paharele.

— Unde ai învățat să te bați?

Ridic din umeri.

— Am trei frați mai mari care cred că au întotdeauna dreptate. Mi se pare firesc să-i pocnesc în față.

Zâmbește, văzându-și mai departe de treburi.

— Locuiești în zonă? îl întreb.

Dă aprobator din cap.

— Nu departe.

Își ia mătura și începe curățenia.

— De cât timp lucrezi aici? îl întreb.

— Hmm... de vreo doi ani.

— Ai început la doisprezece ani?

— Da.

Ridică din umeri de parcă e cel mai firesc lucru din lume. Câte trebuie să fi îndurat! Îl urmăresc cum muncește. Puștiul ăsta mă intrigă. E capabil și independent!

Scanned with CamScanner

— Locuiești cu părinții? îl întreb.

— Cu bunica.

Mă întreb unde sunt părinții lui.

— Ai frați sau surori?

— Nu.

— Ah...

Rămânem tăcuți și el își continuă treaba.

— Eu locuiesc la Londra, îi spun.

Dă din cap, dar nu răspunde.

— De fapt, sunt din New York.

Acum își ridică ochii.

— Cum e?

— New Yorkul?

Dă aprobator din cap.

— E cel mai grozav oraș din lume.

Îmi zâmbește.

— O să merg și eu acolo într-o bună zi!

Își scoate telefonul din buzunar și derulează până la cea pe care vrea să mi-o arate. E o poză cu orașul cu apusul pe fundal. O privesc zâmbind.

— O să-ți placă la nebunie!

Îi dau telefonul înapoi și încearcă să-l pună în buzunar, dar greșește, iar mobilul cade pe jos. Îl ridică repede și se schimbă la față.

— O, nu! strigă.

Își ridică mâinile în aer.

— Am spart ecranul.

— Poftim? mă încrunt. Ia să văd!

Îl întinde spre mine și văd că ecranul e complet crăpat. Pe urmă, îl trântește pe tejghea și își vâră mâinile în păr cu un gest disperat.

Mă uit lung la telefon. E foarte vechi, antic. Mă și mir că mai merge.

— E OK, îi spun. E doar un ecran de telefon.

Scanned with CamScanner

— Am economisit doi ani pentru telefonul ăsta! strigă el.

Are nările umflate și pare că va izbucni în plâns.

— O...! exclam, ridicând telefonul. Poate reușim să reparăm ecranul? întreb, încercând să-l împac puțin.

— Nu se mai găsesc piese pentru telefonul ăsta. E prea vechi!

Trântește un vas pe tejghea. E de-a dreptul devastat!

— Eddie! strigă un bărbat din față.

Puștiul își ridică ochii.

— Mută sticlele cu apă din magazie. Vine un camion cu marfă.

Puștiul dă din cap.

— OK!

— Și grăbește-te odată! îi strigă tipul.

Mă încrunt auzind ordinul acela aspru.

Puștiul aleargă în față să mute marfa, iar eu rămân tăcut, simțind în piept povara întregii lumi. Muncește ca un sclav și economisește doi ani pentru un telefon de rahat. *Bietul puști nenorocit!*

— Am făcut rost de o slujbă pentru noi! anunță Basil, trântindu-se pe un scaun lângă mine.

— Ce? Unde?

— La un restaurant italian. Caută trei angajați. Am văzut un anunț în vitrină și am intrat, și tipul mi-a oferit slujba pe loc. L-am întrebat de tine și de Hayden și a spus să vă aduc pe amândoi ca să dăm o probă toți trei.

— Grozav!

— Începem în seara asta.

— În seara asta?

Mă încrunt. Aveam de gând să rezolv problema cu scula mea flămândă. Umblu toată ziua cu ea sculată.

— Aha!

— OK! oftez. Mersi!

Scanned with CamScanner

Se pare că iar am parte de iubire la duș. Gândul ăsta mă deprimă. Trebuie să mi-o sugă cineva!

Îmi iau tricoul și-l miros în timp ce mergem.

— A spălat tricoul ăsta nenorocit înainte să mi-l împrumute?

— A spus că l-a spălat ieri, răspunde Hayden.

— Și ce fel de detergent a folosit, cu aromă de câine ud?

— Probabil nu are bani de detergent, răspunde Basil din față.

Mă opresc în loc, îngrozit.

— Și ce... Crezi că nu a folosit detergent?

— Nu știu. Ți-a împrumutat un tricou negru de care aveai nevoie pentru proba din seara asta. Ți-a făcut un serviciu, pufnește Hayden. Nu o mai face pe prințesa!

— Nu sunt prințesă! mă răstesc. Țin la igienă. Mai știe naibii careva pe aici ce înseamnă asta?

Basil și Hayden își dau ochii peste cap.

— V-am văzut! mă răstesc și mă uit în lungul străzii. Și unde e restaurantul ăsta? În Bangkok?

Cei doi tac și merg mai departe.

Aș vrea eu! Slujba pe care mi-o doresc eu e să mi-o trag cu cineva.

— Poate ar trebui să fiu gigolo? îi întreb. Aș împușca doi iepuri dintr-un foc.

Hayden își dă ochii peste cap.

— Pentru cineva care urăște atât de mult mirosul de transpirație, îmi imaginez că ți-ar plăcea la nebunie toate clientele alea împuțite!

Mă strâmb dezgustat.

— Scârbos!

Hayden ridică din umeri.

— Ziceam și eu!

Scanned with CamScanner

— Da, păi, nu mai spune nimic! Îmi vin numai imagini urâte în minte.

— Ce fel de imagini, cu o fată împuțită care vrea să-i faci sex oral o oră?

Se întoarce și-mi zâmbește cu drăgălășenie.

— Sună perfect! Chiar ar trebui să te interesezi.

Mă schimonosesc. Gândul în sine îmi întoarce stomacul pe dos.

— Mi-aș alege clientele pe sprânceană, îi răspund. Evident!

— Pentru că tipele sexy plătesc mereu pentru sex! răspunde Basil.

Mergem, mergem, mergem...

— Unde dracu' e restaurantul ăsta? pufnesc și mă uit la telefon. Nu trebuia să ajungem de vreo cinci minute?

— E aici. Cinci minute întârziere nu contează.

— Nu contează? strig. Urăsc oamenii care întârzie! continui în timp ce mergem mai departe. Am dat un avertisment cândva pentru o întârziere de cinci minute. Ori vii la timp, ori du-te dracului!

Hayden se întoarce să se uite la mine, părând șocată.

— Unui elev?

— Ah...

Futu-i! Sunt profesor.

— Nu accept mizerii de la elevi.

— Îi pui să se dea cu deodorant? întreabă Basil.

— Tot timpul, îi răspund.

Asta nu e o minciună. Dacă aș fi profesor, toți nenorociții ăia s-ar da cu deodorant.

— Pun pariu și că urăști pantofii murdari, zice Basil.

— La naiba, urăsc pantofii murdari! îi confirm. Poți să-ți dai seama câtă stimă de sine are un om după cum îi arată încălțările.

Scanned with CamScanner

Își dau amândoi ochii peste cap.

— Ești cel mai ciudat om pe care l-am cunoscut vreodată! răspunde Hayden.

— Sunt normal! o anunț. De ce, tu cu ce te ocupi? o întreb.

— Cu zootehnia, îmi răspunde, mergând în fața mea.

Mă încrunt.

— Ce-i aia?

— Sunt specialistă în fertilizarea in vitro a vacilor.

— Vorbește să înțeleg și eu! Ce înseamnă asta?

— Colectez sperma de la tauri și fecundez vacile.

Eu și Basil ne oprim în loc și ne holbăm la ea, șocați de-a binelea.

— Masturbezi taurii? icnesc eu.

— Nu!

Hayden își continuă drumul.

— Îi pregătesc ca să-și facă treaba.

— Cum? Se uită la filme porno cu vaci?

Mă încrunt, fascinat de discuție. Hayden râde.

— Nu, îi cuplez cu o vițică bună și avem un vagin fals, încălzit la 63° C și umplut cu gel K-Y, iar ei își fac treaba acolo. Și sperma ajunge într-un prezervativ supradimensionat.

Rămân cu gura căscată.

— Ai jucării erotice Fleshlight pentru tauri?

— Cred că i se poate spune și așa! zice și ridică din umeri.

— Și pe urmă? icnesc. Ce faci cu sperma taurului?

— Sperma taurului! râde Basil. E al dracului de nostim! Ar trebui să-ți scrii chestia asta pe un tricou.

Își ridică mâna în aer și desenează un curcubeu.

— Masturbator profesionist de tauri!

— O duc la laborator și o congelăm până când fecundăm o femelă.

— Și cum faci asta? o întreb.

Scanned with CamScanner

E cea mai neobișnuită chestie pe care am auzit-o vreodată!

— Am un instrument și o injectez în uterul vacii.

— Și faci asta printr-o operație?

— Nu.

— Atunci, cum?

Hayden ridică brațul și mimează că îl bagă în ceva. Fac ochii mari de groază.

— Doar nu...

Îmi zâmbește, dând din cap.

— Ba da!

— Tot brațul?

Își lovește brațul în partea de sus.

— Tot brațul.

Eu și Basil rămânem cu gurile căscate de spaimă. Nu există cuvinte pentru meseria ei.

— Ce dracu', frate! icnește Basil.

— Când crezi că știi pe cineva! mormăi pe înfundate.

— Ce înseamnă asta? întreabă Hayden. Ce ocupație credeai că am?

— Nu e vorba de asta, pufnesc. Nici nu știam că există așa ceva.

Mergem mai departe o vreme.

— Credeam că ești asistentă medicală.

— Asistentă? întreabă, încruntată.

— Da, ai simțul acela practic. Te credeam asistentă medicală.

— Nu.

— Hmm...

Continuăm să mergem.

— Și taurii știu că nu și-o trag cu vaca?

— Nu, li se pare că e real.

— Hmm... Poate ar trebui să-mi cumpăr și eu un Fleshlight? gândesc cu voce tare. Adică, dacă le place taurilor...

Scanned with CamScanner

— Continuă să ți-o tragi cu vacile! răspunde Hayden

— În mod sigur am avut și din acelea la vremea mea încuviințez eu.

— Aici e, anunță Basil când ajungem la restaurant Să sperăm că facem rost de slujbe!

Deschide ușa și îl întâmpină o chelneriță.

— Bună! Am venit să lucrăm în seara asta.

Fata zâmbește fals și o privește pe Hayden din cap până-n picioare. Hmm! Deja nu-mi place de ea.

— Bună! spune ea, prefăcându-se că zâmbește. Duceți-vă în spate, la bucătărie! ne îndeamnă.

Traversăm restaurantul imens, iar eu arunc o privire în jur. Trebuie să fie două sute de mese aici. Locul e uriaș. Trecem de ușile duble și intrăm în cea mai mare bucătărie pe care am văzut-o vreodată. Oamenii aleargă ca furnicile.

— Ce oră e asta? strigă un grăsan.

Bate cu degetul în ceasul de la mână.

— Ați întârziat!

— Scuze! se bâlbâie Basil. Ne-am rătăcit. Nu se va mai întâmpla!

— Nu mă faceți să-mi pierd timpul! strigă el cu un puternic accent italian.

Cheamă pe cineva, dând din mână.

— Maria o să vă arate ce să faceți.

Se uită urât la noi.

— Să nu-mi dați restaurantul peste cap! M-ați auzit?

Cine dracu' se crede tâmpitul ăsta?

— OK!

Hayden dă din cap. Îmi trage un picior ca să-mi amintească să vorbesc.

— Sigur! răspund.

Deja nu-mi place tipul ăsta. Maria se apropie de noi.

— Bună, eu sunt Maria! Ați mai lucrat în industria ospitalității?

Scanned with CamScanner

— Da, răspund Basil și Hayden.

Eu am mâncat într-un milion de restaurante în viața mea. Cât de greu poate să fie?

— Da! o mint.

— Grozav!

Tipa zâmbește și privește în jur.

— Are vreunul dintre voi experiență ca barman?

— Eu am, răspunde Basil.

— OK, tu te duci la bar! îi spune ea. Iar voi doi serviți la mese!

— Sigur!

— Puneți-vă astea și...

Se uită la mine.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

— Christo, îi răspund.

— Și pe tine? o întreabă pe Hayden.

— Hayden.

— OK! Puneți-vă astea!

Ne întinde niște șorțuri cu dungi alb-negre.

— Cosmo, tu mergi în față și, Helga, tu te ocupi de colțul din spate!

Se întoarce cu spatele ca să scoată niște carnețele.

— Helga, îi șoptesc lui Hayden.

Ea face ochii mari și încearcă să nu râdă.

— OK!

Dăm amândoi din cap. Pare destul de ușor.

— Chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva!

După asta, pleacă.

— Helga! îi șoptesc în timp ce intrăm în bucătărie.

Ea mă lovește în picior.

— Taci, Cosmo!

Sună clopoțelul.

— Gata comanda! strigă un tip.

Scanned with CamScanner

Mâncarea e întinsă pe o bancă înaltă cu lămpi de încălzire deasupra, ca să o păstreze caldă. Personalul aleargă de colo-colo.

— Bună! îi zâmbește Hayden bucătarului. Sunt nouă, așa că...

El dă din cap, prea ocupat să-l intereseze.

— Asta, asta și asta la masa patruzeci.

Îi întinde trei farfurii. Hayden ia două dintre ele și eu o iau pe a treia.

— O persoană la trei farfurii! strigă el.

— Calmează-te! șoptesc.

Hayden reușește cumva să jongleze și să care două farfurii cu o mână și cu cealaltă o ține pe a treia. Pleacă împleticindu-se și intră în restaurant.

Clopoțelul se aude din nou.

— De ce suni din clopoțel? Sunt chiar aici! îi spun.

— Gata cu vorba! strigă bucătarul.

Mă strâmb.

— Nu făceam conversație!

Îmi întinde trei farfurii.

— Masa patruzeci.

Iau două dintre farfurii.

— Trei odată! se răstește.

— Nu sunt caracatiță! mă răstesc și eu. Mă întorc după cealaltă.

— Nu e suficient de bine! strigă după mine.

Începe să-mi clocotească sângele în vene. *Tâmpitul!*

Intru în restaurant și mă uit după Hayden. E în colț, așază farfuriile pe masă. Cum naiba știe ce număr are fiecare masă? Mă duc spre ea. La masă sunt zece bărbați, toți amețiți de băutură.

— Paste? întreb, uitându-mă în jur.

— Ce fel de paste?

Mă uit în castron. Hmm... Habar n-am.

Scanned with CamScanner

— Spaghete.

— Ce fel de spaghete?

— Nu știu, la dracu', tu le-ai comandat!

Hayden clatină subtil din cap.

— Ce fel de paste sunt? strigă tipul.

— De felul celor pe care le-ai comandat! strig la rândul meu. Pune vinul jos și concentrează-te!

Hayden îmi ia castronul și se uită înăuntru.

— Paste cu creveți?

— Eu, răspunde cineva.

Hayden lasă castronul pe masă, dar el își continuă discuția.

— Mulțumesc! îl corectez.

Tipul își ridică ochii.

— Bunele maniere sunt gratuite, îi spun.

— Du-te dracului, frate! replică individul.

— Ce-ai spus?

Hayden îmi ia farfurie și o pune pe masă.

— Pe aici! șoptește ea, trăgându-mă de cot. Ce faci? mă întreabă, prefăcându-se că zâmbește.

— Slujba asta e de rahat!

— Ce tot vorbești? E o slujbă grozavă!

— Tu îți câștigi existența trăgându-le-o vacilor cu pumnul, așa că nu cred că ai dreptul la o părere! îi șoptesc furios.

Hayden aruncă o privire prin restaurant.

— Mergi prin sală și debarasează mesele!

— Ce înseamnă asta?

— Ai spus că ai mai făcut-o!

— Am mințit!

— Fir-ar al dracului! șoptește ea. Strânge vasele murdare și du-le la bucătărie.

— OK! dau din cap. E un plan bun.

Mă duc la o masă. Un bărbat și o femeie stau de vorbă, iar farfuria lui e aproape goală. Îi iau farfuria.

Scanned with CamScanner

— N-am terminat!

Mi-o smulge din mână.

— Atunci, de ce stau furculița și cuțitul așa, alături?

— Vorbeam.

— Mai puțină vorbă și mai multă mâncare! Nu pot să te aștept toată noaptea, să știi!

Plec de la masă.

— Scuză-mă! mă strigă cineva.

Mă întorc și văd cea mai sexy femeie pe care am întâlnit-o toată săptămâna. Zâmbesc. În sfârșit! Ceva bun în restaurantul acesta!

— Da!

— Ai putea să mă servești cu un orgasm?

— Nici n-ai idee! îi răspund, imaginându-mi cum o aplec peste masă.

Ea mă privește clipind.

— Adică, un cocteil?

— Ah... da?

Îi zâmbesc forțat. Știam asta. La naiba, chiar trebuie să mi-o trag!

Mă duc la bar și mă opresc la Basil.

— Poți să-mi pregătești un Orgasm, te rog, pentru domnișoara Lascivă de acolo?

Basil se uită spre ea.

— Nu știu cum se face.

— Ai zis că ai mai făcut asta!

— Am mințit!

— Fir-ar să fie! Caută pe Google!

— Am încercat deja. N-am semnal.

— Ce dezastru total! șoptesc furios. Vreau să impresionez o singură persoană și tu îmi strici toată combinația!

— Du-te și întreab-o ce conține un orgasm!

— Scula mea nenorocită, asta conține! E a dracului de bună!

Scanned with CamScanner

Ne uităm amândoi la ea, cum stă acolo cu rochia neagră mulată și părul lung și brunet. Mai vine un tip după tejghea.

— Ce conține cocteilul Orgasm? îl întreb.

Tipul ridică din umeri de parcă nu are nicio grijă.

— Nu știu.

— Poftim? mă strâmb. Cum să nu știi? Nu ești barmanul? Nu aveți un manual sau altceva după tejghea?

— Ba da, dar e în italiană, răspunde tipul. Fă ce vrei! Nimeni nu se plânge de cocteiluri proaste.

— Da, ai dreptate! zic și dau din cap. Lămuriți-vă voi cum se face! Dar să fie bun, pentru că vreau să mă întorc la masa ei de cel puțin zece ori.

— Cosmo! strigă Maria. Farfuriile!

— Da, da, vin, vrăjitoareo! mormăi pe înfundate în timp ce mă întorc în sală. Ați terminat cu astea? întreb două persoane.

— Da! se răstește bărbatul.

Mă uit urât la el. De ce sunt oamenii atât de bădărani în localul ăsta? Parcă e orașul măgarilor!

Duc farfuriile înapoi la bucătărie și o văd pe Hayden așteptând să primească mâncarea.

— Ce fac cu astea? o întreb.

— Aruncă resturile la coș, apoi clătește-le și stivuiește-le într-o parte, ca să intre la mașina de spălat vase!

— Bine!

Le curăț și mă uit la imensitatea ce iese dintr-o conductă mare și neagră montată în tavan. Are o duză mare argintie la un capăt care arată ca un dozator de băutură. Încerc să citesc butoanele.

Ăsta e robinetul? Mă uit în jur. Cum să fie ăsta robinetul?

Țin farfuria în chiuvetă și apăs pe buton. Un jet de apă capabil să dărâme un buncăr de beton lovește farfuria și

Scanned with CamScanner

împrăștie apă pe mine și prin toată bucătăria. Farfuriile fierbinți sfârâie când le atinge apa.

— Ah!

Încerc să-l opresc, dar pornește și mai tare. Furtunul scapă de sub control și se învârte, stropind peste tot. Toți strigă și se feresc.

— Ce faci? Oprește robinetul, idiot nenorocit!

— Dacă ar fi un robinet, l-aș închide! strig eu, luptându-mă cu apa năbădăioasă. Ăsta e un nenorocit de furtun de pompieri! Ia-ți echipamente mai bune, nebunule!

Hayden aleargă spre mine și încearcă să apuce robinetul scăpat de sub control care zboară în jur. Suntem amândoi îmbibați de apă. Un ospătar intră în bucătărie și alunecă pe apă, scăpând din mână tava cu farfurii.

— Scuze! îi strig. Siguranța la locul de muncă este la cel mai scăzut nivel!

Hayden izbucnește în râs și încep și eu să râd. E ridicol!

— Ieșiți afară din bucătăria mea! strigă proprietarul. Idioților!

Îmi scot șorțul și Hayden face ochii mari.

— Să plecăm de aici!

— Poftim?

O întorc cu spatele și-i desfac șorțul, după care o iau de mână.

— Să mergem!

Alergăm prin restaurant, iar Basil cască ochii când ne vede. Se uită în jur, de parcă nu e sigur ce să facă, pe urmă o ia și el la fugă. Alergăm în stradă și izbucnim în râs, uzi leoarcă și arătând ca niște șobolani înecați.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu voi? icnește Basil, măsurându-ne din priviri.

— Furtunul de incendiu!

Basil face ochii mari.

— V-a udat cu furtunul de incendiu?

— Da, îi răspund.

Scanned with CamScanner

— Fir-ar să fie! strigă el. Trebuie să-l denunţăm sau ceva! Nu e în regulă, frate... Instrucţiunile trebuie să fie în engleză.

Râd atât de tare, încât abia mai stau în picioare şi Hayden la fel.

— Acum ce facem? întreabă Basil cu ochii mari.

— Mergem în oraş şi petrecem.

Inspir adânc şi mă trezesc din moţăială. Hmm! Trebuie să mă întorc în camera mea.

Am o femeie goală sub fiecare braţ şi stăm cu picioarele împletite pe sub cearşafuri. A fost o seară grozavă! Aveam nevoie de asta. Mă mişc şi amândouă se agaţă de mine.

— Unde te duci? şopteşte una dintre ele.

— Acasă.

Mă ridic şi cobor din pat, zâmbind când văd cum adorm amândouă la loc. Mă aplec şi le sărut pe amândouă pe obraz, trecându-mi mâna peste şoldurile lor goale.

Sexy!

Mă întorc la hostel şi intru la duş; apa fierbinte, aburindă, îmi curge deasupra capului şi mă săpunesc ca să mă curăţ de ele.

Sunt epuizat. A fost o zi foarte lungă. Mă strecor în cameră şi o găsesc pe Kimberly în patul meu. Ce? Ce dracu' face aici? Asta nu e camera ei.

La naiba, aş fi rămas unde eram dacă ştiam că nu am patul liber aici! Mă uit prin cameră. Dă-o naibii de treabă! Mă urc în pat cu Acritura.

Mă aşez lângă ea şi mă strecor sub pături. Încă dormind, se întoarce cu spatele la mine ca să-mi facă loc. Mă întorc pe o parte şi o cuprind cu braţul pe la spate. Inhalez mirosul plăcut al părului ei şi-i simt rotunjimile sub braţ. Şi atunci, în pat cu persoana mea preferată în Spania, simt că în sfârşit mă relaxez.

Scanned with CamScanner

Capitolul 8

Hayden

MĂ TREZEȘTE O UȘĂ TRÂNTITĂ PE CORIDOR ȘI MĂ FREC la ochi. E cineva în pat cu mine, lipit de spatele meu și, după mirosul dumnezeiesc, știu exact cine e.

— De ce ești în patul meu? șoptesc răgușită.

— Sst, mai puțină vorbă, mai mult somn! murmură el cu ochii închiși.

Ațipim la loc, ținându-ne în brațe, și trebuie să admit că e plăcut contactul fizic cu cineva. Nu m-a îmbrățișat nimeni de când am ajuns aici, acum o săptămână.

Aud o mișcare.

— O, nu! icnește Bernadette. Ai spus fără prostioare cu colegii de cameră!

Se uită la mine și la Christopher din patul de sus.

Îh!

Christopher se foiește.

— Noi dormim, Bernadette. Nu facem prostioare.

— O! exclamă ea ușurată. Ai fi putut să dormi cu mine.

— Ajutor! șoptește el și mă strânge mai tare în brațe, iar eu rânjesc.

— O să doarmă mâine-seară cu tine, Bernie! îi răspund.

Scanned with CamScanner

El mă ciupește pe sub pătură, făcându-mă să pufnesc în râs.

Rămânem îmbrățișați în pat și el se cuibărește mai aproape de mine. Brațul lui vânjos mă ține de talie și trupurile și picioarele goale ne sunt lipite unele de altele.

— Ia uite cine e satisfăcut și răsfățat! îi șoptesc. Presupun că seara trecută a decurs bine?

— Șșt!

Mă strânge și mai tare.

— Începi să devii enervantă.

Chicotesc.

Primește un mesaj pe telefon și se întoarce pe spate ca să-l citească.

— Hmm! mormăie după ce-l citește. În sfârșit!

— Ce e?

Mă întoarce și mă strânge la piept, ținându-mă cu brațul de umeri.

— Noul meu card a ajuns la bancă.

Hmm, sunt încă pe jumătate adormită!

— Vii cu mine să-l luăm?

— Nu.

— Mai tăceți odată! se răstește Bodie. Oamenii încearcă naibii să doarmă!

— Eu sunt unul dintre ei.

Îmi lipesc fruntea de a lui Christopher și-l simt zâmbind.

El încearcă să mă momească:

— Dacă vii cu mine, îți fac cinste cu prânzul.

— Hmm!

Îmi ridic mâna la pieptul lui și observ firele negre de păr.

— Ce mâncăm cu bugetul tău, tăieței la minut?

— Ce înseamnă asta?

Mă uit la el încruntată.

Scanned with CamScanner

— Tăieței la minut?

— Nu știu ce sunt aceia.

— Toată lumea știe ce sunt tăieței la minut, ce naiba! răspunde Bodie de pe patul de sus.

— Credeam că dormi, îi răspunde Christopher.

— M-a trezit un tâmpit cu întrebări idioate despre tăieței la minut.

Christopher chicotește și își plimbă nonșalant degetele pe brațul meu.

— Haide, Acrituro, vino cu mine!

— Hmm, n-am chef! îi răspund și mă strâmb. Sunt obosită și mahmură.

— Și eu.

Se ridică în șezut.

— Haide!

— De ce nu te duci singur?

— De ce ar trebui să mă duc singur când te am pe tine ca bodyguard?

— Sună-le pe păsăricile tale de aseară! îi răspund sec cu ochii închiși. Merg ele cu tine.

— Nu-mi petrec timpul cu ele, îmi explică de parcă sugestia mea îl dezgustă, apoi se dă jos din pat. Când ne întoarcem, eu și Basil o să ne spălăm hainele. Nu-i așa, Baz?

— Du-te-n mă-ta! bombăne Basil de sub pernă. Cine naiba se gândește la asemenea tâmpenii de dimineață? N-am cunoscut niciodată pe cineva atât de disperat după săpun. Eu nu spăl haine; le-am spălat săptămâna trecută.

— Speli orice haină de fiecare dată când o porți.

— Cine face așa ceva? pufnește Basil.

— Bărbații care fac sex!

Nu-mi pot ascunde zâmbetul. Cum poate fi atât de adorabil? Ar trebui să urăsc totul la el.

Scanned with CamScanner

— Că tot veni vorba de săpun, trebuie să fac duș.

Christopher își întinde brațul spre ușă.

— Spaul tău de cinci stele e gata și te așteaptă.

Pufnesc în râs. Baia urâtă de la hostel nu e nici gata, nici nu mă așteaptă.

— Iau eu lucrurile noastre din vestiare, replică el.

— Bine! oftez.

Dispare pe coridor, iar eu zâmbesc prostește spre patul de deasupra.

— Urăsc cât de energic e dimineața! spune Bernadette.

— Asta pentru că aseară s-a jucat de-a prinselea cu două frumuseți, răspunde Kimberly.

Mi-l imaginez rostogolindu-se printre cearșafuri cu cele două fete și îmi cade fața. Simt un fior de gelozie în stomac. Mă întreb dacă se mai întâlnește cu ele.

Normal că da... *Așa* e el!

Încetează!

Nu e nimic între noi, îmi reamintesc. Poate face orice dorește cu oricine dorește.

Ușa se deschide din nou, iar el își bagă capul pe ușă.

— Verificam dacă nu ai adormit.

— Doamne! mă răstesc. Ești enervant!

— Trebuie să plecăm în curând.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de mâncare.

— Nu ieșim la prânz?

— Și la micul-dejun. Plătești tu!

Ușa se închide și rânjesc iar.

Ce bou!

Stăm pe marginea străzii aglomerate. Mașinile trec prin fața noastră. Christopher se uită la stânga, apoi la dreapta și iar la stânga.

Scanned with CamScanner

— Hai!

Mă ia de mână și mă trage ca să traversăm strada.

— Unde e banca? îl întreb.

— Chiar aici?

Ridică telefonul și urmează harta.

— Cum ziceai că ți-ai pierdut cardul? îl întreb.

— O! zice și își dă ochii peste cap. Nu vrei să știi.

— Cum?

Mă trage de mână.

— Să spunem doar că am avut o experiență neplăcută la zoo în prima mea seară.

Mă încrunt în timp ce ne continuăm drumul.

— Ce înseamnă asta?

— M-am dus acasă la o fată și, când s-a dezbrăcat, era atât de păroasă, încât am crezut că sunt cu o gorilă, așa că am intrat în baie să-l sun pe fratele meu și să fac o criză. Când am plecat, am descoperit că-mi furase cardul și-mi golise contul, spune el în grabă.

Clipesc, îngrozită.

— Știu!

El clatină din cap.

— Care e problema cu părul la o femeie? îl întreb în timp ce mă trage după el.

— O, Doamne! exclamă, dându-și ochii peste cap. Nu și tu!

— Ei bine?

Ridică din umeri.

— Nu-mi place... și e dreptul meu să nu-mi placă.

— Poftim? strig la el. Cum adică nu-ți place?

— Adică părul normal... e în regulă. Dar niciodată tuns, niciodată epilat... crescând ca o grădină de legume până pe picioare, în niciun caz, pe toți dracii!

Scanned with CamScanner

Pufnesc în râs. Doamne, asta îmi amintește că și eu trebuie să-l tund puțin. Hmm, ar fi bine să-mi cumpăr foarfece. Poate o trusă de epilare cu ceară?

Ajungem la bancă, iar el intră și merge la ghișeu.

— Ia loc!

Îmi arată scaunul.

— Vin cu tine!

Stau lângă el în timp ce vorbește cu funcționara:

— Bună ziua. Mi-am pierdut cardul și am comandat unul nou! Am primit mesaj azi-dimineață că a ajuns la agenția asta și pot să-l ridic, explică el.

— OK! zâmbește femeia. Un buletin, vă rog!

El i-l întinde și ea introduce informațiile în calculator. Așteaptă puțin, apoi ridică din sprâncene. Parcă mirându-se de ceva, se uită când la el, când la ecran.

— Domnule Miles?

El îi taie vorba:

— Da. Cardul, vă rog!

— O clipă!

Funcționara se îndepărtează.

— Care e problema cu contul tău? îi șoptesc.

— E îngrozită de lipsa banilor din el, îmi răspunde.

Chicotesc.

— Toți suntem îngroziți!

Mă privește pieziș.

— La urma urmei, *eu* plătesc pentru micul-dejun!

Fac ochii mari la el. Îmi zâmbește.

— Așa e, tu plătești.

Strânge din buze.

— Pe urmă, îți cumpăr tăieței care sunt gata în cinci minute la masa de prânz.

Doamna se întoarce și începe din nou să scrie la calculator.

Scanned with CamScanner

— La minut! îi șoptesc.

— La minut?

— Tăieței gata la minut!

— Ah! exclamă, dând din cap. Grozavă strategie de marketing!

Mă încrunt.

— Cum așa?

— Păi, știi instantaneu ce este.

— Nu instantaneu, îi șoptesc. La minut.

El râde și mă prinde de umeri, trăgându-mă mai aproape. Femeia îi întinde cardul.

— Semnați aici, vă rog!

El semnează, apoi ea îi mai dă o hârtie.

— Semnați aici!

Funcționara îi zâmbește larg.

— Asta e tot. Să aveți o zi grozavă, porumbeilor!

— Mulțumim! zâmbește el. Așa va fi!

Ieșim din bancă și el continuă să mă țină cu brațul pe după umeri. Și nu e ciudat, nici stânjenitor. De fapt, mi se pare firesc să mă atingă. Lucru ciudat în sine, pentru că de fel nu-mi place să fiu atinsă.

Poate pentru că știu că e doar o prietenie și nimic mai mult.

Ne plimbăm prin zona comercială imensă; îl țin de braț. Am avut cea mai grozavă zi împreună! E după-amiază târziu, iar eu și Christopher am pierdut ore întregi. Am luat micul-dejun, am mers la cumpărături și amândoi ne-am cumpărat câte o carte.

— Nu știu ce gust au tăițeii la minut, dar sunt sigur că prânzul nostru a fost mai bun, spune Christopher.

— Cu siguranță!

Scanned with CamScanner

— Știi – se uită la mine – e prima dată când o femeie mi-a făcut cinste cu prânzul.

— Nu!

— Serios!

Mă uit la el încruntată.

— Nu ai întâlniri la prânz?

— Am tot timpul.

— Și întotdeauna le faci cinste femeilor?

— Da.

— De ce?

— Nu știu! îmi răspunde, ridicând din umeri. O fac, pur și simplu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Doamne, probabil ieși cu niște nătăflețe!

— De ce spui asta?

— Să-ți plătești partea înseamnă că ai stimă de sine.

Se încruntă, gândindu-se la vorbele mele.

— Nu contează dacă ești cerșetor pe stradă sau milionar; dacă o femeie nu se oferă *niciodată* să-și plătească partea, atunci nu e lângă tine pentru motivul corect.

Tăcut, ridică dintr-o sprânceană în timp ce mergem înainte.

— Nu ești de acord? îl întreb.

— Dar, dacă unul are mai mulți bani decât celălalt, se justifică.

— Nu contează, Christopher! pufnesc.

Urăsc faptul că femeile profită așa de el.

— Dacă ți se pare că trebuie să plătești pentru tot pentru că îți oferă corpul lor pe tavă... nu ai întâlniri romantice cu ele. Ci le plătești pentru sex. E clar ca lumina zilei. Cum se face că nu înțelegi?

Strâmbă din buze în timp ce ne continuăm drumul, fără să spună nimic.

Scanned with CamScanner

Mă întreb dacă așa merg lucrurile cu el. Lumea profită de el pentru că e amabil?

— O, vreau să arunc o privire aici!

Mă trage după el într-un magazin.

— Nu durează mult!

Mă uit la firma de deasupra ușii.

LUMEA TELEFOANELOR

— Bună! îl salută pe vânzător.

— Bună!

— Reparați ecrane pentru...

Derulează în grabă pozele din telefonul lui și apoi îi arată ecranul.

— Pentru telefonul ăsta?

Tipul își mijește ochii, privind fotografia cu atenție. Se strâmbă.

— Nu, nu, e prea vechi. Nu se găsesc componente, răspunde el cu un accent spaniol puternic.

— Oh!

Christopher se schimbă la față.

— Al cui e telefonul? îl întreb.

— Al lui Eduardo.

— Cine e? îl întreb încruntată.

— Puștiul de la bar.

— Ah...

De unde știe el așa ceva? Se uită la telefoanele noi din vitrina de sticlă.

— Cât costă acesta?

Mă încrunt. Ce face?

— O mie nouă sute de euro.

Christopher se strâmbă.

— Au!

Scanned with CamScanner

Îl bat pe picior. Nu are bani de așa ceva.

— Ce faci? șoptesc.

— A economisit doi ani pentru telefonul acela, îmi răspunde. Iar eu l-am spart!

— Cum?

— L-a scăpat din mână când i l-am dat înapoi.

Încerc să-l consolez:

— Atunci, nu l-ai stricat tu.

— Da, dar mă simt prost. Mă gândesc întruna la asta.

Arată cu degetul un telefon prin sticlă.

— Îl iau pe acela, vă rog!

— OK!

Tipul începe să-l împacheteze, și eu îl privesc șocată. E complet lefter, dar cumpără un telefon pentru un băiat pe care nici nu-l cunoaște.

— Chris! îi șoptesc. Nu ți-l permiți!

— E OK, îl plătesc din economii, îmi răspunde. O să-mi găsesc săptămâna asta altă slujbă, nu-ți face griji!

Dar îmi fac griji, pentru că știu că sub prostiile astea de mascul se află un om bun și blând... de care oamenii profită.

El și vânzătorul se ocupă de garanție și instrucțiuni.

— Te aștept afară, îi spun.

— OK!

Ies și aud pe cineva strigându-mă pe nume:

— Hayden!

Mă întorc și văd un tip pe care l-am cunoscut aseară. Stă la un hostel pentru excursioniști pe aceeași stradă cu noi.

— Bună, Zack!

Am vorbit mai bine de o oră. Pare foarte de treabă.

— Toată ziua m-am gândit la tine.

Îmi zâmbește.

— Serios?

Scanned with CamScanner

Simt un fior în stomac.

— Ce cauți aici? mă întreabă.

— Îl aștept pe prietenul meu, colegul de cameră. Cumpără un telefon.

— A, OK!

Îmi zâmbește iar. Îi zâmbesc și eu, iar aerul pare că se electrizează între noi. Christopher iese din magazin cu telefonul într-o punguță. Se uită la mine și la Zack. Eu fac prezentările:

— Christopher, el e Zack.

— Bună! spune el și își dau mâna.

— Deci tu împarți camera cu ea? întreabă Zack cu un zâmbet larg. Ticălos norocos!

Christopher ridică bărbia de parcă e deranjat.

— Tu unde stai? întreabă el pe un ton tăios.

— La Rubens Backpackers.

Zack își îndreaptă atenția spre mine.

— Hayden, vrei să ieșim împreună diseară... la o întâlnire?

— Are planuri! răspunde Christopher înainte să am ocazia de a deschide gura.

— O!

Zack se uită la mine și la Christopher.

— Dar poți să ieși cu noi în oraș, dacă vrei, îi propun.

Zack zâmbește larg.

— Sună grozav!

Își scoate telefonul din buzunar.

— Îți dau numărul meu. Trimite-mi un mesaj și spune-mi unde sunteți!

— OK!

Îi dau numărul meu în timp ce Christopher îl privește încruntat. *Care* e problema lui?

Scanned with CamScanner

— Ne vedem diseară? îl întreb.

— Abia aștept! răspunde Zack zâmbind.

— Pa! se răstește Christopher și mă ia de mână. Hayden, trebuie să mergem!

Mă încrunt. E prima dată de când îl știu când îmi spune pe nume.

— Cine e? mă întreabă aspru în timp ce ne îndepărtăm.

— L-am cunoscut aseară. Am vorbit ore întregi.

— Când? pufnește. Nu l-am văzut în viața mea.

— În timp ce tu te distrai cu haremul tău! îi zâmbesc.

Întorc capul și-l văd pe Zack mergând în direcția opusă.

— Simpatic, nu?

— Nu-mi place! se răstește Christopher.

— Nici măcar nu-l cunoști!

— Păi, cu ce se ocupă?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi? Asta e o informație esențială, Hayden.

— De ce dintr-odată îmi spui Hayden? Acum tu ești Acritura?

— Taci! pufnește în timp ce mergem mai departe. De unde vine?

— Din Hawaii.

— Hawaii! exclamă. Și ce caută aici? Nu e în vacanță tot anul la el acasă?

— Ce-i cu tine? îl întreb încruntată.

— Nimic!

Merge tropăind, vizibil enervat.

— Mi-ai spus că nu ieși la întâlniri; asta e tot.

— N-am spus niciodată că nu ies la întâlniri. Am spus că nu mă interesează să fac schimb de fluide corporale cu un bărbat pe care nu-l cunosc.

Scanned with CamScanner

Își dă ochii peste cap.

— Nu fi grosolană!

— Poftim? pufnesc. Râde ciob de oală spartă! Tot ce spui tu în orice secundă are tentă sexuală! Pe tine te cheamă Christopher Grosolanul!

— Nu încerca s-o faci pe glumeața! se răstește, mergând în fața mea. Păstrează-te pentru Zack!

— OK!

Merg mai departe.

— Așa o să fac... Și-apoi...

Mă întrerupe:

— Nu vorbi cu mine!

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Ești gelos?

— Nu, la naiba, nu sunt gelos! Nu sunt gelos din fire!

— Cum zici tu!

Îmi dau ochii peste cap. El se întoarce din nou.

— El știe că dorm cu tine și că ne ținem în brațe în pat?

Mă încrunt. Ce dracu' se întâmplă?

— Hmm... Ca să știi și tu, iubărețule, te-ai prăbușit în patul meu după o orgie cu două fete. Nu a fost tocmai un moment romantic.

— Nu a fost nicio orgie! strigă la mine, mergând mai departe. Au fost doar două!

— Ah! exclam, ridicându-mi mâinile în aer. Tu te auzi ce spui? Pentru tine, e OK să te culci cu toate femeile din oraș. Eu întâlnesc pe cineva într-un club, și tu te porți ca un dobitoc.

— Nu-mi pasă ce faci! se răstește la mine.

— Bine! îi răspund la fel.

Ne întoarcem acasă în tăcere. Cum de s-a terminat o zi atât de frumoasă cu o criză de isterie copilărească? Tropăie pe stradă ca Hulk.

Scanned with CamScanner

— Știi, ești simpatic când te enervezi, îl tachinez.

— Taci!

Se întoarce spre mine de parcă e însuși diavolul.

— Mergi mai repede! Doar trebuie să te pregătești de întâlnire.

Scot aparatul de ras din punga de cumpărături și îl ridic.

— Ai dreptate, trebuie să mă pregătesc.

Îi zâmbesc, ridicând din sprâncene. Lui îi ies ochii din orbite.

— Nu te culci cu el, Hayden! Bagă-ți naibii chestia asta în cap chiar acum! Rămâi la unul singur, la naiba!

— *Care* e problema ta? îl întreb.

— Niciuna.

Merge mai departe.

— Tu ai un harem, Christopher. De ce îți pasă de mine?

— Nu te flata singură! se răstește la mine. Nu-mi pasă.

— OK, bine!

Ajungem la hostel și urcăm treptele.

— Bine! spune el. Du-te și rade-ți păsărica!

Încep să spumeg de furie. Vorbește serios?

— Așa voi face!

Christopher

Stau la barul hostelului. M-am pregătit și am coborât direct aici. Nu vreau să fiu în preajma acelei femei enervante. Îmi duc berea la buze și-mi dau capul pe spate. Adică, dacă vrea să fie promiscuă... e treaba ei. Dar să nu vină la mine să plângă atunci când cavalerul ei pe cal alb se dovedește a fi un tâmpit. O să fiu ocupat.

Văd un omuleț intrând pe ușile din față și zâmbesc. Uite-l că vine!

— Bună! îmi spune bucuros.

Scanned with CamScanner

— Bună!

Își pune un șorț.

— Ai reușit să-ți repari telefonul? îl întreb.

Ridică din umeri și începe să adune paharele, apoi să le încarce în mașina de spălat vase.

— Încă nu am fost la magazin.

— Ah!

Îl urmăresc o clipă.

— Eu am fost azi și am întrebat cât costă să-l repari.

— Și ce au spus?

Un bărbat se apropie și se proptește în dreptul barului.

— O secundă! îmi spune Eduardo.

Se duce către bărbatul acela.

— *Was wird es sein?* (Traducere: „Ce să fie?")

— Pilsner.

— *Drei Euro.*

Îi aduce o bere și o desface, după care i-o întinde. Tipul plătește și pleacă. Eduardo se întoarce la mine și începe din nou să încarce mașina.

— Câte limbi vorbești? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Câteva. Numai ce am învățat aici.

— În fine, în legătură cu telefonul.

Continuă să așeze cești, aparent dezinteresat.

— Tipul mi-a zis că e prea vechi să-l repare. Nu se găsesc componente.

Își ridică ochii.

— Știam eu!

I se pleoștesc umerii de dezamăgire.

Îi întind cutia.

— Ți-am luat ceva.

Se încruntă. Apoi își ridică ochii la mine.

— De ce?

Scanned with CamScanner

— Pur și simplu – ridic din umeri – mă simt prost că ți-am distras atenția și ai scăpat telefonul din mână.

Pune în continuare paharele în mașină.

— Nu mi-ai distras atenția.

Bat cu degetul în cutie.

— Deschide-o!

— E în regulă.

— Deschide-o! îi cer.

Răsuflă adânc și deschide cutia. Un iPhone nou-nouț, strălucitor, îl privește din cutie. Rămâne cu gura căscată și se uită la mine. Îi zâmbesc larg.

— Surpriză!

Îi cade fața și-mi trântește telefonul în față.

— Eu nu sunt așa, OK?

— Așa, cum? îl întreb, încruntat.

Despre ce vorbește?

— Bagă-ți telefonul în cur!

— Ce?

Mă ridic, ofensat. Trece în goană pe lângă mine și intră în bucătărie.

Ce-am făcut? Credeam că o să se bucure... Ah! Atunci îmi dau seama. Mă cuprinde tristețea. Bietul amărât! Ce fel de lucruri o fi văzând pe aici? Închid ochii, dezgustat.

Iese din nou și începe să trântească paharele.

— Nu vreau nimic la schimb. Nu te cumpăr. Încercam doar să mă port frumos, atâta tot! Nici eu nu sunt așa.

Eduardo șterge banca atât de apăsat, încât mă mir că nu se rupe în două. Se duce la mese și începe să pună suporturi de pahare în timp ce-l urmăresc din priviri.

Futu-i! Cum să repar lucrurile?

— OK, dacă nu vrei să-l accepți, poți să muncești pentru el.

Își ciulește urechile, dar tot nu se uită la mine.

Scanned with CamScanner

— Am treburi la care am nevoie de ajutor și pot să ți plătesc cu ora.

— De pildă?

Futu-i!

— Am nevoie de un translator în spaniolă.

Se încruntă, devenind interesat.

— Trebuie să-mi găsesc de lucru și am nevoie de cineva... să traducă pentru mine.

Îmi dau seama că-l interesează.

— Și colegii mei de cameră au nevoie de ajutor. Ai putea să ne ajuți să ne găsim slujbe?

Ridică din umeri. Vorbesc și eu după cum mă taie capul.

— Câți colegi? întreabă el.

— Suntem șase, băieți și fete.

Întind mâinile, capitulând.

— Jur că nu e ce crezi tu! Avem doar nevoie de un translator. Atâta tot, nimic mai mult. Stabilim plata pe oră și poți să muncești pentru telefon. Strict profesional.

Mișcă din buze. Văd că îl tentează oferta.

— În fine, mai gândește-te!

Trag telefonul mai aproape și-l pun deoparte. El mă urmărește cum îl vâr la loc în pungă.

Aud un fluierat încet de la masa nemților și-mi ridic ochii. Hayden tocmai a intrat în bar.

Poartă o rochie neagră și mulată ce-i scoate în evidență toate rotunjimile. Părul ei lung și blond e liber și bogat, și arată al dracului de delicios. Scula îmi zvâcnește instantaneu în pantaloni când se apropie de mine.

— Nu te uita așa la mine! îmi șoptește.

— Cum anume?

— De parcă sunt următoarea ta masă.

O privesc în ochi.

— Poate chiar ești.

Scanned with CamScanner

Capitolul 9

Hayden

NE UITĂM UNUL LA ALTUL. AERUL SCAPĂRĂ ÎNTRE NOI ŞI deschid gura să răspund, dar pentru prima dată în viaţă sunt mută de uimire.

Doar nu a spus aşa ceva!

— Hayden, fă cunoştinţă cu Eduardo!

Îmi arată un adolescent pe care nu-l observasem şi care lucrează la bar. Cred că e acelaşi din cauza căruia s-a încăierat deunăzi.

Mă întorc, stânjenită.

— Bună! îi spun zâmbind.

— Eduardo va fi noul nostru translator.

Mă încrunt şi mă uit la amândoi pe rând. Am auzit bine?

— Pardon?

— I-am stricat telefonul, aşa că i-am luat altul în loc, dar – se opreşte ca să dea greutate cuvintelor – trebuie să muncească pentru el, adaugă ferm. Aşadar, o să ne ajute pe toţi cei din cameră.

Zâmbesc în timp ce încep să înţeleg mai bine.

— OK, sună ca un plan grozav! Chiar avem nevoie de ajutor, îi spun, intrându-i în joc.

Eduardo se uită la noi, părând încântat.

Scanned with CamScanne

— Vă găsesc eu de lucru, spune el cu un puternic accent spaniol. Cunosc mulți oameni aici, în Barcelona.

Se bâlbâie, de parcă încearcă să mă convingă.

— Ce palpitant! îi zâmbesc.

Îmi întorc privirea spre Christopher, care-mi face subtil cu ochiul.

— Dar poți să iei telefonul abia după ce ne faci rost de slujbe și îl achiți, îi reamintește Christopher.

— OK! încuviințează băiatul. O să-l câștig fără îndoitură.

Christopher rânjește.

— Vrei să spui „îndoială". O să-l câștig fără îndoială.

Eduardo se corectează:

— O să-l câștig fără îndoială.

Muzica e tare și clubul vibrează.

— De cât timp..., spune Zack.

Mă strâmb, concentrându-mă ca să-l aud.

— Scuze, ce-ai spus?

Se apleacă mai mult și îmi pune mâna pe talie ca să-mi vorbească la ureche:

— Întrebam de cât timp călătorești.

— A, doar de două săptămâni. Sunt complet nouă la așa ceva. Dar tu?

— E a opta lună.

— Uau!

Zâmbesc, dar pe urmă îl observ pe Christopher care se uită chiorâș la mine de la bar... așa cum a făcut toată seara.

Credeam că suntem prieteni. De câte ori mă întorc, îi văd fața furioasă. M-am săturat!

Mă uit și eu urât la el. Sincer, n-am timp de crizele lui copilărești. S-a culcat cu două femei aseară și pe urmă

Scanned with CamScanner

are îndrăzneala să se supere că stau de vorbă cu un bărbat. Ce glumă! Nu mă las manipulată în acest fel. Trebuie să se maturizeze naibii odată!

— Mă duc la toaletă, spune Zack.

— OK!

Se îndepărtează, iar eu iau o gură din pahar.

— Vreau să vorbim! mârâie Christopher.

— Nu.

Se strâmbă la mine.

— Cum adică, nu?

— N-U! îi spun pe litere.

— Ascultă! îmi strigă printre dinți.

— Nu! Tu să mă asculți! urlu. Nu-mi insulta inteligența prefăcându-te gelos când știm amândoi că nu ai de gând să mă cucerești!

Aproape îi ies ochii din orbite.

— Afară! Acum!

— Bine!

O iau spre ușă. Sunt furioasă. Cum îndrăznește?

Ieșim pe ușile de la intrarea în club și ne oprim în stradă.

— Care e problema ta? De câte ori mă întorc spre tine, îmi arunci priviri ucigătoare.

— N-am încredere în el.

— Nici măcar nu-l cunoști, îi răspund.

— Cunosc genul lui. L-am studiat toată seara.

— Ha! explodez. Și ce gen ar fi acela, Christopher? Un bărbat care vrea femeile doar pentru sex? Păi, am vești pentru tine, domnule! Cine zice, ăla este!

Fac un pas în față și-l împung cu degetul în piept.

— Dacă vrei să studiezi ceva, ce-ar fi să te întrebi de ce ai așteptări atât de mici!

Scanned with CamScanner

— Nu am așteptări mici de la femei! îmi strigă. Așteptările tale de la bărbați sunt mult prea mari!

— Cine vorbea despre femei? țip. Ai așteptări mici de la tine însuți.

— E ridicol, la dracu'!

— E adevărat!

Ridic mâinile în aer, dezgustată.

— De asta îți oferi corpul cu atâta ușurință. Nu te prețuiești deloc.

— Du-te dracului!

— Cum de nu vezi?

— Ce să văd?

— Că în adâncul sufletului crezi că nimeni nu te-ar putea iubi așa cum ești.

Îi cade fața.

— De ce? îl întreb încet. Pentru că mie mi se pare ilogic.

Mă privește în ochi, și îmi e clar că am atins un punct sensibil.

— De ce crezi că ești în siguranță când obții totul repede și ușor? Când o să încetezi să te mai ascunzi de tine însuți? Ești adult. Maturizează-te!

Se strâmbă nemulțumit.

— Habar n-ai despre ce naiba vorbești!

— Nu pot să te ajut cu asta, Christopher! Vrei să te destrăbălezi, minunat! Dă-i drumul! Dar să nu spui „bietul de mine" când oamenii care țin la tine cunosc pe cineva care merită.

— Mare scofală! Îmi place să mă distrez. Nu e nimic în neregulă cu mine! răbufnește.

— Continuă să-ți spui chestia asta!

— Știi ceva... La dracu' cu toate!

Scanned with CamScanner

Se întoarce și dispare în întuneric.

— Nu poți vindeca rana până nu descoperi ce te doare, Christopher! strig după el.

— Du-te să ți-o tragi cu el! Nici că-mi pasă!

Îl privesc cum se îndepărtează singur în întuneric și mi se pleoștesc umerii. Inspir adânc și prelung. La naiba! Cum au scăpat în halul ăsta lucrurile de sub control ?

Mă târăsc înăuntru și mă întorc la Zack.

— Scuze! îi spun. Trebuia să dau un telefon.

— E-n regulă! Noaptea abia a început.

Se apleacă și mă sărută pe obraz, iar eu îi zâmbesc fals.

Mi-l imaginez pe Christopher mergând singur spre casă și mă simt prost. Un prieten adevărat s-ar fi dus după el.

E ora două noaptea când mă întorc în cameră.

Cum Christopher mi-a dominat gândurile toată noaptea, lucrurile nu au mers conform planului cu Zack. Hostelul e pustiu, căci toți petrec în oraș. Iau câteva lucruri din dulap și fac un duș fierbinte, apoi mă îmbrac în pijama și intru în cameră.

Aprind lumina și îl văd pe Christopher încovrigat în pat, cu spatele la mine. Sting lumina imediat și mă urc lângă el. Mă lipesc de spatele lui și-l sărut pe umăr.

— Lasă-mă! murmură el.

Zâmbesc cu fața la spatele lui.

— Nu vorbesc cu tine! mormăie.

— Bine, pentru că vreau să dorm.

— Ai făcut duș?

— Pentru că voiam să fac duș, nu pentru că am făcut sex.

Scanned with CamScanner

Tace, iar eu îl strâng și mai tare în brațe.

— Noapte bună! îi șoptesc.

Nu-mi răspunde.

— Nu-mi spui noapte bună? îl întreb.

— Dacă mai vorbești, te dau jos din pat.

Zâmbesc pe întuneric. Învăluită în trupul lui cald și parfumul dumnezeiesc, plutesc spre tărâmul viselor.

Bum, poc, trosc!

— Scuze! râde Bernadette.

S-a împiedicat de pantofii cuiva. Basil se lovește cu capul de patul suprapus și cade pe podea. Toți din cameră râd în hohote. Abia au venit acasă și sunt atât de beți, încât nu se pot ține pe picioare.

Christopher mă ține cu brațul pe la spate în timp ce dormim lipiți unul de altul.

— Hei! icnește Bernadette gălăgios. Fără prostioare între colegii de cameră, ați uitat?

— Du-te la culcare, Bernadette! se răstește Christopher imediat.

Basil încearcă să urce scara până în pat și cade spectaculos pe podea în hohotele isterice ale celorlalți. Bodie se căznește să-i facă să tacă.

— Șșt!

Deschid ochii somnoroși și văd că s-a luminat afară.

— Cât e ceasul?

Christopher pune mâna pe telefon.

— Nouă.

— Unde ați fost toată noaptea? întreb, încruntată.

— La o petrecere pe plajă.

— Mi-am tras-o în ocean! bălmăjește Bodie.

— Cu un monstru marin, adaugă Basil.

Scanned with CamScanner

Izbucnesc iar toți în râs. Mă concentrez atât cât să-mi dau seama că mă împunge ceva tare în spate și mă încrunt.

— Ia-ți. Scula. Din. Spatele. Meu! mormăi. Acum!

— Scuze!

Christopher se îndepărtează de mine.

— E dimineață.

Rămânem întinși o vreme.

— Mi-e foame, adaug. Dacă nu mâncăm acum, pierdem micul-dejun gratuit.

— Hmm! geme Christopher.

— Haide!

Cobor din pat și-mi strâng părul. Ies pe ușă ca să-mi iau hainele din dulap, dar îl găsesc pe Eduardo așteptând răbdător pe hol.

Îmi zâmbește.

— Bună!

— Bună! îi răspund încruntată.

— Ce...

Privesc în jur.

— Ce faci aici?

— Am venit să-l ajut pe domnul Christo.

— Ah! îi zâmbesc.

Doamne, ce simpatic e!

— Îl chem. Așteaptă aici!

Mă întorc în cameră și mă așez în genunchi pe pat.

— Te așteaptă un prieten micuț.

Christopher se încruntă.

— Hmm?

— Eduardo așteaptă să-l ajute pe domnul Christo.

Se strâmbă.

— Nu se poate.

— Ba da. Ridică-te!

Scanned with CamScanner

Christopher se dă jos din pat și iese pe hol. Are părul vâlvoi și poartă doar boxeri.

— Bună, amice! îl salută încruntat. Ce e?

— Am venit să te ajut, răspunde Eduardo vesel. Ce vrei să fac azi?

Îi urmăresc zâmbind. Supradoză de drăgălășenie!

— Ah! răspunde Christopher și se scarpină în cap. Hmm, bine!

Se uită la mine de parcă nu știe ce să spună mai departe.

— Ce-ar fi să ne lași zece minute să ne pregătim și pe urmă vorbim? îi propun.

— În regulă!

— Ne vedem în restaurant? îl întreb.

El dă din cap și pleacă bucuros.

Christopher îl urmărește cum dispare.

— La naiba, n-am nicio treabă să-i dau de făcut! șoptește.

— Atunci, inventează repede ceva!

O oră mai târziu, ne plimbăm pe stradă, căutând cafea. Doar noi trei.

— Așadar, mâine plecăm la San Sebastián până joi, îi spune Christopher lui Eduardo. Pe urmă, ne întoarcem pentru patru zile. Ar fi grozav dacă ne-ai găsi de lucru pentru weekenduri. Adică, nu e urgent, să știi.

— OK!

Eduardo ascultă cu atenție în timp ce merge.

— Poți să fii chelner?

— Nu! îl întrerup. E un chelner îngrozitor.

Christopher își dă ochii peste cap.

— Recunosc, nu sunt bun de chelner.

Băiatul zâmbește.

Scanned with CamScanner

— Și Hayden, spune Christopher.

— Hayz..., se încruntă Eduardo, încercând să pronunțe. Hayzzz.

— Spune-mi Hazy! Așa îmi spun toți de acasă, îi sugerez.

— Leneșa Hazy, răspunde Christopher. Sună potrivit.

— Taci! îl reped, apoi oftez.

— Ea are nevoie de o slujbă în care să... pescuiască sau altceva, continuă Christopher.

Chicotesc.

— Fără pește!

Zâmbește și băiatul.

— Spune-mi Eddie!

— În regulă, e mai ușor.

Ajungem la o cafenea și Christopher îi dă niște bani.

— Du-te și ia două cappucino, te rog, și o ciocolată caldă.

Eddie dă din cap, ia banii și intră. Christopher zâmbește uitându-se după el.

— O să vorbim despre seara trecută? îl întreb.

— Nu, îmi răspunde, cu ochii la Eddie.

— Adică, am avut câteva idei bune.

— Despre care nu mai discutăm. Las-o baltă!

— Nici măcar nu l-am sărutat.

— Nu mă interesează.

— Serios... nici măcar puțin?

— Taci, Acrituro!

Zâmbesc. M-a făcut Acriturâ. Știu că m-a iertat.

Eduardo se întoarce cu o tavă și o întinde spre noi. Christopher ia ciocolata caldă și i-o dă lui.

— Pentru tine.

Eddie se schimbă la față și se uită la Christopher de parcă i-a dat o mașină sport.

Scanned with CamScanner

Simt o strângere de inimă... *Ah!*

— Dar eu..., se bâlbâie el. Eu niciodată...

— Bea! ordonă Christopher. Ai grijă, e fierbinte!

Ne întoarcem și o pornim spre hostel, și mă cuprind emoțiile văzându-i expresia lui Eddie. E atât de mândru că bea ciocolată caldă!

Nu pot să-l privesc în ochi pe Christopher pentru că s-ar putea să izbucnesc în plâns.

Știu că e un fustangiu și nu e genul de bărbat care s-ar îndrăgosti de mine, nici eu de el, dar poate se ascund mai multe sub suprafață decât credeam la început. Poate e genul care chiar m-ar ajuta să fiu mai degajată.

Nu... Cu siguranță o să-mi frângă inima!

Las-o baltă!

Îl văd cum îl urmărește pe Eddie, care zâmbește mândru cu ochii la ciocolata caldă, și inima îmi tresaltă în piept. Dintre toate lucrurile pe care le-am făcut în tot acest timp sau poate în toată viața mea, faptul că sunt de față când Eddie bea prima ciocolată caldă a urcat pe locul întâi de pe listă.

„Roțile de autobuz se-nvârtesc", vorba cântecului. Suntem în drum spre San Sebastián cu un autocar.

— Aici scrie..., citește Christopher de pe broșura de călătorie, că basca, numită și euskara, e una dintre cele mai fascinante limbi din lume și e izolată.

— Ce înseamnă că e izolată? întreb, uitându-mă pe geam.

Bărbatul ăsta e însetat de cunoaștere; citește orice.

— Înseamnă că nu e înrudită cu nicio altă limbă existentă.

Scanned with CamScanner

Ridică din sprâncene, impresionat.

— Şi, cu toate că originile sale sunt necunoscute, majoritatea oamenilor de ştiinţă cred că este ultima limbă din Europa de dinaintea invaziilor.

Se uită la mine.

— Hmm, fascinant, nu-i aşa?

— Aha!

Mă uit din nou pe geam. El gândeşte cu glas tare:

— Asta înseamnă că, practic, e preistoria vorbită...

Mă uit la el.

— Ce e? mă întreabă.

— Eşti ciudat!

— Nu ţi se pare interesant?

— Ba da.

— Şi de ce sunt ciudat?

— Practic, preistorie vorbită...

Fac ochii mari la el.

— Ce înseamnă asta?

Christopher respiră adânc şi clatină subtil din cap.

— Dacă nu ştii, nu-ţi spun.

Mă întorc la admirarea prostească a peisajelor.

— Putem să mâncăm cartofi prăjiţi la cină?

Se uită la mine.

— Şi eu sunt cel ciudat?

— Mi-e poftă!

Îmi imaginez masa delicioasă din seara asta.

— De un hamburger!

— Da! Hamburgeri! strigă Basil de pe locul din spate. Vreau şi eu!

— Ştiai că pe timp de iarnă în San Sebastián temperatura scade la cinci grade?

Scanned with CamScanner

Alte informații!

Îmi încrucișez brațele pe piept și mă sprijin de umărul lui să dorm.

— Acum știu.

Există un motiv pentru care oamenii vorbesc despre San Sebastián în Spania.

E vibrant, colorat și unul dintre *cele* mai frumoase locuri în care am fost vreodată.

Așezat pe coastă, e un oraș cu de toate. Astăzi am vizitat orașul și imensa statuie Inima lui Iisus de pe muntele Urgull. După-amiază, am fost la plajă să înotăm și acum se lasă seara. Căutăm un loc unde să luăm cina.

— Aici? întreabă Kimberly.

Ne uităm toți la barul aglomerat.

— Pare popular, spune Bodie ridicând din umeri. E destul de bun.

Intrăm toți și observ cum Christopher își lasă umerii în jos.

— Putem lua o masă de șase persoane, vă rog? întreabă Kimberly.

— Sigur! ne zâmbește chelnerița. Pe aici!

O urmăm prin restaurantul aglomerat și ne așezăm în curtea interioară.

— Ce s-a întâmplat? îi șoptesc lui Christopher în timp ce mergem după ea.

— Nimic.

Îmi pune mâna pe talie și mă ghidează.

— Arăți de parcă nu-ți convine ceva.

— M-am săturat de mâncare nasoală! îmi șoptește când ajungem la masă.

Scanned with CamScanner

— Ah! mă încrunt.

Credeam că mâncăm foarte bine cu bugetul nostru. Îmi trage scaunul și mă așez. Comandăm de băut și consultăm meniul.

— Ce vă luați? îi întreb pe toți.

Încep să vorbească despre opțiuni și să discute între ei, iar eu mă uit la Christopher, care privește meniul dezamăgit.

— Nu-ți place nimic? îl întreb.

Se forțează să zâmbească.

— E în regulă. Nu-ți face griji!

Mă bate ușor cu mâna lui mare pe coapsă ca să mă liniștească.

Întotdeauna se lasă condus. Nu a ales nici măcar o dată unde să mergem.

— Ce ai mânca dacă ai putea avea orice pe lumea asta? îl întreb încet, ca să nu audă ceilalți.

Se uită fix la meniu.

— Aș mânca *sashimi* de ton roșu cu *daikon* și ghimbir ca antreu. Caviar de morun cu homar și sos de unt și salvie.

Mă încrunt.

— Pe urmă, un pahar de whisky Macallan și desert cu trufe albe.

— O!

Mă uit la meniu. N-am mâncat niciodată nimic din toate felurile acelea.

— E o mâncare ciudată!

Îmi zâmbește trist.

— Chiar?

— Aha!

Mă uit în continuare la meniu.

Scanned with CamScanner

— Poate ar trebui să pui anșoa pe pizza dacă vrei s aibă gust exotic.

Afișează un zâmbet larg, frumos, apoi îmi ia mâna d pe masă și o strânge în palmă.

— Poate!

Se uită la mine o clipă.

— Tu ce mănânci acasă?

Ridic din umeri.

— Nu mănânc în oraș aproape niciodată.

— De ce nu?

— Locuiesc singură.

Ridic iar din umeri.

— Nu știu. Cred că îmi place să gătesc.

— Și ce fel de lucruri știi să pregătești? mă întreabă.

— Multe lucruri!

Îi zâmbesc în timp ce mă urmărește cu atenție.

— Sunt destul de pricepută, să știi. Când mergem acasă, trebuie să mă vizitezi într-o zi și o să-ți gătesc.

Mă privește în ochi.

— Mi-ar face plăcere!

— Ce doriți, domnule? îl întreabă chelnerița.

— Iau pizza sierra cu anșoa, îi răspunde.

Se uită la mine și-mi face sexy cu ochiul.

— Domnul Exotic! îi șoptesc.

El râde în timp ce vorbește cu chelnerița:

— Ce whisky aveți?

— Whiskyul casei.

Christopher tresare.

— Bine, un pahar de vin roșu.

Râd în hohote în timp ce mă învârt. E ultima seară în San Sebastián și sărbătorim cu fast.

Scanned with CamScanner

Am făcut plajă, am înotat și am râs de-a lungul întregii săptămâni. În timpul zilei, am vizitat orașul, iar noaptea am dansat până am adormit adânc la primele ore ale dimineții. Dacă așa vor fi următoarele douăsprezece luni, atunci sunt pregătită. Niciodată nu m-am distrat atât de bine!

Noii prieteni pe care i-am cunoscut sunt amuzanți și, în mod ciudat, mi se pare că suntem deja o mică familie. Fiecare face ce vrea, dar avem grijă unii de alții, și la sfârșitul fiecărei seri ajungem cu toții în siguranță în aceeași cameră.

Piesa lui Rod Stewart, „Da Ya Think I'm Sexy", bubuie în difuzoare, iar Christopher mă învârte și mă trage spre el în timp ce dansăm. Mă doare burta de cât am râs.

Bărbatul ăsta... Bărbatul ăsta frumos!

E amuzant, deștept și ciudat de obsedat de informații practice. Am petrecut toată săptămâna împreună și a fost perfect! Sinceră să fiu, sunt fermecată de el. Nu că aș recunoaște-o vreodată!

Nu e genul de bărbat de care mi-aș îngădui să mă îndrăgostesc. Știu deja cum s-ar termina. Mi-aș pierde prietenul, unul de care m-am atașat foarte mult.

Văd femeile la care se uită și cărora le vorbește. Toate sunt opusul meu. Îi plac cele slabe; eu sunt voluptuoasă. Îi place genul de supermodel pretențios. Eu sunt simplă. Îi plac fetele amuzante care flirtează, iar eu sunt timidă și tăcută. Îi plac fetele promiscue, iar eu n-am mai făcut sex de multă vreme.

Prea multă vreme!

Oriunde ar fi, e în centrul atenției. Toți vor să fie cu el, pe când eu vreau să mă contopesc cu pereții. Diferiți ca de la cer la pământ. Nici că am putea fi mai deosebiți unul de altul!

Scanned with CamScanner

Realitatea îmi displace pentru că avem o conexiune ciudată, nerostită. Ne atingem unul pe altul și rămânem mereu în urma grupului, vorbind doar noi doi. Mă ține în brațe în pat și mă bazez pe el mai mult decât ar trebui.

Dar știu că totul s-ar termina brusc dacă s-ar întâmpla ceva între noi. Aș deveni pe loc una dintre admiratoarele cărora le-o trage, nu prietena lui dragă.

Nu aș putea păstra un bărbat precum Christopher Miles – nu pentru mult timp, cel puțin. Și, cu toate că visez în tăcere la cum ar fi să fiu cu cineva ca el, știu că nu pot să mă gândesc serios la ideea asta.

Încă nu mi-am revenit după ultima dezamăgire în dragoste și au trecut doi ani de atunci. Dacă se întâmplă din nou, știu că o să rămân fată bătrână toată viața. Am plecat în călătoria asta ca să uit, nu să o iau de la capăt cu o nouă suferință. Dar Christopher e prietenul meu. Știu că pot să am încredere în el că vom rămâne așa.

Mă învârte din nou și râd în hohote.

— Hai să înotăm! îmi propune zâmbind.

— Acum? icnesc. E trei dimineața!

— Aha!

— Și rechinii?

— Rechinii sunt ultima ta grijă! îmi răspunde, trăgându-mă de mână spre ieșirea din bar.

Cinci minute mai târziu, suntem pe plajă, iar el își scoate cămașa peste cap și se dezbracă până la boxeri.

O, fir-ar!

Intră în apa întunecată, apoi se întoarce spre mine.

— Haide, Acrituro!

Mă stropește cu apă.

— Apa e grozavă!

— Nu am costum de baie.

Scanned with CamScanner

— Și ce dacă?

Mă uit în lungul plajei. Sunt oameni peste tot.

— Nu mai fi atât de crispată!

Are dreptate. Sunt prea crispată și vreau să schimb asta la mine. Nu-mi place că sunt așa.

O, Doamne!

Intru în apă, disperată să mă scufund.

— Hai! strigă el. Vreau să înoți cu mine, atâta tot!

„Atâta tot!"

Exact... Sunt în stare s-o fac.

Futu-i!

— Întoarce-te! strig la el.

— Ce e? râde el. Te-am văzut în chiloți de un milion de ori.

— Întoarce-te odată!

Se întoarce și stă cu fața la mare, iar eu apuc de tivul rochiei și mi-o trag peste cap. Mă uit în jos la mine. Am un set negru de sutien și chiloți.

Slavă Domnului!

Intru în apă și privesc în jur.

— Dacă mă mănâncă vreun rechin? îi strig.

— Te salvez eu!

Înoată spre mine.

— Trebuia să te uiți în cealaltă parte! strig la el.

— Da na... da na... da na...

Începe să cânte piesa din *Fălci* în timp ce înoată spre mine.

— Încetează! îi strig.

Mă ridică și mă aruncă în valuri. Aterizez în apă și mă scufund adânc.

— Ah! strig când ies la suprafață. Prostule!

Privesc în jur panicată.

Scanned with CamScanner

— Trezești rechinii din somn!

Mă ridică din nou și ne aruncă pe amândoi în apă, ținându-mă strâns cu brațul. Ieșim la suprafață, în continuare agățați unul de celălalt.

Aerul dintre noi se schimbă când se uită la mine. Trup lângă trup, singuri în întuneric. Se încruntă, părând nedumerit în timp ce ne privim. Cu încetinitorul, ridică degetul mare și-l trece peste buza mea de jos.

— Sărută-mă! îmi șoptește.

Vreau să te sărut!

— Chris...

— Doar...

Îmi ia fața în mâini și mă privește fix. Trupurile noastre sunt atât de aproape, încât îi simt erecția crescând în dreptul abdomenului.

— Nu putem, îi șoptesc.

— De ce nu?

— Pentru că prețuiesc ce este între noi.

— Nu se va schimba nimic.

— Se va schimba *totul*!

Se uită lung la mine, iar pieptul i se ridică și coboară în întuneric.

— De ce?

— Pentru că eu o să mă aleg cu inima frântă, iar tu o să te simți oribil din cauza asta.

Se uită la mine, și știu că înțelege că am dreptate.

— Tu nu îți dorești ceva permanent, iar eu nu-mi doresc ceva neserios.

Îi zâmbesc și-i prind fața în palmă.

— Dar e în regulă...

Îl strâng în brațe.

— Îmi place ceea ce avem acum.

Scanned with CamScanner

— Boașele vinete?

Pufnesc în râs.

— Du-te și găsește pe altcineva să se ocupe de boașele tale!

— Sau aș putea să te înec pentru că m-ai respins.

Își întinde mâna spre mine, iar eu țip și mă feresc de el. Mă ridică și mă aruncă iar prin aer.

— Veniți s-o prindeți, rechinilor! le strigă. Dați-i o lecție!

Râd în hohote, tușind și împroșcând cu apă. Înoată spre mine și mă ia de mâini ca să stăm față în față.

— Promite-mi un lucru! îmi spune.

— Bine!

— Peste zece ani, chiar în ziua asta, indiferent unde vom fi în lumea asta, indiferent cu cine vom fi căsătoriți, ne vom întâlni pe plaja asta, la ora asta, și vom înota împreună pe întuneric.

Mi se umplu ochii de lacrimi pentru că, fir-ar să fie, e un adio foarte romantic!

— Promit!

Mă îmbrățișează și ne ținem în brațe în apă.

Regret, dar sunt recunoscătoare că am fost sinceri. Zâmbesc gândindu-mă la un lucru.

— Dar soțului meu nu o să-i placă!

El râde și mă aruncă din nou prin aer.

— Pentru că o să i te fur!

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

URCĂM ÎNCET SCĂRILE CĂTRE HOSTELUL NOSTRU DIN Barcelona.

— Îmi place la nebunie locul ăsta! oftează Bodie.

— Și mie! adaugă toți ceilalți.

San Sebastián a fost incredibil. Ne-am distrat de minune, dar acum ne-am întors la realitate. Ei bine, nu chiar! Încă străbatem Spania cu rucsacul în spate, dar mă refer la faptul că ne-am întors la muncă în weekend ca să putem pleca iarăși luni.

E vineri seara și ieșim din nou în oraș. Petrecerea nu se termină niciodată: întotdeauna ai unde să te duci și ce să vezi.

Ne întoarcem în camera noastră și ne pregătim pentru seară ca să ieșim la bar și să-l vedem pe Eduardo.

— Bună! zice, zâmbind, Christopher.

— Salutare! spune Basil.

— Bună ziua, domnule Basil, domnule Christo!

Eddie zâmbește încântat.

— M-am descurcat grozav!

Mă așez pe scaun.

— Bună!

Scanned with CamScanner

— Bună, Hazen!

Zâmbesc, văzând că tot nu poate să-mi pronunțe numele. Al naibii de drăguț!

— V-am făcut tuturor rost de slujbe!

Ne zâmbește cu mândrie.

— Serios? râde Christopher. Știam eu că așa vei face!

Cineva se apropie de capătul barului și el pleacă să îl servească. Îl urmărim cum schimbă limbile pe care le vorbește în timp ce servește diferiți clienți.

— Ce inteligent e! spune Christopher uitându-se la el. Ar putea fi contabil pentru mafie sau ceva de genul.

— Nu mă îndoiesc! încuviințează Basil.

Pufnesc în râs când mi-l imaginez pe Eduardo contabil pentru mafie.

În cele din urmă, se întoarce la noi.

— Domnișoară Hazen, tu lucrezi într-un hotel.

Îmi întinde o carte de vizită cu o adresă și ora la care încep mâine. O tură împărțită, dimineața și seara.

— Eddie, serios?

Zâmbesc și iau cartea de vizită de la el.

— Mulțumesc foarte mult!

— Domnule Basil, o să muncești pe o barcă.

Basil ia cartea de vizită de la Eddie și se uită la ea.

— O barcă?

— Da, da. O slujbă foarte bună.

Lui Christopher îi întinde o broșură pe tejghea și o privim toți încruntați. Sunt poze cu tobogane acvatice și munți falși.

— Ce-i asta? întreabă Christopher.

— Tu lucrezi la un parc de distracții, îi răspunde Eddie.

— La ce?

— La parcul de distracții, cu mulți copii.

Scanned with CamScanner

Christopher se strâmbă dezgustat.

— Fir-ar să fie, urăsc copiii, la naiba! Bleah!

Se preface că se cutremură.

Îl privesc în față.

— Păi, nu ești profesor?

— Ba da.

Își frământă buzele.

— Da, sunt.

Basil se uită cu atenție la broșură.

— Mă bucur că sunt pe barcă!

Zâmbesc și mi-l imaginez pe Basil pe o barcă la soare toată ziua.

— Deci la ora asta încep? îl întreb pe Eddie, arătându-i ora scrisă pe spatele cărții de vizită.

— Da.

Se întoarce spre Christopher.

— Mâine ai o tură de douăsprezece ore. Începi la unsprezece.

— Douăsprezece ore? icnește Christopher. Nu e ilegal?

— Ești leneș! răspunde Eddie, ștergând tejgheaua.

— *Nu* sunt leneș! Douăsprezece ore înseamnă foarte mult timp.

Încă un client intră în bar și Eddie îl servește, jonglând din nou cu limbile străine. Christopher se uită lung la broșura din fața lui.

— Ce naiba voi face acolo timp de douăsprezece ore fără oprire?

Ridic din umeri.

— Nu știu! Poate vinzi la magazinul de suvenire sau ceva asemănător?

Dă din cap, gândindu-se la ce am spus.

— Cred că ar fi în ordine. Aș putea, cu siguranță, să stau douăsprezece ore la aer condiționat.

Scanned with CamScanner

Vine și Kimberly țopăind.

— Haide, Hazy!

— Unde mergem? o întreb.

— Bernadette se întâlnește cu un tip și noi suntem însoțitoarele ei.

Mă ridică de pe scaun.

— Ne vedem mai târziu, băieți? întreabă ea, trăgându-mă afară din bar.

— Pa! strigă băieții.

E ora trei dimineața când eu și fetele ne întoarcem acasă. Se pare că noii prieteni ai lui Bernadette, din Suedia, sunt al naibii de amuzanți. A fost o noapte grozavă!

— Salut, băieți! strigă Kimberly către grupul care merge pe stradă în direcția opusă.

Ridic ochii și-i văd pe Basil și Bodie vorbind și râzând împreună cu niște bărbați pe care nu i-am mai văzut în viața mea.

Christopher este în mijlocul lor. În timp ce merg, o fată stă cocoțată pe umerii lui. E îmbrăcată cu pantaloni scurți de blugi și o bluză neagră minusculă care arată ca un sutien. Poartă șapcă și are părul împletit în două cozi lungi. E superbă și stă pe umerii lui cu picioarele de-o parte și de alta a capului ca nenorocita de regină din Saba. Iar el o ține strâns de pulpe cu mâinile lui mari.

Mi se întoarce stomacul văzându-i. S-a îndepărtat vizibil de mine săptămâna asta, de când aproape ne-am sărutat în mare, și urăsc treaba asta!

Din momentul acela, mi-am dat pumni în cap de un milion de ori. Mi-aș dori să o fi făcut. Ar fi trebuit să-l sărut. Aș vrea să fi dat frâu liber pornirilor și să-l fi sărutat. Oricum s-a îndepărtat de mine, așa că ce rost a avut?

Scanned with CamScanner

Christopher ridică ochii și mă vede. Zâmbește larg și îmi face cu mâna, lipsit de orice grijă. La rândul meu, îi zâmbesc și-i fac cu mâna.

Merge mai departe, oriunde s-or fi ducând. Fata de pe umerii lui spune ceva și toți izbucnesc iar în hohote zgomotoase de râs. Mă descurajez de tot. Ce a spus atât de amuzant?

Îi urmăresc cum dispar după colț. Mă întreb unde se duc la ora asta.

Și asta e... Bariera dintre noi, trasată cu rezoluție IMAX. Acum am certitudinea că nu ținea la mine. Eram doar cel mai la îndemână trup cald de la acea vreme.

Era excitat. Și, cu toate că îmi doresc să fi făcut pasul acela, mă bucur că nu am cedat.

Stau întinsă pe întuneric și mă uit la patul gol al lui Christopher. Imaginea aceea cu fata pe umerii lui nu-mi mai iese din cap.

Am scăpat de o belea. Ar trebui să fiu recunoscătoare. E prietenul meu, nici mai mult, nici mai puțin, așa că nu ar trebui să mă simt deloc lezată. Naiba știe de ce e exact invers!

Mâine e o zi nouă și mă voi strădui mai mult să cunosc oameni noi... mai ales bărbați!

Îmi îndrept privirea spre patul lui gol și răsuflu cu greutate în timp ce un fior de neliniște îmi stârnește fluturi în stomac. Pur și simplu, mă simt mai bine când e acasă.

Mă uit la ceas. Cinci dimineața. Unde e?

Christopher

Mă trezesc în sunetul pescărușilor care se ceartă și mă încrunt, sprijinindu-mă în cot.

Unde dracu' sunt?

Scanned with CamScanner

Încerc să mă concentrez, uitându-mă în jur. Plaja e plină de sportivi care merg în viteză, făcându-și exercițiile de dimineață.

La naiba, cât e ceasul? Caut telefonul prin buzunare: 7.00 dimineața. *Fir-ar să fie!*

Hayden trebuia să fie la lucru la opt. Urma să o conduc. Mă ridic și mă uit la cei care dorm pe nisip în jurul meu. Cred că sunt cel puțin zece oameni. Ce noapte nebună!

Pe urmă îmi amintesc. O, nu! Azi încep o tură de douăsprezece ore la magazinul de suvenire. Mă simt ca un rahat! Ce naiba a fost în capul meu să ies în oraș? Acum beam câteva pahare inofensive de tequila, iar în clipa următoare mă trezesc pe plajă.

Încep să mă îndepărtez.

— Unde te duci? întreabă o fată.

Mă uit la ea cum stă întinsă pe nisip. Mi-o amintesc vag stând pe umerii mei. Hmm! *S-a întâmplat în realitate?*

— Acasă. Pa!

Pornesc la drum și formez numărul lui Hayden. Nu-mi răspunde.

— Futu-i!

Merg mai repede. O sun din nou. Tot nu răspunde. Mă întorc cât pot de repede la hostel și, exact când mă apropii, o văd coborând treptele.

— Acrituro! o strig.

Se schimbă la față când mă vede.

— Bună!

Se întoarce și se îndepărtează pe stradă, așa că trebuie să alerg ca să o prind din urmă.

— Te conduc la serviciu.

— Nu e nevoie, îmi răspunde. Sunt în regulă.

— M-am întors să...

Îmi taie vorba:

— Sunt în regulă, Christopher!

Scanned with CamScanner

— Ce te-a apucat? o întreb încruntat.

— Nimic! se răstește și iuțește pasul.

Aproape că trebuie să alerg ca să țin pasul cu ea.

— Porecla aia ți se potrivește perfect azi!

Aproape îi ies ochii din orbite.

— Du-te acasă... sau înapoi sub bolovanul de sub care ai ieșit!

Mă încrunt. Poftim?

E supărată pe mine.

O vreme, mergem în tăcere, ea în grabă, iar eu încercând să mă țin după ea.

— S-a întâmplat ceva? o întreb. Te-ai certat cu una dintre fete sau ceva?

— O, Doamne! exclamă și își dă ochii peste cap. Te rog să pleci! N-am chef de prostiile tale de afemeiat!

Mă opresc în loc. Hmm? „Prostii de afemeiat..."

Despre ce naiba vorbește?

Un autobuz oprește în stație, iar ea urcă. Ușile mi se închid în nas și îl urmăresc cum pleacă.

Ei bine, a fost ciudat! Astăzi chiar *este* al naibii de acră. Mă întorc și o iau înapoi spre hostel, intrând apoi în cameră. Toți sunt încă pe jumătate adormiți.

— Salut!

Mă trântesc pe pat.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine aseară? întreabă Bernadette.

— Prea multe chestii! oftez.

Mă uit la ea.

— Hayden e în regulă?

— Da, de ce?

— E în cea mai proastă stare din lume.

— Ba nu! îmi răspunde, ridicând din umeri. De ce spui asta?

— Pur și simplu pare supărată pe mine, atâta tot.

Scanned with CamScanner

— Ah!

Se gândește o clipă.

— Probabil din cauza fetei care era cu tine aseară.

— N-am fost cu o fată aseară.

— Ba da, ai fost. Te-am văzut.

Mă îngrozesc.

— Eram cu o fată... în fața lui Hayden?

— Aha! Mergeai pe stradă cu ea pe umeri.

— Ah!

Mă gândesc o clipă.

— Dar Hayden nu mă place în felul ăla!

Bernadette ridică dintr-o sprânceană.

— Ești sigur?

— Adică...

Mă încrunt, gândindu-mă ce să răspund.

— Destul de sigur.

— Ce proști sunt bărbații!

— Ce înseamnă asta?

— Nimic.

— Ești tot timpul pe capul ei, frate! spune Basil cu ochii închiși.

— Pentru că suntem prieteni, mă apăr, bâlbâindu-mă. Nu mă place în felul acela.

Bernadette își dă ochii peste cap și își acoperă scăfârlia cu perna.

— De-asta nu se fac prostioare cu colegii de cameră, idiot nenorocit!

— Nu fac prostioare! mă răstesc.

— Să dormiți îmbrățișați înseamnă că faceți prostioare.

Încep să-mi aud bătăile inimii în urechi și mă ridic enervat. Nu sunt obligat să stau aici și să-i ascult.

— În ce univers ai mai pomenit așa ceva?

— În toate universurile! răspunde Bernadette.

— Femeile sunt nebune de legat!

Scanned with CamScanner

Ies pe ușă, dar pe urmă îmi amintesc o informație foarte importantă. Scot capul de după colț.

— Crede-mă, prostioarele cu mine sunt mult mai grozave decât dormitul îmbrățișați!

Merg întins spre baie. Nu pot să dorm până nu fac duș, așa că îmi convine de minune. Mă spăl cu mișcări energice, bombănind întruna:

— Ea e cea care nu a vrut să mă sărute... nu invers! Așa că nu veni să te plângi când mă vezi cu altcineva!

Ah, ce m-am enervat!

— La ce naiba se aștepta?

Îmi frec pielea până sunt aproape să o jupoi.

— Eu am nevoie de sex; ea, nu. Ce vrea... să mă fac naibii preot?

Frec mai departe.

— Și nici măcar nu m-am culcat cu fata aia, fir-ar să fie! Dar, dacă aș fi făcut-o, cui îi pasă? Mie nu, cu siguranță!

Îmi spăl părul.

— Ar trebui să mă întorc pe plajă și să i-o trag chiar acolo, pe nisip, doar ca să-mi demonstrez punctul de vedere.

Mă spăl în continuare.

— A naibii Hayden Whitmore, călugărița! Cum îndrăznește să se supere pe mine doar pentru că sunt normal, la naiba!

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă înfurii mai tare.

Ies de la duș și-mi strâng prosopul pe talie în timp ce mă bărbieresc. Nu-mi vine să cred că trebuie să mă duc la un nenorocit de magazin de suvenire în parcul de distracții timp de douăsprezece ore.

Strâng tubul de pastă de dinți, dar se blochează, așa că strâng mai tare și iese brusc, împroșcând peste tot.

— Fir-ar să fie! mă răstesc. Azi n-am timp de prostiile astea!

Scanned with CamScanner

Iau niște prosoape de hârtie și strâng mizeria. Mă îmbrac, ies din baie și îl văd pe Eduardo stând în dreptul ușii de la dormitor. Se luminează la față când mă vede.

— Bună dimineața, domnule Christo!

— Bună!

Mă forțez să-i zâmbesc.

— Am venit să văd dacă azi ai nevoie de mine.

— Nu, amice.

Îl bat ușor pe umăr.

— Du-te acasă!

Îi cade fața.

— Voiam...

Se oprește, frângându-și degetele emoționat.

— Ce e?

— Aș putea să mă uit puțin la telefon? Doar... un pic?

— Ah! exclam, ridicând din umeri. Da, sigur. Intră!

Deschid ușa de la dormitor și mă uit la toți cei care dorm. Mă duc la sertarul de sub pat și scot telefonul. E încă în cutie și i-l întind. El studiază cutia și o întoarce să se uite pe spate.

— Stai jos, amice! îl îndemn. Scoate-l din cutie și joacă-te cu el! Eu încerc să dorm puțin. Nu încep lucrul până la unsprezece. Acela e patul lui Hazy. Poți să te sprijini de el dacă vrei.

Zâmbește și se așază pe jos. Bucuros, deschide cutia și începe să se uite cu atenție la toate detaliile.

Mă întind în pat și-l urmăresc cu un zâmbet pe față. Puștiul ăsta e cel mai grozav lucru din Spania!

Mă trezește o voce șoptită.

— Domnule Christo!

Mă foiesc, încruntat.

— Domnule Christo, îmi șoptește iar. Trebuie să mergi la lucru, domnule!

Scanned with CamScanner

— Hmm?

Mă trezesc speriat. Eduardo stă în dreptul meu.

— Cât e ceasul?

Mă ridic brusc.

— E ora zece.

— Ah! bombăn și mă frec la ochi. Mi se pare că am închis ochii doar o secundă.

Mă ridic încet, privesc în jur și mă încrunt. Toată lumea continuă să doarmă.

Camera e curată lună. Hainele sunt împăturite frumos, pantofii sunt aliniați și patul lui Hayden e făcut. Sticlele cu apă sunt umplute și puse într-un șir ordonat lângă chiuvetă. Telefonul e pus înapoi în cutie și așezat cu grijă la capătul patului meu.

— Tu ai făcut toate astea? îl întreb, privind în jur.

Îmi zâmbește mândru și îi zâmbesc și eu.

— Bravo, amice!

O voce interioară îmi spune: *Probabil a furat tot felul de chestii!* Nu, nu mă voi gândi la așa ceva. Doar pentru că are mai puține lucruri decât mine nu înseamnă că sunt mai bun ca el. În ceea ce-l privește, mă bazez pe instinct. Și instinctul îmi spune că e un puști cinstit.

— Trebuie să mă pregătesc.

Mă duc la vestiar și el mă urmează. Scot rucsacul și încep să scotocesc.

— Cu ce să mă îmbrac? îl întreb.

— Cu haine.

— Nu zău, Sherlock! murmur. Tu ce faci acum?

— Stau pe aici până începe programul la patru.

Mă uit la el.

— Nu te duci acasă până atunci?

— Nu.

— Ce spune bunica ta dacă ești plecat atâta timp?

Ridică din umeri.

Scanned with CamScanner

— E ocupată.

— Hmm, bine!

Bietul amărât!

— Pot să-ți spăl hainele cât ești la lucru? se oferă.

Îi zâmbesc. Încearcă să obțină telefonul cât de repede poate.

— OK, ar fi grozav!

Scot punga de plastic cu hainele murdare de la San Sebastián și i-o întind.

— Mulțumesc!

— Domnișoara Hazen are haine de spălat? Le spăl și pe ale ei.

Mă gândesc puțin, pe urmă mă strâmb.

— Femeile au chestii ciudate printre rufele de spălat... Mai bine îi ceri voie.

Încuviințează. Mă îmbrac și mă pieptăn.

— Urează-mi succes! îi spun zâmbind.

— Mult succes!

— Mulțumesc că mi-ai făcut rost de slujbă!

Îi ciufulesc părul, dar îmi dă mâna la o parte.

— Să nu fii concediat! îmi spune într-o doară.

— Ha! Eu, concediat? O să mă iubească.

După o jumătate de oră, intru la recepția parcului de distracții.

— Bună, azi încep să lucrez aici! Mi s-a spus să fiu prezent la unsprezece.

Tipul plictisit de la recepție mă măsoară din priviri.

— O clipă!

Pornește interfonul și rostește ceva în spaniolă. Cineva îi răspunde, el râde și închide.

— Ia loc! Vine imediat cineva.

Mă așez în zona de așteptare și arunc o privire. Pare în regulă, de fapt.

Scanned with CamScanner

Apare o doamnă. E mai în vârstă și are o înfățișare aspră. Genul de femeie care nu tolerează rahaturi.

— Bună! Tu ești Christo?

— Da.

Zâmbesc și mă ridic în picioare. Întind mâna spre ea, dar o privește încruntată.

O! Îmi retrag mâna.

— Sunt Christo.

— Bună, Christo! îmi spune pe un ton sarcastic. Pe aici!

Se întoarce și pornește spre niște uși duble. Zgomotul copiilor care țipă în timp ce se dau pe toboganele cu apă este asurzitor. Sunt caruseluri și circuite montagne russe, animale și un milion de oameni. Baloane și tarabe cu mâncare. Lumini orbitoare și clopoței.

Totul e amplificat în IMAX!

Of, locul ăsta e cel mai urât coșmar! Sper ca magazinul de suvenire să fie izolat fonic.

Intrăm într-o clădire și mergem pe câteva coridoare până ajungem la un vestiar.

— OK, tu ești Binky Bear.

Trage de un umeraș de pe o sârmă atârnată de tavan. Pe umeraș se află un costum imens de urs.

— Poftim? întreb și mă încrunt. Nu înțeleg.

— Îmbraci costumul.

— Cum adică?

Ea face ochii mari și bate cu palma în capul imens al ursului.

— Ești Binky Bear. Îmbraci costumul și ieși în parc.

— Și ce să fac? Îmi fac nevoile în pădure? icnesc. Habar n-am ce naiba fac urșii.

— Te plimbi și te joci cu copiii.

— Nu sunt calificat pentru așa ceva! pufnesc.

— Vrei slujba sau nu? se răstește ea.

Nu... nu, nu vreau!

Scanned with CamScanner

— Pune-ți naibii costumul și plimbă-te prin parc!

— Și pe urmă?

— Pe urmă iei o pauză și te îmbraci cu asta.

Trage de încă un umeraș atârnat de tavan. Apare un costum mare și dezgustător.

— Porți colanți maro și ciorapul maro pe cap, iar costumul îl porți ca pe o rochie.

— Nu mă îmbrac ca o vomă! mă răstesc.

— E pizza, mă corectează ea.

— Și refuz să-mi pun un ciorap pe cap. E inacceptabil! Nici în ruptul capului! Nu sunt un nenorocit de hoț!

Ea răsuflă adânc.

— Bine, prințeso!

Îmi mijesc ochii la dictatoarea asta.

— *Nu* sunt o prințesă!

— Exact! îmi răspunde, trântindu-mi în brațe capul uriaș de urs. Ești Binky Bear și Pete Pizza.

Pornește spre ușă.

— Grăbește-te! Ieși în parc!

Pleacă, și ușa se trântește după ea.

Mă uit la capul mare și prostesc și-i trag un șut, izbindu-l de perete.

— Urăsc nenorocita asta de slujbă!

Îl sun pe Eduardo.

— Alo? îmi răspunde.

— Eddie, nu sunt la magazinul de suvenire. Trebuie să mă îmbrac ca un nenorocit de urs!

— Ah!

Rămâne tăcut.

— Hmm... Și eu ce să fac?

Ce naiba fac? Doar nu e vina lui.

— Nimic! mă răstesc. Vreau doar să știi ce aiurea e chestia asta, dar va fi bine. Pa!

Închid grăbit. Mă scarpin în cap și o vreme mă holbez la costum. La naiba! Ce să fac acum?

Scanned with CamScanner

Eddie mi-a făcut rost de slujba asta. Nu pot s-o dau în bară! Trag fermoarul costumului și mă uit înăuntru.

— Îh, chestia asta a fost vreodată spălată?

Adulmec și mă strâmb.

— O, nu! Miroase ca un cur!

Simt că mi se scurge tot sângele din obraji. Nu pot s-o fac.

Ușile se deschid brusc și dictatoarea se întoarce.

— Bravo!

Mă uit urât la ea.

— Ce faci?

— Am venit să te ajut să te îmbraci.

— Nu e igienic, murmur în timp ce pun picioarele în partea de jos. Am nevoie de vaccin antirabic.

Ea inspiră adânc și mă întoarce cu spatele, trăgând fermoarul la spate.

Costumul e imens și-mi strecor brațele în labele mari și prostești.

— Ursul ăsta e al naibii de urât! mormăi.

— Știu.

— Dacă aș fi copil, aș fi traumatizat.

— Da.

Mi-l ridică pe umeri și trage fermoarul în partea de sus.

— De fapt, sunt traumatizat și ca adult, continui.

Ea ridică apoi capul imens și mi-l așază pe umeri. Deodată, văd ca prin tunel și simt că nu pot să respir.

— E al dracului de cald aici! urlu în timp ce pereții încep să se strângă în jurul meu.

— O să te obișnuiești! îmi răspunde calm.

— Să mă obișnuiesc? icnesc. Nimeni nu se poate obișnui cu așa ceva.

Mă ia de mână și mă conduce afară.

— O să stea cineva cu tine o vreme până te obișnuiești cu costumul.

Scanned with CamScanner

Are labele uriașe și am senzația că merg pe schiuri imense sau cizme de zăpadă.

— Pute aici, la naiba! strig la ea.

— Știu.

— Dacă știi, de ce nu speli nenorocirea asta? îi strig. Nu mai fi atât de leneșă!

— Ascultă! mârâie ea. Doar plimbă-te prin parc și las-o mai moale cu exagerările!

— Am dreptate să exagerez! urlu.

Ies în soarele arzător și încep să transpir.

O, nu! E cald. E mai mult decât cald. E cald de se topește untul pe o plită încinsă.

Tipa mă prezintă unui bărbat, deși abia îl văd.

— El e Diego.

Mi se pare că e adolescent. Tipul mă ia de laba mare.

— Pe aici!

Zicând acestea, mă conduce prin parc. Copiii încep să urle. Abia văd ce se întâmplă aici. Mă împiedic și cad, aterizând în patru labe.

— Ce naiba faci, Diego? strig la el.

— Ups, scuze! îmi spune și mă ajută să mă ridic.

Copiii urlă, țipă și se agită în jurul meu. Unde le sunt părinții? Aud un telefon sunând și Diego îmi dă drumul la mână.

— O secundă! îmi spune.

— Cum adică, o secundă?

Copiii se strâng în jurul meu, strigând și încercând să mă apuce de picioare. Îi împing subtil la o parte.

— Nu! le spun. Potoliți-vă!

Cu vederea îngustată, îl zăresc pe Diego vorbind la telefon, complet neatent.

— Închide telefonul! mă răstesc.

El își dă ochii peste cap și se întoarce cu spatele. Nenorocitul!

Scanned with CamScanner

Simt o lovitură bruscă în fluierul piciorului și văd un băiețel. Are vreo șase ani.

— Ai grijă! îl avertizez.

Mă lovește din nou și îl împing cu blândețe la o parte. Un milion de copii roiesc în jurul meu și am ajuns la concluzia că e mai cald în costumul ăsta decât în fundul satanei.

Sudoarea picură de pe mine. Nu am aer în chestia asta. Nu pot să respir. *Ajutor!* Mă uit la Diego. Ce naiba face nenorocitul ăla?

Simt că mi se înfige ceva în fund.

— Ah!

Mă întorc și îl văd pe același puști care mă lovea cu piciorul mai devreme.

— Dispari naibii, puștiule! urlu la el.

Îl împing cu putere și cade pe spate. Se ridică înfuriat. Pe urmă sare la mine. Îl împing din nou.

— Diego! strig.

Diego e tot cu fața în altă parte și ridică mâna, arătând că *vine*.

Puștiul mă împinge din nou și mă clatin în spate, dar mă redresez. Vine spre mine din nou și-mi trage un șut în fund. Îmi pierd controlul. Îl apuc cu labele de gât.

— Lasă-mă în pace! mârâi la el. Diego! strig. Avem o problemă!

Încă un puști îmi sare în spate și începe să dea cu pumnii în capul ursului, urmat de încă unul și încă unul. Mă clatin cu zece copii agățați de câte un picior.

— Dați-vă de pe mine, nenorociților! strig, ținându-l de gât cu mâinile pe primul puști.

Acesta scapă și-mi trage un șut în boașe, iar eu răbufnesc. Scot capul de urs.

— Diego! Lasă dracului telefonul! urlu.

Toți copiii strigă și aleargă să se ascundă.

— Tu! țip la diavolul acela de copil. Unde-i mama ta?

Aud o voce:

Scanned with CamScanner

— Ești concediat!

Mă întorc și o văd pe dictatoare cu mâinile în șold și o expresie fioroasă.

— Nu poți să mă concediezi, pentru că demisionez! strig la ea.

Trag un șut în capul de urs, proiectându-l în mulțime, iar copiii încep să strige.

— Și m-am pișat în costumul tău! urlu iar.

Nu chiar... dar, în retrospectivă, ar fi trebuit s-o fac.

Mă duc la Diego și-i smulg telefonul din mână.

— Scoate-mă din costumul ăsta până nu te strâng de gât!

Hayden

— Te-ai descurcat grozav azi, Hayden!

Maria, noua mea șefă, îmi zâmbește.

— Ne vedem mâine?

— Mersi! îi zâmbesc. A fost grozav pentru prima zi!

Și chiar așa a fost. Slujba asta e un vis.

Ies pe ușile de la intrare până în stradă, unde văd un bărbat stând în umbră pe trotuar, și mă opresc. E miezul nopții, când oamenii nu prea stau prin preajmă. Aud o voce cunoscută:

— Eu sunt, Acrituro!

— Christopher!

Mă încrunt.

— Ce cauți aici? îl întreb.

— Am venit să te conduc acasă.

— Nu era necesar.

Îmi întinde ceva.

— Ce-i asta?

— Ți-am adus hanoracul. E răcoare.

Ah!

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

— ADICĂ – SE OPREȘTE, PĂRÂND CĂ SE SIMTE AIUREA – m-am gândit că... M-am gândit că s-ar putea să-ți fie frig pe drum spre casă.

Mă uit la hanoracul din mâna lui întinsă. Ce grijuliu e! La naiba, l-am detestat toată ziua și acum face un lucru atât de drăguț!

— Mersi!

I-l iau din mână și mă îmbrac.

— Nu era nevoie să vii după mine.

— E un loc dubios, îmi răspunde în timp ce pornește alături de mine.

Rămânem tăcuți și între noi apare o stânjeneală care de obicei nu există. Eu și Christopher suntem multe lucruri, dar niciodată nu am fost stingheri unul față de altul.

— Vrei să bem un pahar sau să mâncăm ceva?

Chiar mi-e foame!

— Sigur.

Mergem până găsim un băruleț cu restaurant.

— O masă pentru doi, vă rog! îi cere chelnerului.

Acesta se uită în jur.

— Avem doar băncuța de la fereastră.

Scanned with CamScanner

Mă uit la ferestrele glisante către care arată. E o tejghea mare cu fața spre stradă. Christopher se uită la mine să vadă dacă îmi convine. Dau aprobator din cap.

— Sună grozav!

Ne așezăm.

— Mersi!

— Vă aduc ceva de băut?

Mă uit în treacăt la meniul cu băuturi. La naiba! Să fiu cinstită, am nevoie măcar de o băutură bună.

— Un pahar de margarita, te rog!

— Aveți tequila Patrón? întreabă Christopher.

— Da.

— Atunci, aduceți două!

— E rece în seara asta.

Îmi strâng hanoracul în jurul corpului.

— Mulțumesc că mi l-ai adus!

Îmi zâmbește.

— E în regulă!

— Cum a fost la slujbă? îl întreb.

— A, asta! zice și își dă ochii peste cap. Nu aș putea s-o numesc așa. Mai degrabă, cameră de tortură.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ei bine...

Mișcă din buze, încercând să găsească vorbele potrivite.

— A trebuit să îmbrac un costum care mirosea atât de rău, încât era inuman și, pe deasupra, îmi era cald în el mai ceva ca în fundul diavolului. Pe urmă, cineva mi-a tras una în boașe atât de tare, că am și acum un testicul blocat în esofag.

Fac ochii mari.

— Vorbești serios?

— Foarte serios!

Scanned with CamScanner

Ridică din umeri.

— În mod sigur nu a fost unul dintre momentele mele de glorie să fiu Binky Bear.

Izbucnesc în râs.

— Erai Binky Bear?

— Cel mai bun pe care l-au avut vreodată!

— Nu înțeleg. Cine te-a lovit?

— Un afurisit de copil! Nu-ți face griji, m-am ocupat de el! Pe urmă, m-au concediat din cauza asta.

— Nu înțeleg de ce!

Încep să râd, imaginându-mi-l atacat de un copil de patru ani.

— Te-au concediat?

— Aha!

— Dar aveai nevoie de bani! Și cum rămâne cu sărmanul Eddie? El ți-a făcut rost de slujbă.

— Mă simt ca un rahat, dacă e să privesc în urmă.

— Ar fi trebuit să reziști... pentru el!

I se pleoștesc umerii.

— Știu!

— Când nu ai bani, orice slujbă e bună.

— Știu! îmi răspunde, inspirând adânc. Data viitoare o să rezist, dar serios, aia nu era o slujbă, ci un act de violență.

Pufnesc în râs, imaginându-mi scena.

— Aș vrea să fi fost acolo și să te văd.

Rânjește. Își ține arătătorul la tâmplă, uitându-se lung la mine. După cum mă privește, e clar că are ceva în plan.

— Ce e? îl întreb.

— O să vorbim despre ce s-a întâmplat de dimineață?

Mă prefac nonșalantă.

— Ce-i cu asta?

Scanned with CamScanner

— Erai supărată pe mine.

— Băuturile voastre!

Ospătarul ne așază două pahare în față.

— Mulțumim! îi răspundem.

Fii calmă!

— Nu eram, îl mint.

Se încruntă.

— Eram doar obosită și acră.

— Nu ești acră cu mine.

— Atunci, de ce m-ai poreclit așa?

Ridică din sprâncene, părând complet netulburat.

— Ziceam și eu!

Ia o gură de margarita.

— Nu e rea!

Mișcă din buze ca să guste sarea, după care rămânem tăcuți.

— Nu m-am culcat cu ea.

Futu-i! Știe.

Fac ochii mari.

— Nu-mi pasă dacă ai făcut-o.

— Serios?

Ochii lui sexy mă fixează.

— Ce faci? mă răstesc.

— Ce vrei să spui?

— Parcă mă îmboldești să spun ceva... Ce vrei?

— Răspunsuri.

— Răspunsuri la ce?

— La ce se întâmplă aici.

O fac pe proasta:

— Nu știu la ce te referi.

— Bernadette mi-a spus că mă placi.

La dracu' cu Bernadette!

Scanned with CamScanner

— Nu știu de unde a scos-o! îl mint.

— Deci nu mă placi?

Își sprijină fața în palmă cu o nonșalanță atrăgătoare, de parcă în fiecare zi poartă discuția asta.

— Te plac, Christopher, dar nu ești genul de bărbat cu care aș vrea să fiu, dacă la asta te referi.

— De ce nu?

Mă uit la el, gândindu-mă o clipă.

— Nu ești genul meu.

— Eu sunt genul tuturor.

Îi zâmbesc.

— Ei, poftim!

— Ce înseamnă asta?

— Nu caut genul tuturor.

— Nu a sunat bine.

Dă din buze, părând supărat pe el însuși.

— Nu mi-am ales bine cuvintele. Vreau să spun, cum se face că nu sunt genul tău? Explică-mi!

— Uite...

Mă opresc, încercând să mă exprim cum trebuie.

— Tu ești domnul Distracție, domnul Calmează Lumea și domnul Vreau Să Mă Distrez! Domnul Îmi Plac Aparențele și Popularitatea, și, cu toate că ne înțelegem extraordinar de bine...

Îmi taie vorba:

— Treci la subiect!

— Pur și simplu, tu nu...

Ridic din umeri.

— Nu ce?

— Nu ai inteligența emoțională pe care o caut eu.

Se uită șocat la mine. *Spune mai departe!* mă încurajez.

— Ce dracu' mai înseamnă și asta? se răstește nervos.

Scanned with CamScanner

I-o întorc:

— De ce-mi pui întrebările astea? Declari cumva că mă placi sau pur și simplu sondezi terenul ca să afli ce gândesc?

Nu spune nimic.

— Pentru că un bărbat cu inteligență emoțională mi-ar spune ce simte, nu ar încerca să afle ce simt ca să-și cântărească opțiunile.

Se dă în spate, jignit.

— Nu sunt genul de fată care te atrage de obicei, Christopher. Recunoaște!

— Recunosc bucuros. Nu ești.

— Și nu ești pregătit să nu te mai culci cu altele. Poate nu vei fi niciodată. Poate monogamia nu face parte din viitorul tău.

Mișcă din buze, și știu că am dreptate.

La naiba, urăsc că am dreptate!

Mă privește în ochi.

— Aș putea să încerc.

Mă încrunt.

— Ce să încerci?

— Să nu mă culc cu altcineva.

Ridică din umeri.

— Am putea vedea cum merge.

Nu e tocmai o declarație romantică de dragoste. Zâmbesc întristată.

— Uau!

— Ce e?

— Să-mi spună un bărbat că poate încerca să nu se culce cu altele ca să vedem cum merge... nu e suficient pentru mine ca să stric o prietenie.

Se uită în ochii mei.

— Vrei basmul?

— Merit basmul!

Scanned with CamScanner

Se uită în jos la pahar și încuviințează.

— Ai dreptate, așa e.

Păstrăm tăcerea, pierduți fiecare în gândurile lui.

— Într-o bună zi, o să cunoști o femeie și o să fii convins că vrei să fii împreună cu ea.

Ochii lui abătuți se ridică spre mine.

— Și dacă nu? Dacă sunt atât de distrus, încât nu văd semnele?

— Atunci o să trăiești fericit în lumea burlacilor. Probabil o să ai mai mulți copii cu câteva femei, pe urmă o să îmbătrânești și o să-ți vezi odraslele o dată la două weekenduri.

Se încruntă, părând șocat de prevestirea mea.

— Nu asta îmi doresc, îmi șoptește.

Îl iau de mână peste masă.

— Nu pot să te ajut cu asta, scumpule.

— Dar ne înțelegem atât de bine! șoptește.

— Așa e.

Îi strâng mâna.

— Și o să fiu prietena ta până la capăt, dar vreau să-l aștept pe Făt Frumos.

Zâmbesc cu optimism.

— O să vină și la mine, știu sigur.

Mă privește lung.

— De unde o să știi? De unde o să știi că l-ai întâlnit?

Știu deja.

— Pentru că nu va trebui să încerce să nu se culce cu altele... O să mă iubească atât de mult, încât ideea de a face sex cu altele o să-i întoarcă stomacul pe dos. Pentru că asta înseamnă dragostea. Să pui nevoile altcuiva mai presus de ale tale. Să i te dăruiești în totalitate acelui om. Să îi încredințezi inima ta femeii pe care o iubești.

Scanned with CamScanner

Văd nedumerirea din privirea lui. Nici măcar nu înțelege ce-i explic.

— Am încredere că ți se va întâmpla într-o bună zi.

Zâmbesc și iau o gură din pahar. El expiră adânc.

— Aș vrea să-ți împărtășesc optimismul.

— Și, ca să știi, pentru ocaziile viitoare, să-i spui unei femei că poți „să încerci" să nu te culci cu altele este, probabil, cel mai puțin romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.

Îmi zâmbește larg și frumos, și știu că totul va fi bine între noi.

— De fapt, mi s-a părut că a fost o replică destul de bună.

Pufnesc în râs.

— Ce prost ești!

— Nu-mi vine să cred că mă refuzi, Acrituro! se încruntă. Sunt o partidă bună, știi?

— Știu. Ce nebunie, nu?

— Și acum, ce facem? mă întreabă.

— Rămânem prieteni și tu exersezi cum să te îndrăgostești de cineva.

O umbră de nedumerire îi apare pe față.

— Și cum fac asta?

— Lași garda jos.

— Eu nu...

Îi tai vorba:

— Știu. Nu e ușor de făcut.

Își sprijină capul în palmă, cu cotul pe masă.

— De ce te-ai despărțit de iubitul tău?

— A încercat să nu se culce cu altele... și a dat greș.

Mă privește în ochi.

— Și mi-a frânt și inima cu ocazia asta.

Scanned with CamScanner

— Nu era vorba de tine, îmi spune încet.

— Știu.

Sorb din pahar în timp ce îmi pătrunde în oase amintirea suferinței de atunci. Rămânem iarăși tăcuți și îmi trece o idee prin minte.

— De ce ai făcut călătoria asta?

Ridică din umeri.

— Din multe motive.

— Care a fost motivul principal?

— Să încerc să descopăr cine sunt.

— Și ce ai descoperit?

Învârte pe masă paharul ținându-l de picior și-l fixează cu privirea.

— Nu-mi place mereu cine sunt.

— De exemplu, când?

— De exemplu, acum.

Simt o strângere de inimă. Știe... Știe ce-mi doresc și știe că nu-mi poate oferi acel lucru. Afecțiunea mea *este* unilaterală, exact cum credeam.

Auci!

L-am forțat să-mi răspundă clar cum stau lucrurile între noi și am primit răspunsul. Treci mai departe!

— Sunt obosită.

Îi zâmbesc fals.

— Să mergem!

Christopher

Ne întoarcem tăcuți la hostel. Hayden mă ține de braț și mergem împreună cum facem mereu. Numai că nu regăsesc tăcerea aceea plăcută care era normală între noi. Îmi trec un milion de întrebări prin minte cu viteza luminii.

Scanned with CamScanner

„Nu ai inteligența emoțională pe care o caut."

Toți îmi spun că nu am inteligență emoțională, dar de ce? Ce anume îmi scapă în mod atât de clar? Ce dracu' face un bărbat cu inteligență emoțională? Pentru că habar nu am cu ce greșesc aici.

Ajungem la hostel și ea urcă treptele, dar o trag de mână și o întorc spre mine.

— Hayden, stai!

— Ce e?

Îmi înghit nodul care mi s-a pus în gât.

— Știu că nu sunt tipul acela romantic pe care ți-l dorești.

Mă privește în ochi.

— Dar poți să faci ceva pentru mine?

— Ce anume?

— Sărută-mă la plecare!

— Chris...

— Doar o dată.

Trebuie să aflu.

— Asta e tot ce-ți cer, și pe urmă rămânem prieteni și totul o să revină la normal.

Încearcă să-mi spună ceva, dar o întrerup și o sărut tandru. E dulce și...

Delicioasă!

O prind în brațe și o sărut mai apăsat de data asta, strecurându-i limba printre buzele deschise. Mă sărută și ea și, pe neașteptate, mi se face pielea de găină pe brațe.

Penisul îmi zvâcnește.

O...

Corpul ei se aliniază perfect cu al meu și ne sărutăm din nou. Se mișcă ritmic, lent și seducător... Nu mă așteptam deloc la asta. Închid ochii.

Ce dracu' e asta?

Scanned with CamScanner

Ea întrerupe sărutul și face un pas în spate. Mă privește în ochi.

— Adio, Christopher!

Se întoarce, urcă treptele și dispare în clădire. O urmăresc șocat, excitat și derutat.

Hmm, interesant!

Mă uit la erecția care-mi umflă pantalonii.

— Tu la ce dracu' te uiți? șoptesc furios.

Dezgustat, îmi trec mâinile prin păr.

— Las-o baltă! Nu poți s-o ai.

Stau întins, sprijinit în cot, uitându-mă la seducătoarea în pijamaua inocentă, micuță și roz, și la cât de comod și relaxat arată sub cuverturi.

Al naibii de futabilă!

Hayden Whitmore.

A existat vreodată în istorie o ispită mai enervantă și mai exasperantă?

Nu prea cred.

A trecut o săptămână de când m-a sărutat cu nonșalanță, o săptămână de când îmi imaginez că o aplec de la mijloc, o săptămână de când mă masturbez la duș până aproape îmi dă sângele. Și o săptămână foarte lungă de când mă țin după ea ca un afurisit de cățel.

Nu că ar fi remarcat. E cu totul în lumea ei și în mod sigur nu e atrasă de mine. Cred că dacă aș lua foc nici nu ar băga de seamă, ceea ce e ironic pentru că mi se pare că scula chiar îmi arde.

Toți au plecat la plajă, așa că suntem singuri în cameră. Se uită la mine.

— Cum e cartea?

Strâmb din buze nemulțumit. Mă uit la titlu:

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ

Scanned with CamScanner

— Cred că e OK.

Cartea asta e plină de tâmpenii nenorocite. Cel care a scris-o nu are inteligență emoțională; pur și simplu e al dracului de prost.

— Ce te-a făcut să cumperi cartea? mă întreabă.

Îi zâmbesc prefăcut. *Oare ce?*

Rânjește, înțelegând, și se întoarce la cartea ei.

— Îmi place că o citești.

Taci. Din. Gură!

— O să ies în oraș diseară, o anunț.

— Bine!

Dă pagina, cu ochii la text.

— Vii și tu? o întreb.

— Hmm!

Strâmbă din nas.

— Probabil că nu.

Mă încrunt.

— De ce? Ce faci?

— Aseară am cunoscut aici niște oameni. M-au invitat să ies la cină cu ei.

Îmi mijesc ochii.

— Ce oameni?

Intru în alertă. Vreun dobitoc romantic o să intervină și o să mi-o fure cu vorbe frumoase și promisiuni sau cu inele de logodnă.

Nu că ar fi a mea... Dar totuși!

— Niște băieți, murmură ea dezinteresată.

— Ce băieți?

— Cei din Olanda.

Nenorociți blonzi! Îh, îmi fierbe sângele în vene. Îi plac blonzii.

— Cum vrei! îi răspund tăios.

Dă din cap și continuă să citească, neafectată.

Scanned with CamScanner

— De ce nu vii aici? Te ţin în braţe în timp ce citeşti.

— Mi-e bine.

Se întoarce cu spatele la mine.

Ştiu că îţi este bine, la naiba! Te pricepi să fii o ticăloasă care aţâţă bărbaţii!

Fără nicio ruşine, mă ridic şi mă urc în patul ei. Am voie să o ţin în braţe în pat; mereu am făcut asta.

Numai că ştiu cum se termină. Stau întins cu ea în braţe şi-mi imaginez un milion de feluri în care aş putea să i-o trag. Mă excit. Ea citeşte în continuare – Dumnezeu ştie ce-o fi atât de interesant! –, şi pe urmă mă duc singur la duş să mă masturbez.

O cuprind cu braţul din spate şi o trag aproape. Îi inhalez mirosul şi zâmbesc în părul ei în timp ce lumea din jur dispare.

Are un efect de calmare asupra mea. De îndată ce o iau în braţe, totul e bine pe lume.

Citeşte mai departe... şi citeşte... şi citeşte.

Îşi dă măcar seama că sunt aici?

— Ce ar putea fi atât de interesant în cartea aia tâmpită? pufnesc.

— Totul, murmură neatentă. Abia am ajuns la partea interesantă.

— Eu nu...

— Şşt!

— Tocmai mi-ai zis să tac?

— Da, scumpule. Culcă-te!

— Eşti enervantă, ştiai?

— Şşt!

— Adică...

— Christopher! se răsteşte. Citesc. Dacă nu ai de gând să te culci, du-te înapoi în patul tău!

— Multe femei ar face orice să mă aibă în pat, ştii? răbufnesc.

Scanned with CamScanner

— Atunci, ce-ar fi să te duci și să le găsești? bombăne ea și dă pagina.

— Ies în oraș! o avertizez.

— Bine!

Femeia asta afurisită mă are la cheremul ei, și o știe.

— Ies în oraș să întâlnesc femei! o avertizez iar.

— Bine!

Mă sărută pe braț.

— Distracție plăcută!

La naiba cu asta! Mă duc să întâlnesc niște femei și *chiar* o să fac sex diseară.

Gata cu umblatul ca un cățeluș după Hayden Whitmore!

Mă ridic.

— Dacă te duci la dulap, îmi aduci rochia albă? mă întreabă.

Îmi mijesc ochii. Știu rochia aceea albă, cea care mi-o scoală pe loc numai cât o văd.

— Nu, nu te îmbraci cu aia fără mine.

— De ce nu?

— Pentru că nu-i cunoaștem pe nenorociții ăia.

— Care nenorociți?

— Cei din Olanda! mă răstesc. Cine știe ce fel de perverși sunt!

— Ah!

Continuă să citească.

Mă dau jos din pat.

— Bernadette sau Kimberly vin cu tine?

— Nu le-am întrebat.

— De ce nu?

— N-am nevoie de bodyguard, Christopher!

— Te contrazic, mai ales cu rochia aia.

Își întoarce capul.

— Ai de gând să mă ții în brațe și să adormi sau o să pălăvrăgești întruna?

Scanned with CamScanner

— Îți arăt eu ție pălăvrăgeală!

O trag agresiv în brațe pe la spate.

— Ce-ar fi să ne-o tragem? îi sugerez.

— Vai, inima mea! îmi șoptește în timp ce citește. Dacă ești excitat, du-te și găsește-ți o fată să te joci cu ea! Devii enervant.

— Ai prefera să citești o carte decât...

Strâng din buze, pentru că nu îmi găsesc cuvintele.

— Da! se răstește. Chiar aș prefera, de fapt.

— Acrituro, am și eu nevoile mele!

— Atunci, du-te să ți le satisfaci! Nu ne-o tragem, Christopher. Nici acum, nici altă dată. Nu mai sugera chestia asta! Începi să mă calci pe nervi.

Bine! Asta e! Nu trebuie să stau și să suport acest abuz. Cobor din pat îmbufnat.

— Chiar *ies* în oraș!

— Bine!

— Să nu vii să mă cauți!

— Nu te caut.

Mă holbez la ea și încep să spumeg. Chiar nu mă vrea! *Cum, oare?*

Ies afară și mă duc în grabă la dulap. Scot hainele pe care le port în seara asta. La naiba cu toate! Nu mă mai dau la ea... niciodată! M-am săturat să fiu cățelul ei.

Îi caut în rucsac și scot rochia albă pe care o îndes la fundul rucsacului. Nu o va găsi niciodată acolo. Rochia asta e doar pentru ochii mei.

Am terminat-o cu Hayden Whitmore!

Două săptămâni mai târziu

Hayden

— La mulți ani, scumpo! șoptește vocea catifelată a lui Christopher.

Scanned with CamScanner

Deschid ochii alene și văd o cutie albă cu o fundă roșie așezată pe pernă.

— Hmm? mă încrunt. Mi-ai cumpărat un cadou?

Mă sărută pe obraz din spate.

— Normal că ți-am luat un cadou. Doar e ziua ta!

— Dar nu avem bani!

Mă ridic în șezut, încruntată.

— Mi-aș vinde și testiculul stâng pentru tine.

— În locul tău, eu n-aș face asta!

Încep să râd, luând cadoul prețios și scuturându-l în dreptul urechii.

— Într-o bună zi, s-ar putea să ai nevoie de el.

Începe și el să râdă.

— Deschide-l!

Deschid încet cadoul sub privirile lui. E un colier. Un lănțișor subțire și un medalion de argint. Zâmbesc.

— E perfect!

Îl întoarce în cutie.

— E gravat.

Citesc cuvintele:

AHW
PENTRU TOTDEAUNA
C

Ridic ochii la el.

— AHW? Ce înseamnă asta?

— Acritura Hayden Whitmore.

Mă trage spre el și mă îmbrățișează strâns.

Chicotesc.

— Sau Adorabila Hayden Whitmore.

— Mofturoasa Hayden Whitmore.

Îmi dă un ghiont în coaste. Scot colierul din cutie și râd.

Scanned with CamScanner

— Îmi place la nebunie!

Îl ridic.

— Mi-l pui la gât?

Ne ridicăm, și el îmi adună cu grijă părul, după care îmi pune colierul. Îl ating pe piept.

— Christopher, e cu totul special!

Chiar este special. Știu că nu și-l permite. Îmi zâmbește larg și atrăgător.

— Tot ce e mai bun pentru fata mea.

Fata lui.

Ne privim în ochi și aerul dansează în jurul nostru.

— Nu trebuia să-ți cheltui banii pe mine!

Îi zâmbesc.

— E-n ordine! îmi spune ridicând din umeri. N-am avut nevoie de testiculul ăla.

Mă strânge și mai tare în brațe.

— Am plănuit o zi întreagă pentru noi, începând cu tortul aniversar la micul-dejun. Pe urmă, mergem să înotăm și la picnic, iar diseară dansăm peste tot în oraș.

Zâmbesc, încântată. Întotdeauna ne distrăm grozav împreună.

— Abia aștept!

Telefonul îmi sună pe noptieră și numele luminează ecranul.

Regi

Ce?

Fostul meu iubit. De ce naiba mă sună de ziua mea?

— Ai de gând să răspunzi? întreabă Christopher.

Mă gândesc o clipă. De ce să vorbesc cu el când aici am tot ce mă face fericită? Nu mă simt nepotrivită, nesigură sau în orice alt fel mă simțeam din cauza lui Regi.

Scanned with CamScanner

Mă uit la Christopher și îmi dau seama de un lucru. L-am uitat pe Regi. *În sfârșit, l-am uitat!* Când s-a întâmplat asta?

— Nu!

Îi zâmbesc prietenului meu frumos și demn de încredere care nu m-a mințit niciodată. Bărbatului care are grijă de mine în fiecare zi.

— Nu, nu răspund.

Mă ridic grăbită.

— Hai să mâncăm tortul aniversar!

Mă învârte și, în sunetul râsului său, fac o piruetă, după care mă trage cu putere înapoi la pieptul lui. Niciodată nu mă plictisesc să dansez cu Christopher Miles. Dansăm prin toată lumea.

Christopher *iubește* dansul, iar eu sunt partenera lui veșnic credincioasă.

Mă învârte din nou și mă trage tare spre el. Când sunt așa în brațele lui și ascult cum îmi cântă, nimic altceva nu mai contează.

— Am o dedicație! strigă DJ-ul de pe platforma lui, iar ceilalți tac și îl ascultă. Acest cântec e pentru Acritura Whitmore.

Christopher rămâne cu gura căscată, prefăcându-se șocat, iar eu îi zâmbesc prostește. DJ-ul citește un cartonaș pe care este scris un mesaj.

— Aici scrie că e un cântec din partea celui mai sexy bărbat din lume.

Râd în hohote. Christopher salută ca și cum s-ar afla pe o scenă și face o plecăciune. Cei din jur râd, dându-și seama că este vorba de el.

Începe piesa „Halo" a lui Beyoncé și îi zâmbesc partenerului meu divin de dans în timp ce mă ia în brațe.

Scanned with CamScanne

— E cântecul tău, Acriturо!

— Cum se face că e cântecul meu?

— Pentru că tu ai un halou!

Mă sărută pe tâmplă și mă strânge la piept.

— Ești îngerul meu.

— Tu ești cel cu haloul, dragule! îi șoptesc.

— Ai dreptate, așa e. Ar trebui să ne-o tragem pe piesa asta.

Mă învârte repede, făcându-mă să râd în hohote.

— Strici momentul!

Îmi zâmbește în timp ce dansăm, și am un sentiment ciudat de căldură și apartenență, și, pentru prima dată în viață, de siguranță. Ne privim în ochi în timp ce ne învăluie cuvintele.

Poate chiar ar trebui să ne-o tragem pe piesa asta.

Șase săptămâni mai târziu

Mă uit la ceas. Încă o oră până îl văd.

Weekendurile trec atât de greu! Cum e posibil să-ți fie atât de dor de un om pe care abia l-ai văzut de dimineață? Nu are niciun sens, nici măcar pentru mine.

Eu, Christopher și Basil ne întoarcem la Barcelona în fiecare weekend ca să putem lucra. Toți avem slujbe grozave aici și suntem plătiți aproape integral pentru doar două zile de douăsprezece ore. Merită drumul înapoi, pe lângă faptul că Christopher își dorește în secret să rămână aproape de Eddie. Nu se îndură încă să-l părăsească. Restul grupului se află în Portugalia și ne vom întâlni cu ei luni.

Am fost peste tot: Germania, Italia, Elveția și acum Portugalia. Lumea e un loc frumos... Chiar mai frumos când e și el lângă mine.

Scanned with CamScanner

Eu și Christopher avem o relație ciudată. Când a încercat prima dată să mă sărute în mare și l-am respins, s-a îndepărtat de mine. O săptămână mai târziu, am discutat și mi-a spus că nu e capabil să aibă relația pe care mi-o doresc eu.

Pe urmă, ne-am sărutat, și în clipa aceea am știut că vreau mai mult. A încercat să mă convingă mai puțin de o săptămână, pe urmă a renunțat, exact cum știam că avea să facă.

Am redevenit prieteni timp de câteva luni, dar s-a întors la mine. Și ceva s-a schimbat. Nu-mi dau seama exact ce anume s-a schimbat sau ce înseamnă, pentru că suntem, practic, doar prieteni și nu s-a petrecut nimic între noi. Dar ceva e diferit. Știu doar că nu mai contează nimic când sunt cu el. Ceea ce mă face să mă simt destul de bine în momentul acesta, pentru că suntem împreună tot timpul.

Îmi termin tura și fac curat până la ora închiderii.

— Pa! Să aveți o săptămână grozavă! strig la plecare.

Cotesc după colț și îl văd în umbră, stând în întuneric și așteptându-mă. Ține în mână hanoracul meu. Simt o strângere de inimă pentru că are impresia că nu știe să fie romantic. Dacă ar ști...

Dacă ar vedea ceea ce văd eu la el! E totul acolo, în adâncul sufletului său, așteptând să iasă la lumină.

— Bună!

Îi zâmbesc. Mă privește cu ochi mari.

— Bună, scumpo! îmi șoptește și mă îmbrățișează.

Ne ținem în brațe de parcă nu ne-am văzut de o lună. Îmi vine să-i spun că azi mi-a fost dor de el, dar nu o voi face. Pentru că nu acesta e jocul pe care îl jucăm.

— Cum a fost azi? mă întreabă când plecăm.

Îmi ia mâna și-mi sărută vârful degetelor.

— Lungă... Oribilă! oftez.

Scanned with CamScanne

— Ce-ți face burtica? Am fost îngrijorat când ți-a fost rău dimineață.

Îl împung în coaste.

— Ți-a trecut prin cap că ai putea fi vreodată îngrijorat din cauza durerilor menstruale? îl tachinez.

Chicotește.

— Nu, în mod cert.

— Mai sunt deschise farmaciile?

Îmi duc mâna la burta care mă doare.

— Trebuie să găsesc undeva o pernuță termică.

— Te mai doare? mă întreabă încruntat.

— Tocmai am luat un paracetamol. Voi fi în regulă pentru o vreme.

Mergem la câteva farmacii, dar sunt toate închise.

— O să fiu bine. Pastilele își fac deja efectul. Hai să mergem acasă!

— Ești sigură? mă întreabă.

Zâmbesc. Cine ar fi crezut că prietenul meu afemeiat va fi atât de grijuliu? Pe sub toate prostiile astea de cuceritor, e pur și simplu adorabil.

Ne întoarcem la hostel și intrăm în cameră. Basil lucrează în seara asta și se întoarce târziu.

— Ieși în oraș? îl întreb.

— Nu, îmi răspunde încruntat. Numai dacă... vrei să ieșim în oraș?

— Nu, fac un duș și merg la culcare.

— Sună bine.

Mergem la baie și facem duș. Îmbrac pijamaua și mă întorc în cameră.

Christopher e deja în patul meu, și simt un fior în stomac. În ultima vreme, dormim împreună, îmbrățișați sub cearșafuri. Cu trupurile lipite unul de altul.

Scanned with CamScanner

Și mă simt atât de apropiată de el, încât... Nu pot să-mi explic. E o situație ciudată.

Mă urc lângă el și se întoarce pe o parte.

— Am găsit o pernuță termică.

— Serios? Unde?

Își pune mâna mare pe abdomenul meu.

— Cum e? îmi șoptește.

Ne privim prin întuneric și electricitatea scapără între noi.

— Mai bine, îi răspund.

E prima dată când suntem singuri în cameră. De obicei, mai sunt patru oameni cu noi, vorbind și râzând. În seara asta e altfel. Plutește ceva în aer... Ceva mai mult.

Fața îi e la câțiva milimetri de a mea, mâna lui mare stă protector pe abdomenul meu și mă învăluie o senzație de apartenență.

— Ce faci aici, cu mine? îi șoptesc. Ar trebui să fii în oraș, să alergi după fete.

— Numai tu ești fata mea, îmi răspunde.

Ne uităm unul la altul. Și vreau cu disperare să-l cred, dar nu știu dacă am destul curaj să fac pasul. Deși îmi doresc...

— Chris...

Se apleacă și mă sărută. Încet... tandru.

Perfect.

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

SE DĂ ÎNAPOI ȘI MĂ PRIVEȘTE ÎN OCHI, PARCĂ AȘTEPtându-mi aprobarea. Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele, numai că de data asta nu mă pot abține. Îl sărut și eu. Limba mea se încolăcește pe după a lui și-mi ridic mâna pe umerii lui puternici.

Ne sărutăm iar și iar, apoi mă întoarce pe spate și-mi așază piciorul pe talia lui. Stă cu trupul întins pe jumătate peste mine și îi simt erecția masivă din boxeri crescând în dreptul coapsei.

Ah...

E atât de musculos și mare, și... Fir-ar să fie, n-am fost niciodată cu un bărbat ca el!

Sărutările se întețesc și devin mai fierbinți, fierbinți ca un infern, și ne pierdem controlul. Îmi ridică agresiv piciorul; aproape am ajuns cu genunchiul la pieptul lui în timp ce-și coboară buzele pe gâtul meu. Mă mușcă și-mi presară sărutări pe piele, iar erecția lui se freacă de chiloții mei. Fir-ar al dracului!

Mă trage ușor cu dinții de buza de jos și o simt până în sex.

Da!

Scanned with CamScanner

Se întoarce până ajunge deasupra, așezat între picioarele mele, și începe să alunece în sus și în jos peste clitoris în timp ce ne sărutăm.

Îmi înfășor picioarele în jurul mijlocului său și o forță de neoprit crește între noi. O bombă atomică, gata să explodeze. Am nevoie de asta. Futu-i, am nevoie!

Îl prind de marginea boxerilor și-i trag în jos. Penisul lui mare rămâne liber și atunci îmi amintesc.

O, nu!

E perioada aceea din lună... Ce naiba? E cel mai prost moment cu putință!

— Rahat! șoptesc.

— E în regulă, murmură în timp ce mă sărută.

Nu a uitat nicio clipă. De ce i-am dat boxerii jos dacă nu pot să fac nimic?

Proasto!

El îmi trage bluza de pijama peste cap și zâmbește, uitându-se la sânii mei. Se apleacă și îmi acoperă sfârcul cu gura. Închide ochii, extaziat.

— Da! șoptește.

Mâinile lui îmi cutreieră corpul în sus și în jos de parcă nu știe unde să mă atingă mai întâi, împingând cu șoldurile din inerție.

Îl privesc cu inima la gât. E un nou nivel de încântare să-l văd așa. E atât de pierdut în moment și de excitat, încât aș putea să am orgasm doar urmărindu-l. Ce să mai vorbim de cum se simte!

Apucă de betelia pantalonilor de pijama și încearcă să-i dea jos.

— Chris, îi șoptesc. Nu facem asta.

— Relaxează-te, iubito! Ne jucăm doar, murmură și mă sărută.

Trage apoi de chiloți și-i dă jos.

Scanned with CamScanner

OK... ce naiba?

Suntem goi amândoi. E o joacă periculoasă.

Nu face asta!

Ne sărutăm și își trece degetele prin părul meu pubian.

— Hmm! șoptește încet. Habar n-ai cât de mult mi-am dorit să te ating așa!

În timp ce ne sărutăm, își rotește degetele peste clitoris într-un fel care-mi stârnește fiori pe șira spinării.

O, nu!

— De luni întregi mă gândesc doar cum să te fac să ai orgasm, îmi șoptește. Nu ai idee cât de mult mă excită corpul tău!

Excitația crește brusc în interiorul meu. Degetele lui apasă exact cât trebuie și mă fac să rămân cu gura căscată.

Ah... ah... Cum naiba știe exact unde să atingă? Parcă ar avea o hartă. Îmi las capul pe spate. Ce bine o face!

La naiba cu el și cu experiența lui cu femeile! N-am nicio șansă să mă prefac calmă. Îi simt răsuflarea pe gât în timp ce degetele i se rotesc încet și erecția lui mă apasă. Îmi e aproape imposibil să-mi țin picioarele strânse. Mă cutremur, și el râde lipit de gâtul meu, știind foarte bine că de-abia m-a atins și sunt pe punctul de a avea orgasm.

Nu!

Ce jenant!

Trebuie să-i distrag atenția. Încerc să mă smulg din brațele lui, dar mă împinge la loc pe pat.

— Nu te mișca! îmi cere, ținându-mă pe pat.

Puterea lui de a domina e la alt nivel și excitația mea ajunge la cote maxime. În seara asta voi avea orgasm... fie că-mi place, fie că nu!

Îi iau penisul întărit în mână. Ce naiba?

Mare.

Scanned with CamScanner

Abia îl pot cuprinde în palmă. Agitată, înghit în sec.

Îmi împinge picioarele în spate până când coapsele îmi ajung pe piept, apoi se întinde peste mine.

— Christopher! îl avertizez.

— Ne jucăm! insistă.

Nu mi se pare că ne jucăm. Mi se pare că urmează să mă pironească de pat.

— Dar...

— Taci, Acrituro! îmi şopteşte.

Chicotesc. Nu e ceva ce m-aş fi aşteptat să aud în toiul acţiunii.

Îşi aşază penisul în aşa fel încât, fără să mă pătrundă, se lipeşte de labiile mele. Împinge încet chiar deasupra clitorisului.

E... plăcut!

O, futu-i!

Ochii lui întunecaţi mă privesc şi apoi îşi întoarce capul, lingându-mi gamba. Are limba groasă şi puternică. Văd stele verzi şi mă cutremur cu putere, neputând să mă stăpânesc.

O, ce ruşine! Sunt genul care-şi dă drumul din două mişcări!

— Ce distractiv va fi să te îmblânzesc, Acrituro! murmură.

Îmi cuprinde faţa în mâini şi mă sărută apăsat.

— Ia-o. În. Gură!

Fac ochii mari... Doamne!

Vorbeşte murdar.

Deodată, mă simt nesigură. Mă simt ca o fetiţă imatură şi lipsită de experienţă.

Mult prea aţâţător!

Mă sărută adânc şi mă prinde de păr, ghidându-mă în jos pe corpul lui.

Scanned with CamScanne

Ei bine... fie ce-o fi! Am mai făcut sex oral și altă dată, dar niciodată cu un expert. Ling vârful, mișcându-mi limba peste cap. Se întinde pe spate și, cu ochii la mine, inspiră adânc.

Îi place!

Reacția lui mă încurajează și îl iau încet în gură. Respiră întretăiat, și știu că și el e aproape. Îl prind cu mâna și-l mângâi în timp ce sug. Ne privim în ochi și el își depărtează picioarele.

Mă invită.

Îl prind și mai strâns și sug mai tare, până când închide ochii și geme.

— Așa!

Vreau mai mult de la el. Vreau să-i spun ceva neașteptat, ceva obscen.

— Fute-mă-n gură! șoptesc în jurul lui.

Ochii i se întunecă și îmi dă părul la o parte de pe față, zâmbindu-mi.

— Probabil nu ar trebui să-mi spui să fac asta, Acriturо!

Ticălosul!

Hotărâtă să mă descurc mai bine, îl iau din nou în gură. Intru în ritm, iar el geme și-și dă capul pe spate. La naiba, ce n-aș vrea să-l călăresc până la capăt! În seara asta aș fi cel mai tare jocheu din lume!

Mă prinde mai strâns de păr și se cutremură, făcându-mă să mă pregătesc.

— O să-mi dau drumul! geme. Acriturо!

Mă avertizează dacă nu vreau să înghit.

La naiba cu regulile! Sunt în pat cu un zeu al sexului. Unde regulile spun că nu există reguli.

— Fă-o! îl provoc.

Îi scapără focul în priviri și-și desface picioarele și mai tare, înfigându-se adânc. Își dă drumul brusc în gâtul meu.

Scanned with CamScanner

O, Doamne! Am uitat de partea asta... Ah!

Îh!...

Încetează!

Mă dezlănțui și-l beau cu totul, fără să mă grăbesc. Îl ling peste tot. Privindu-l în ochi, îmi ling degetele când văd că urmele lui încă mai sunt pe ele.

Se uită lung la mine. Are fruntea încrețită și pieptul i se ridică și coboară de parcă se chinuie să respire. Nu știu dacă e impresionat sau îngrozit. Poate puțin din amândouă.

Îi sărut penisul și mă urc pe trupul lui, cuibărindu-mă la pieptul său. Stă nemișcat, atât de nemișcat, încât îmi ridic ochii la el.

— Ce e?

Își umflă obrajii cu aer, părând surprins.

— A fost... al dracului de bine!

Îl sărut pe piept.

Chiar a fost.

Zâmbesc somnoroasă în brațele lui, învăluită în căldură, când se aude cheia în ușă.

Ah, fir-ar să fie, e Basil!

— Futu-i! șoptește Christopher. Ce caută acasă atât de devreme?

Mă ridic și iau pijamaua de pe jos, după care mă bag sub cearșaf exact când se deschide ușa.

— Salut! spune Basil nonșalant când intră.

Nici nu se uită la noi.

— Bună! răspundem amândoi.

Inima încă îmi bate cu putere.

— Nu o să vă vină să credeți ce mi s-a întâmplat azi!

Începe să vorbească, iar noi stăm și ascultăm, dar cu fiecare cuvânt pe care îl spune simt cum Christopher bate în retragere, deși nu știu sigur dacă încearcă să scape de Basil sau de mine.

Scanned with CamScanner

— O să fac un duș, ne anunță Basil într-un târziu.

În secunda în care se închide ușa, Christopher sare din pat și-și trage boxerii pe el.

— Îmbracă-te! îmi șoptește, aruncându-mi pijamaua. Repede! Să nu afle.

Mă încrunt. Hmm? De ce să nu afle?

— Mă duc să fac repede un duș.

Iese grăbit din cameră, iar eu mă uit la ușă uluită.

Ne apropiem de luni întregi de momentul acesta. De ce nu poate să afle Basil? Aș fi crezut că e ceva ce merită strigat în gura mare.

Sau poate nu.

Mă îmbrac și mă duc la baie. Cu fiecare minut care trece, mă cuprinde o senzație de groază. Oare regretă? Nu se poartă cum m-aș fi așteptat. Ar putea fi un mare dezastru.

Mă întorc în cameră și-l găsesc pe Christopher în patul meu. Îmi zâmbește blând și dă cuverturile la o parte.

Mă simt ușurată. OK, totul e în regulă. Îmi imaginez lucruri care nu există. Mă bag în pat și mă ia în brațe, iar eu îmi las capul pe pieptul lui. Mă sărută pe tâmplă și mă trage mai aproape.

— Noapte bună, acritura mea sexy!

Îmi trec degetele prin firele de păr negru de pe pieptul lui. E atât de plăcut să-l pot atinge așa, în sfârșit!

— Noapte bună!

Își apropie gura de urechea mea și șoptește:

— Faci un sex oral grozav!

Zâmbesc pe întuneric. Criza a fost evitată. A revenit apropierea dintre noi.

Basil se întoarce în cameră și începe să vorbească. Vorbește întruna, povestindu-ne fiecare întâmplare de peste zi, așa cum face în fiecare seară. Rămânem tăcuți și îl ascultăm.

Scanned with CamScanner

— Ți-a zis cineva vreodată că ai diaree verbală? îl întreabă Christopher.

Îl împung în coaste.

— Nu, de ce? Ce-i aia? răspunde Basil fără să-și dea seama.

Îi dau încă un ghiont lui Christopher.

— Nu! îi șoptesc.

— Doar un virus care circulă, îl minte Christopher.

— Sper să nu-l iau și eu, răspunde Basil. Nu sună bine deloc.

— Îți garantez că dacă ții gura închisă nu-l iei, murmură Christopher sec.

— Bună idee! răspunde Basil și se urcă în pat.

Chicotesc.

— Noapte bună, Baz!

— Acriturо! șoptește o voce.

Deschid ochii alene și-l văd pe Christopher îmbrăcat și aplecat deasupra patului meu.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb încruntată.

— Trebuie să plec.

— Unde?

— Acasă.

Deschid ochii larg.

— Poftim?

— Trebuie să semnez niște documente împreună cu frații mei.

Ce naiba? Mă ridic în capul oaselor și mă frec la ochi.

— Ce vrei să spui?

— Sunt niște documente despre averea părinților și trebuie să semnez odată cu frații mei, în aceeași zi.

Clipesc. Ieri nu a pomenit deloc de asta.

— Când te întorci? mă încrunt.

Scanned with CamScanner

— Peste câteva zile.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, îmi răspunde mult prea repede.

Mă sărută în grabă pe buze.

— Să te distrezi aici! Du-te cu ceilalți în Portugalia!

Mă gândesc o clipă.

— De fapt, o să rămân aici și o să lucrez toată săptămâna. Maria e bolnavă, așa că mi-au oferit mie turele ei.

Mă uit la rucsacul lui plin de pe podea.

— Lasă-ți rucsacul aici, cu mine!

— E în regulă.

Mă uit în ochii lui. *Nu se mai întoarce.*

— Sunt în regulă! se răstește.

Dar nu l-am întrebat nimic. Nu e în regulă. E speriat de-a binelea.

— Bine? întreabă zâmbind. Suntem bine?

Dă din cap de parcă încearcă să se convingă singur.

— Bine? E totul în regulă.

Se bâlbâie și se ridică în grabă.

Cobor din pat și mă uit la el. Se agită și se uită oriunde, numai la mine, nu.

— Christopher!

Își pune lucrurile în rucsac și își face de lucru cu fermoarul.

— Christopher! îi spun mai tăios. Uită-te la mine!

Își ridică privirea.

— E în ordine!

— Da, e minunat.

Dă din cap, convingându-se pe el însuși.

— Știu. E absolut minunat.

„Minunat" e un cuvânt pe care nu l-am auzit niciodată de la el. *Nu m-a mințit niciodată până acum!*

— Pa!

Scanned with CamScanner

Mă sărută grăbit, își ia rucsacul și, fără să privească în urmă, iese pe ușă. Mă uit la ușa închisă, mută de uimire. Ce naiba s-a întâmplat?

— Ați făcut sex, nu-i așa? întreabă Basil sec.

Răsuflu adânc.

— Hayden, n-ai învățat nimic? oftează el. Fără prostioare între colegii de cameră!

Mi se umplu ochii de lacrimi. Dacă aș fi crezut că suntem doar colegi de cameră, n-aș fi făcut-o. Credeam că e mai mult de atât între noi.

Christopher

Arunc rucsacul în portbagaj și urc în taxi.

— La aeroport, te rog!

— OK!

Șoferul intră calm în trafic. Inima îmi bubuie cu putere în piept și mă întorc să mă uit la hostel prin lunetă.

Îmi trec mâna peste față. Futu-i!

Futu-i! Futu-i! *Futu-i!*

Îmi scot telefonul și-l sun pe Eddie. Răspunde din prima.

— Bună, domnule Christo!

— Bună, amice! Uite, trebuie să plec din oraș o vreme. Poți să ai grijă de domnișoara Hazen pentru mine, te rog?

— Unde pleci?

— Trebuie să semnez niște documente acasă.

Nu mint. Am de semnat niște documente, dar termenul era abia săptămâna viitoare. Știu însă că toți băieții sunt la New York săptămâna asta. Trebuie să ajung acasă.

— Te mai întorci? mă întreabă încet.

Îi simt dezamăgirea din voce și închid ochii. La naiba!

— Normal că mă întorc!

— Când?

— Peste câteva zile.

Scanned with CamScanner

— În ce zi?

— Încă nu știu! mă răstesc. Poți să ai grijă de ea sau nu?

— Bine!

— În regulă! Are prea multă încredere în oameni, și eu...

— Mă ocup eu, mă întrerupe.

— Mulțumesc!

Închide telefonul înainte să mai spun altceva și inspir adânc. E o lume ciudată în care persoana în care am cea mai mare încredere este un puști de paisprezece ani care lucrează noaptea într-un bar.

Transpirația îmi acoperă pielea și îmi șterg fruntea. La naiba, faptul că m-am culcat cu femeia asta – sau aproape m-am culcat cu ea – m-a adus în pragul unei adevărate crize! Niciodată n-am fost atât de instabil.

Trag aer adânc în piept să mă calmez și mă uit pe fereastră. N-ar trebui să plec. Dar nu pot să rămân.

Eu am insistat... Eu mi-am dorit!

Și acum?

Futu-i! Ce-am făcut?

Am nevoie de puțin timp alături de frații mei. Îmi frec bărbia cu degetele și mă uit pe geam.

Întoarce-te! Nu o da în bară! E cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată. Întoarce-te!

— Poți să...

Șoferul își ridică ochii la mine în oglinda retrovizoare.

— Nu contează, mă corectez. Lasă-mă, te rog, la terminalul pentru zboruri internaționale!

Ies din Aeroportul JFK la ora 19. Limuzina neagră mă așteaptă lângă trotuar. Brandon, șoferul meu, dă din cap și îmi zâmbește călduros.

— Bună seara, domnule Miles!

Zâmbesc și dau mâna cu el.

— Bună, Brandon! Mă bucur să te văd!

Scanned with CamScanner

Îmi deschide portbagajul, iar eu îmi pun rucsacul înăuntru și urc pe bancheta din spate. Apoi intră în trafic și mă uit uluit la orașul meu natal. E ca și cum l-aș vedea pentru prima dată. Atât de aglomerat! Taxiuri galbene peste tot. Zâmbesc, simțind că-mi revine starea de echilibru.

— Luăm pe cineva cu mașina, domnule? întreabă Brandon.

Mă încrunt. De obicei luăm oameni cu mașina? Cred că da.

— Nu, nu în seara asta.

Rămân tăcut în spate în timp ce străbatem New Yorkul. Din când în când, mă uit la ceas pe telefon. Ar fi ora unu noaptea în Spania.

Ar trebui să o sun pe Hayden și să-i spun că am aterizat cu bine... și pe urmă ce să-i mai spun? Îmi imaginez cum ar decurge discuția și răsuflu adânc. N-am chef de o ceartă. Îndes telefonul înapoi în buzunar.

După cincisprezece minute, oprim în fața clădirii.

— Casă, dulce casă! spune Brandon zâmbind.

— Da.

Zâmbesc și eu.

— Mi-a fost dor de locul ăsta.

— Vă iau eu rucsacul, domnule, se oferă el.

— Nu. Mă descurc, mersi!

Îmi pun rucsacul imens pe umăr.

— La ce oră plecați în oraș, domnule Miles?

Mă încrunt. Așa e... Când sunt aici, ies în oraș în fiecare seară.

— În seara asta, rămân aici. Du-te acasă! Ia-ți liber!

Brandon ridică din sprâncene, aparent surprins.

— Mersi că ai venit să mă iei!

Se încruntă. Îi zâmbesc și intru în hol. Angajații de la recepție încep să se agite când mă văd cu rucsacul greu.

Scanned with CamScanner

— Domnule Miles, ne pare bine să vă vedem! Lăsați-ne pe noi să luăm rucsacul!

— Sunt în regulă, le răspund.

De ce aleargă toți?

Mă uit în jur. Totul e numai marmură și lux exagerat. Sunt buchete imense de flori proaspete peste tot, iar angajații poartă numai costume negre. Podeaua e atât de lustruită, încât arată ca o oglindă.

Mă încrunt. Întotdeauna a fost atât de luxos? Oare am remarcat vreodată locul ăsta până acum?

Hmm!

Ajung la lift și Harold, operatorul, stă acolo tăcut.

— Bună seara, domnule Miles! mă salută, zâmbind.

— Bună, Harold!

Intru în cabină.

— Ai avut o zi plăcută? îl întreb.

— Da, domnule, îmi răspunde zâmbind. Dumneavoastră?

Ridic din umeri.

— A fost OK, îl mint.

A fost cea mai de rahat zi din viața mea.

Urcăm cu liftul până la apartamentul de lux și îmi trece un gând prin minte. Oare doar atât face, stă în picioare în lift toată noaptea să ducă oamenii la etajul lor?

— De cât timp lucrezi la lift, Harold?

— De șaptesprezece ani, domnule.

Mă uit lung la el. Îmi zâmbește larg.

— Și acum a fost prima dată când mi-ați spus pe nume.

Clipesc. *Poftim?* Ușile scot un sunet ascuțit când ajungem la etajul meu. Se deschid, iar eu mă holbez în continuare la el, îngrozit.

— O seară minunată, domnule!

— Și ție la fel! îi răspund încet, uluit.

Cu siguranță nu poate fi adevărat, deși în adâncul sufletului știu că așa e.

Sunt un tâmpit!

Scanned with CamScanner

Ies din lift către holul privat. Îmi scanez amprenta și ușile duble se descuie. Le deschid și intru în camera cu ferestre mari cât peretele și priveliștea uluitoare a New Yorkului.

Cu inima grea, las rucsacul jos și mă duc la fereastră să admir panorama. New Yorkul freamătă acolo jos, o imagine pe care am văzut-o toată viața – și am luat-o de bună, chiar.

În seara asta, mi se pare străină. Extrem de străină.

Mă întorc și arunc o privire prin apartamentul impresionant. E imens și întins pe două etaje. Canapele moi de piele, podele de ciment lustruit și tablouri abstracte colorate agățate pe pereți.

Intru în bucătărie și privesc în jur. Parcă aș vedea fiecare detaliu pentru prima dată. Electrocasnice elegante și suprafețe întinse de marmură. Deschid o ușă și privesc înăuntru. O serie de becuri luminează scara ce coboară spre camera frigorifică mai mare decât livingul celor mai mulți oameni. Crama mea, unde depozitez vin exotic în valoare de sute de mii de dolari.

Mă încrunt, perplex. Închid ușa și urc scările duble de lângă liftul interior. Înaintez pe hol, și luminile cu senzori de pe podea se aprind când trec prin dreptul lor. Hmm, oare chiar am nevoie de ele? De când e atât de greu să aprinzi un bec de la întrerupător?

Ajung la dormitor și rămân în dreptul ușii, uitându-mă la patul uriaș. Îmi trec prin minte un milion de imagini cu femeile pe care le-am adus aici, cu petrecerile, orgiile... orgasmele, oferite și primite deopotrivă.

Dezumflat, intru în baie și pornesc dușul. Mă uit la tavan. E un duș triplu cu finisaje elegante de alamă. Chiar dacă îl vedeam în fiecare zi, până acum nu l-am remarcat niciodată. E ceva ce am luat de bun. De ce am un duș triplu, de fapt?

Scanned with CamScanner

Știi de ce..

De obicei, sunt trei oameni aici.

Mă uit la toate ca pentru prima dată. Marmura e albă și finisajele sunt de alamă. De-a lungul unui perete se află o bancă de marmură și o cadă spa scufundată în podea. Prosoape bleumarin pufoase stau perfect împăturite pe rafturi, cu tot cu patru halate bleumarin agățate în cârlige de alamă pe perete.

Patru halate.

Apartamentul acesta are tot ce e mai bun și e plin ochi de lucruri luxoase. Cu toate astea, e pustiu. Atât de pustiu!

Descurajat, intru la duș și stau sub apa fierbinte. Inima îmi bate cu putere și, pentru a zecea oară pe ziua de azi, simt că pereții se strâng în jurul meu. Jur pe ce am mai sfânt că îmi pierd naibii mințile! Nu mă simt ca acasă și totul mi se pare străin... Ceea ce e o tâmpenie, pentru că *sunt* acasă. Întotdeauna mi-am găsit locul la New York. Dacă aici nu mă simt ca acasă, atunci unde?

Londra.

Dacă aș fi în apartamentul din Londra, ar fi altfel, sunt convins.

Da, asta e... Londra!

Inspir adânc și încerc să mă calmez. Normal că mă simt zdruncinat și ciudat. N-am pus geană pe geană azi-noapte și sunt epuizat. Probabil de la diferența de fus orar. O să-i sun pe frații mei să ne întâlnim diseară. Nu sunt deloc într-o stare bună.

Ies de la duș și mă șterg, după care, prea obosit ca să mai iau cina, mă urc în pat. În bezna tăcută, mă uit la tavan. Patul e imens, cearșafurile sunt proaspete și totul pare curat și steril.

Solitar.

Viața mea e un dezastru!

Scanned with CamScanner

Capitolul 13

ULTIMUL ETAJ, CLĂDIREA MILES HIGH. UȘILE LIFTULUI SE deschid. Ies din cabină.

— Bună dimineața, Sammia!

Îi zâmbesc. E plăcut să vezi o figură familiară.

— Christopher! icnește ea. Dumnezeule!

Se ridică și mă aplec peste masă să o sărut pe obraz.

— Ți-a fost dor de mine? o întreb.

— Normal că nu! îmi spune rânjind.

Eu și Sammia avem o prietenie puternică. De ani întregi flirtăm în joacă.

— Mai ești măritată?

— Da, Christopher!

Își dă ochii peste cap.

— Ce păcat! îi răspund, trecând pe lângă ea. Într-o bună zi! strig în timp ce mă îndepărtez.

O aud chicotind și merg pe hol către biroul lui Jameson. Intru și îl văd vorbind la telefon. Își ridică privirea și se oprește în mijlocul frazei.

— Te sun mai târziu.

Închide telefonul fără să aștepte un răspuns și se ridică imediat.

Scanned with CamScanner

Chicotesc și întind brațele, iar el se apropie grăbit și mă îmbrățișează. Mă copleșește emoția. Nu mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de el până în clipa asta.

— Credeam că vii abia vineri, îmi spune, stăpânindu-se și făcând un pas în spate.

— Mi-am schimbat planul.

Se învârte în jurul meu și mă măsoară din priviri.

— Futu-i! Uită-te la tine!

— Ce-i cu mine? îi zâmbesc.

— Ești bronzat.

Îmi pun mândru mâinile în șold.

— Te-ai îngrășat.

— Pe dracu'!

Se așază din nou la birou fără să-și ia ochii de la mine nicio clipă, apoi ridică receptorul.

— Treceți încoace! Am o surpriză pentru voi.

Știam că vor fi toți trei frații mei la New York. La ora nouă este ședință de consiliu și participarea este obligatorie.

Mă duc la bar și mă uit la diferitele tipuri de alcool pe care nu mi le-am putut permite.

— E prea devreme? îl întreb.

— E ora cinci undeva în lume, îmi răspunde nonșalant.

Îmi torn un whisky și ridic sticla. El zâmbește și clatină subtil din cap.

— O să aștept până se face ora cinci și aici.

— Văd că tot plictisitor ai rămas.

Sorb din pahar și simt cum mă arde pe gât.

— Ah!

Ridic paharul și mă uit la lichidul arămiu.

— Așa mai zic și eu!

Ușile se dau de perete și Tristan și Elliot intră în birou. Râd amândoi în gura mare și aleargă să mă îmbrățișeze. Elliot mă strânge în brațe ceva mai mult timp.

— Dă-mi drumul, nenorocit sinistru ce ești!

Scanned with CamScanner

Zâmbind, mă smulg din brațele lui. Mă lovește tare cu pumnul.

— Slavă Domnului că s-a terminat!

— Ți-a fost dor de mine? îl întreb.

— Nu. Doar că m-am săturat să fac eu și munca ta.

Ochii lui mă privesc îndelung și afectuos, iar eu îl strâng încă o dată în brațe.

— Mi-a fost dor de tine.

— Londra e nasoală de tot fără tine!

— Povestește-mi tot! spune Tristan, turnând trei pahare de whisky.

Jameson se strâmbă.

— E opt și jumătate dimineața!

— Nu mai fi atât de plictisitor, ce naiba! pufnește Tristan în timp ce împarte paharele.

Îl ridică pe al lui în aer ca să țină un toast și le ridicăm și noi.

— Împreună!

Mi se umplu ochii de lacrimi. Futu-i! *Mi-a fost foarte dor de ei!*

Aici e locul meu, lângă frații mei, conducând compania.

— Împreună! repetăm toți.

— Așadar, zâmbește Tristan. Spune-ne tot! Ce s-a mai întâmplat cu gorilele în ceață?

Izbucnesc în râs.

— Fir-ar al dracului, aia a fost o noapte de coșmar! Pe deasupra, vrăjitoarea aia mi-a furat cardul de credit.

Încep toți să râdă.

— Șofer de taxi! rânjește Jameson. Tu. Șofer de taxi. Asta m-a terminat... E cea mai grozavă poveste pe care am auzit-o în viața mea! Și când tipul acela a vomat în mașina ta și ai vomat și tu, din solidaritate!

— O, nu! gem toți.

— Nu-mi mai amintiți îi spun cu o grimasă.

Scanned with CamScanne

— Sau când erai urs și ți-a tras unul un șut în boașe

Izbucnesc toți trei în râs, imaginându-și scena.

— Da, da! Râdeți cât vreți! le spun, dându-mi ochi peste cap. Eu simt și acum gust de sânge.

Ei râd și mai tare, iar eu îmi golesc paharul.

— Trebuie să ne punem în mișcare. Avem ședință peste zece minute. Putem semna mâine documentele pentru fondul fiduciar? Ce mai cumpărăm acum?

— Un zgârie-nori pe Fifth Avenue. O să-l sun pe avocat și o să fac programare. Sunteți toți pe aici mâine?

— Da, da, sună bine! răspund toți.

— Luăm cina și ieșim la un pahar diseară? îi întreb.

— S-a făcut!

Tristan mă bate cu palma pe spate, Elliot îmi ciufulește părul și Jameson îmi zâmbește înțelegător.

— Mă bucur că ești acasă! Gata cu ideile ridicole!

— Știu, îi răspund zâmbind. Mă bucur că sunt acasă!

Pornim spre sala de ședințe. Numai că nu a fost ceva ridicol; a fost grozav! Probabil cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Am văzut un alt stil de viață, unul care m-a acceptat așa cum sunt. Fără așteptări, fără termene-limită... doar eu... și ea.

Mă întristez și mă schimb la față. Elliot bagă de seamă și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? îmi șoptește în timp ce mergem.

— Nimic.

Mă privește în ochi.

— Las-o baltă!

Trec pe lângă el. N-am chef de tâmpeniile lui psihologice.

Hayden

— Te-ai culcat cu el? țipă Bernadette.

— Nu.

Scanned with CamScanner

Trec pe lângă ea și intru la duș. Fetele s-au întors pe neașteptate din Portugalia. Hostelul lor s-a închis pentru că aveau probleme la instalația electrică și nu mai aveau curent. Nu au reușit să se cazeze nicăieri, așa că s-au întors aici.

— Atunci, de ce a plecat?

Vine după mine.

— Trebuia să semneze ceva acasă, îi răspund.

— L-ai sărutat?

Ezit.

— L-ai sărutat! icnește. Știam eu!

— Nu se mai întoarce. Știi, nu-i așa? întreabă Kimberly, pornind dușul din cabina ei.

— Ba se întoarce! mă răstesc, băgându-mi capul sub apă.

— De ce ești atât de sigură? strigă Bernadette.

— Pentru că... îl cunosc.

— Înainte să-l săruți, știai că o să plece?

— Știam că o să se sperie, dacă la asta te referi.

— Atunci, de ce l-ai sărutat? mă întreabă.

E furioasă că ne-am sărutat. Îl adoră pe Christopher. În mintea ei, crede că eu l-am făcut să plece.

— Pentru că nu se poate altfel. Trebuie să treacă peste moment și să se întoarcă de bunăvoie.

— Și dacă nu se întoarce?

— Ba se întoarce!

— Eu nu sunt chiar atât de sigură.

— Tu nu îl cunoști așa ca mine.

— Nu fi proastă! A plecat și și-a luat toate lucrurile. Tu te auzi ce spui?

Scanned with CamScanner

— Știu că sună aiurea, dar e ceva între noi. Și e real. Și am încredere în asta! strig la ea.

— Ai dreptate, chiar sună aiurea. Un bărbat nu o ia la fugă când se culcă cu o femeie decât dacă nu vrea să o mai vadă vreodată. A primit ce-a vrut, iar acum a șters-o.

Oare sunt proastă? Nu. Am încredere în el. Am încredere în noi.

— Nu am făcut sex și are niște chestii de rezolvat, atâta tot.

— Te-a sunat?

— Nu.

De ce nu m-a sunat?

— Dacă se culcă cu cineva cât timp e plecat? întreabă Bernadette.

Simt o strângere de inimă pentru că știu că e și asta o posibilitate. Oamenii speriați fac prostii.

— Atunci, s-a terminat între noi.

Oftez. Gândul acesta îmi întoarce stomacul pe dos.

— O să-mi spună dacă o face. Christopher e multe lucruri, dar nu și mincinos. O să-și dea seama că a dat-o în bară și o să-mi spună. Nu e măgar.

— Asta dacă o să-l mai vezi vreodată.

— Știu că o să se întoarcă.

— De ce ești așa de sigură?

— Eddie e aici.

— Și?

— Nu l-ar părăsi niciodată fără să-și ia rămas-bun.

— Dar... te-ar părăsi *pe tine*...

— Las-o baltă, Bernadette! mă răstesc, pierzându-mi răbdarea. Nu mai discut despre asta.

— Inima frântă urmează imediat, bombăne Kimberly.

Scanned with CamScanner

— Exact! încuviințează Bernadette.

Răsuflu greoi. Sper că se înșală. Doamne, cât sper că se înșală!

Ies din dormitor să merg la duș.

— Bună dimineața, domnișoara Hazen!

Mă întorc și-l văd pe Eduardo așteptând răbdător lângă ușă.

— Bună dimineața, Eddie!

Îi zâmbesc. La naiba, puștiul ăsta e cel mai simpatic om din toate timpurile!

— Ce faci pe aici? îl întreb în timp ce ne îndreptăm spre vestiar.

— Am venit să te ajut.

— Nu e nevoie, scumpule. Du-te și relaxează-te! Nu am nevoie de ajutor.

Se schimbă la față, părând dezamăgit, și își frământă degetele neliniștit. Mă corectez:

— În cazul în care ai altceva de făcut. Eu merg la piață. Ai putea să vii și să-mi ții companie, dacă dorești.

Se luminează la față.

— OK, pot s-o fac!

— Lasă-mă zece minute să fac duș și mergem!

— Unde să te aștept? mă întreabă vioi.

— Oriunde vrei.

Afișează un zâmbet larg și frumos și aproape îmi stă inima. Știu de ce Christopher e atât de captivat de el. Până și eu sunt captivată.

Fac duș, mă îmbrac și ies. Îl găsesc pe Eddie stând pe podea, lângă ușă.

— Nu trebuie să stai pe podea, scumpule. Puteai să aștepți în hol.

Scanned with CamScanner

Ridică din umeri și se ridică în picioare.

— Nu mă deranjează să stau pe podea.

Nu minte. Nu îl deranjează nimic și nu se plânge niciodată. E cel mai muncitor și mai inteligent băiețel pe care l-am cunoscut vreodată. Probabil bunica lui este foarte mândră de el!

Mă rog, nu e chiar un băiețel, dar înțelegeți ce vreau să spun.

Ieșim din hostel și o luăm pe stradă. Soarele strălucește și vremea e caldă și plăcută.

— Frumoasă zi, nu-i așa?

— Aha!

Zâmbește în timp ce se uită în jur. O vreme, mergem mai departe în tăcere.

— Azi vreau să cumpăr niște fructe proaspete, niște roșii și salată.

— Pot să ți le duc eu, îmi propune.

— OK! îi răspund. Ar fi grozav!

Zâmbesc larg în sinea mea; cu fiecare minut petrecut lângă el, sunt tot mai fermecată.

— Probabil ar trebui să iei și banane, și mere.

— Cred că așa voi face, îi răspund zâmbind.

Îi sună telefonul și îl scoate din buzunar.

— E domnul Christo, mă anunță.

— Nu sunt aici! mă bâlbâi. Prefă-te că nu ești cu mine!

— Nu pot să mint.

— Ba da, poți! mă răstesc. Fă-o!

— Alo! răspunde la telefon.

Ascultă și zâmbește larg. Stau și-l privesc cum vorbește la noul său iPhone scump.

— Da, sunt bine, spune zâmbind.

Mergem mai departe și îl ascult ca un uliu.

Scanned with CamScanner

— Domnișoara Hazen?

Eddie își întoarce ochii spre mine.

— E bine.

Ascultă din nou.

— Nu, nu a plecat în Portugalia. Sunt și ceilalți aici. Hostelul lor s-a închis.

Eddie ascultă din nou și se încruntă.

— Aseară? Nu știu ce a făcut aseară.

— Am ieșit în oraș, îi șoptesc.

— A ieșit în oraș, minte pentru mine.

Apoi își ațintește din nou privirea asupra mea.

— Cu cine? repetă întrebarea lui Christopher.

— Cu bărbați, îi șoptesc.

Eddie se încruntă și ridică o mână.

— Ce bărbați? mă întreabă.

— Cu toți bărbații, îi răspund.

Eddie dă din cap, înțelegând în sfârșit jocul.

— Cu un grup mare de băieți. Și erau și atrăgători!

Zâmbesc prostește în timp ce îl ascult. *Chiar îi pasă!*

— Cu ce s-a îmbrăcat? se încruntă Eddie, repetând întrebarea.

Se uită în ochii mei și se strâmbă.

— Cu rochia albă, îi șoptesc.

Eddie minte din nou pentru mine:

— Nu știu, o rochie albă.

Acum ascultă și își dă ochii peste cap.

— Nu îi tai rochia!

Îmi duc mâna la gură ca să nu pufnesc în râs.

— Nu sunt sigur, răspunde Eddie.

Mai ascultă puțin.

— OK, o să încerc!

— Ce? îl întreb.

Scanned with CamScanne

Dă din mâna, parcă spunând „Nu-ți face griji!"

— Sunt bine, spune zâmbind. Nu, e însorit.

Iar stă să asculte.

— Încep la trei. În dimineața asta mă duc cu domnișoara Hazen la piață să cumpărăm fructe.

Se încruntă și se uită la mine.

— Să nu-i spun că ai sunat? De ce nu?

Simt o strângere de inimă, așteptând răspunsul lui.

— Ah! Înțeleg.

Ascultă și, în cele din urmă, îmi zâmbește.

— OK, pa!

Apoi închide telefonul.

— Ce-a spus? întreb impulsiv.

— Să nu-ți spun că a sunat.

— De ce nu?

— Nu știu... Am uitat, mă minte el.

— Îl acoperi cumva? întreb cu un icnet.

— O să te sune, nu-ți face griji!

— Când?

— Nu știu.

— Păi, pe tine o să te mai sune? îl întreb.

— A spus că mă sună mâine.

— Ah!

Reiau conversația lor în minte, încercând cu disperare să înțeleg ce înseamnă. Mergem tăcuți o vreme.

— Te place, îmi spune Eddie.

Îmi ridic ochii la el.

— Ți-a spus el?

— Nu era nevoie să-mi spună.

— Păi, de unde știi?

— Bărbații știu lucrurile astea. Și apoi, cum ar putea să nu te placă?

Scanned with CamScanner

Îi zâmbesc. Tânărul acesta adorabil e prea de tot! Îl iau de braț, recunoscătoare că suntem prieteni.

— Hai să luăm și o înghețată când ne întoarcem acasă!

Zâmbește larg.

— Bine!

Christopher

Restaurantul este aglomerat și animat, muzica e dată tare și, în stilul caracteristic al orașului New York, toți au ieșit luni seara. E orașul care nu doarme niciodată!

Frații mei râd și pălăvrăgesc, iar eu încep să mă simt ca odinioară cu fiecare clipă pe care o petrec alături de ei. Jameson întinde mâna și strânge pumnul. L-am văzut făcând asta de câteva ori azi.

— Ce-ai la mână? îl întreb.

— Dracu' știe!

Deschide palma și strânge pumnul din nou.

— Mă dor cele două degete de la mijloc.

Iau o gură de whisky.

— Le-ai rănit?

— Nu.

Deschide palma din nou.

— Pleacă de la încheietura degetelor, urcă în sus pe degete și coboară spre palmă.

Elliot se strâmbă.

— Nu sună bine!

— SRD, răspunde Tristan nonșalant cu paharul la gură.

— Ce înseamnă SRD? îl întreb.

— Sex Repetitiv cu Degetele.

Îmi iese băutura pe nas.

— Poftim? întreb tușind.

— Nu glumesc! spune Tristan foarte serios. Muncești din greu ca să satisfaci femeile astea.

Scanned with CamScanner

— Așa e! încuviințează Jameson.

Deschide și închide din nou palma. Tristan ridică degetele mijlocii și le îndoaie, simulând actul sexual.

— Doare când faci așa?

Jameson repetă gestul și se strâmbă.

— Da. Doare!

Se uită la noi.

— Chiar *am* nenorocita aia de boală! se răstește îngrozit.

— De acum începe declinul, spune Elliot. Nu mai ai parte de sex dacă apare o eroare în seria mișcărilor de încălzire.

— Fir-ar al dracului! bombăne Jameson pe înfundate. Seria aia e și așa dată complet peste cap cu trei indivizi care trăiesc gratis la mine acasă și ne împiedică să facem sex.

— Te referi la... copiii tăi? murmură Elliot sec.

Jameson își mijește ochii, mestecând o bucată de gheață. Rânjesc amuzat.

— Știu ce zici, frate! Mi-am luat un zăvor imens. Așa că acum, în loc să dea buzna, bat la ușă și urlă „Deschideți ușa!"

Tristan strâmbă din buze dezgustat.

— Și acum, cu eroarea SRD în seria mișcărilor de încălzire... Practic, sunt distrus!

— Și nu în sensul bun! zâmbește Elliot.

Jameson își dă ochii peste cap și golește paharul.

— Chestia asta nu ni s-a spus dinainte.

Toți izbucnim în râs, iar eu arunc o privire în jurul mesei la cei trei frați cu căsnicii fericite.

— Ce *anume* vi s-a spus? îi întreb.

— La ce te referi? mă întreabă Tristan.

— Cum ați știut că ați cunoscut-o pe...

Mă opresc.

— Aleasa? întreabă Elliot.

Scanned with CamScanner

— Da, răspund ridicând din umeri. Așa, de curiozitate.

— Hmm!

Jameson își trece degetele peste bărbia țepoasă și își amintește cum a fost.

— În momentul acela, nu știam. Adică, atunci când mi-am dat seama, nu m-a trăsnit ca fulgerul.

— Da, nici la mine, confirmă Tristan. Dar avea ceva diferit.

— De pildă? îl întreb, tot mai curios.

— Cred că..., se oprește Tristan. Era ca o prietenă foarte tare, mult mai tare ca mine, căreia voiam cu disperare să i-o trag.

Chicotesc.

— Pentru mine a fost altfel. Eu nu...

Jameson strânge din buze, dus pe gânduri.

— Voiam doar să fiu lângă ea tot timpul. Adică eram obsedat de ea, dar era altfel de obsesie.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi plăcea să merg acasă când ea nu era acolo și evitam chestia asta cu orice preț.

Îl ascult cu atenție. Nu știam nimic din toate astea. Credeam că simțiseră cu toții o nevoie primară de a se însura cu femeile lor în ziua în care le cunoscuseră.

— Mă simțeam mai în largul meu în apartamentul ei minuscul decât în cel luxos al meu, adaugă Jameson.

Poftim?

— Și eu la fel, încuviințează Tristan. Mi-era dor de ea. Când nu eram împreună, îi duceam dorul. Mă trezeam că mă grăbesc să ajung acasă și să-i pregătesc cina, să ne uităm la televizor pe canapea... și, deodată, nu știu cum, nu a mai fost vorba numai de sex.

— Ceea ce îți e de ajutor acum, când ai SRD și un zăvor inutil la ușă.

Scanned with CamScanner

Elliot ridică paharul spre Tristan.

Acesta pufneşte în râs.

— Adevărat!

— Cu alte cuvinte, viaţa voastră sexuală e de rahat!

Mă încrunt.

— Ba deloc! îmi răspunde. Sexul e incredibil de bun, dar, mai mult decât atât, voiam să vorbesc cu ea, pentru că era prima persoană care chiar mă asculta. Viaţa mea a devenit mai frumoasă doar pentru că făcea parte din ea.

Inima îmi bate haotic. *Sună cunoscut!*

— Cred că pentru mine cel mai important a fost, intervine Elliot, că nu mai voiam să mă culc cu nimeni altcineva. Dintr-odată, nu am mai fost atras de alte femei.

Simt că îmi fuge sângele din obraji. N-am mai făcut sex de două luni. E ca şi cum corpul meu nu a mai simţit dorinţa aceea. Preferam să stau în pat şi să o văd pe Hayden citind decât să mă culc cu altă femeie. Termin majoritatea zilelor masturbându-mă la duş, apoi îmbrăţişând-o fericit.

Futu-i!

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai văzut o stafie! remarcă Tristan.

— E totul în regulă!

Le zâmbesc fals.

Subiectul de discuţie se schimbă, iar eu rămân nemişcat în timp ce vorbele lor înţelepte mi se învârt prin cap.

„Viaţa mea a devenit mai frumoasă doar pentru că făcea parte din ea."

Ridic ochii şi observ privirea lui Elliot fixată asupra mea. Ridică dintr-o sprânceană, dar îmi întorc capul.

Nici să nu te gândeşti!

— Christopher? aud o voce de femeie.

Mă răsucesc şi o văd pe Heidi apropiindu-se de masa noastră. E însoţită de Nicki.

Scanned with CamScanner

Fetele mele preferate!

Ridic din sprâncene de uimire şi mă ridic.

— Heidi!

O sărut pe obraz, după care mă întorc şi o sărut pe Nicki.

— Bună!

— Te-ai întors? De ce nu ne-ai sunat?

Heidi zâmbeşte cuceritor şi mă măsoară din priviri.

Între mine şi ele există o anumită relaţie, una foarte bună. *Exista!* mă corectez.

— Tocmai am ajuns.

Mă uit la fraţii mei, care le zâmbesc prosteşte fetelor. Da, da! Ştiu: sunt superbe.

— Ei sunt fraţii mei, Jameson, Elliot şi Tristan.

Heidi le face un gest sexy cu mâna, mişcându-se jucăuş.

— Domnilor, am auzit foarte multe despre voi.

— Bună!

Toţi îi zâmbesc de parcă e însăşi Afrodita.

— Ce faci mai târziu? mă întreabă. Hai să stăm de vorbă!

— Ah!

Mă încrunt când mă pune în situaţia asta delicată.

— Nu pot în seara asta.

Arăt cu mâna spre fraţii mei.

— Te sun eu?

— Promiţi?

Îmi zâmbeşte, se apleacă şi mă sărută pe buze.

— Sigur!

Fetele se întorc şi se pierd în mulţime, iar noi le urmărim cu privirea. Heidi poartă o rochie mulată roz-aprins şi are o siluetă mortală: nu rămâne nimic la voia imaginaţiei. Iar Nicki e un vis erotic ambulant şi fantezia oricărui bărbat.

Dezumflat, mă aşez la loc pe scaun.

— Ce naiba faci? şopteşte Tristan. Du-te şi apleacă-le peste bar chiar acum!

Scanned with CamScanner

— Exact! îl susţine Jameson.

Mă scarpin în cap, fâstâcit. Iau paharul şi îl golesc dintr-o înghiţitură. Chiar arătau bine... *Futu-i!* Mă uit la ele şi Elliot ridică din nou dintr-o sprânceană.

— Ce e? mă răstesc enervat.

El ridică mâinile, capitulând.

— Nimic!

— N-am chef, OK?

Face ochii mari, dându-şi seama că a atins un punct nevralgic.

Telefonul lui Tristan sună pe masă şi el răspunde:

— Da, frate! Da, sunt gata.

Se uită la ceas.

— Ia-mă şi pe mine când pleci!

Ascultă puţin.

— OK, ne vedem atunci!

Apoi închide telefonul.

— Harrison tocmai a terminat programul. Mă ia cu maşina în drum spre casă.

— Da, şi eu trebuie să plec, spune Jameson, întinzând mâna după nota de plată.

— Hai să mai bem unul! îmi spune Elliot.

Dau din cap, simţindu-mă mai nesigur ca niciodată.

— Ia naibii toată sticla!

Jameson se uită în ochii mei şi se încruntă.

— Ce-i cu tine? Te porţi ciudat.

— Da, zice Tristan. La asta mă gândeam şi eu.

— N-am nimic! le răspund ţâfnos.

Elliot se lasă pe spătarul scaunului. Ochii lui pătrunzători mă privesc şi îi face semn unei chelneriţe. Aceasta se apropie.

— Încă două pahare de whisky, te rog!

Hayden ar fi băut margarita.

Scanned with CamScanner

— De fapt, îl întrerup, aș vrea un cocteil margarita... Două, mai bine.

— Margarita! se strâmbă Elliot. Ce dracu' se *întâmplă* cu tine?

— Patru, îi spun chelneriței.

— Fără whisky? îl întreabă ea pe Elliot.

— Fără, răspund în locul lui.

Jameson râde și îl bate pe Elliot pe spate când se ridică.

— Succes cu el! Christopher și-a uitat papilele gustative în Spania.

Se ridică și Tristan.

— Slavă cerului că nu rămân! Nu mă descurc cu prostia asta.

Își pune sacoul.

— La ce oră semnăm mâine contractele?

— La nouă, răspunde Jameson.

— Ne vedem atunci!

Mă forțez să-i zâmbesc. Părăsesc împreună restaurantul, și eu îmi întorc din nou privirea spre Elliot. Își sprijină capul în palmă, cu degetul la tâmplă și privirea fixată asupra mea.

— Cine e?

— Nimeni? îl mint.

— Termină cu prostiile! Cine dracu' e?

— Las-o baltă!

— Nu pot să te ajut dacă nu vorbești cu mine.

Rămân tăcut.

— Ascultă, tâmpitule! Nu mă minți! Știu că se întâmplă ceva cu tine și vreau să știu despre ce e vorba.

— Patru margarita!

Chelnerița pune paharele pe masă.

— Mersi!

Elliot ridică paharul și ia o gură. Se strâmbă.

Scanned with CamScanner

— Primul e întotdeauna mai greu.

Își linge sarea de pe buze.

— Dumnezeule mare! bombăne pe înfundate. Are un gust de rahat!

Expir adânc.

— Numele ei e Hayden Whitmore.

— Drăguț nume!

Rânjește și mai ia o gură.

— Parcă ar fi un personaj dintr-o carte de Jane Austen.

Zâmbesc și iau și eu o gură.

— Chiar este!

Mă privește și așteaptă să-i explic.

— Cumsecade, iubitoare, inocentă și...

Mă opresc.

— E diferită de femeile pe care le cunosc. Voluptuoasă și dulce, inteligentă și spirituală. E perfectă, la naiba!

— Și care e problema?

— Nu știu.

— Cum adică, nu știi?

— Nu știu, la propriu!

Îmi dau capul pe spate și golesc paharul de margarita.

Elliot ia încă o gură și ține paharul ridicat, studiindu-l cu atenție.

— Acum are gust mai bun. Primele înghițituri au fost...

Se preface că se cutremură.

— Așa e.

— Cum ai cunoscut-o?

— E una dintre colegele mele de cameră la hostel. Călătorim împreună de trei luni.

Dă din cap.

— Și de când te culci cu ea? mă întreabă.

— Nu m-am culcat cu ea.

Se strâmbă, nedumerit.

— Poftim?

Scanned with CamScanner

Ridic din umeri și golesc și celălalt pahar.

— Știu!

— Stai așa, să înțeleg și eu! Nu te-ai culcat cu femeia asta?

Clatin din cap.

— Deci nici măcar nu ești împreună cu ea?

— Păi... practic, nu!

— Cum se face că ai inclus cuvântul „practic" în propoziția asta?

— Pentru că *sunt* cu ea. Petrec fiecare minut din fiecare zi cu fata asta și o urmez peste tot ca un cățel. Nu e promiscuă și nu e deloc interesată de mine. Pe urmă ne-am sărutat și ne-am giugiulit puțin, dar m-am speriat și am venit acasă.

Mă privește lung.

— Ce înseamnă „giugiulit"?

Îmi umflu obrajii cu aer.

— A implicat sex oral.

Face ochii mari de groază.

— Ai pus-o să-ți facă sex oral și pe urmă ai luat-o la sănătoasa?

— Nu, mă bâlbâi. Nu era momentul potrivit pentru ea și...

Mă ciupesc de șaua nasului.

— Da?

Mă privește îndelung.

— Suntem prieteni, adică cei mai buni prieteni, și numai la ea mă gândesc. Dar am dat-o în bară! recunosc în grabă.

— De ce ai dat-o în bară?

— Pentru că sunt... Încerc să găsesc termenul potrivit: Eu însumi.

Elliot își golește paharul și ridică mâna, cerând încă un rând.

Scanned with CamScanner

— Am nevoie de mai multă tequila pentru discuția asta.

Rămânem tăcuți o vreme.

— Deci... o dorești?

— Asta e problema. Că o doresc.

Se strâmbă.

— Și de ce nu insiști?

— Pentru că știu deja că o să stric totul, și ea e persoana pe care nu pot să o rănesc.

— De ce spui asta? mă întreabă încruntat.

— Nu sunt destul de bun pentru ea.

— Asta e al dracului de ridicol! pufnește el.

— Chiar e? îi răspund. M-am gândit mult și bine la asta și realitatea, Elliot – iar noi doi știm că spun adevărul –, este că nu pot să duc o relație nici măcar pentru o săptămână. Mă plictisesc. Îmi fug ochii după altele. Niciodată n-am reușit să fac pasul următor. Încerc să mă exprim mai clar: Pur și simplu, nu sunt construit să fiu cu o singură femeie. Nu vreau să depindă nimeni de mine.

— Pentru că n-ai mai fost niciodată îndrăgostit! răbufnește el.

Poftim? Îmi cade fața.

— Ți-e frică!

— Pe dracu', mi-e frică! i-o întorc.

— Prostii! Te-ai îndrăgostit de fata asta și acum mori de frică.

— Nu sunt îndrăgostit de ea! răspund spumegând. Nu se poate. Nici măcar nu facem sex.

Golesc celălalt pahar.

— Și totuși...

Ridică mâna spre mine.

— Uită-te la tine!

Dezgustat, îmi trec mâna peste față.

— Ascultă, știu că mereu mi-ai spus că atunci când o să vină vremea să te însori o să alegi pe cineva și gata. Dar

Scanned with CamScanner

lasă-mă să-ți spun un secret, frățioare! Nu așa merg lucrurile. Nu e ca și cum ai lua o decizie conștientă. Într-o bună zi, o femeie o să-ți pătrundă atât de adânc pe sub piele, încât nu vei avea de ales decât să-ți urmezi inima.

Mă uit la el cu mintea tulburată de nedumerire.

— Nu pot să divorțez, Elliot!

El se schimbă la față.

— De ce spui așa ceva?

— Pentru că nu pot.

Simt un ghem de neliniște în piept.

— Mai bine mor decât să divorțez. Niciodată nu aș putea să-mi iert o căsnicie eșuată. Dacă nu sunt în stare s-o fac cum trebuie, nu vreau s-o fac deloc.

— Ce ridicol! se strâmbă Elliot. Ce dracu' tot zici acolo?

Chelnerița ne mai aduce patru pahare cu margarita.

— Mersi! zice Elliot și dă din cap.

Rămânem tăcuți, duși pe gânduri.

— Ce crezi că o să se întâmple? mă întreabă. Dacă mergi mai departe, ce crezi că o să se întâmple?

— *Știu* ce o să se întâmple.

— Ce anume?

— O să stric totul... și o să mă părăsească. O să sufăr și o să-mi văd copiii două weekenduri pe lună. Sunt cuvintele ei, nu ale mele.

— Dar...

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta! strig la el. Nu o să ajung până acolo cu Hayden. A fost visul pe care nu-l pot avea. Mă întorc la Londra. Am terminat cu plimbările cu rucsacul în spate. Crede-mă că îi va fi mai bine fără mine!

— Ești un idiot nenorocit! mă apostrofează.

Golesc încă un pahar și-l trântesc pe masă. Simt că încep să mă amețesc.

— Mai puțină vorbă!

Scanned with CamScanner

Ridic mâna după încă un pahar.

— Mai multă băutură!

Patru ore mai târziu, eu și Elliot ieșim împleticindu-ne din bar și urcăm pe bancheta din spate a mașinii care ne așteaptă.

— M-am îmbătat cu margarita! îi îngaimă Elliot șoferului.

Râd cu poftă.

— Așa e, are dreptate!

Râdem împreună pe banchetă până când, într-un târziu, mașina se oprește în fața apartamentului lui Elliot. El deschide portiera, iar eu ridic piciorul și-l împing afară din mașină. Se poticnește pe trotuar, făcându-mă să pufnesc în râs.

— Pornește! îi spun șoferului.

Plecăm mai departe și, după zece minute, oprim în fața clădirii mele. Cobor și intru șovăind. În timp ce traversez holul, recepționerul îmi zâmbește.

— Bună seara, domnule Miles!

— Bună! îi zâmbesc.

— Musafirele dumneavoastră așteaptă la bar, domnule.

— Poftim?

Îmi arată spre zona privată de așteptare, iar când intru, le văd pe Heidi și pe Nicki așteptând. Le scapără ochii când mă văd. Mă opresc.

Aleargă amândouă spre mine și mă iau în brațe. Heidi se ridică pe vârfuri și mă sărută pe gât.

— Ne-a fost dor de tine, dragule!

Mă uit la cele două femei frumoase și simt furnicături în penis.

A trecut mult timp!

— Mergem la etaj? mă întreabă, zâmbind seducător.

Îmi cobor privirea spre buzele ei.

— Da, să mergem!

Scanned with CamScanner

Capitolul 14

TRECEM PRIN HOL ŞI URCĂM ÎN LIFT ÎN TIMP CE ANGAjaţii se prefac că nu ne observă. Mă întorc cu faţa spre uşi şi apăs butonul pentru etajul meu.

— Doamne, ce plictisitor a fost la Londra fără tine!

Fetele sunt fotomodele şi, la fel ca mine, locuiesc la Londra, dar vin frecvent la New York.

Zâmbesc amuzat. Trebuie să recunosc că şi mie mi-a fost dor de firea lor jucăuşă; ele trăiesc doar pentru clipă, ceea ce e al naibii de revigorant!

— Sunt convins că aţi găsit nişte bieţi ticăloşi nenorociţi care să vă ţină de urât.

Heidi îşi trece mâna peste fundul meu şi strânge.

— Dar niciunul ca tine, şefule!

— Tu eşti din altă ligă! îmi zâmbeşte Nicki.

Se ridică pe vârfuri şi încearcă să mă sărute, dar îmi întorc capul.

— Mai uşor! o avertizez. Stai să ajungem în apartament!

Îşi răsfrânge buza de jos în faţă, posomorându-se.

— Nu face faţa aia, altfel te şterg eu la gură! îi spun, ridicând dintr-o sprânceană. Ştii tu cu ce!

Îşi linge buzele şi mă priveşte în ochi. Da, futu-i! Mi se scoală imediat şi simt o durere surdă între picioare.

Scanned with CamScanne

Mi-a fost dor de fetele mele rele!

Ajungem la etajul de sus și scanez amprenta. Fără să mai aștepte, Nicki se apleacă și-și trage rochia peste cap, aruncând-o într-o parte în timp ce intră în fața mea. Îmi cobor ochii la corpul ei absurd de sexy și la perechea neagră de tanga pe care o poartă.

— Fără sutien? o întreb.

— M-am gândit să nu te fac să pierzi timpul.

Se apleacă și își scoate chiloții cu picioarele drepte, ca la striptease. Îi aruncă spre mine ca din praștie și îi prind în palmă, rânjind.

— Foarte frumos din partea ta!

Heidi îi urmează exemplul. Își descheie bluza și o scoate încet. Mă uit la sânii ei mari și la sutienul negru de dantelă. Hmm! Încep să-mi simt inima bătând în urechi. E un lucru foarte ciudat. Corpul lui Nicki m-a atras întotdeauna cel mai mult, dar în seara asta rotunjimile lui Heidi sunt cele care mă stârnesc. De ce au început, brusc, să-mi placă rotunjimile?

Hayden.

Speriat de gândul asta, îmi dreg glasul:

— Aduc ceva de băut.

Mă împleticesc spre bar; ultimul lucru de care am nevoie este încă un pahar. Umplu un pahar și îl golesc. Arunc o privire în cealaltă cameră și văd că fetele sunt deja dezbrăcate complet. Heidi stă în patru labe pe canapea, ridicându-și fundul în aer.

Futu-i!

Umplu paharul atât de repede, încât băutura se varsă peste margini. Îmi dau capul pe spate și golesc din nou paharul.

Stăpânește-te, omule!

Umplu trei pahare și, inspirând adânc să mă încurajez, mă întorc în cameră unde o găsesc pe Heidi pe spate,

Scanned with CamScanner

cu picioarele desfăcute, și pe Nicki stând întinsă lângă ea. Nicki desface cu degetele labiile lui Heidi pentru mine; sunt roz și umede. Pregătite și așteptându-mă!

— Vino încoace, șefule!

Îmi zâmbește seducător.

Futu-i! Simt o frământare în stomac și mă încrunt. Hmm? Mă uit o clipă la amândouă și, dacă fac chestia asta, știu că totul se va termina între mine și Hayden.

— Ce mai aștepți, șefule?

— Nu-mi mai spune așa!

— Așa, cum?

La dracu' cu asta! Nu-mi vine să cred că fac așa ceva.

— Trebuie să plecați! îi răspund.

— Poftim?

Heidi se sprijină în coate, părând șocată.

— Nu fi ridicol!

Nicki zâmbește și începe să se târască spre mine în genunchi. Se întinde și-mi trage fermoarul de la pantaloni. Se apleacă și suflă aer fierbinte peste erecția din boxeri.

Căldura îmi încinge sângele... Futu-i!

Hayden.

Fac un pas în spate.

— Acum!

Îmi trag fermoarul și mă duc la ușa de la intrare, pe care o deschid în grabă.

— Ce naiba e cu tine? se răstește Heidi.

— Totul! strig la ea. Și nu-mi place să fiu ispitit. Să nu vă mai întoarceți aici!

— Ispitit?

Heidi se schimbă la față.

— Ești împreună cu cineva?

Cine naiba știe? Eu nu, cu siguranță. Mișc din buze, alegând să tac, pentru că răspunsul meu ar fi o minciună.

Scanned with CamScanne

— Și ce dacă? Mare scofală! șoptește Nicki, mergând încet spre mine. Mă doare undeva dacă te însori, câtă vreme pot fi cu tine. Eu nu spun nimănui dacă nu spui nici tu! îmi șoptește sexy, desfăcându-mi cravata. Doar știm să păstrăm un secret. Nu-i așa, Heids?

Mă uit lung la ea. Ar fi atât de ușor să o am, să le am. Și are dreptate: nu ar afla nimeni niciodată.

Hayden.

Mă smulg din mâna ei și îi adun hainele, aruncându-le spre ea.

— Îmbrăcați-vă!

— Poftim? țipă amândouă.

— Plecați! Acum! strig la ele.

— De ce ne-ai mai adus aici dacă nu voiai să ne vezi? strigă Nicki.

— Mi s-a prăjit creierul, îi răspund.

Mai degrabă mi s-a prăjit scula.

Nicki mai face o încercare:

— Pot să te fac eu să te simți mai bine.

— Fir-ar al dracului, Nicki, urlu la ea, pierzându-mi răbdarea, destul! Ieși afară! Chiar acum!

Apuc rochia lui Heidi și o arunc spre ea. Apoi ridic chiloții tanga și i-i întind în mână.

— Te rog, îmi pare rău!

Sunt fâstâcit și mă poticnesc în cuvinte. E prima dată când fac așa ceva.

— Doar că... trebuie neapărat să plecați.

Nicki iese furioasă pe ușă, dar Heidi zăbovește.

— Ești în regulă? mă întreabă încet.

Mi se umflă nările în timp ce mă uit lung la ea.

Pare că sunt în regulă?

— La revedere, Heidi!

Mă privește în ochi cu o clipă mai mult decât trebuia, și știu că îi pasă de mine cu adevărat.

Scanned with CamScanner

Hayden.

Mă întorc și mă duc la fereastră, uitându-mă la orașul de la picioarele mele. Aud ușa închizându-se încet și părerile de rău îmi strâng stomacul. Închid ochii, rușinat de purtarea mea. Ce naiba se întâmplă cu mine? Îmi pierd naibii mințile!

Intru în clădirea de birouri la opt și jumătate dimineața, iar Jameson și Elliot sunt la recepție.

— 'Neața!

Jameson se strâmbă când mă vede.

— Arăți ca naiba!

— M-am îmbătat cu margarita.

Trec pe lângă ei.

— Tu ești vinovat! îl informez lui Elliot.

Pufnește în râs. Merg pe coridor și intru în birou. Mă trântesc pe scaun.

Futu-i, ce rău mă simt!

Mă doare capul, mi-e greață și rușine.

Mă doare inima!

Ce or fi crezut Heidi și Nicki despre felul în care le-am stârnit degeaba aseară?

Cioc, cioc! se aude la ușă.

— Intră! strig.

Ușile se deschid și apare mama.

— Bună, dragul meu!

Și iat-o, cea mai elegantă femeie din New York. Îmbrăcată la patru ace cu o rochie bej de designer și purtând tocuri înalte, cu părul perfect coafat și spatele drept ca o scândură. Îi zâmbesc.

— Bună, mamă!

Mă ridic și o sărut pe obraz.

— Arăți minunat!

Îmi zâmbește.

Scanned with CamScanner

— Am venit să te invit la micul-dejun.

Nenorocitul de Elliot!

— Sunt prea ocupat azi, mamă.

— Prostii! îmi replică zâmbind. Te-am văzut doar două ore de când te-ai întors. Am nevoie de mai mult timp, scumpule!

— Am mâncat deja.

— Vino!

Iese din birou, ignorând tot ce i-am spus.

— Îl răpesc pe Christopher! o aud anunțându-i pe frații mei.

Merg pe hol și îi văd pe Elliot și Jameson tot la recepție, stând de vorbă. Îmi mijesc ochii la Elliot.

— Te sparg! îi șoptesc când trec pe lângă el.

Îmi zâmbește și flutură din degete în semn de rămas-bun.

— Distracție plăcută! îmi răspunde șoptit.

E cât se poate de clar că Elliot m-a pârât, și nu am chef de așa ceva azi. Urcăm în lift și ea mă ia de braț.

— Povestește-mi cum a fost în călătorie.

— A fost grozav!

— A fost? mă întreabă încruntată. Asta înseamnă că nu te mai întorci?

— Nu.

— Hmm!

Ușile liftului se deschid, iar mama mă ține în continuare de braț în timp ce trecem de recepție.

— Unde vrei să luăm micul-dejun? o întreb.

— Am rezervat o masă la Lamberts.

— E prea departe. Hai să mâncăm la cafeneaua de vizavi!

— Doamne sfinte, nu! Ai gustat cafeaua din localul ăla?

Șoferul deschide portiera din spate a Mercedesului negru și mama urcă în mașină.

— Mulțumesc, Roger! îi spune cu un zâmbet.

Scanned with CamScanner

Răsuflu greoi și urc după ea. Chestia e că... nu poți să te cerți cu mama. E șefa tuturor. Când ea spune „Sari!", noi întrebăm „Cât de sus?"

Douăzeci de minute mai târziu, suntem în restaurantul ei preferat pentru micul-dejun. Îi zâmbesc în timp ce-și bea cafeaua dintr-o ceașcă de porțelan scump, cu roz și auriu. Se uită în ochii mei și îmi zâmbește cu înțelegere.

— Așadar, dragul meu...

Îmi dau ochii peste cap. Să-i dăm drumul!

— Scuipă tot!

— Eu nu scuip. Nu sunt cămilă, Christopher!

Îi zâmbesc larg, și iat-o, agerimea ei enervantă. Cred că noi, băieții, semănăm mai mult cu ea decât cu tata.

— Elliot mi-a spus că ai niște probleme.

— Nu, o mint. A înțeles greșit.

— Haide, dragul meu!

Se uită lung la mine, fără să dea înapoi.

— Nu plecăm din restaurantul ăsta până nu discutăm.

— Nu avem nimic de discutat, mamă.

— Nu vrei să vorbim despre micuța profitoare pe care ai întâlnit-o.

— *Nu* este o profitoare! mă răstesc. Ea crede că n-am niciun ban.

— Ei, poftim! îmi zâmbește dulce. Știam eu că așa o să te fac să vorbești! Spune-mi tot!

Îmi mijesc ochii. Ce femeie calculată și enervantă!

— Deci... crede că ești lefter?

— Da.

— Și, din câte aud, nu e prea atrăgătoare.

— Poftim? pufnesc pe nas. E al dracului de frumoasă!

— Ai grijă la limbaj! îmi amintește cu un zâmbet înțelegător.

Scanned with CamScanner

Păstrăm tăcerea câteva clipe și sorbim amândoi din cafea.

— Știi, îmi spune, punând ceașca roz și elegantă în farfurioara asortată, nu e fata potrivită pentru tine.

Simt că mi se ridică părul pe ceafă.

— De ce spui asta?

— Se plimbă cu rucsacul prin hosteluri murdare și te ia de bun. E clar că te-a rănit dacă ai fugit acasă cu coada între picioare. Probabil s-a culcat cu alții pe la spatele tău și pun pariu că nici nu vrea să aibă o relație stabilă.

— E tocmai invers, mamă! mă răstesc, schimbându-mă la față. Stai așa! Știi că plec cu rucsacul în spate? o întreb.

— Chiar crezi că m-am născut ieri? îmi răspunde, uitându-se la mine. Poveștile tale despre cursurile false la Paris sunt fascinante însă. Ne-au făcut pe mine și pe tatăl tău să râdem cu poftă.

— Fir-ar să fie!

Îmi trec mâinile prin păr. A spus toate astea doar ca să mă prindă cu minciuna.

— Vorbește cu mine, scumpule! mă îndeamnă.

Mă uit în ochii ei și dau din buze. Niciodată n-am fost atât de aproape să plâng în toată viața mea de adult.

— Am dat-o în bară, mamă!

— Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri.

— Nu știu.

— De ce ai plecat?

— Nu știu.

Arunc o privire prin restaurant, gândindu-mă la ultimele luni.

— Suntem prieteni și e... atât de frumoasă și de dulce, e tot ce nu sunt eu! Și pe urmă ne-am sărutat și...

Scanned with CamScanner

Ridic din umeri. Ea îmi zâmbește blând, privindu-mă în ochi.

— În fine, continui, îndreptându-mă pe scaun. Acum s-a terminat.

Mama se uită în ochii mei.

— Chiar așa?

— Vreau să se termine.

— Nu putem alege unele lucruri. Ne aleg ele pe noi.

Sorb din cafea. Nu mai am nimic de spus.

— Îți amintești când te-am retras de la școală și ai stat acasă cu mine și cu tata un an și te duceai la domnișoara Theresa, logopeda, în fiecare joi?

— Vag.

— Îți amintești despre ce vorbeai cu ea?

— Nu chiar.

— Vorbea cu tine despre problemele și temerile tale.

Mă încrunt.

— Domnișoara Theresa era psihologă?

Mama scoate o carte din geantă.

— Ai vrea să o citești?

O iau din mâna ei și o răsfoiesc. E un caiet, de fapt, cu litere printate și lipite pe pagini. Mă uit la data de pe prima pagină. Probabil aveam zece ani când a fost scrisă.

După părerea mea, Christopher
tinde spre perfecționism.

Partea următoare este scrisă de mama, de mână, de parcă ar fi căutat în dicționar cuvântul „perfecționism".

În psihologie, perfecționismul este o trăsătură generală de personalitate caracterizată de preocuparea unei persoane față de perfecțiune și este însoțită de autoevaluări critice și grija față de evaluările celorlalți.

Scanned with CamScanner

Trăsături pe care le manifestă Christopher:

Atitudinea de tipul totul-sau-nimic.

Criticarea excesivă a celorlalți și a propriei persoane.

Este motivat de teamă.

Are standarde nerealiste.

Se concentrează numai pe rezultate.

Se simte deprimat sau înspăimântat de obiective neîmplinite.

Se teme de eșec.

Tărăgănează lucrurile.

Este defensiv.

Deși nu manifestă stima de sine scăzută obișnuită în asemenea cazuri, se bazează foarte mult pe frații lui, ceea ce sugerează o relație de codependență. Christopher simte că, pentru a fi acceptat, trebuie să exceleze în toate aspectele vieții lui.

Eșecul nu este o opțiune.

Poftim?

Încruntat, citesc mai departe. Următorul paragraf este scris de psihologă.

De acum înainte, propun să continuăm terapia cu Christopher deoarece, dacă rămâne netratat, mă aștept

Scanned with CamScanner

ca aceste trăsături să se agraveze când se apropie de maturitate şi începe să aibă relaţii personale.

Închid cartea şi i-o dau mamei, enervat.

— Aveam zece ani.

Ochii pătrunzători ai mamei mă fixează.

— Toţi copiii de zece ani sunt ciudaţi.

Mă foiesc pe scaun, simţindu-mă stânjenit.

— Nu sunt perfecţionist.

Ea nu spune nimic.

— Nu-mi pasă ce scrie în cartea aia prostească. Nu sunt perfecţionist, ce dracu'!

Soarbe din cafea.

— Şi de ce, mă rog, m-ai dus la un afurisit de psiholog la zece ani? mă răstesc.

— Nu voiai să faci nimic nou.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu credeai că vei fi bun la un lucru, refuzai de la bun început să mai încerci.

— De exemplu?

— A început la şcoală. Refuzai să înveţi la algebră.

Mă încrunt. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— Tu şi profesoara ta v-aţi certat la cuţite. Te-ai încăpăţânat şi ai refuzat, pur şi simplu. M-a sunat. Atunci am început să observăm lucruri pe care le consideraserăm mereu doar micile tale ciudăţenii.

Mă uit la ea.

— Scumpule!

Îmi ia mâna peste masă.

— Nu e uşor să fii cel mai mic dintre fraţii Miles, să creşti cum ai crescut tu, cu atâta presiune să fii perfect.

— Dar nu mă simt presat, mamă!

— Nu în familia noastră. Dar ţi-a afectat relaţiile personale cu femeile. Ai 31 de ani şi nu ai avut niciodată o iubită. Nu te întrebi niciodată de ce?

Scanned with CamScanner

Mă uit la ea îngrozit.

— Poți s-o faci, Christopher!

Mă strânge de mână.

— Știu că poți, dar trebuie să știi că e în regulă dacă dai greș.

Ba nu. Nu e.

Mi se pune un nod în gât.

— E înspăimântător să iubești pe cineva, știu asta, îmi șoptește. Dar într-o bună zi *va trebui* să-i cedezi controlul altcuiva. Singura decizie pe care trebuie s-o iei acum este... Fata asta va fi cea căreia îi încredințezi inima ta sau va fi cea care-ți scapă printre degete?

Hayden.

Pe negândite mi se umplu ochii de lacrimi. Mama îmi întinde cartea.

— Ia-o acasă, dragul meu, și citește-o! Studiaz-o! Mai bine ar fi să mergi la un psiholog. Nu vreau să văd că-ți frângi inima singur.

— E prea târziu! oftez abătut. Am pierdut-o.

Hayden

Stau pe o bancă în fața hostelului. Mă uit la ceas. Unde e? Începe tura peste o oră. De obicei, e deja aici.

Mai aștept zece minute și pe urmă mă uit în lungul străzii. Îl zăresc și-i fac cu mâna. Ochii lui căprui, mari și frumoși îmi zâmbesc.

— Bună, domnișoară Hazen!

— Bună, Eddie!

Îmi țin respirația.

— A sunat?

Eddie se schimbă la față și clatină din cap.

— Nu!

Scanned with CamScanner

Simt o strângere de inimă. La naiba, au trecut opt zile de când a plecat Christopher! Și am înțeles totul pe dos. Nu se mai întoarce. Acum patru zile, a încetat să-l mai sune pe Eddie, iar puștiul e la fel de trist ca mine. Adică foarte, foarte trist.

Luni, ceilalți au plecat în Germania. Eu nu m-am putut hotărî să merg cu ei. Dacă se întoarce și eu nu sunt aici? Măcar să-și ia rămas-bun.

Sper să fie bine. În orice caz, știu că îi pasă. Am înțeles multe lucruri greșit, dar nu mi-am imaginat sentimentele dintre noi. Am știut dintotdeauna că e dat peste cap. Cred că nu am înțeles și în ce măsură.

Am supraanalizat totul până când aproape am înnebunit. Și am ajuns la o singură concluzie posibilă. Poate corpul meu nu a fost de ajuns pentru el. Am văzut fetele pe care le agață și nu împărtășim nici măcar aceeași stratosferă. Poate a înțeles că nu sunt de ajuns și a decis să o ia la sănătoasa.

Gândul mă deprimă, realitatea e deprimantă și iată-mă la celălalt capăt al lumii, când nu vreau decât o îmbrățișare de la mama!

Eddie mă conduce în stația de autobuz și așteptăm tăcuți, duși amândoi pe gânduri.

— La ce oră termini programul diseară? mă întreabă.

— La opt.

— Nu pot să te iau la ora aceea. Încă mai lucrez.

— E în ordine!

Zâmbesc și-l cuprind cu brațul pe micul meu bodyguard. I-a luat locul lui Christopher drept gardă de corp și vine să mă aștepte când lucrez până târziu.

— Abia dacă se întunecă atunci. O să fie bine!

Scanned with CamScanner

Autobuzul opreşte în staţie şi îl sărut pe obraz.

— Mersi că m-ai condus în staţie!

Îi zâmbesc.

— Distracţie plăcută la serviciu!

— Nu mă voi distra.

Îşi dă ochii peste cap.

— Şi ţie la fel!

— Cu siguranţă, nici eu nu mă voi distra!

Urc în autobuz şi iau loc în timp ce porneşte.

Îl iubesc pe Eddie!

Patru ore mai târziu

Curăţ masa nouă şi o şterg. Strâng toate vasele şi le pun pe tavă, apoi mă întorc spre bucătărie, dar mă opresc în loc.

Christopher stă în faţa restaurantului; ochii lui mari mă fixează. Zâmbesc blând şi îmi zâmbeşte şi el. Vine spre mine, iar eu las farfuriile jos şi pornesc spre el.

— Bună! îmi şopteşte şi mă ia în braţe.

Mă copleşesc emoţiile.

— Ţi-a luat ceva timp! îi şoptesc.

— Crede-mă că nu a fost deloc plăcut!

Mă sărută extrem de delicat, iar buzele îi zăbovesc pe buzele mele.

Îmi arată un zâmbet larg şi frumos.

— Hai s-o facem, la naiba!

Scanned with CamScanne

Capitolul 15

ÎMI IA FAȚA ÎN MÂINI ȘI MĂ SĂRUTĂ, TRANSMIȚÂND UN amestec de ușurare și fericire cu o mișcare perfectă a limbii. Ne zâmbim cu buzele lipite și ne sărutăm iar și iar.

— Ești bine? îl întreb șoptit.

— Acum, da.

Mă sărută din nou.

— A fost prima și ultima ta șansă, îi murmur.

— Corect!

Sărutul lui se adâncește și uităm unde ne aflăm.

— Hei! strigă șeful meu. Ea încă muncește.

— Trebuie să plec.

Îi zâmbesc și încerc să fac un pas în spate. Christopher continuă să îmi țină fața în palme, de parcă nu reușește să-mi dea drumul.

— Încă nu!

Mă sărută iar și simt sărutul până în măduva oaselor.

— La ce oră termini?

— La opt.

— Vin să te iau?

— Bine!

Fac un pas în spate.

Scanned with CamScanner

— Ieşim la o întâlnire? mă întreabă plin de optimism.

Îi zâmbesc.

— OK!

— OK! repetă, uitându-se la mine. OK...

Dă din cap, de parcă se încurajează.

— Ai spus asta deja.

— OK!

Se încruntă.

— Am spus-o, nu-i aşa?

Face un pas în spate şi se loveşte de dulapul cu tacâmuri.

— Scuze! spune înainte să-şi dea seama că nu era o persoană.

Pufneşte în râs, stânjenit.

— La opt?

Are emoţii!

— OK! îi răspund zâmbind.

— O mulţime de *OK*-uri! îmi spune.

— Terminaţi odată? strigă şeful meu.

Christopher se uită în ochii mei, iar eu afişez un zâmbet exagerat.

— Ne vedem diseară!

Se întoarce şi aproape ţopăie la ieşirea din restaurant.

Mă întorc mândră spre bucătărie.

S-a întors!

Christopher

Merg pe stradă în pas alert şi mă uit la ceas. Patru după-amiaza.

Futu-i! Am doar patru ore la dispoziţie.

— Unde dracu' scoţi o fată la întâlnire?

Mă gândesc o clipă şi formez numărul singurei persoane romantice pe care o cunosc: Elliot.

Scanned with CamScanner

— Cum a fost? mă întreabă drept răspuns.

— A fost surprinzător de... iertătoare.

Începe să râdă.

— Ce veste bună!

— I-am spus că diseară ieşim la o întâlnire.

— Bună idee!

— Serios? întreb încruntat. Pentru că în clipa asta numai la romantism nu mi-e gândul!

— Hmm! Trebuie să treci de partea cu întâlnirea ca să ajungi la partea aia bună.

— Pe bune, Sherlock! mă răstesc. Am patru ore la dispoziţie să mă pregătesc ca s-o dau gata! Ce dracu' fac?

— OK... Hmm!

Se gândeşte o clipă.

— Ce vrei să faci?

— Să nu petrec prima noapte cu ea într-o cameră comună oribilă, asta e sigur!

— Închiriază o cameră la hotel!

— Ea crede că sunt lefter.

— Spune-i...

Se mai gândeşte puţin.

— Spune-i că bunicul tău îl cunoaşte pe proprietar şi are nişte cupoane pentru nopţi de cazare gratuită pe care nu le va folosi niciodată, aşa că ţi le-a dat ţie.

— De fapt, dau din cap, analizând planul lui, nu e rău deloc!

— Pe urmă, invit-o la cină.

— Aha!

— Dar să nu bei prea mult, altfel o dai în bară în timp ce faceţi sex.

Mă încrunt.

— La ce te referi, mai exact?

— Să nu fii prea dur.

— Există posibilitatea asta? întreb îngrozit.

Scanned with CamScanne

— Da, există. Fetele cumsecade care nu au mai făcut-o de când lumea nu și-o trag ca tine. Trebuie să o instruiești puțin. La primele ture, încet și cu blândețe.

— Poftim? strig în telefon.

Sunt atât de neatent, încât dau peste o bătrână care trece pe lângă mine.

— Vă cer scuze! îi strig, uitându-mă cum se îndepărtează alene.

— Ce faci? mă întreabă Elliot.

— Dau peste bunicuțe! Ce dracu' înseamnă asta? Cum ți-o tragi încet și cu blândețe și, mai important, cine și-ar dori așa ceva?

Încep să transpir.

— Cu siguranță o să stric totul!

— E în regulă.

Încep să mă sperii.

— Nu! E o idee proastă! Nu știu de ce. Ce dracu' a fost în capul meu? îi strig.

— Calmează-te!

— Să mă calmez?

Aproape îmi ies ochii din orbite.

— Să mă calmez? Calmează-te tu, la naiba! strig la el. E un dezastru!

— Îți rezerv eu camera la hotel.

— OK!

Mă opresc pe loc și încep să mă învârt în loc. Inspir adânc, încercând să mă liniștesc.

— Ceva drăguț... cu spa!

— În regulă, îți trimit adresa!

Îmi imaginez că eu și Hayden stăm goi într-o cadă spa și simt fluturi în stomac.

Futu-i!

Scanned with CamScanner

Mă opresc în loc, înțelegând mai mult ca niciodată cât de importantă este această noapte. Ca și cum simte criza iminentă, Elliot îmi spune calm:

— E OK, amice! Te descurci tu. Nu te mai gândi atât și o să fie totul bine!

Dau din cap.

— Nici nu te mai gândi la asta! Îți trimit adresa hotelului. Fă-ți bagajul pentru o seară și du-te să o iei de la serviciu ca de obicei! Totul va fi bine.

— OK!

Dau aprobator din cap. Are dreptate.

— Poate treci și pe la farmacie să iei niște lubrifiant.

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— Mă asculți?

— Da! mă răstesc. Nu port discuția asta cu tine!

Închid în grabă.

Urc treptele de la hostel și mă duc direct la vestiar. Scot cadoul pe care l-am cumpărat pentru Eddie. Mi-a fost dor de ticălosul ăla mic!

Merg în zona barului. Puștiul servește la celălalt capăt al tejghelei și nu mă observă. Mă așez pe un scaun. Eddie jonglează cu limbile străine ca un profesionist și îl privesc uluit. Se întoarce și mă observă. Se luminează la față, făcându-mă să simt un fior în măruntaie.

Mă încrunt. *Ce-a fost asta?*

— Salut! îmi spune, zâmbind.

— Frățioare! îl salut râzând.

— Unde naiba ai plecat?

— Am avut niște prostii de rezolvat acasă.

Îi întind cadoul.

— Ți-am adus ceva.

Se uită cu ochii mari la șapca de baseball. E bleumarin și are literele „NY" scrise cu alb deasupra cozorocului.

Scanned with CamScanner

— Literele sunt de la New York, îi explic.

Rămâne cu gura căscată, de parcă i-am oferit o bijuterie de familie prețioasă.

— O, Doamne! îmi șoptește. E incredibil!

Mi-o dă înapoi.

— Dar nu pot să o accept. E prea mult.

— Vreau să ți-o dăruiesc.

— Deja mi-ai dăruit prea multe.

— Pune-ți-o pe cap! îi cer.

Își pune șapca și se apleacă să se uite în ușile lucioase ale frigiderului. Zâmbește plin de mândrie.

— Cum îmi stă?

— Grozav! îi răspund, zâmbind.

Fericirea lui e contagioasă. La dracu', îl iubesc pe puștiul ăsta!

— Mulțumesc mult!

Își pune mâna peste a mea pe tejghea și îmi vine să-l îmbrățișez. Dar nu o fac pentru că aș putea să par ciudat, iar el e doar puștiul de la bar pe care nu ar trebui să-mi doresc să-l îmbrățișez.

— Domnișoara Hazen! icnește.

— Da, ne vedem diseară.

— Te-a așteptat să te întorci.

Slavă Domnului!

— În seara asta, o duc într-un loc special!

Aud semnalul unui mesaj pe telefon. Elliot.

Bella Donna
Două nopți.

La naiba, două nopți! E un plan cam îndrăzneț, nu-i așa? Cine naiba poate fi delicat două nopți la rând?

Îh, toate astea sunt prea...

Scanned with CamScanner

Cred că va trebui să găsesc o soluție la momentul respectiv. Oricum, mâine s-ar putea să-mi dea papucii. Cada ar fi numai bună ca să mă înec în ea.

Niște oameni așteaptă să-i servească Eddie.

— Vrei o bere? mă întreabă.

— Hmm!

Mă încrunt, amintindu-mi cuvintele lui Elliot.

— Nu, nu vreau. Ne vedem mai târziu, amice!

Îmi zâmbește.

— Mersi pentru șapcă! Nu o mai dau jos niciodată.

Hayden

Zbor prin restaurant cu viteza luminii. Niciodată nu a existat o nevoie mai presantă de a face curat. Mă uit la ceas. Va veni dintr-o clipă în alta. Îmi șterg palmele de șort, pentru că sunt ude și lipicioase. La naiba! Am emoții. Și nu ar trebui să am. E doar Christopher, dar, când am văzut că are emoții – el, cel care nu are niciun motiv să fie neliniștit –, m-a făcut și pe mine să mă agit. Eu *am* motive să am emoții.

Nu m-am culcat cu o mie de oameni și nu am deloc experiență și, fir-ar să fie, ultima dată când am făcut-o, a luat-o la sănătoasa!

Mă uit pe fereastra din față și îl văd mergând pe stradă spre locul nostru de întâlnire. Îmi mijesc ochii și îl studiez cu mai multă atenție. Poartă blugi și o cămașă frumoasă și are și o geantă de voiaj. Poftim? Oare mergem undeva?

O, nu! Trebuie să fac un duș, să-mi epilez picioarele și, la naiba, nu poate să-mi facă surpriza de a pleca pentru o noapte la prima noastră întâlnire! Îmi mai vine un gând în minte. Fir-ar să fie, probabil a umblat în rucsacul meu să ia haine și acolo am și rufe murdare și... îh!

Scanned with CamScanner

De când sergentul lui de instrucție nu ne-a mai spălat rufele în fiecare zi, nu m-am mai ocupat deloc de ele. Ultimul lucru la care mă gândesc atunci când sufăr este să mă ocup de menaj.

Pun pariu că mi-a spălat toate rufele. *Rahat!* De ce naiba o fi atât de ordonat? Pariez că mi-a făcut patul și a făcut curat în cameră. Ce s-a întâmplat cu tiparul femeii care își cicălește bărbatul? Dacă îmi doream rolul ăsta? De fapt, nu mi-l doresc, dar totuși...

— Noapte bună, Hayden! strigă șeful meu. Mulțumesc pentru ce ai făcut azi!

— OK! răspund, simțind fluturi în stomac. Ne vedem weekendul viitor!

Intru în bucătărie și mă spăl pe mâini, apoi merg la baie. Încerc să-mi aranjez părul la oglindă și să-mi șterg urmele de rimel de sub ochi.

Bine... Îmi las umerii în jos. E în regulă!

Îmi iau geanta, ies din restaurant și pornesc pe stradă. Cu fiecare pas care mă apropie de el, mă neliniștesc și mai tare. Așteaptă răbdător, ținând geanta în mână.

— Bună! îi spun zâmbind.

— Bună!

Se apleacă și mă sărută încet, întârziind cu buzele pe ale mele.

Mi-a fost dor de el!

— Ce-i cu geanta aceea? îl întreb.

— Păi... m-am gândit... dacă ești de acord – se încurcă în propriile cuvinte –, am închiriat o cameră la hotel pentru diseară.

— Ah...

— Dar asta nu înseamnă că mă las ușor, adaugă pe urmă. Să nu-ți vină vreo idee!

Scanned with CamScanner

— Exact!

Pufnesc în râs. Mă ia de mână și pornim pe stradă.

— Dar o să te lași ușor, nu? îl întreb.

— Bineînțeles!

Îmi zâmbește cuceritor și îmi face cu ochiul.

— Nu e nevoie să stăm la hotel. E mult prea scump, și ceilalți nici măcar nu sunt aici.

— Când am făcut rezervarea, nu știam asta.

Se oprește o clipă.

— Adică, fratele meu a făcut rezervarea, folosindu-se de niște cupoane.

— Care frate?

— Elliot.

Îl ascult zâmbind.

— Deci, dacă hotelul e de rahat, putem da vina pe el.

— Bine, așa voi face! îi răspund zâmbind.

Mergem un timp în tăcere.

— Mi-ai spălat hainele?

— Posibil...

Se uită în ochii mei.

— Am spălat hainele *noastre*.

— Dar abia ai ajuns azi, îi răspund.

— Aveam haine de spălat.

— Mi-ai făcut și patul?

Ridică din sprâncene.

— Posibil.

Mișc din buze.

— În apărarea mea, am făcut o labă în patul tău când ți-am simțit mirosul în cearșafuri. Am făcut patul din recunoștință pentru euforia de după orgasm.

Izbucnesc în râs și începe și el să râdă. Ne privim lung în ochi și simt că mă topesc. Se apleacă și mă sărută.

Scanned with CamScanner

— Mi-a fost dor de tine, Acrituro!

— Mie mi-a fost și mai dor!

Dă drumul genții și mă ia în brațe. Ne sărutăm îndelung și tandru chiar în mijlocul străzii, printre oameni.

— Ești foarte pupăcios azi, comentez zâmbind.

— Da, nu-i așa? răspunde încruntat. Va trebui să lucrez la asta.

Mă ia de mână din nou și plecăm mai departe.

— Unde ne cazăm? îl întreb.

— Nu știu, la un hotel.

— Spune-mi că are și cadă!

— Îți plac căzile?

— Le iubesc și n-am mai făcut baie într-una de trei luni. E unul dintre lucrurile pe care le urăsc la hosteluri.

Se strâmbă.

— Dar ai prefera să folosești o cadă la hostel, cu toți nenorociții ăia murdari și depravați care stau acolo?

— Păi, colegul de cameră își face laba în patul meu când sunt la serviciu, așa că...

Ridic din umeri, și el râde în hohote.

Ah, ce plăcute e! Și ce firesc, să râdem și să ne simțim în largul nostru! Mă temeam că lucrurile se vor schimba între noi. Sunt ușurată că până acum nu s-a schimbat nimic.

— În seara asta ieșim la cină, mă anunță zâmbind. Să sărbătorim.

— OK!

Bucuria îmi stârnește fiori în stomac.

— Ce ai făcut când ai plecat? îl întreb.

— Chestii.

Mă uit la el.

— Chestii?

— Chestii plictisitoare. Ce vrei să mănânci diseară?

Scanned with CamScanner

A schimbat subiectul.

— Ceva picant.

— Picant? mă întreabă încruntat. Nu te-aș sfătui!

— De ce nu?

— Pentru că *împărțim* o baie.

Chicotesc.

— Bună observație!

Se uită apoi la harta de pe telefon.

— De fapt, hotelul e prea departe. Hai să luăm un Uber!

— OK.

Tastează adresa în aplicație.

— O să așteptăm aici.

Mă trage după el pe trotuar și mă lipește de un perete.

— Ce faci? îi șoptesc.

Oamenii încep să se uite la noi.

— Îmi sărut iubita pe stradă. Ce ți se pare că fac?

Îmi acoperă gura cu buzele. *Iubita lui!* Zâmbesc în timp ce îl sărut; noaptea asta este deja un succes total!

După douăzeci de minute, un Uber oprește în fața celui mai elegant hotel pe care l-am văzut vreodată. Arunc o privire pe geam.

— Ești sigur că aici e?

— Aha!

Christopher coboară din taxi și mă ajută să cobor și eu.

— Arată prea luxos! îi șoptesc în timp ce portarii vin să ne ajute.

— E bun și așa, îmi spune, ridicând din umeri.

Zâmbesc în timp ce ne apropiem de recepție. Portarii dau fuga să ne deschidă ușile.

— Bună seara, domnule Miles! zice unul, dând din cap.

Hmm!

Scanned with CamScanner

— De unde știe cum te cheamă? îi șoptesc.

— Știi cum e în locurile astea de fițe.

— Nu, de fapt, nu știu.

Arată spre salonul elegant.

— Ia loc aici până fac cazarea!

— Nu, vin și eu.

Mă împinge pe canapea.

— Stai jos!

Doamne!

— Bine!

Se duce la recepție, iar eu arunc o privire către recepționer și angajații care poartă costume negre și arată mai distins decât orice alți oameni am văzut până acum în Spania.

Cinci minute mai târziu, urcăm cu liftul spre camera noastră.

— Ce haine mi-ai pus în bagaj? îl întreb.

— Ghicește! îmi spune rânjind.

— Rochia albă.

— Bingo!

— Nu te-ai săturat să vezi rochia aia veche?

— Niciodată. Poți să te și măriți în rochia aia, dacă vrei.

Ridică din sprâncene, părând îngrozit de ce i-a ieșit pe gură.

— Al dracului de ciudat că am spus așa ceva! Nu mă băga în seamă! Începe din nou să se bâlbâie: Adică, eu nu... Fir-ar să fie!

— Relaxează-te, știu ce ai vrut să spui! Am înțeles, îți place rochia.

Mișc din buze ca să nu mai zâmbesc. E amuzant!

Ajungem la etajul nostru și mergem pe coridor, după care el deschide ușa. Intrăm, și simt că mi se taie respirația.

Scanned with CamScanner

— Ce naiba? icnesc. Ce cupon o fi fost ăla?

E un apartament întreg, cu lucrări frumoase de artă și mobilier luxos. Intrăm în dormitor și vedem un pat cu baldachin și o cadă imensă în mijlocul camerei.

— Uau! exclam cu ochii mari. Este...

Christopher privește în jur cu ochii mijiți.

— Ce subtil, Elliot! murmură încet.

— Ce înseamnă asta? îl întreb și mă duc la fereastră.

— Nimic. Doar că fratele meu e un idiot nenorocit, atâta tot! se răstește.

E încă fâstâcit după comentariul cu rochia de mireasă.

— Vreau să fac un duș. Mă lași o jumătate de oră să mă pregătesc? îl întreb.

Mă privește în ochi.

— Ce-ar fi să cobori la bar ca să faci o rezervare pentru cină și să bei ceva cât mă aștepți? Cobor și eu și ne întâlnim acolo.

— OK, un pahar sună bine!

Mă sărută pe buze și aproape că fuge din apartament. Bietul amărât o fi crezut că m-a cerut de nevastă sau așa ceva!

Bine! Operațiunea tipa sexy!

Trag de fermoarul poșetei și scot rochia pe care am cumpărat-o azi. E făcută ghem. Slavă Domnului că e elastică și nu e nevoie să fie călcată. După ce a venit Christopher azi la mine, am fugit în pauza de prânz să-mi cumpăr o rochie pentru întâlnire. Ba chiar am luat și un set de lenjerie sexy. Nu era în buget, dar dă-o naibii... e o ocazie specială!

Scotocesc în geanta de voiaj pe care mi-a adus-o el și găsesc trusa cu articole de toaletă. Caut grăbită printre lucruri, ușurată să găsesc un aparat de ras.

— Slavă Domnului!

Scanned with CamScanner

Mă uit panicată la ceas.

— OK, să trecem la treabă! Am 28 de minute să devin complet irezistibilă.

32 de minute mai târziu

Mă uit la imaginea mea în oglindă. Deloc rău. Mi-am prins părul, dar nu pentru că așa am vrut. Din păcate, cineva nu mi-a pus și placa de păr în bagaj, dar e în regulă. M-am machiat discret și strălucesc de bucurie. Mă întorc și mă uit la posteriorul meu. Nici aici nu e rău. Nu-mi dau seama cum am găsit o rochie atât de frumoasă în trei minute. E mulată, cu volănașe și bretele subțiri, și are cea mai frumoasă nuanță de liliachiu pe care am văzut-o vreodată. În mod normal, nu mi-aș fi cumpărat-o, dar era un singur magazin și aveam doar șapte minute la dispoziție, așa că a fost numai bună. Zâmbesc cu mândrie. Îmi place rochia.

Inspir adânc să mă liniștesc. Asta e noaptea pe care am așteptat-o și, fir-ar să fie, vreau doar să meargă bine! Sunt convinsă că există ceva între noi.

Aplic un ruj cu o culoare aprinsă și mă strâmb. Îh, arăt ca o dansatoare la bară! Iau un șervețel, mă șterg și aplic altul.

— Scârbos!

Îl șterg și pe acela și într-un final aleg un luciu natural.

— E bun și ăsta!

Îmi pun pantofii: nu cei pe care i-aș purta la rochia asta, dar în fine, așa stau lucrurile. Se pare că lui Christopher îi plac acești pantofi. Mereu îi scoate din bagaj să-i port.

— OK!

Închid ochii.

— Te rog, fă să meargă totul bine!

Scanned with CamScanner

Cobor către restaurantul hotelului și, după ce arunc o privire, îl zăresc stând la bar. Se întoarce exact în aceeași clipă și îmi arată cel mai frumos și mai larg zâmbet în timp ce îmi măsoară corpul din priviri.

Emoționată, mă duc spre el.

— Bună!

— Bună! toarce Christopher și își strecoară mâna pe fundul meu, trăgându-mă mai aproape. Arăți al naibii de sexy, Acriturо!

Mă sărută tandru.

— Mersi!

Ridic din umeri, stânjenită.

— Nu aveam chef să port rochia de mireasă în seara asta.

Pufnește în râs.

— Slavă Domnului!

Mă sărută din nou și aerul dansează în jurul nostru. La naiba cu întâlnirea – să ne întoarcem în cameră imediat!

— Ți-am comandat ceva de băut.

Mă uit și văd două pahare de margarita pe bar.

— Preferata mea! îi răspund, așezându-mă pe scaun lângă el.

Mă privește în ochi, sprijinindu-și bărbia în palmă și zâmbindu-mi visător.

— Preferata *mea* ești tu!

Neliniștită, iau o gură din pahar, neștiind ce să răspund.

— Ce mâncăm?

— Eu știu ce mănânc.

Ochii lui întunecați mă fixează.

Futu-i!

— Mă refeream la mâncare.

Scanned with CamScanner

Ridică dintr-o sprânceană, părând netulburat, și soarbe din pahar.

— Nu știu, cred că vom merge la o plimbare. Nici măcar nu știu cum se numesc restaurantele din zonă.

— OK!

Iau paharul și beau o gură.

— Hmm, paradisul într-un pahar! comentez zâmbind.

— Am băut foarte multe pahare de margarita în seara în care am ajuns acasă, în cinstea ta.

— Serios?

— Eu și Elliot ne-am margaritat.

Chicotesc.

— V-ați margaritat?

— Aha!

— Povestește-mi despre Elliot! îl îndemn cu un zâmbet. Se pare că sunteți foarte apropiați.

— Hmm, de fapt – se gândește o clipă –, seamănă mult cu tine.

— Cum așa?

— E un romantic tragic și morocănos. Loial și de nădejde.

Îi zâmbesc.

— Chiar așa?

— Aha!

— Și ai trei frați?

— Da. Jameson e cel mai mare, apoi Tristan, Elliot și eu.

— Tu ești cel mai mic?

Încuviințează dând din cap.

— Și semănați unii cu ceilalți?

— Nu, răspunde, clătinând din cap. Suntem diferiți. Jameson e motivat și ursuz. Eu și Tristan semănăm foarte mult. Semănăm chiar și fizic. Cred că Elliot e o combinație între noi trei.

Scanned with CamScanner

Zâmbesc. Îmi place să aflu despre familia lui.

— Dar tu? mă întreabă.

— Eu sunt singură la părinți.

Se schimbă la față.

— Singură la părinți?

— Mama a făcut hemoragie când m-a născut și, ca să-i salveze viața, medicii i-au făcut histerectomie totală. Nu au mai fost alți copii după mine.

— Ah!

Mă ascultă cu atenție.

— Cum a fost să crești fără frați? mă întreabă încruntat. Eu nu-mi pot imagina cum e.

— Nu știu cum altfel poate fi.

Ridic din umeri.

— Așa că...

Dă din cap, ascultându-mă cu atenție. Rămânem tăcuți, sorbind din pahare. Există un subiect tabu pe care amândoi îl evităm. Nu vreau să aduc eu vorba de el. Christopher trebuie să o facă.

— Săptămâna asta mergem în Germania, nu? întreb zâmbind.

— Da! încuviințează. Sau am putea să mai stăm aici puțin. Este un curs de barman pe care mi-ar plăcea să-l fac. M-am interesat deja și săptămâna viitoare este un loc liber.

— Serios? mă încrunt, surprinsă. Vrei să fii barman?

— Păi, îmi răspunde, încruntat. M-am tot gândit ce aș putea face în următoarele nouă luni și sunt doar două lucruri care mă interesează.

— Care anume?

— Să fiu asistentul tău personal și să fac cocteiluri.

— Asistentul meu? mă încrunt.

Scanned with CamScanner

— Asistentul păsăricii tale.

Pufnesc în râs.

— O, îmi place cum sună!

— O să-mi dai bonusuri? mă întreabă.

— Te plătesc cu orgasme.

Râde și își ciocnește paharul cu al meu.

— Moneda mea preferată!

— OK! adaug, ridicând din umeri. Fă cursul de barman și pe urmă cred că putem pleca!

— S-a făcut!

Îmi zâmbește. Mă mângâie pe coapsă pe sub masă în timp ce beau din pahar. Va mai aduce vorba de motivul pentru care a plecat? Se așterne din nou tăcerea.

— Ce ai mai făcut cât ai fost acasă? îl întreb. Spuneai că aveai ceva de semnat.

— Da, am semnat.

Ridică din umeri.

— Am semnat și aproape am avut o cădere nervoasă.

— Din ce cauză?

— Din cauza ta.

Îl privesc în ochi.

— De ce ai plecat?

— Am intrat în panică.

— De ce? îi șoptesc, punându-mi mâna pe coapsa lui. De ce? Sunt doar eu.

— Doar tu... înseamnă mult.

Îmi pică fața.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic.

Bea din pahar de parcă își caută răspunsul potrivit.

— Eu n-am...

Răsuflă greoi, pierdut în cuvinte.

Scanned with CamScanner

— Christopher, îl încurajez, poți vorbi cu mine. Înainte de toate, suntem prieteni.

Mă privește în ochi.

— Ești prima fată care m-a făcut să-mi doresc mai mult.

Mă aplec și-l sărut încet.

— Ești prima fată căreia i-am fost fidel.

— Dar suntem împreună de puțin timp.

— N-am fost cu nimeni de câteva luni.

Poftim?

Îmi tresaltă inima. O face fără să i-o cer eu! Totul începe să prindă contur.

Ridică din umeri.

— Nu aș putea. Și... nu vreau să o dau în bară.

Îi zâmbesc bărbatului meu frumos.

— Nu vei face asta.

Îl sărut din nou.

— De unde știi? mă întreabă.

— Pentru că, atâta timp cât comunicăm deschis, nu poți să o dai în bară.

Se uită lung la mine.

— O dai în bară dacă fugi.

— Îmi pare rău, eram atât de... și...

Mă privește în ochi, negăsind-și cuvintele.

— Hai să facem un pact, îi propun.

— Ce pact?

— Dacă lucrurile devin prea serioase și simți că te sperii sau începe să fie neplăcut, spune-mi doar „Am nevoie de o pauză"!

Se încruntă.

— Și atunci voi ști că se întâmplă ceva și voi face un pas în spate ca să te las să te obișnuiești.

— Nu vreau să umbli cu mănuși cu mine, îmi răspunde.

Scanned with CamScanner

— Nu asta voi face. E cât se poate de sănătos într-o relație să ceri puțin spațiu. Trebuie să înveți să ai încredere în noi.

Dă din cap, adâncit în gânduri.

— Ai noroc că știu ce infantil ești, adaug în timp ce sorb din pahar.

Rămâne cu gura căscată, prefăcându-se îngrozit și făcându-mă să înveselesc atmosfera.

— Și poate ai nevoie și de o pedeapsă zdravănă. O să te plesnesc în seara asta.

— Cum adică?

— Sunt unele lucruri pe care nu le știi despre mine, îi răspund, încercând să rămân serioasă.

— De pildă?

— Christopher!

Îl iau de mână, prefăcându-mă sobră.

— Sunt dominatoare. Vreau să te leg, să te bat cu cureaua și să ți-o trag cu un vibrator cu ham.

Îi intră margarita pe nas și se îneacă.

— Ce dracu'? mă întreabă în timp ce tușește.

— Și... vreau să porți mărgele anale, continui. Ți-am cumpărat câteva. Știu că sunt mari, dar asta e dimensiunea la care trebuie să te lărgești.

Mă privește îngrozit.

— Le am în poșetă. Ți le pun eu, îi spun serioasă, continuând jocul. Putem mergem la baie să o facem acum, dacă vrei. Trebuie doar să te apleci până îți atingi degetele de la picioare. Am luat niște lubrifiant, așa că va fi inconfortabil doar o clipă, dar cu timpul are să-ți placă... pentru mine.

— Pe dracu', în niciun caz!

Indignat, trântește paharul pe bar.

— *Nu* o să vezi așa ceva! Hayden, scoate-ți imediat din cap tâmpeniile astea! îmi cere.

Scanned with CamScanner

Izbucnesc în râs, neputând să duc gluma mai departe. Face ochii mari, dându-şi seama că era o farsă.

— Pe bune? icneşte. Aproape am făcut atac de cord, la naiba!

Chicotesc.

— Nu! strigă. Credeam că mă întâlnesc cu Jack Spintecătorul sau cu vreun alt dezaxat.

Râd cu poftă, făcându-l şi pe el să râdă.

— Singura care face sex anal aici eşti tu, murmură în timp ce mă sărută.

— A, răspunsul e nu! îi spun, oprind sărutul. Nu e pe gustul meu. Nici măcar n-am făcut aşa ceva până acum.

Face ochii mari de uimire.

— Deci... e numai *al meu*? îmi şopteşte uluit.

— Nu! îi răspund. De fapt, e al meu.

Îi scapără focul în priviri şi, fir-ar să fie, de ce am făcut astfel de glume cu un pervers? Chestia asta o să mă muşte de fund într-o bună zi... la propriu!

Barmanul se apropie.

— Doriţi să comandaţi ceva?

Christopher îşi întoarce ochii spre mine.

— Vrei să plecăm în altă parte?

— Nu, îi zâmbesc. Îmi convine de minune ce am aici.

Dăm buzna în camera de hotel. Buzele ni s-au lipit unele de altele. Dorinţa a ajuns la paroxism. Apartamentul e întunecat, luminat doar de veioze. Atmosfera e erotică, dar poate o fi doar compania în care mă aflu. Christopher Miles e erotic.

S-a făcut târziu. Nici măcar n-am plecat de la hotel. Am băut, am mâncat şi am râs la parter. Deja e cea mai frumoasă seară din viaţa mea.

Scanned with CamScanne

Christopher se apleacă și-mi scoate rochia peste cap, iar în cameră se face liniște. Ochii lui întunecați îmi măsoară corpul. Își linge buzele, admirând priveliștea. Stau în fața lui doar în lenjerie de dantelă și tocuri înalte.

— Ai idee cât de mult mi-am dorit să te pot atinge așa? murmură, lipindu-și buzele de ale mele.

Își strecoară încet limba printre buzele mele. Închid ochii.

Ah...

— De câte ori m-am masturbat gândindu-mă la tine?

Zâmbesc în timp ce ne sărutăm. Îmi desface sutienul și îl scoate încet. Își coboară ochii la sânii mei plini și inspiră brusc. Îi cuprinde în palme. Își trece degetele mari înainte și înapoi peste sfârcurile întărite în timp ce mă sărută.

Îngenunchează și îmi scoate pantofii cu toc. Privindu-mă în ochi, îmi linge coapsa, iar eu îl urmăresc, sprijinindu-mă de umerii lui. Mă sărută acolo...

Nu pot să respir! Bum, bum, bum! îmi face inima.

O, Doamne, nu putem să-i dăm bătaie? Am emoții atât de mari, încât sunt pe punctul de a leșina. Îmi dă chiloții la o parte și mă linge cu limba groasă și puternică, făcându-mă să tremur. *A trecut multă vreme!*

— Hmm! geme cu gura lipită de mine.

Se ridică, părând încurajat, apoi mă ia de mână și mă conduce în dormitor. Camera e luminată doar de veioză. Ambianța e perfectă.

Mă întinde pe pat, apoi îmi dă chiloții jos și îmi desface picioarele.

— Așa! șoptește.

Are o voce gravă, răgușită. Diferită de vocea lui obișnuită. Își plimbă mâinile peste fața mea, pe sâni, apoi

Scanned with CamScanner

între picioare. Fără să ezite, își înfige degetul adânc în mine și inspiră brusc.

— Fir-ar să fie, cât de bine e! șoptește.

Mă încordez în jurul lui și îi văd excitația în priviri.

— Încă o dată!

Mă încordez iar și văd cum îi zvâcnește maxilarul. Se ridică brusc și își scoate pantofii. Pe urmă, uitându-se în ochii mei, își descheie nasturii de la cămașă și îi văd trupul frumos: pieptul lat și bronzat, abdomenul plin de mușchi și o cărare de păr negru ce dispare în betelia blugilor. Îmi țin respirația în timp ce trage de fermoar și își scoate blugii și boxerii. Casc ochii de spaimă.

Ce.

Mama.

Dracului!

Are penisul imens și pare furios... Nu seamănă cu niciun alt penis pe care l-am văzut vreodată. Deschid gura să spun ceva, dar nu pot scoate o vorbă. Zâmbește, citindu-mi gândurile, și își pune mâinile în șold cu mândrie.

— Ei bine?

— Hmm...

Mă uit cruciș cu ochii cât cepele.

— Am nevoie de o pauză!

— Nu se poate!

Zâmbește și se urcă pe mine.

— Serios! îi spun, începând să mă sperii. E...

— Al tău.

Mi se zbate inima în piept și îi zâmbesc. *Al meu!*

— Sărută-mă! îmi șoptește.

Teama îmi dispare auzindu-l și mă ridic ușor să-l sărut. Fără să ne grăbim, ne sărutăm încet, bucurându-ne că suntem aici și acum împreună. Atâtea nopți am dormit

Scanned with CamScanner

unul lângă altul, și acum suntem aici, făcând chestia asta, goi și excitați. E ireal! Încearcă să se lase în jos pe corpul meu, dar îl opresc.

— Nu!

Se încruntă.

— Ce e?

— Poți să... mă săruți în tot acest timp? Mă simt mai bine când mă săruți.

Am emoții prea mari ca să-mi facă sex oral de prima dată.

— OK!

Îmi zâmbește în timp ce mă sărută.

— Pot să fac asta, iubito!

Știu că e un afemeiat și probabil s-a culcat cu mai mulți oameni decât cunosc eu, dar momentul acesta pare special. Mă privește în timp ce mă atinge peste tot, folosind presiunea perfectă la adâncimea perfectă. Mă zvârcolesc sub el, cerând mai mult.

— Acum! scâncesc. Am nevoie de mai mult chiar acum.

Își ține penisul de la bază și îi trece capul printre labii.

— Prezervativ! îi șoptesc.

— Serios? întreabă încruntat.

— Nu iau anticoncepționale, dacă nu vrei cumva un copil!

— Nu, la naiba!

Sare din pat într-o secundă și caută prin geanta de voiaj. Se întoarce și îngenunchează lângă pat. Mă uit cum și-l pune, pe urmă se ridică deasupra mea și se întinde între picioarele mele. Sărutările noastre devin disperate și îi mângâi întruna spatele musculos.

La naiba, e perfect!

Împinge puțin, dar întâmpină rezistență.

Scanned with CamScanner

Au!

Mă sărută mai intens și împinge din nou. Întinderea îmi stârnește usturimi.

— Aaah! scâncesc.

— E OK, iubito! murmură el, lipit de gâtul meu. Sunt aici.

Mă mușcă de gât.

— Relaxează-te! Lasă-mă să intru!

Dau din cap. Încerc, chiar încerc, dar... fir-ar să fie! Ce fel de penis e ăsta?

Unul mare!

Sărutul îi devine frenetic, și știu că se străduiește să se controleze. Respiră greoi, încercând să se stăpânească.

Îmi încolăcesc picioarele pe talia lui și el se înfige, împingându-mă în saltea. Mă străbate o durere cumplită care mă face să scâncesc.

— Șșt, șșt! îmi șoptește în ureche. Am intrat.

Îl simt zâmbind în dreptul gâtului.

— Am intrat, iubito!

Mă sărută.

— Ai idee cât de sexy e chestia asta, Acrituro?

Chicotesc.

— Ce, că sunt strâmtă?

— Ești extraordinar de strâmtă!

Îmi zâmbește amenințător.

— Al naibii de perfectă!

Îmi ridică piciorul la pieptul lui, apoi își întoarce capul și-mi sărută glezna cu gura deschisă.

— Ai grijă! îl avertizez.

Îi scapără ochii și simt cum mi se face pielea de găină pe spate. Face o mișcare circulară și lentă într-o parte, apoi în cealaltă, încercând să mă relaxeze.

Scanned with CamScanner

— Vreau să te liniștești, îmi șoptește.

Mă zvârcolesc sub el, simțind o arsură plăcută.

— Hayden! îmi spune, aducându-mă înapoi în prezent. Uită-te la mine!

Îmi ridic ochii spre el.

— Relaxează-te, altfel o să te rănesc! Înțelegi?

Dau din cap.

— Trebuie să-mi spui dacă sunt prea dur.

— Sunt bine.

În timp ce ne privim în ochi, se retrage și mă pătrunde iar. Mă lărgește.

O, Doamne! Ce plăcut e!

Nu mi-a tras-o nimeni așa. Intră din nou și simt un val de umezeală ce mă mai relaxează un pic.

— Așa! mă instruiește. Ce fată bună, exact așa!

Vocea lui răgușită mă stârnește și îmi desfac picioarele pe saltea, permițându-i accesul total. Ochii i se duc în fundul capului și se sprijină în brațele vânjoase. Își depărtează genunchii pentru a mă călări mai bine, iar eu accept provocarea. O vreme, ne mișcăm încet. Împinge blând și regulat și, de câte ori se retrage, devin mai îndrăzneață.

Corpul începe să mi se ridice de pe pat după al lui, iar el geme și închide ochii.

— Futu-i! Ce bine e!

Începe să gâfâie în timp ce ne mișcăm din ce în ce mai rapid. În curând, o facem în forță. Patul se lovește de perete și nu văd decât stele în fața ochilor. E atât de bine, încât abia mai respir!

— Hayden! geme Christopher. O, o să-mi dau drumul! geme. Atât de tare!

Scanned with CamScanner

Vocea lui gravă, excitată, mă stârnește și corpul mi se contractă, pierzându-și controlul cu un orgasm ucigător.

— Aah! strig.

— Futu-i!

Cu un geamăt, se izbește în mine tare și cu o viteză uimitoare, apoi se înfige adânc. Simt zvâcnetul cunoscut în timp ce se eliberează înăuntrul meu.

Ne sărutăm în timp ce ne mișcăm la unison, golindu-ne trupurile de tot, iar apoi își lasă capul pe pieptul meu. Suntem uzi de transpirație și gâfâim. Îl simt zâmbind. Atât de aproape, absolut perfect!

Îngrozită, mă uit la tavan. *Voi avea nevoie de o pauză!*

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

ÎMI ÎNTORC PRIVIREA SPRE OCHII LUI MARI ȘI CĂPRUI. STĂ întins pe o parte și se sprijină în cot, uitându-se la mine. Mă încrunt.

— Ce faci?

— Admir priveliștea.

Zâmbește, apoi se apleacă și mă sărută.

— Bună dimineața!

— Hmm, 'neața! mormăi cu ochii închiși.

De ce e atât de energic atât de devreme? Încep să ațipesc la loc și simt că încă mă privește, așa că deschid un ochi. Da, într-adevăr, încă mă urmărește.

— Culcă-te la loc!

— Mi-e foame!

E prea devreme pentru așa ceva. Mă întorc pe o parte, cu spatele la el.

— Caută în minibar!

— Nu.

Îl ignor.

— Hai să luăm micul-dejun!

Mă bate cu degetul pe umăr. Îl dau la o parte.

— Nu!

Scanned with CamScanner

Repetă gestul până când devine o mișcare continuă.

— De ce ești atât de enervant?

— Mor naibii de foame!

— Nu mori de foame, Christopher. Am mâncat aseară.

— Eu n-am mâncat prea mult.

— Păi, e vina ta!

Încerc să adorm la loc.

— Ba nu, e vina ta, îmi răspunde.

— Cum adică?

— Ieri nu am mâncat prea mult pentru că eram emoționat.

Zâmbesc cu fața în pernă. Se apleacă peste mine și mă strânge în brațe, sărutându-mă pe tâmplă.

— Dă-mi de mâncare!

— Lasă-mă să dorm o jumătate de oră!

— Nu!

Mă întoarce pe spate și îmi ridică piciorul pe talia lui, mângâindu-mi sexul încet.

— Ce *fac* socotelile tale în dimineața asta?

Rânjesc.

— Socotelile?

— La dispoziția mea – mă bate ușor cu degetul – și gata de acțiune?

— În niciun caz!

Îmi strâng picioarele.

— Socotelile mele sunt anihilate și nu sunt în stare să plece la război.

Chicotește.

— Lașo!

Se apleacă și mă sărută acolo.

— Dacă te sărut să-ți treacă?

— Nu! răspund zâmbind.

— OK, mă mulțumesc și cu al doilea trofeu.

Scanned with CamScanne

— Ce este al doilea trofeu?

— Să ieșim la micul-dejun.

— Hmm!

Rămân cu ochii închiși.

— Ce-ar fi să te duci și să-ți faci laba la duș ca un băiețel cuminte?

— Gata cu laba!

Se apleacă și mă mușcă de fund.

— Acum am propria mea păpușă sexuală.

Mă mușcă din nou.

— Și și-o trage ca un demon!

— Ești pe punctul de-a afla cât de demonică poate fi! îi răspund sec.

Mă întoarce pe spate și îmi ridică brațele deasupra capului, uitându-se în ochii mei.

— După ce mâncăm, putem face ce vrei tot restul zilei.

Părul brunet îi atârnă peste față. Ochii mari și căprui sunt jucăuși și plini de amuzament.

Îi zâmbesc.

— M-am distrat de minune aseară!

Mă sărută încet și îl simt intrând în erecție.

— Și eu!

— Chestia aia se potolește vreodată?

— Câteodată.

Îmi zâmbește și mă sărută din nou. Nu pot face sex. Am dureri mari.

— Nu ieșim la micul-dejun? îl întreb.

— Ba da, dar acum am poftă de altceva.

Își linge buzele și asta îmi stârnește fiori acolo jos.

— Cât de des îți place să faci sex? îl întreb.

— În situația de față – mă împinge cu șoldurile – cred că de două ori pe zi.

Scanned with CamScanner

— Ești un obsedat sexual! rânjesc. Care *este* situația?

— Păi, am propria păpușă sexuală.

Îi zâmbesc prostește. Cine ar fi crezut că o să-mi placă să fiu numită păpușă sexuală? Acum trei luni, aș fi murit de rușine numai la simpla idee. Acum o văd ca pe o formă de alint.

— Vrei să spui iubită?

Pufnește în râs.

— „Iubită" e un termen demodat. Prefer „păpușă sexuală". E diferit.

Chicotesc.

— Și cu ce termene și condiții vine păpușa asta?

Se concentrează, părând că se gândește ce răspuns să dea.

— Păi, o hrănesc bine... cu scula mea, evident.

Mă împinge cu șoldurile.

— Nu mă așteptam la răspunsul ăsta!

Îi zâmbesc. El chicotește.

— Și îi spăl hainele.

— Și te masturbezi pe patul ei? întreb serioasă.

— Desigur!

— Îi ții morală că e dezordonată? întreb.

— La ordinea zilei.

Încep să râd.

— Înseamnă că nu se schimbă nimic.

Mă sărută încet, zăbovind cu buzele pe ale mele, și încep să simt un val de excitație.

— Și cum rămâne cu celelalte păpuși sexuale ale tale? îl întreb.

— Ce-i cu ele?

Mă privește în ochi.

— Tu să-mi spui!

Scanned with CamScanner

— Nu vor exista altele, dacă asta întrebi.

Îi zâmbesc bărbatului meu.

— Numai dacă... am putea face o partidă în trei câteodată. E OK dacă eşti şi tu acolo, nu-i aşa?

Fac ochii mari de spaimă. Mă împunge în coaste.

— Te-am păcălit! mă tachinează.

— Nu e deloc amuzant! mă răstesc.

— Deşi azi o să mergem la magazinul erotic, îmi spune, trăgându-mă de mână să cobor din pat.

— Pentru ce?

— Trebuie să-ţi cumpăr un vibrator.

— Poftim? icnesc. Ai o sculă suficient de mare pentru amândoi.

Pufneşte în râs, trăgându-mă spre baie.

— Asta e problema. Am nevoie de o cutie cu scule de încălzire.

Mă uit lung la el în timp ce porneşte duşul.

— Ce e o cutie cu scule de încălzire? îl întreb.

— Jucării pe care le folosim ca să te lărgim când nu mă pierd complet în moment.

Mă trage sub apă şi îşi săpuneşte mâinile, după care mă spală pe spate. Ce naiba?

— Şi ce dacă te pierzi în moment? îl întreb în timp ce îmi masează umerii.

Îmi sărută urechea.

— Vezi cât de tare te doare azi?

— Da.

— Am folosit cam cinci la sută din rezervor.

Casc ochii. *Asta* a fost cinci la sută... Ce mama dracului?

Râde şi mă trage spre el. Îi simt erecţia în spate.

— Abia aştept să-ţi ofer sută la sută, iubito! îmi şopteşte în ureche.

Scanned with CamScanner

Mi se face pielea de găină pe braţe. Degetele lui alunecă în jos şi şi le trece peste intrarea din spate, pipăindu-mă încet acolo unde nu ar trebui.

— Cu toate ţevile, cu ambele rezervoare!

Îşi înfige vârful degetului mic înăuntru şi mă face să sar în faţă, sprijinindu-mă de perete în timp ce simţurile mele o iau razna.

— Va fi al dracului de tare, Acrituro! îmi şopteşte ameninţător, masându-mă acolo. La naiba, abia aştept!

Doamne!

Îmi înghit nodul din gât şi mă ţin de gresie din răsputeri.

Futu-i! Sunt o păpuşă sexuală adevărată pentru un pervers deviant.

Să înceapă instruirea!

Îl privesc cum îşi bea nonşalant cafeaua în timp ce citeşte ziarul de dimineaţă, de parcă nu a răsturnat lumea întreagă cu fundul în sus. Sau poate mi s-a părut doar mie!

Cafeneaua în care luăm micul-dejun e aglomerată şi animată. Christopher a luat omletă, eu, clătite. Şi, în timp ce el e complet calm şi satisfăcut, de cealaltă parte a mesei lucrurile stau cu totul altfel. Sunt îmbujorată, încinsă, satisfăcută şi şocată de faptul că îmi place depravarea lui şi, la naiba, puţin ruşinată!

Nu am făcut sex azi-dimineaţă. Nu a fost nevoie. El a avut orgasm ascultându-mă cum gemeam în timp ce îmi arăta, la duş, ce am ratat până acum. Mi-am dat drumul, deşi eram îngrozită că mi-a plăcut.

Bea o gură de cafea, apoi îşi ridică ochii întunecaţi la mine şi simt că mă înroşesc în obraji. Curios, ridică din sprâncene.

— Ce e?

— Nimic.

Scanned with CamScanner

Surâd sfios. Înțelegând, zâmbește și se întoarce la ziarul lui, complet netulburat și absolut superb. Mă uit la oamenii care stau la mese în restaurant. Oare își dau seama ce am făcut noi? Mă simt din nou ca o adolescentă, parcă trăind totul pentru prima dată. Sexul cu Christopher Miles nu e doar sex... E un eveniment apocaliptic în decursul istoriei. O revelație pentru femei. Cine și-ar fi închipuit?

— Ce facem azi, Acrituro? mă întreabă relaxat.

Îi zâmbesc prostește. *Mai mult sex, te rog!*

— Nu știu. Mai avem o noapte în paradis, așa că va trebui să iau niște haine de la hostel și pe urmă – ridic din umeri – ce ai vrea să facem?

— Poate mergem la plajă să facem o baie.

Mișcă din buze.

— Am nevoie de altă carte de citit și vreau să găsim un sex-shop.

— Șșt! șoptesc, privind vinovată în jur. Vorbește mai încet!

Rânjește văzându-mă stânjenită.

— Sex-shop, îmi șoptește.

— Ce carte vrei să iei? întreb, încercând să schimb subiectul.

— Încă nu știu. O să văd ce mă atrage.

Telefonul îi vibrează pe masă și numele *Elliot* apare pe ecran. Christopher răspunde la apel:

— Bună!

Chicotește și desenează cercuri cu degetul pe masă în timp ce ascultă.

— Perfect!

Îl ascult cu atenție.

— Nu, a fost bine, continuă zâmbind. Mulțumesc că ai organizat totul!

Scanned with CamScanner

Vorbesc despre camera de hotel.

— Hayden – aici se uită în ochii mei – a fost incredibilă, la naiba!

Îmi aruncă cea mai intensă privire care spune hai-să-mi-o-tragi! Simt că mă îmbujorez.

Fir-ar! Chiar trebuie să îi spună orice fratelui său?

— Aha! răspunde, apoi râde iar în hohote.

Ce naiba o fi atât de amuzant? Chelneriţa vine să ia farfuriile. Se apleacă spre Christopher şi ochii ei zăbovesc puţin prea mult asupra lui. Şterge masa şi zâmbeşte jucăuş, aşteptând ca el să o observe. Hmm? *Sunt chiar aici, târfo!*

El continuă discuţia fără să o bage în seamă.

Adevărul e că ştiu câtă atenţie atrage Christopher din partea femeilor şi înţeleg – e absolut superb! Înainte, mă enervam văzând cum femeile astea îndrăzneţe flirtează cu el, dar acum, când mă culc cu el, a de-a dreptul exasperant.

Ea zăboveşte mai departe, aşteptând să-i capteze privirea. Ce naiba?

Se apleacă din nou peste el şi Christopher îşi ridică ochii. Ea îi zâmbeşte cuceritor, făcându-l să se încrunte. A remarcat şi el. Gata, până aici!

— Pierzi vremea intenţionat ca să caşti gura la iubitul meu? o întreb.

Se întoarce spre mine, surprinsă. Christopher râneşte şi dă din cap pe la spatele ei.

— Eu doar...

— Masa e curată! îi răspund netulburată.

— Desigur.

Se întoarce grăbită spre bucătărie.

— Scuze!

Scuze că a făcut-o sau pentru că am prins-o? Proasta dracului!

Scanned with CamScanne

— Bravo, Acriturо! îmi zâmbește Christopher.

Îl ascultă pe Elliot, care probabil întreabă ce s-a întâmplat.

— Hayden se poartă ca o femeie primitivă, alungând fetele, îi răspunde fratelui său, începând din nou să râdă.

— Ce naiba? îi șoptesc mânioasă. Nu-i spune așa ceva!

— Trebuie să închid, spune el. Cred că o să mă tragă de boașe până în cameră!

Pufnește în râs.

— Sper și eu!

Apoi închide telefonul.

— Nu-i spune fratelui tău că alung fetele! O să creadă că sunt psihopată.

— Păi, nu o alungai? mă întreabă.

— Nu asta era ideea! mă răstesc. Și de ce i-ai spus că te trag de boașe până acasă?

— Pentru că așa sper să faci, chiar înainte să le sugi și apoi să le lași să se lovească de fesele tale!

Îmi face jucăuș cu ochiul.

— Poți să fii serios o clipă? îi șoptesc furioasă. Fără supt și fără... lovit, de altfel!

Expiră adânc, de parcă duce pe umeri o povară imensă.

— Atunci, preferi să mergem să luăm o carte?

Zâmbesc, jenată de mica mea izbucnire de gelozie care anulează orice distracție.

— Nu! îl anunț. Credeam că mă duci la sex-shop.

I se luminează ochii și își freacă palmele de bucurie.

— Acum mai vii de acasă!

Cinci ore mai târziu, trecem prin holul hotelului ținându-ne de mână. Mergem la hostel să luăm câteva haine pentru diseară.

Scanned with CamScanner

Și, exact cum a prezis Christopher, am fost la sex-shop, ne-am întors în cameră și am petrecut ultimele două ore în pat. Pot confirma că boașele lui au fost supte și s-au lovit de fesele mele. Pot să confirm și că omul acesta e o bestie. Și eu mă simt așa, de altfel.

Mă simt îmbujorată, încântată și complet satisfăcută.

— Bună ziua! îi salută Christopher pe portari.

— Bună ziua, domnule! îi răspund toți.

El aruncă o privire în jur.

— Vrei să mergem pe jos, Acritură?

— E puțin cam departe, nu?

— E o zi frumoasă.

Strâmbă din buze.

— Atunci, luăm un Uber?

— Cred că da.

— Avem și biciclete, domnule, răspunde un portar.

— Chiar?

— Da, domnule. La cealaltă intrare de pe alee, avem biciclete pe care le puteți închiria.

Christopher se uită la mine.

— Vrei să mergem cu bicicleta?

Rânjesc. Doar am călărit toată ziua!

— Sigur.

— Grozav, mersi!

Ocolim clădirea spre cealaltă intrare și bicicletele stau aliniate. Toate sunt galben-aprins și par vechi, cu ghidoane mari și răsucite.

— Putem lua două biciclete, vă rog? îl întreabă pe valet.

— Sigur că da.

Valetul dezleagă două biciclete, iar noi ne punem căștile și ne urcăm. Mă clatin puțin când pornim.

Scanned with CamScanner

— N-am mai mers pe bicicletă de ani întregi, îi spun râzând.

— Nici eu, răspunde Christopher concentrat. Uau!

Începe să se clatine și se lovește de bordură. Sare din șa înainte să cadă. Râd atât de tare, încât trag de ghidon și cad și eu. Stau întinsă pe alee, râzând în timp ce el și valetul mă ajută să mă ridic.

— Întâlnirea din seara asta s-ar putea petrece la spital, spune Christopher, trăgându-mă de mână.

— Știu!

Pufnesc în râs. O, ce distractiv e!

Valetul pare îngrijorat.

— Pot să vă chem un taxi, domnule?

— Nu, e în regulă! răspunde Christopher bucuros. Ești bine, Acrituro?

— Aha!

Pornesc din nou, de data asta concentrându-mă să țin ghidonul drept. Mă ridic în timp ce pedalez și se ridică și Christopher. Râdem în hohote ca niște copii care merg prima dată pe bicicletă. Ajungem la intersecție și ne uităm în ambele direcții. La dreapta, traficul e haotic, iar la stânga e pustiu. Ne uităm unul la altul.

— La stânga! spunem la unison.

Plecăm de pe loc și, cu zâmbete aiurite pe față, pornim spre asfințit... numai că soarele nu asfințește.

Hostelul e plin ochi de călători noi. Zgomotul râsetelor răsună pe holuri și mirosul puternic de transpirație plutește în aer.

Sunt în cameră și adun câteva lucruri, iar Christopher ține ușa deschisă în timp ce mă așteaptă.

— Locul ăsta e o hazna nenorocită! murmură, uitându-se pe coridor.

Scanned with CamScanner

Un tip trece pe hol către baie și-l măsoară pe Christopher din priviri.

— Care e problema ta? întreabă Christopher.

Tipul mormăie și trece mai departe.

— Ticălos nesimțit! pufnește apoi.

Zâmbesc și îmi fac patul în grabă.

— Serios vorbesc, zilele noastre de mers cu rucsacul în spate aproape s-au terminat, îmi spune.

— Da, păi...

Întind cearșaful.

— Ce loc ne putem permite?

Strâmbă din buze, impasibil.

— Un loc mai bun ca ăsta, sunt convins, fir-ar să fie!

Hohotele de râs ale unor bărbați beți se aud dinspre bar, iar Christopher clatină dezgustat din cap.

— Urăsc faptul că Eddie trebuie să muncească aici!

— Lui Eddie îi place slujba asta, îi spun neatentă.

— Oare? Are paisprezece ani și e forțat să muncească să-și întrețină bunica; asta nu e copilărie!

— De asemenea, nu ești tu în măsură să judeci.

— Hmm!

Se uită la ceas.

— Începe peste două ore. Sper ca bețivii ăia nenorociți să plece până atunci.

— Dacă nu, putem rămâne aici până pleacă, îi răspund, știind că altfel va fi îngrijorat toată noaptea.

— Bine! încuviințează el.

— Ce-ar fi să-l suni și să-l întrebi dacă vrea să meargă la plajă cu noi? îl întreb.

— Da?

Îmi zâmbește surprins.

— Nu te deranjează?

Scanned with CamScanner

— De ce m-ar deranja? Și eu țin la Eddie.

— OK!

Iese pe coridor să îl sune, iar eu arunc o privire prin camera asta oribilă. Christopher are dreptate. Cred că e timpul pentru o schimbare de peisaj.

Așteptăm pe trotuar, așezați pe biciclete.

— Uite-l că vine!

Christopher dă vesel din mână. Eddie râde și vine spre noi, purtând pe cap șapca cu NY.

— Ce dracu' faci, frate?

— Vezi cum vorbești! spune Christopher.

Își scoate casca și i-o dă lui Eddie.

— Urcă-te!

— Hmm?

Eddie ține casca în mână și se uită lung la bicicletă.

— Cum adică?

— Urcă-te pe ghidon! O să mergem la plajă.

Eddie își întoarce ochii spre mine.

— Poate să meargă cu chestia asta?

— Nu prea. Îți sugerez să porți casca.

Eddie râde și își pune casca peste șapcă. Se urcă pe ghidonul lui Christopher. Își ține picioarele slăbănoage ridicate. Christopher pornește și se clatină sub greutatea în plus, făcându-l pe Eddie să râdă.

— Mai repede! strigă Eddie.

— Nu sunt un afurisit de măgar! strigă Christopher.

— Eu nu prea sunt de acord! strig la el.

Christopher se uită la mine, încercând să înțeleagă gluma.

— Ești un măgar slab! strigă Eddie în vânt. Mai repede! Mergi mai repede!

— Îți arăt eu ție măgar slab!

Scanned with CamScanner

Christopher se ridică și începe să pedaleze în forță. Eddie râde în hohote, iar eu trebuie să pedalez din răsputeri ca să țin pasul cu ei.

Niciodată nu m-am mai distrat atât de bine!

Ne împleticim pe stradă, ținându-ne de mână. E trecut de miezul nopții și ne îndreptăm spre hotel. A fost o zi de pomină. După-amiază am fost la plajă cu Eddie, iar Christopher ne-a aruncat în mare ore întregi.

Ne-am întors la hotel, apoi am ieșit să luăm cina și am băut din nou cocteiluri elegante în baruri exotice.

— O, Doamne, am cheltuit prea mulți bani! îi spun în timp ce mergem.

— Cui îi pasă? răspunde Christopher. Nu-ți mai bate capul cu banii ăștia afurisiți!

— Mâine o să-ți bați capul cu ei, îi amintesc.

— O să fac cursul de barman și pe urmă o să găsesc o slujbă grozavă ca să ne permitem un loc mai bun în care să stăm amândoi.

Se încruntă, repetând în șoaptă cuvântul „amândoi". Îl strâng de braț ceva mai tare. S-a descurcat atât de bine de când s-a întors!

Nu s-a pierdut cu firea nici măcar o dată. E pregătit pentru relația asta, pentru noi. E evident!

Cotim pe o stradă și vedem niște cântăreți ambulanți. E o trupă cu tobe și saxofon. Ce atmosferă plăcută! Oamenii se adună în jurul lor și, când ne apropiem, Christopher mă ia în brațe și începe să danseze. Mă învârte, iar eu îmi ridic brațul cu un gest teatral. El își dă capul pe spate și râde cu poftă.

Trupa se animă văzând că dansăm și începe să cânte muzică de dans mai zgomotoasă, așa că încep și alte cupluri să danseze. Christopher mă învârte de colo-colo.

Scanned with CamScanner

Râdem și ne distrăm de minune. Mă împinge într-o parte și mă trage brusc înapoi spre el. Mă învârte de câteva ori, apoi mă lipește de el. Ridic ochii la chipul lui frumos, atât de chipeș și lipsit de griji.

— Azi a fost cea mai frumoasă zi din viața mea! îmi spune încet.

Mă uit în ochii lui și îi sărut buzele perfecte. Îmi vine să spun că și pentru mine a fost la fel și că fiecare zi petrecută în brațele lui e ca un vis devenit realitate. Că... îl iubesc! Dar nu o spun pentru că atunci *chiar* s-ar pierde cu firea.

— Acum putem să mergem acasă? îl întreb.

Vreau să îi arăt cât de mult înseamnă pentru mine, chiar dacă nu o rostesc cu glas tare.

— Și să ratăm ringul ăsta minunat?

Icnind, mă lasă pe spate. Pufnesc în râs văzând strada răsturnată periculos de aproape de fața mea.

— În niciun caz!

Continuă să danseze, distrându-se pe cinste.

— În niciun caz? întreb râzând.

— Acrituro, e singura distracție pe care ne-o permitem. Mâine ne întoarcem la apă și pâine mucegăită. Trebuie să profităm cât putem.

Mă învârte iar și mă trage înapoi. Îi zâmbesc prostește.

— Îmi place să fiu lefteră cu tine.

Christopher râde în hohote.

— Să nu te obișnuiești așa!

Scanned with CamScanner

Capitolul 17

– OK, MULȚUMESC! ÎL AUD PE CHRISTOPHER SPUNÂND.

Intră dansând în baie, proptindu-și mâinile în șoldurile goale.

— Ghici cine tocmai a aranjat să plecăm mai târziu din cameră!

— Tu?

— Sunt cel mai tare! mă anunță, bătându-se cu degetul în piept. Dă-te mai încolo!

Mă dau la o parte, în mijlocul spumei, iar el se așază, făcând apa fierbinte să dea peste margini și să inunde podeaua. Se bagă în apă până la gât și apoi stăm întinși față în față. E ora zece dimineața și profităm de fiecare clipă în paradis. O baie în cadă e un lux la care nu avem acces la hostel.

— Nu vreau să plecăm de aici! îi spun cu un geamăt.

Își închide ochii, cuprins de extaz.

— Crezi că eu vreau?

— În ce zile ai cursul?

— Vineri și sâmbătă.

— OK!

Mă gândesc o clipă.

Scanned with CamScanner

— Atunci, mergem duminică în Germania să ne întâlnim cu ceilalți?

Dă aprobator din cap.

— Cred că o să renunț la slujba de weekend la restaurant.

— De ce?

— Ne trage înapoi.

— Ba nu!

— Călătorim de peste trei luni și cumva rămânem blocați în Barcelona, de unde am plecat.

Încearcă să găsească o explicație.

— Nu tot timpul. Venim și plecăm după cum vrem. Ne întoarcem doar în weekenduri.

— Dar ne costă să ne întoarcem aici în fiecare weekend.

— Nu atât de mult!

Știu că nu există un mod ușor de a deschide subiectul.

— Eddie o să fie bine, Christopher!

Se uită în ochii mei.

— O are pe bunica lui, are o slujbă și asta e viața lui. E fericit aici și, doar pentru că nu e ceva normal pentru tine, nu poți să uiți că e normal pentru el.

— Știu.

— Faptul că ești bodyguardul lui la hostel nu înseamnă că îți îndeplinești obiectivele. Ai făcut o pauză de douăsprezece luni în viață pentru că voiai să vezi lumea, să vezi absolut tot. Faptul că ne întoarcem în Barcelona în fiecare weekend nu ne ajută pe niciunul să ne îndeplinim obiectivele.

Expiră adânc și începe să-mi săpunească picioarele care i se sprijină pe piept.

— Gândește-te la asta, e tot ce îți cer!

— Păi, ce o să faci dacă decid că vreau să mă întorc aici în continuare?

Scanned with CamScanner

— Nu știu, răspund și ridic din umeri. Nu mă voi întoarce în fiecare weekend cu tine, probabil doar câteodată.

Se uită lung la mine.

— Adică am petrece unele weekenduri separat?

— Iubitule! oftez întristată. Nu vreau să am regrete când mă întorc acasă. Peste un an, toate astea se vor fi terminat și o să-mi fie ciudă că nu am vizitat mai multe locuri când am avut ocazia.

Dă din cap.

— Și să știi că trebuie să te gândești și la tine. Dacă ești atât de atașat de Eddie după trei luni, cum o să fie pentru tine peste încă nouă? Nu spun să rupi legătura de tot, ci doar că poți să fii prietenul lui din orice colț al lumii. Sună-l, scrie-i scrisori, vizitează-l o dată sau de două ori pe an! Prietenia înseamnă mai mult decât să protejezi pe cineva la bar. Și-apoi, știm amândoi că Eddie e mult mai dur ca tine.

Zâmbește abătut în timp ce mă ascultă.

— Adevărat!

— În fond, de ce ești atât de fascinat de el? îl întreb. În afară de faptul că e absolut uimitor, desigur.

— Îl admir.

Îi zâmbesc.

— E unul dintre cei mai interesanți oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Zâmbește, dus pe gânduri.

— Îmi place să fiu în preajma lui. E foarte inteligent și puternic.

Ridică din umeri.

— Nu prea pot să explic.

— OK! încuviințez.

Rămâne tăcut o vreme.

Scanned with CamScanner

— Dar ai dreptate.

— Adică?

— O să fac cursul și duminică plecăm definitiv din Barcelona.

Zâmbesc întristată, temându-mă deja să-mi iau rămas-bun de la Eddie.

— Am greșit că ți-am spus toate astea? îl întreb.

— Nu, ai dreptate. Trebuie să merg mai departe.

Telefonul lui primește un mesaj în cealaltă cameră și se încruntă.

— Jameson.

— Poftim?

— E un mesaj de la Jameson. Fratele meu cel mai mare.

— De unde știi?

— Am o sonerie diferită pentru fiecare dintre ei.

Iese din cadă și se duce să-și ia telefonul. Se întoarce în baie citind mesajul, apoi zâmbește larg.

— Da, la naiba!

— Ce e?

Îmi întinde telefonul și citesc mesajul:

Ți-am rezervat încă patru nopți la hotel.
La mulți ani!
Jay, X

Rămân cu gura căscată.

— E ziua ta?

Chicotește.

— Cred că da.

Patru zile, patru nopți de vis. A fost cea mai frumoasă săptămână din viața mea!

Scanned with CamScanner

Soare, râsete, un hotel de lux și Christopher Miles. De parcă universul știa că aveam nevoie să petrecem acest timp singuri și asta ne-a oferit.

Cu fiecare zi, cu fiecare oră și fiecare minut, m-am lăsat tot mai vrăjită de el. Cu fiecare răsuflare, m-am îndrăgostit și mai tare. Fără lucruri care să ne distragă atenția, rămași complet singuri, ne-am apropiat într-un fel pe care nici nu îl credeam posibil. Sexual, emoțional, intim. Atât, atât de apropiați!

E ultima seară în camera noastră luxoasă de hotel. Mâine, Christopher începe cursul de barman și peste trei zile vom pleca din Spania în Germania. Sunt încântată de ceea ce ne așteaptă, pentru că până acum povestea noastră e incredibilă.

Televizorul merge încet în fundal și stăm întinși în pat. Veioza de pe noptiera mea e aprinsă și restul camerei e scăldat în întuneric. Țin cartea în mână și Christopher stă întins invers, cu capul la picioarele mele, sprijinit în cot și uitându-se la mine. Degetul lui urcă și coboară pe piciorul meu și pare complet pierdut în gânduri.

— La ce te gândești? îl întreb.

Zâmbește blând, uitându-se la degetele care îi rătăcesc pe pielea mea.

— Mă întreb cum se face că, acum, cu cât te am mai mult, cu atât te doresc mai mult.

Ne privim în ochi în penumbră.

— Așa e întotdeauna? mă întreabă încruntat. Chestia asta – arată aerul dintre noi – e normală?

— Nu, îi răspund fără ezitare. Nu e ceva normal. E... special!

Tace din nou și văd cum gândurile îi aleargă prin cap cu un milion de kilometri pe secundă. Are întrebări. Relația asta e ceva nou pentru el.

Scanned with CamScanner

— Şi? îl încurajez. Întreabă-mă orice!

— Iubitul tău...

— Tu eşti iubitul meu, îl corectez.

— Fostul tău iubit...

— Nu a fost aşa, îi răspund, citindu-i gândurile.

Se încruntă.

— În ce sens era diferit?

— Păi...

Mă opresc, încercând să-mi dau seama cât de sinceră voi fi cu el.

— Privind în urmă, acum, că te-am cunoscut, nu cred că l-am iubit cu adevărat. Nici el pe mine, de altfel.

— De ce?

— Eram copii când ne-am cunoscut. A fost prima relaţie pentru amândoi.

Mă ascultă cu atenţie. Amintirea mă face să zâmbesc.

— Au fost multe bâjbâieli pe întuneric şi multă tandreţe. Ţineam unul la altul, bineînţeles, dar nu a fost iubirea aceea pasională care ar cuceri lumea într-un război.

— Şi asta ce este? îmi şopteşte.

Dragoste.

— Ştii bine ce este.

Mă iubeşti.

Mă priveşte în ochi.

— Am fi în stare să câştigăm războiul *şi* să aruncăm lumea în aer.

Zâmbeşte blând şi se apleacă să-mi sărute piciorul, după care îl linge.

Sexul între noi a atins un nou apogeu. S-a schimbat.

Acum nu ne-o mai tragem tot timpul; uneori facem dragoste şi trebuie să recunosc că Christopher Miles e expert. Tandru. Intim şi personal. Felul în care mă sărută,

Scanned with CamScanner

în care are grijă de mine, în care îmi venerează corpul, totul mă ridică la înălțimi care nici nu știam că există.

Îmi sărută piciorul cu gura deschisă, uitându-se în ochii mei.

— Cât? îmi șoptește.

Am tot așteptat să-și facă efectul pastila.

— Suntem gata!

I se citește excitația în ochi și inspiră brusc.

Zâmbesc și desfac picioarele ca o invitație.

— Ai vrea să-mi dai ceva, iubitule?

— Da, la naiba!

Se ridică și fuge în baie de unde se întoarce cu niște prosoape și o sticlă de ulei. Întinde cele două prosoape și mă ridică în genunchi în timp ce stă lângă pat. Îmi ridică rochia peste cap și mă sărută. Își toarnă puțin ulei peste erecția tare ca piatra și, luându-mi mâna în a lui, începe să se mângâie.

Zâmbesc în timp ce îl sărut. Ticălos pervers!

Ne sărutăm în timp ce amândoi îl strângem și mai tare, iar mișcările sunt aproape violente și știu că se lasă îndrumat de instinct. Dorința primară de a-și da drumul în mine îl copleșește și nu mai deține controlul. Mă întoarce cu spatele la el și mă apleacă în genunchi. Îi simt țepii din barbă pe fund în timp ce mă linge.

Doamne!

Mă sprijin în coate ca să mă deschid mai tare pentru el. Începe cu adevărat să mă devoreze, făcându-mă să strâng în palme cearșafurile de sub mine. Am nevoie de el. Am nevoie să-l simt cu totul înăuntrul meu. Dau din fund, ca o invitație tacită.

— Fute-mă! îi șoptesc.

Nu mă mai tem. Acum pot să-l călăresc ca o profesionistă.

Scanned with CamScanner

Îmi toarnă ulei pe fund. Se scurge spre sexul meu și Christopher îl folosește ca să-mi maseze labiile umflate.

— Futu-i! Ce bine arăți! murmură încet.

Își înfige un deget în mine, apoi încă unul și încă unul, răsucind delicios degetele la capăt ca să mă încălzească.

— Spune-mi cât de tare o să-ți dai drumul! îl îndemn.

Râde și mă plesnește tare peste fund. Tresar, scoțând un strigăt. Mă ustură pielea și îmi las capul în jos, zâmbind. La asta se pricepe foarte bine. Nu sunt niciodată foarte sigură ce naiba se întâmplă. Există întotdeauna o notă de durere în plăcerea pe care mi-o provoacă.

E grozav, dar e și „Au!"

Se ține de bază și își ridică penisul întărit în dreptul sexului meu. Pe urmă, fără vreun avertisment, se înfige cu o mișcare bruscă. Rămân fără aer, iar el nu se mai mișcă, lăsându-mă să mă obișnuiesc cu mărimea. Tot corpul mi se încordează în jurul lui. Scoate un geamăt, făcându-mă să zâmbesc amenințător. Acesta e sunetul perfect. Christopher Miles excitat e cu totul altceva.

Mă prinde de șolduri și mă împinge în saltea, mișcându-se repede și tare. Uleiul ne plescăie pe piele. Îmi închid ochii, încercând să mă obișnuiesc cu el. Puterea pe care o emană din trupul masiv, musculos, îl copleșește pe al meu.

Mișcări puternice, cu viteza unui piston. Adânci și umede. Sunetul corpului meu care îl absoarbe răsună prin încăpere. Patul se lovește de perete, sunetul pielii pe piele e asurzitor și, Dumnezeule mare...

Văd stele! Toate stelele, poate chiar și luna.

Cum poate fi cineva atât de bun la pat? E ca un savant de la Oxford în materie, un profesor, un stăpân al universului. Sunt convinsă că, dacă ar face vreodată filme porno, ar distruge internetul.

Scanned with CamScanner

În sunetul gemetelor lui, simțind penisul gros și rigid înăuntrul meu, îmi pierd controlul. Corpul mi se contractă în jurul lui și am un orgasm violent. Mă plesnește peste fund și mă urmează, înfigându-se adânc. Simt zvâcnetul cunoscut al penisului care împinge în forță și zâmbesc cu fața în saltea.

Își dă capul pe spate, gâfâind cu putere, și pielea îi e acoperită de sudoare. Îmi masează fundul încet, apoi spatele. Ce diferență față de asaltul pe care l-a resimțit corpul meu mai devreme!

— A fost al dracului de bine! îmi spune cu o voce răgușită, excitată.

— Unde am ajuns? îl întreb gâfâind.

Râde și se retrage.

— Ne apropiem.

Își trece degetele printre labii, pipăindu-se.

— Optzeci la sută.

Continuă să mă maseze și inspiră brusc, fascinat de ceea ce vede.

— N-ai idee cât de sexy arată, Acrituro! Eu... înăuntrul tău.

Își ridică mâna să-mi arate. Sperma îi picură de pe degete.

— Al dracului de sexy! șoptește și își suge degetele să le curețe.

Doamne!

Ce naiba? Bărbatul acesta e un pervers cu acte în regulă!

Christopher

Mergem pe holul hostelului. E dimineață devreme. Azi am cursul de barman și voiam să o conduc pe Acritură înapoi la hostel înainte să plec.

Scanned with CamScanne

Nu am renunțat la cazare înainte să plecăm la hotel, așa că avem aceeași cameră.

Deschid ușa și mă lovește pe loc duhoarea de alcool. Futu-i! Acum stau alții în camera noastră. Niște străini. Mă uit la cei patru întinși în paturi, numai bărbați în chiloți. Încă pe jumătate beți.

Unul dintre ei e gol și i se vede penisul fleșcăit în somn.

Futu-i!

— Închide ușa! mormăie unul.

Mă întorc spre Hayden. Cască ochii, uitându-se prin cameră la trupurile goale. Până acum, am fost binecuvântați cu niște colegi de cameră buni și respectuoși.

— La naiba cu chestia asta!

O trag de mână afară din cameră.

— Nu stai aici!

— Trebuie să stăm, îmi răspunde în timp ce o târăsc spre birou.

Mă uit la ceas. Futu-i, n-am timp de așa ceva în dimineața asta!

— O să fie bine!

— Nu e bine, la naiba! mă răstesc.

Intru în birou și îl văd pe Howard, managerul.

— Bună, Howard!

— Bună, Christo!

— Uite ce e, avem o problemă. Am nevoie de o cameră privată pentru mine și Hayden, te rog!

Tipul ne privește pe amândoi.

— În sfârșit, ai avut tupeu să faci o mișcare?

— Du-te naibii! Ascultă-mă! E o gașcă de idioți beți în camera noastră și nu o las pe Hayden cu ei. Am un curs de barman tot weekendul și ea nu are unde să se ducă. Toți sunt dezbrăcați și beți acolo. Ce ar trebui să facă?

— Mă duc la plajă și citesc, spune Hayden.

Scanned with CamScanner

— Afară plouă! mă răstesc.

— Mă descurc, îmi răspunde indignată. Nu sunt o domniță la ananghie, Christopher. Pot să am și singură grijă de mine, să știi.

— Nu mai avem camere private, răspunde Howard.

— Bine! Ne întoarcem la hotel.

Încep să o trag pe Hayden afară din birou.

— Nu ne întoarcem la hotel. Nu irosim atâția bani, se încăpățânează ea. Rămânem aici! insistă mai departe. Nu sunt vreo prințesă!

— Nu!

Văd roșu în fața ochilor.

— Howard, stăm aici în fiecare weekend de trei luni. Cu siguranță poți să ne acorzi un tratament preferențial, fir-ar să fie!

El se uită lung la mine.

— Câte încăierări am aplanat în locul tău la bar?

— Tu ai stârnit jumătate din ele!

— Vorbesc serios! bolborosesc.

O să întârzii la curs!

— Bine, vă dau o cameră, cu o condiție.

— Ce condiție?

— Ai zis că faci un curs de barman?

— Da, și?

— Trebuie să stai în locul meu la bar diseară.

— Dar încă nu știu ce să fac!

— Ți-ar prinde bine să exersezi.

Hayden zâmbește cu optimism. La naiba, nu pot să o las aici fără să aibă unde să meargă!

— Bine! Dar vreau să-mi dai cheile acum.

— S-a făcut!

Îmi întinde cheile și i le smulg din mână.

— Și mă plătești pentru diseară.

Scanned with CamScanne

Poți să păstrezi bacșișurile.

Ne întoarcem să ieșim din birou.

— Ah, Christo!

— Ce e?

— În seara asta e petrecerea de lună plină.

— La dracu', pe bune? mă răstesc. O să fie potop de oameni aici!

— De-aia am nevoie de mai mulți oameni la bar.

Îmi zâmbește fals. *Grozav!* O trag repede pe Hayden pe hol către cameră și deschid ușa. Un pătuț dublu se află în mijlocul camerei.

— Locul ăsta e o hazna nenorocită! mă răstesc.

— Te-ai obișnuit cu hotelul, atâta tot. Nu e chiar atât de rău, spune Hayden ridicând din umeri. Mie mi se pare locul perfect pentru citit.

— M-am săturat de hosteluri.

O sărut în grabă.

— Ne vedem diseară!

— Nu, nu ne vedem. Tu muncești! mă tachinează.

— Nu-mi aduce aminte!

Stau în clasă și mă uit la tabla de scris. Profesorul vorbește întruna. E cel mai plictisitor și inutil curs pe care l-am făcut în viața mea. Mă uit la ceas: 11.00 dimineața. Futu-i! Dumnezeule, oare s-a oprit timpul în loc?

Nu pot să stau aici încă șapte ore. O să am parte de o moarte lungă și chinuitoare. Respir adânc și mă lovesc cu pixul în frunte, încercând să mă concentrez. Mă întreb ce face Acritura. Scot telefonul din buzunar și îl țin în poală cât îi scriu un mesaj pe sub masă.

Bună, iubito!

Ce faci?

Scanned with CamScanner

Aștept să-mi răspundă. Profesorul vorbește mai departe, iar eu stau cu ochii la ecran. De ce nu răspunde? Îi scriu încă un mesaj.

Ești OK?

Aștept răspunsul ei...

Mă foiesc pe scaun. De ce nu răspunde?

Trece o oră. Tot nimic.

Îmi amintesc pe toți nenorociții beți de la hostel și încep să transpir.

Dacă s-a întâmplat ceva?

Îi scriu iar.

Acriturо,
Încep să-mi fac griji.
Răspunde-mi!

Mă uit la telefon pe sub masă, sperând să sune.

Hayden, sună-mă, la naiba!

— Domnule Miles! strigă profesorul.

Îmi ridic ochii.

— Îți distrag cumva atenția?

Da, de fapt!

— Pune telefonul deoparte! Acum!

Zâmbesc fals.

— Scuze!

Pun telefonul înapoi în buzunar și mă uit la tablă.

Cursul ăsta nu are niciun rost. Cui îi pasă de regulile consumului de alcool?

Mie, cu siguranță nu.

În sfârșit, luăm pauza de prânz și ies grăbit din clasă, scoțând telefonul.

Scanned with CamScanner

Niciun apel ratat.

Niciun mesaj.

Mă duc la cantină și formez numărul lui Hayden.

Tot niciun răspuns.

— Unde naiba e?

Îi formez numărul din nou, tot fără răspuns. Închid și o sun iar.

Niciun răspuns.

Gata, îi scriu.

Sună-mă CHIAR ACUM!

Iau un sendviș, mă așez la masă și mănânc de unul singur. Încep să transpir.

Dacă s-a întâmplat ceva cu ea?

Îmi trec prin minte toate evenimentele posibile. Poate doarme. Poate e hărțuită de idioți. Poate e atacată în timp ce merge la magazine. Poate e drogată și violată chiar acum.

Futu-i!

O sun din nou. Niciun răspuns. Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi fac griji toată ziua pentru o iubită dispărută.

O, Doamne! *E dispărută!*

O sun din nou.

La ora cinci, mă arunc afară din taxi de îndată ce oprește în fața hostelului.

Sunt disperat.

A fost cea mai urâtă zi din viața mea. Probabil că Hayden a dispărut, moartă undeva într-un șanț.

Îi plătesc șoferului și alerg înăuntru, urcând câte două trepte odată. Peste tot sunt oameni îmbrăcați în alb. Nenorocita de petrecere de lună nouă!

Scanned with CamScanner

Alerg pe coridor și dau buzna în cameră. E goală. Simt o împunsătură în piept. Futu-i, unde e?

Alerg la bar și privesc în jur disperat. Îl văd pe Eddie.

— Unde e Hayden? îl întreb bâlbâit.

El aruncă o privire în jur și arată cu degetul într-un colț. Hayden stă cu un grup de oameni, râzând și distrându-se pe cinste. E relaxată și se distrează.

În rochia albă! Văd roșu în fața ochilor. Ne privim în ochi și mă întorc furios în cameră. Intru la duș și sunt atât de nervos, încât nici nu văd bine.

Fac duș și, când mă întorc în cameră, o găsesc pe Hayden întinsă în pat.

— Bună, iubitule! îmi zâmbește fericită. Cum a fost?

— De ce naiba nu ai răspuns la telefon? urlu cât pot de tare.

Îi cade fața.

— Poftim?

— Te-am sunat. Toată ziua, înnebunit de griji!

— Ce tot spui?

Ia telefonul și se încruntă când vede ecranul.

— Patruzeci și două de apeluri pierdute?

Se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Credeam că zaci moartă într-un șanț! strig la ea.

Ridică din sprâncene. E surprinsă de tonul meu.

— Nu țipa la mine, Christopher!

— Să nu țip la tine! explodez. Am fost bolnav de griji toată ziua. La naiba, știi cât de irresponsabilă ești?

— Poftim?

— M-ai auzit!

— Telefonul meu a fost pe silențios cât am citit, pe urmă m-am dus la bar și probabil l-am uitat în cameră. Nu mă așteptam să fiu urmărită la fiecare pas cu patrula de câini.

Scanned with CamScanne

— Patrula de câini! urlu. Îți arăt eu ție nenorocita de patrulă de câini!

— Îmi pare rău că ți-ai făcut griji, dar nu mă așteptam să mă suni!

Își dă ochii peste cap.

— E inacceptabil! strig la ea. Să nu cumva să mă tratezi de sus!

Își dă din nou ochii peste cap.

— Ești melodramatic. Mă întorc la bar.

— Pe bune? urlu iar.

— Da. Și tu ar trebui să fii acolo acum, să muncești, mai ții minte?

Arăt spre ușă.

— Ieși afară!

Îmi zâmbește glumeț, complet netulburată de furia mea.

— OK!

Mă sărută pe buze și pleacă. Aproape îmi ies ochii din cap. Doar *nu* a plecat în mijlocul discuției! Mă înfurii. Simt că îmi crește tensiunea.

Mă duc la vestiar și scot rucsacul. În acest timp, un cuplu beat se împleticește pe coridor. Încep să se sărute și fata merge cu spatele, căzând peste mine.

— Ai grijă ce naiba faci! mârâie tipul la mine.

Ridic din sprâncene, iar furia mea clocotește periculos de aproape de suprafață. O ajut pe fată să se ridice.

— Îți cer scuze că nu m-ai văzut!

Ea râde și se clatină în toate părțile.

— Hei, mă bucur că te-am văzut! flirtează cu mine.

Tipul își mijește ochii, iar eu îmi încleștez fălcile, uitându-mă urât la el.

Hai, nenorocitule, pune-mă la încercare! Am chef să te pun la punct chiar acum!

— Vii la petrecere? zâmbește cuceritor fata.

Scanned with CamScanner

Îmi dau ochii peste cap și mă întorc la rucsac. *Nici nu aduce vorba!*

Caut ceva în rucsac. Trebuie să port albul acela prostesc.

La naiba, descopăr că am doar un tricou alb fără mâneci și pantaloni scurți. Nu e ideal ca să lucrez după bar, dar trebuie să fie de ajuns.

Mă îmbrac și mă uit în oglindă. Futu-i, arăt ca un pozeur! Am brațele prea mari pentru tricouri fără mâneci. Dar merge și așa, iar altă opțiune nu am. Mă duc la bar.

— Bună! mă salută Eddie încântat. În seara asta am ocazia să lucrez cu tine.

— Grozav! încuviințez. Unde vrei să stau?

Privirea îmi rătăcește prin încăpere, căutând-o pe Hayden.

— O, ce sexy ești! oftează o fată. Vreau un Orgasm! îmi zâmbește ea.

— Unul multiplu. Pun pariu că ai oferit câteva la vremea ta, adaugă prima fată și izbucnesc amândouă în râs.

— Și urmăm noi!

Minunat! Două fete bete și excitate, exact ce îmi trebuia! Mă întorc cu spatele la ele.

— Unde e manualul de cocteiluri? îl întreb pe Eddie.

Mi-l dă și se întoarce la servit. Oamenii stau câte zece la rând, așteptând băuturile.

Ce naiba are luna plină de-a face cu oamenii care se îmbată? Tare aș vrea să aflu.

Citesc instrucțiunile pentru Orgasme. Le fac cât de bine pot și le servesc. Cu siguranță au un gust de rahat.

— Poftiți!

— Ce faci mai târziu? murmură fata sugestiv. Ne-ar plăcea să-ți întoarcem favoarea și să facem un multiplu pe bune.

Scanned with CamScanner

Îi zâmbesc fals.

— Sunt ocupat.

Cercetez mulțimea, *ocupat* să-mi găsesc iubita rătăcitoare. Acum unde naiba e?

— Vreau o Corona! cere un tip.

— Sigur!

Mă întorc să iau berea și o văd pe Hayden dansând cu un grup de fete.

Aici era!

Dansează și se distrează de minune, perfect relaxată. În rochia ei albă și sexy. Urăsc că arată atât de delicios.

Un tip se apropie de ea și mă face să mă opresc. O cuprinde cu brațul, iar ea face un pas în spate.

Urmăresc scena mai departe.

— Două beri Guinness! strigă cineva.

Mă întorc să iau berile, cu ochii la iubita mea. Tipul vorbește întruna cu ea. Când ea face un pas în spate, el face unul în față. Apoi se apleacă să-i spună ceva la ureche.

Ceva în mine se rupe. Cât ai clipi, ajung pe ringul de dans și-l iau de gât pe tip.

— Dă-te naibii înapoi!

Hayden

Fac ochii mari de groază.

— Christopher! țip. Ce faci?

Christopher se uită urât la tipul pe care îl ține de gât.

— Să nu pui mâna aia nenorocită pe ea! M-ai înțeles? urlă la el.

Tipul îl împinge la o parte.

— Du-te-n mă-ta, frumușelule!

Pe urmă, mă apucă agresiv de talie și mă lipește brutal de el.

Scanned with CamScanner

— Fac ce vreau cu ea!

O, nu!

Christopher își pierde controlul. Mă smulge din mâna tipului, mă împinge într-o parte, pe urmă îl pocnește cu pumnul în față.

— Ah! scot un strigăt când văd lovitura.

Tipul încearcă să riposteze la fel, iar Christopher se clatină în spate. Pe urmă se repede în față și îl culcă pe celălalt la pământ, continuând să se bată. Se zvârcolesc pe jos în vreme ce pumni și picioare zboară în toate direcțiile.

— O, Doamne, opriți-vă! țip la ei.

Încerc să îi despart și cineva mă trage înapoi. Oamenii se înghesuie, încercând să vadă. Câțiva oameni intervin să-l ajute pe Christopher, iar alții îi iau apărarea celuilalt.

Bătaia e oprită și cei doi sunt ținuți la distanță unul de altul.

Ochii lui Christopher mă găsesc prin mulțime și atunci ridic brațele în aer.

— Ce naiba faci?

Îi freamătă nările. Se întoarce și iese din hostel.

Ce naiba l-a apucat?

Aproape că aleargă pe coridor și împinge la o parte ușile mari de la intrare, după care coboară scările. Începe să meargă prin întuneric pe stradă, iar eu mă iau după el.

— Christopher! îl strig.

Mă ignoră și merge mai departe.

— Christopher! țip. Să nu îndrăznești să mă ignori!

Se oprește, dar rămâne cu spatele la mine.

— Ce naiba faci?

— Pleacă dracului de aici! îmi spune, tot cu spatele întors spre mine.

Scanned with CamScanne

Îl ajung din urmă și îl ocolesc ca să-i văd fața. Simt o strângere de inimă. E supărat.

— Ce faci? îl întreb încet.

Se uită în ochii mei.

— Ce se întâmplă? insist.

— Nu știu, la naiba!

Are o expresie înnebunită și părul îi e vâlvoi, iar pieptul i se umflă și coboară de parcă se chinuie să respire. Probabil adrenalina din sistemul lui e la cote maxime.

Mă încrunt, uluită. Se întâmplă ceva cu el. E în toiul altui atac major de panică.

— E OK! îi spun.

— Nimic din toate astea nu e OK, Hayden! țipă. O iau naibii razna!

Mă uit lung la el, neștiind ce să spun.

— Toată ziua am fost agitat din cauza ta și acum...

Își ridică brațele în aer, capitulând.

— L-am văzut cum te-a atins și...

Își trece mâinile prin păr.

— Ai devenit gelos, îi spun blând.

— Eu *nu* devin gelos! urlă furios.

Are un fel de criză, și nu vreau să mai torn gaz pe foc. Trebuie să încerc să-l calmez.

— Îmi pare rău că nu am răspuns azi la telefon! Nu am vrut să-ți faci griji, îi spun.

— Tocmai asta e. Eu nu-mi fac griji. Eu nu sunt gelos, Hayden. Nu știu dacă sunt sus sau jos, ori doar îmi pierd naibii mințile! continuă să țipe. Ce naiba e cu mine?

Îl privesc îndelung. Chiar nu își dă seama!

— Ești îndrăgostit de mine, îl informez calmă.

Îi pică fața.

Scanned with CamScanner

— Dar e în regulă.

Îi zâmbesc plină de speranță.

— Pentru că și eu te iubesc.

Mă privește în ochi.

— Iar acum ai distrus un moment deosebit între noi.

Îmi pun mâinile în șold. Se uită lung la mine, mut de uimire.

— Adună-te naibii și du-te înapoi să-ți termini tura! îi cer.

Fruntea i se acoperă de transpirație. Are o privire înnebunită, și nu știu sigur dacă nu cumva o va lua la sănătoasa. Trebuie să-l fac să se calmeze și să se întoarcă la treabă. Dacă fuge acum, totul se termină între noi. Nu vreau să mai trec o dată prin asta.

— Comportamentul ăsta e inacceptabil, Christopher. Nu poți să iei la bătaie orice bărbat care încearcă să stea de vorbă cu mine. Nu e în regulă.

Ridic din umeri, frustrată.

— Nu sunt proprietatea ta. Nu ai niciun drept să te porți așa.

— O cerea cu lumânarea!

— Atunci, fii mai presus de el și păstrează distanța! Tu nu ești așa. Tu iubești, nu te lupți.

Mă privește în ochi.

— Du-te și termină-ți tura! Eu merg la culcare.

— Nu te întorci la petrecere?

— Nu. Iubitul meu idiot mi-a stricat cheful.

Expiră adânc, dezamăgit de el însuși.

— Du-te odată!

Arăt cu mâna spre interiorul clădirii, iar el se întoarce și urcă scările înciudat.

Scanned with CamScanner

— Chiar te duci la culcare? mă întreabă din nou.

— Da! mă răstesc.

Trec pe lângă el pe coridor spre camera noastră, iar el mă urmează.

Deschid ușa camerei și îmi ridic ochii spre el.

— Ne vedem când termin? mă întreabă optimist.

— Dacă te porți ca un idiot și te mai bați în seara asta, jur pe ce-am mai sfânt!

— Nu mă mai bat.

— Bine!

Intru în cameră, iar el rămâne șovăind în dreptul ușii.

— Și în seara asta dormi pe jos, adaug.

Dă din cap, apoi zăbovește de parcă așteaptă ceva.

— Și nu îți spun că te iubesc, pentru că ești pur și simplu idiot!

Țâfnoasă, trag păturile de pe pat.

— Nici eu nu îți spun, îmi răspunde.

Rânjesc, încercând să-mi ascund zâmbetul, și știu că totul va fi bine.

— Bine, atunci nu-mi spune!

Mă urc în pat.

— Ieși afară!

În ochii i se vede o strălucire aparte.

— Cred că ai probleme cu furia, îmi spune.

— Mă jur, Christopher...

Arunc cu o pernă în el.

— Ieși afară!

Perna se lovește de perete, lângă capul lui, iar el afișează primul zâmbet autentic.

— Noapte bună, Acriturо!

— Noaptea asta nu are nimic bun, îl mint.

Scanned with CamScanner

Ușa se închide încet și atunci zâmbesc pe întuneric. Ne-am certat, dar a rămas. *E un progres!*

Abia la trei dimineața aud ușa deschizându-se. Christopher intră în vârful picioarelor, cu lanterna aprinsă la telefon, apoi se dezbracă și urcă în pat lângă mine, luându-mă în brațe pe la spate. Miroase a săpun. Și-a făcut duș. Zâmbesc cu ochii închiși.

A venit acasă.

A fost o noapte lungă fără el. Chiar dacă ne-am certat, mi-a lipsit.

— Cât e ceasul? îngaim.

— Trei.

Mă sărută pe tâmplă.

— Culcă-te la loc, iubito!

Mă sărută pe umăr, făcându-mă să simt fiori pe șira spinării. Îmi dă părul la o parte și mă sărută încet pe gât.

— Îmi pare rău pentru seara asta! murmură lipit de pielea mea; mă mângâie în sus și în jos pe piele, dus pe gânduri. Pur și simplu nu suport gândul că cineva te-ar lua de lângă mine, șoptește abătut. Mă face să-mi pierd mințile, la naiba!

Simt cum îi crește erecția în spatele meu. Christopher Miles e o ființă sexuală. E felul lui de a se revanșa. E speriat, și vreau să-l fac să se simtă mai bine.

Îmi întind gâtul, oferindu-i acces și făcându-l să înțeleagă aluzia. Mâinile lui rătăcesc pe pielea mea ajungând la sân, iar degetul mare îmi atinge sfârcul în timp ce cu dinții mă prinde de lobul urechii.

Erecția lui mă împunge în șold și o văd foarte clar chiar și pe întuneric.

Scanned with CamScanner

Mă răsucesc și mă așez călare pe corpul lui masiv. Se uită în sus la mine. Aerul se electrizează între noi.

Mă ridic pe genunchi și mă las în jos pe erecția lui uriașă. Mă legăn într-o parte și în alta ca să mă deschid și să-l las să intre.

Penisul îi e gros și flămând. Corpul meu se lasă pătruns adânc de al lui. Mă ține de șolduri și mă privește uluit.

— Nu plec nicăieri, iubitule! îi șoptesc. Sunt numai a ta.

Se ridică brusc, iar buzele i se lovesc brutal de ale mele în timp ce mă sărută și mă strânge în brațe. Supraîncărcare emoțională! E prea intens ca să încerc să mă stăpânesc. E o intimitate de care nu am știut niciodată că am nevoie.

Ne legănăm la unison pe întuneric, hrănindu-ne trupurile și lăsându-ne pradă propriilor sentimente.

Am luat multe decizii greșite în viață și am făcut lucruri pe care le regret. Dar un lucru știu sigur. Sunt total și irevocabil îndrăgostită de frumosul Christopher Miles.

Ne-a fost predestinat să ne întâlnim.

El e alesul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 18

CÂND MĂ TREZESC, SIMT CUM SE LASĂ PATUL ŞI MĂ încrunt, deschizând alene ochii. Christopher stă pe marginea patului, cu coatele pe genunchi. Îşi frânge mâinile de parcă lumea e pe cale să se sfârşească. Se dă o luptă în sufletul lui.

Îh, astăzi nu am chef de drame!

Îmi întind piciorul spre fundul lui şi îl împing încet.

— Îmi aduci o cafea, te rog?

Se încruntă la mine.

— Vrei cafea?

— Da, te rog!

Trebuie să-l ţin ocupat ca să nu mai stea îngândurat. Se ridică.

— OK! Pot să-ţi aduc.

— Avem nevoie şi de nişte fructe.

Începe să se îmbrace.

— Mă ocup.

— A, stai, azi ai cursul, nu?

— Începe abia la zece.

— Bine!

Scanned with CamScanner

Închid ochii. Am multe de spus despre purtarea lui de aseară, dar nu e acum momentul potrivit. Încă mai procesează. Îi las puțin spațiu ca să se adapteze.

Continuă să se îmbrace.

— Vrei să vii și tu?

— Nu prea.

Zăbovește atât de mult, încât ridic ochii.

— Aș vrea să vii și tu.

Expir greoi și dau păturile la o parte.

— Bine!

Mă ridic și mă îmbrac sub privirile lui.

— Cum se face că ești mereu atât de calmă? mă întreabă.

— Nu sunt calmă. Dar eu sunt adultul din relația asta.

Se încruntă.

— Săptămâna viitoare e rândul tău, când eu voi fi cea ridicolă.

Îmi zâmbește pe înfundate.

— Așa procedezi tu? Facem cu rândul?

— Aha!

Stau pe vârfuri și îi sărut buzele mari și frumoase.

— Câtă vreme facem cu rândul ca adulți, totul va fi bine.

— Și dacă suntem tâmpiți în același timp? mă întreabă.

— Atunci, rezultatul nu va fi pozitiv.

Îl sărut încet încă o dată.

Dă din cap și se uită la mine de parcă i-am împărtășit un secret sacru. Cum se face că nu știe lucrurile astea? Pentru un bărbat versat, nu are deloc experiență cu tot ce presupune o relație.

— E un lucru matur să cumpăr cafea și fructe.

Rânjește, luându-mă de mână. Îi zâmbesc.

— Atunci, cred că azi e rândul tău.

Scanned with CamScanner

Zece ore mai târziu

Stăm pe trotuar, cu rucsacurile pe ciment. Christopher se uită la ceas.

— Unde e? În curând ajunge taxiul.

— O să vină.

Mă uit în lungul străzii. Sinceră să fiu, încep să mă îngrijorez că nu mai ajunge. Eddie trebuia să fie aici ca să-și ia rămas-bun de la noi, dar nu a apărut.

Asta nu îi stă deloc în fire.

Avionul nostru către Germania decolează peste câteva ore și nu mai putem aștepta.

— Mai sună-l o dată!

Christopher îl sună, dar nu răspunde nimeni. Se uită pe stradă, căutându-l pe micul său prieten.

— Dacă i-aș ști adresa, m-aș duce acolo.

Începe să se plimbe nervos.

— La naiba, de ce nu i-am cerut adresa?

Îl sună din nou.

— Dacă s-a întâmplat ceva cu el?

Începe să intre în panică.

— Nu te îngrijora, o să vină!

Eddie

Stau pe alee și îi privesc pe domnul Christo și domnișoara Hazen cum mă așteaptă pe stradă, în fața hostelului.

Au venit să-și ia la revedere și vreau să merg la ei.

Dar... *nu pot!*

Îl văd pe Christo cum formează un număr pe telefon și telefonul îmi vibrează din nou, cu același nume pe ecran.

Christo

Scanned with CamScanner

Simt o strângere de inimă și pun telefonul la loc în buzunar.

Îl privesc cum se plimbă și vociferează întruna în timp ce Hazen îi vorbește calm.

Cu fiecare clipă în care așteaptă, e și mai rău. Vreau să alerg pe stradă și să-i implor să nu plece.

Dar știu că tot vor pleca... Așadar, ce rost are?

Un taxi oprește în față și Christo se uită pe stradă în direcția din care vin de obicei. Mi se pune un nod în gât. Printre lacrimi, îl văd punând rucsacurile în portbagaj.

Nu pleca!

Cu o ultimă privire pe stradă, urcă în sfârșit în taxiul care pornește și se îndepărtează.

Îmi las capul în jos. Au plecat.

O lună mai târziu

Amsterdam

Hayden

Ziua vizităm orașul, seara petrecem la muncă.

Am auzit multe despre Amsterdam. Toate lumea spunecă e locul pe care trebuie să-l vezi măcar o dată în viață. Îmi imaginam cafenele cu droguri și prostituate, și oameni amețiți de băutură purtându-se ca niște idioți pe străzi.

Nu mă așteptam să fie un oraș frumos, plin de diversitate culturală.

Canale lungi traversate de poduri frumoase, luminițe înșirate pe străzi noaptea, restaurante cochete și sunetul eclectic al râsetelor în depărtare.

Scanned with CamScanner

Mie și lui Christopher ne plac negresele cu ciocolată cu ingrediente magice și în multe seri ne apucă râsul în drum spre casă. E un loc foarte distractiv și nu e deloc înspăimântător cum credeam.

Iar bicicletele... Nu mă așteptam să văd atât de multe!

Oamenii nu conduc în Amsterdam, ci merg pe bicicletă peste tot. Așadar, în fața oricărui restaurant, club sau centru comercial se află șiruri întregi de biciclete frumoase și demodate, legate cu lanțul în suporturi și cu mici coșuri de răchită prinse de ghidon.

E atât de frumos și, când mergi pe stradă, nu se aud mașini, ci clopoțeii de la bicicletele celor care te avertizează că merg cu viteză.

Fiecare loc, atunci când călătorești, este diferit datorită acestor mici detalii și particularități.

Nici într-un milion de ani nu mi-aș fi imaginat că aș putea asocia bicicletele drăguțe de altădată cu Amsterdamul, dar acum știu că asta voi face.

Mă plimb printre mese și adun paharele împreună cu Basil.

— E cea mai oribilă slujbă pe care am avut-o vreodată!

Basil își dă ochii peste cap. Eu pufnesc în râs.

— Uită-te la noi!

Cine ar fi crezut că voi lucra într-un asemenea loc? Christopher mi-a schimbat perspectiva asupra vieții. Nimic nu ne mai este interzis.

Mă simt eliberată și mai încrezătoare din punct de vedere sexual ca niciodată.

Lucrăm într-un club de noapte în Amsterdam. Pe scenă au loc spectacole erotice de câte zece minute în fiecare oră și suntem îmbrăcați sumar. Eu port o ținută scurtă, de servitoare franceză, cu tot cu ciorapi cu portjartier și o

Scanned with CamScanner

perucă lungă și neagră, iar Basil poartă pantaloni negri eleganți și un papion.

E un loc amuzant și lucrurile pe care le-am văzut îți ridică părul pe ceafă.

Eu și Basil adunăm paharele din club. Kimberly și Bernadette sunt la bucătărie, iar Bodie și Christopher sunt barmani.

— Uită-te la labagiii ăia nenorociți!

Basil strâmbă dezgustat din buze, uitându-se spre bar.

Christopher poartă pantaloni negri de costum și un papion negru, e la bustul gol și își afișează mușchii tonifiați. Părul brunet îi e ceva mai lung și puțin ondulat. Arată absolut superb!

Îl privesc și zâmbesc. Se descurcă la bar ca un profesionist. Râzând și glumind cu clienții, scuturând shakerul pentru cocteiluri prin aer în timp ce face glume cu Bodie.

Se distrează de minune la slujba asta.

Începe o melodie care îi place, „Edamame", a rapperului bbno$, și începe să danseze în timp ce lucrează. Clientele stau aliniate la bar, bucurându-se de spectacol... și nu mă refer la cel de pe scenă. Chicotesc când le văd cum se iau la întrecere.

— Dar sunt labagii sexy!

— Neapărat o să fac și eu cursul de barman! oftează Basil.

— Ar trebui.

Mai adun câteva pahare și trec pe lângă bar.

— Hayden! mă strigă Christopher peste mulțime.

Îmi ridic ochii și îmi face semn să mă apropii. Mă prezintă unui bărbat care stă la bar.

— El e domnul Escott.

— Bună! îi spun zâmbind.

Scanned with CamScanner

— Ne-a oferit o slujbă pe un iaht de lux în insulele greceşti.

Christopher continuă să servească lumea.

— O! exclam, făcând ochii mari. Grozav!

— Tuturor! îmi zâmbeşte Christopher încântat.

Îmi întorc ochii către domnul Escott.

— Pentru toţi şase? întreb ca să confirm.

— Da, am nevoie de energia asta în flota mea.

Arată spre Christopher, care râde în hohote. Scutură shakerul către trei femei. Muşchii de pe braţ şi de pe abdomen se contractă în timp ce se mişcă. Femeile zâmbesc caraghios urmărindu-l.

— E o mulţime de energie acolo! încuviinţez.

— Dacă sunteţi toţi ca el, ar fi minunat!

Încep să râd.

— Nimeni nu e ca el, domnule Escott. E într-o ligă proprie.

Zâmbesc, privindu-l pe bărbatul meu frumos. Nici măcar nu glumesc – chiar aşa este. În fiecare seară, îl văd cum farmecă mulţimea şi mă îndrăgostesc de el şi mai mult. Nu simt niciun fel de gelozie faţă de felul lui de a fi.

E aşa cum e. Nu e sordid şi nu flirtează; e jucăuş şi amuzant, şi mă face să mă simt ca şi cum aş fi unica femeie pentru el.

Şi pentru el chiar aşa sunt.

Christopher se întoarce la mine.

— Poţi să îi întrebi şi pe ceilalţi dacă sunt de acord?

— Bine! îi răspund cu un zâmbet.

— Te aştept aici, spune domnul Escott.

— Când ai dori să începem? strig peste muzica dată tare.

Scanned with CamScanne

— Luni.

— O! mă încrunt. Atât de curând?

— Da, un echipaj întreg pentru o cursă închiriată s-a îmbolnăvit de varicelă. E săptămâna viitoare, altfel nu aș fi putut să vă ofer tuturor un post.

— OK! Mă duc să întreb.

Plec prin mulțime în căutarea prietenilor noștri. Mă întorc după zece minute.

— Ne băgăm!

Îi zâmbesc domnului Escott.

— Grozav!

Îmi întinde o carte de vizită.

— Sunați-mă când ajungeți la Mykonos.

— OK!

Pun cartea de vizită în buzunar.

— Zece minute până la pauză, Acrituro? strigă Christopher peste zgomotul muzicii.

Mă uit la ceas.

— Da, bine!

Întotdeauna luăm pauza de ceai împreună.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Escott! Ne vedem săptămâna viitoare!

— Abia aștept!

Mă îndepărtez prin mulțime. Am multe de făcut.

Douăsprezece minute mai târziu, mă duc în spatele clubului și merg pe coridor. Când trec pe lângă ușa magaziei, cineva mă trage înăuntru și mă lipește de perete în timp ce trântește ușa. Christopher își coboară buzele pe gâtul meu, în vreme ce îmi ridică fusta de servitoare franceză.

— Știu ce-mi doresc la ceai.

Scanned with CamScanner

Bărbatul ăsta și lucrurile pe care mi le face! Perversul perverșilor!

Iubirea pentru el mi-a schimbat viața. Mi-a arătat o versiune mai bună a mea.

O versiune spontană, sexy, și îmi place mult de ea.

Chicotesc, apoi ridic piciorul și îl pun pe un raft. Mâna lui alunecă peste portjartier și în sus pe coapsă.

— Barmanii din localul ăsta sunt întotdeauna serviabili!

Zâmbesc cu buzele lipite de ale lui.

— Mă bucur să-ți stau la dispoziție!

Îmi dă chiloții la o parte și își strecoară degetele printre labii, sărutându-mă adânc.

— Fata mea obraznică e pregătită.

Mă întoarce și mă apleacă. Aud fermoarul de la pantaloni înainte să se înfigă adânc.

Închid ochii și gemem amândoi de plăcere. Se retrage și se înfige iar.

— La naiba, iubesc slujba asta!

Luni dimineața

Grecia

Christopher

Stăm pe docul din portul Mykonos și așteptăm. Iahturile de lux sunt aliniate.

— Ce dracu' știm noi despre munca pe vas? oftează Basil, uitându-se la echipajele de pe iahturi. Par să fie o groază de chestii de făcut.

— Sper să avem uniforme drăguțe, spune Kimberly, zâmbind și privind în larg.

Scanned with CamScanner

— Nu pot fi mai rele decât ultimele nenorocite de uniforme pe care le-am avut! se încruntă Basil. Ar fi trebuit să muncesc cu o bucată de carne agățată de piept.

— Femeile acelea erau înnebunite după tine, Baz! râde Hayden.

Acesta strâmbă din buze dezgustat.

De noi se apropie un tip. Are o figură foarte serioasă și poartă pantaloni scurți albi și o cămașă albă cu mâneci scurte și încheiată până la gât. Are nasturi aurii și bretele bleumarin pe umeri. Și un chipiu de căpitan pe cap.

— Arată ca un pilot, șoptește Bernadette.

— Te rog să fii pe barca noastră! spune Kimberly încet, uitându-se lung la el.

— Pe iaht, o corectez. Nu e barcă.

— Te rog să fii pe iahtul nostru... și în camera mea! continuă ea.

Pufnim în râs în timp ce tipul ajunge la noi.

— Bună ziua, sunt căpitanul Mark, comandantul vasului! Presupun că una dintre voi e Hayden?

— Da, eu sunt.

Ea zâmbește și dă mâna cu el. Hayden pare să fie mereu persoana de contact pentru slujbele noastre. Ea ne prezintă.

— Ei sunt Christo, Basil, Bodie, Kimberly și Bernadette.

— Bună! ne zâmbește el. Bine ați venit!

Se întoarce și merge pe doc, iar noi ne luăm după el.

— Ați ajuns aici cu recomandări foarte bune, continuă căpitanul.

Toți schimbăm priviri. Nimeni în afară de mine nu a mai urcat pe un iaht.

Nu că aș putea să recunosc acest lucru.

— Suntem foarte încântați!

Hayden zâmbește, încercând să pară prietenoasă.

Scanned with CamScanner

— Mulțumesc mult că ați venit să ne ajutați! Tot echipajul meu s-a îmbolnăvit și nu poate lucra timp de două săptămâni. Aveam curse închiriate toată săptămâna, așa că ne-ați salvat.

Schimbăm iarăși priviri între noi, iar Hayden mișcă din buze, încercând să-și ascundă zâmbetul. S-ar putea să fie un afurisit de dezastru.

— Iat-o! zâmbește căpitanul Mark. Nu e frumoasă?

Ridicăm ochii și ne oprim în loc în timp ce sângele ne fuge din obraji.

— Da!

Toți se forțează să zâmbească.

O, nu!

Acesta nu e un iaht, e un superiaht. Înalt de patru etaje și lung de cel puțin cincizeci de metri. E negru, lucios și... *futu-i!*

Cum naiba ar trebui să lucrăm pe iahtul ăsta? Habar nu avem ce facem!

O, rahat! Simt că începe să mi se urce sângele la cap.

OBSIDIAN

Numele acela... Mă încrunt. Mi se pare cunoscut.

„Obsidian." De unde cunosc acest iaht? Caut prin amintiri ceva familiar.

— Întotdeauna e ancorat aici? întreb, încercând să par nonșalant.

— Nu, de obicei e la Monte Carlo.

— Înțeleg.

Mă uit la Grand Prix de pe iahtul nostru din Monte Carlo în fiecare an. Să sperăm că de acolo îl știu.

Ochii speriați ai lui Hayden mă privesc.

— Ce naiba? îmi șoptește.

Scanned with CamScanne

— E în regulă! îi răspund.

Dar nu e deloc în regulă. E un adevărat coșmar.

Traversăm puntea și urcăm pe iaht, iar luxul exagerat ne izbește în față.

O punte imensă cu piscină și spa, un salon exterior, un bar - totul e îmbrăcat în cel mai frumos lemn și finisat la perfecție. Privesc în jur. Hmm... nu e rău!

Ne uităm înăuntru printre ușile duble. Un living imens și luxos cu mobilier luxos. În dreapta, vedem un lift și niște scări care urcă și coboară, precum și un coridor mare.

— Uau! șoptesc toți, privind uimiți în jur.

— Haideți, o să vă arăt cabinele angajaților; se află sub punte! Trebuie să ne pregătim. Proprietarul vine la bord în seara asta împreună cu un grup de prieteni.

— Al cui este iahtul? îl întreb.

— Al lui Julian Masters, îmi răspunde.

Futu-i!

— De unde e? întreb, făcând-o pe prostul.

— Regatul Unit. Plin de bani, după cum vă dați seama. Averea familiei, dar el e judecător. Și-a adus familia extinsă din Australia pentru o petrecere de burlaci.

Mi se scurge sângele din obraji. Îi cunosc. Îi cunosc pe toți.

Julian Masters e unul dintre cei mai buni prieteni ai fratelui meu, Jameson. Au fost toți la internat împreună.

Sunt complet distrus!

Scanned with CamScanner

Capitolul 19

– LĂSAȚI-VĂ BAGAJELE ȘI O SĂ VĂ FAC UN TUR! SPUNE **căpitanul Mark.**

Ține sub braț un clipboard. Facem ce ne cere și îl urmăm pe iaht.

— La acest nivel, avem livingul și sufrageria, cinematograful și două băi.

Trei imense canapele albe sunt dispuse în jurul măsuței de cafea din marmură de culoarea piersicii. Toate podelele sunt din mozaic de lemn negru, cu covoare crem, mari și exotice. Pe pereți sunt lucrări de artă uluitoare.

Chiar *este* frumos! Trebuie să recunosc.

— Uau! exclamă toți de uimire.

Rămân în urmă, încercând cu disperare să încropesc un plan de evadare.

În acest moment, om la apă îmi sună al naibii de bine!

— Etajul!

Căpitanul urcă pe scări, iar noi venim în urma lui.

— Încă un living mare, sufragerie informală și bar. La acest etaj sunt patru dormitoare de oaspeți.

— O, Doamne!

Hayden face ochii cât cepele și mă ia de mână.

Scanned with CamScanner

— Îți vine să crezi ce-i aici, iubitule? îmi șoptește fascinată. Niciodată n-am văzut așa ceva!

Mda! Privesc în jur, ridicând dintr-o sprânceană. *Iahtul meu e mai bun!*

— La ultimul nivel se află apartamentul matrimonial.

Urcăm încă un etaj care e doar un dormitor cu o panoramă de 360 de grade. O baie imensă, cu cadă scufundată și dressinguri separate.

Ei, *asta* chiar arată bine!

— Pe aici – deschide o ușă ascunsă – este camera copiilor. Domnului Masters îi place să aibă copiii aproape.

Aruncăm o privire și vedem două pătuțuri și două paturi de o persoană. Peste tot se văd jucării și cărți. Camera e frumos decorată și zugrăvită în culori pastelate.

— Au și bonă la bord când sunt aici? întreabă Hayden.

— Nu. Nu au bonă; ei se ocupă singuri de creșterea copiilor.

Hayden îmi zâmbește și mă strânge de mână.

— Deja îmi place de ei, îmi șoptește. Nici eu nu aș avea bonă niciodată.

Mă încrunt. Poftim? Fără bonă... deloc... niciodată?

Când ți-o mai tragi cu nevasta dacă nu ai bonă? Adică să faci sex doar cinci minute seara sau ceva de genul? Îh, așa ceva nu se va întâmpla la mine acasă!

O să am patru bone prin rotație.

De fapt... Zâmbesc, amintindu-mi un amănunt.

Soția lui Masters *a fost* bonă. Și e și al naibii de sexy.

Îmi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul. Ticălos nenorocit! Mă întreb cum s-o fi petrecut tot?

— Să coborâm sub punți, unde veți sta voi! continuă căpitanul Mark.

Coborâm după el trei niveluri.

Scanned with CamScanner

— Aici e bucătăria.

Ne prezintă zona.

— Helga, bucătăreasa, va veni după-amiază. Toți veți fi asistenții ei prin rotație. Ea ține totul din scurt. Se încruntă, făcând o pauză ca să-și aleagă atent cuvintele: E un personaj interesant.

Minunat, asta înseamnă că *e o scorpie*!

— Aici sunt cabinele pentru personal. Trei dormitoare. Unul este pentru Helga, ea stă singură în cameră. Avem o cameră dublă cu două paturi de o persoană și cealaltă are patru paturi suprapuse.

— Eu și Hayden o luăm pe cea dublă, anunț înainte să apuce altcineva să vorbească.

— Da, da! bombăne toți.

— Așadar, ne zâmbește căpitanul Mark. Aceasta este doamna noastră. Sper să vă simțiți foarte confortabil aici și să fiți fericiți. În dimineața asta, puteți să vă instalați și să vă acomodați. După-amiază, vom face o scurtă instruire, apoi oaspeții noștri vor veni pe la șase seara.

— Cât vor sta la bord? îl întreb.

— Două zile.

— Și pe urmă ce se întâmplă? întreabă Basil.

— Vasul este închiriat atunci când nu îl folosește domnul Masters. Vom lua alt grup, de miercuri.

— A, bine! răspunde Basil. Deci noi muncim și când proprietarul nu e aici.

— Exact!

— Aveți o listă cu invitații? îl întreb. O verific și încep să organizez totul.

— Da, aici e.

Îmi întinde clipboardul.

— Ne vedem peste câteva ore!

Scanned with CamScanner

Căpitanul dispare pe scări și toți încep să se plimbe și să se instaleze. Desfac foaia și citesc lista.

Julian Masters

Spencer Jones

Sebastian Garcia

Futu-i!

Las imediat jos hârtia. Nu e nevoie să mai citesc numele celorlalți invitați.

Primii trei sunt cei mai mari farsori de pe planetă. Nu voi rezista nici măcar o oră cu ei, darămite 48.

E un adevărat coșmar!

O să mă dea de gol și o să-i spună lui Hayden și, fir-ar să fie, încă nu mă iubește îndeajuns! O să mă părăsească pentru că am mințit-o.

Cine ar putea să o condamne?

De săptămâni întregi încerc să-mi dau seama cum să-i spun cine sunt, dar ne distrăm atât de bine, încât nici nu am discutat despre ce se va întâmpla când se va termina totul. Nu vreau să afle în acest fel că am mințit-o. Eu trebuie să fiu cel care îi spune.

Futu-i!

E ciudat că nu mi-a spus că mă iubește din seara aceea când ne-am certat prima dată, în urmă cu peste șase săptămâni – deși de multe ori spunem „Nu te iubesc", ceea ce pentru mine e un cod pentru „Te iubesc"... Dar dacă pentru ea nu înseamnă același lucru?

Dacă e doar un lucru pe care îl spune într-o doară?

Îmi trec mâna prin păr și simt că mi se face rău de la stomac.

Scanned with CamScanner

O vreau pe Hayden în viaţa mea. Gândul că aş putea să o pierd din cauza unei minciuni îmi provoacă dureri în piept.

O urmez pe scări în jos, cu rucsacurile în spate, şi intrăm în camera noastră. E mică şi nu are fereastră. Dar avem intimitate, ceea ce e esenţial.

Într-un colţ se află un dulap şi un birou. Hayden începe să-şi aşeze lucrurile în sertare. Mă aşez pe pat şi mă uit la ea.

Trebuie să-i spun.

— Frumos iaht, nu-i aşa? o întreb.

— Incredibil!

Îşi împătureşte cămaşa.

— O să fie slujba vieţii noastre!

Îmi bubuie inima în piept.

— Îţi poţi imagina că vei avea vreodată un iaht ca ăsta?

— Eu? mă întreabă râzând. În niciun caz!

— Nu ţi-ai dori să ai bani? o întreb. Adică, bani cât să cumperi un asemenea iaht?

— Dumnezeule, nu! Urăsc oamenii bogaţi.

Ridic din sprâncene, mirat.

— Cunoşti vreunul?

— Nu chiar.

Continuă să-şi împăturească hainele.

— Păi, e puţin discriminatoriu, nu crezi?

Se uită la mine şi se opreşte, apoi vine şi mi se aşază în poală. O prind în braţe în timp ce mă sărută tandru pe buze.

— Îmi place viaţa pe care o avem, Christopher.

O privesc atent, iar ea îmi dă părul de pe faţă, uitându-se la mine.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că nu ai bani.

Hmm?

Scanned with CamScanner

— Sunt atâtea lucruri pe care să le iubești la noi!

Mă sărută pe vârful nasului.

— Îmi place că ești cel mai bun prieten al meu.

Mă sărută și zâmbește.

— Îmi place că ești atât de dedicat în tot ce faci. Îmi place că ești bun și iubitor. Îmi place că ai grijă de mine. Ești perfect așa cum ești.

Mă uit în ochii ei. Rămân fără grai.

Nu găsesc nici măcar un cuvânt. Toată viața mi-am dorit să aud vorbele astea, să aud că cineva mă vrea așa cum sunt.

O iubesc pe femeia asta!

Îmi zâmbește blând și mă strânge tare în brațe.

— Trebuie să-ți spun ceva, murmur încet.

Își scoate bluza peste cap.

— Și eu trebuie să-ți arăt ceva.

Se ridică și-și scoate sutienul. Sânii ei plini rămân liberi și, neputând să mă abțin, ridic mâna și cuprind unul în palmă. Penisul începe să-mi zvâcnească instantaneu.

— Hai, iubitule, îmi spuneai ceva! murmură, aplecându-se să mă sărute.

Îmi ridic mâna pe coapsa ei și o strecor sub chiloți.

Concentrează-te!

Labiile calde, moi și umede din chiloții ei îmi tulbură gândurile. Futu-i! *Ce plăcut e!*

— Ce spuneai?

— Nu sunt profesor, murmur cu buzele lipite de ale ei.

Se încruntă și se retrage.

— Ce ești?

Mă uit în ochii ei. *Al tău.*

Se schimbă la față.

— M-ai mințit?

Mi se strânge stomacul auzindu-i tonul dezamăgit. *Nu o da în bară, idiotule!*

Scanned with CamScanner

Mai aveam opt luni de petrecut împreună înainte să fim *nevoiți* să avem discuția asta.

De-aș putea să trec de acest weekend și să-l fac pe Masters să-și țină gura aia spurcată! Adică, nu e ca și cum mă prefac că sunt bogat. Mă prefac că sunt sărac. Cu siguranță nu mă poate urî pentru o îmbunătățire, nu?

Mă uit la ea și îi dau părul după ureche. La naiba! Niciodată n-am mai fost atât de fericit. Nu sunt pregătit ca lucrurile să se schimbe între noi.

Mai am nevoie de timp.

— Ei bine? mă întreabă. Ce faci dacă nu ești profesor?

— Sunt îngrijitor la o școală, îmi scapă. Îmi era jenă să-ți spun.

Rămâne cu gura căscată.

— Scumpule, îmi șoptește încet, mă doare sufletul!

Dintre toate lucrurile pe care puteam să i le spun... Futu-i! De ce tocmai asta? Am vreo fărâmă de creier în cap?

— Ești om de serviciu? repetă.

— Da.

Dau din cap, simțindu-mă ca un rahat.

— Iubitule, îmi șoptește și mă îmbrățișează, nu-mi pasă ce faci. Pentru mine contează că ești un om bun. Ești mai bun de atât, ești cel mai bun!

O iau în brațe și o țin strâns. Închid ochii, îngropându-mi fața în gâtul ei.

Femeia asta...

Femeia asta frumoasă mă iubește crezând că îmi câștig existența spălând toalete.

Nu o merit.

— Eu nu mă prostesc aici, Hayden! îi spun. Vreau să avem un viitor împreună.

— Și eu vreau același lucru.

Îmi zâmbește. Ne întindem în pat și ne sărutăm. Mai este o întrebare la care am nevoie de răspuns.

Scanned with CamScanner

— Unde te vezi locuind? o întreb. Când se termină totul...

— Câtă vreme sunt cu tine, nu-mi pasă.

Și iată-l!

Un sentiment necunoscut îmi face inima să explodeze: sentimentul de apartenență. Se întâmplă cu adevărat. Se *va muta* pentru mine. *Este* ceva real.

Alunecă în jos pe corpul meu, îmi scoate penisul întărit și îl cuprinde cu gura. Mă uit la ea în timp ce ochii săi întunecați mă fixează. Îl linge pe toată lungimea, apoi suge cu putere și mă face să simt furnicături în degetele de la picioare. Mă las pe spate, sprijinit în coate ca să admir priveliștea.

Își trece limba peste vârful penisului și inspir brusc, dându-i părul la o parte de pe frunte.

— Ești a mea, îi șoptesc.

— Numai a ta.

Zâmbește în jurul meu. Își linge buzele.

— Acum... fute-mă în gură!

Sunetul respirației regulate a lui Hayden îmi dă de știre că a adormit.

Dormitorul ăsta cât o cutie de chibrituri e un spațiu vrăjit pentru orgasme. Am avut cea mai tare partidă de sex din viața mea.

Mă îmbrac fără zgomot și ies pe furiș din dormitor. E liniște în jur. Aseară am ieșit să bem un pahar și am sfârșit prin a dormi trei ore. Toată lumea ar trebui să despacheteze, dar presupun că sunt epuizați și mai recuperează din somnul foarte necesar înainte de furtuna de rahat din seara asta.

Și când spun furtună de rahat, exact la asta mă refer.

Urc scările și ajung pe punte. Mă uit în jur. Unde e căpitanul Mark?

Scanned with CamScanner

Merg până în fața iahtului și îl zăresc în scaunul căpitanului. O iau la fugă până în spatele iahtului și caut prin numerele de telefon.

Masters

Îi formez numărul și telefonul sună.

— Miles! îmi răspunde râzând. Ce vrei? mă întreabă în glumă.

— Uite ce e, am o problemă, îi șoptesc în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

— Ce-ai spus? Vorbește mai tare! Unde ești?

E într-un bar sau ceva asemănător. Aud oameni râzând în hohote.

— Sunt sub acoperire.

— Poftim?

— Mi-am luat un an de pauză și călătoresc prin lume cu rucsacul în spate și o identitate falsă.

— Poftim? explodează înainte să izbucnească în râs. Tu, cu rucsacul în spate?

Râde iarăși în hohote.

— Al dracului de amuzant!

— Călătoresc cu un grup de oameni care nu știu cine sunt și am primit o slujbă pe un iaht, dar tocmai am aflat că e afurisitul tău de iaht, îi spun în grabă.

— Prostii! se răstește.

— Să nu spui nimănui cine sunt când ajungi mai târziu aici!

Râde cu poftă.

— Asta *chiar* e o problemă!

— Termină! șoptesc furios.

— Christopher Miles e băiat de serviciu sub acoperire pe iahtul meu! îi anunță pe toți.

Scanned with CamScanner

— Du-te dracului de aici! aud pe cineva râzând.

Îmi mijesc ochii. Spencer Jones. Aș recunoaște oriunde vocea aia.

Căpitanul Mark se apropie pe marginea iahtului. Îmi face vesel din mână.

Futu-i!

— Trebuie să închid, îi spun bâlbâit. Să nu sufli o vorbă, la naiba! Nu mă cunoști!

— Aș vrea să nu te cunosc.

Râde și îl aud povestindu-i cuiva despre mine.

Nu am de ales, trebuie să închid telefonul.

Futu-i!

— Te bucuri de priveliște? îmi zâmbește căpitanul.

— Da.

Îi zâmbesc fals și îmi strecor telefonul în buzunar. Sunt îmbujorat și agitat și, fir-ar să fie, al naibii de stresat!

— Ai despachetat? mă întreabă.

— Da, trebuia doar să dau un telefon.

— Ne vedem pe punte într-o oră! O să vă dau uniforme ca să începeți instruirea.

— Sună grozav!

Mă forțez să zâmbesc. Nu e chiar adevărat, pentru că sună ca un adevărat coșmar.

— Ne vedem atunci!

Se întoarce în fața iahtului, iar eu mă întorc și mă uit spre port. Fac o poză și i-o trimit lui Eddie.

Mykonos

Mă întreb ce mai face micul meu prieten din Barcelona. O să-l sun miercuri, când se termină prostia asta, dacă nu sar peste bord până atunci.

Mă întorc în cameră și mă lipesc de spatele lui Hayden în timp ce doarme.

Scanned with CamScanner

Mintea mi-o ia la goană.

Dacă nu merge totul conform planului...

Îmi trec prin minte un milion de scenarii care s-ar putea petrece și cât de prost ar putea să meargă. Deși știu că fac o greșeală, un lucru *este* cert.

Numai o iubire puternică poate să facă față vieții mele de acasă.

Oamenii, locurile, presiunea pusă de paparazzi.

Trebuie să o pregătesc mai bine. Mai avem nevoie de timp.

— Aici sunt uniformele voastre, spune căpitanul Mark, dându-ne niște huse cu fermoar. Am comandat mărimile pe care le-ați cerut și, dacă nu se potrivește ceva, mai avem câteva jos, în magazie.

Căpitanul Mark începe să vorbească despre iaht și să ne dea toate detaliile plictisitoare, iar eu îi arunc o privire lui Basil. El a tras de fermoarul husei și se încruntă la ce vede înăuntru. Ridică ochii spre mine.

— Ce e? îi șoptesc.

Basil ridică un papion roșu cu paiete.

— Ce dracu'? îmi șoptește.

Hmm!

În timp ce căpitanul Mark vorbește, trag fermoarul husei mele. Sunt trei uniforme și o pereche de pantaloni negri pe un umeraș cu un papion roșu cu paiete.

— Domnule căpitan, ce-i asta?

Ridic papionul. El se uită la mine.

— E uniforma voastră pentru diseară.

— Poftim?

— Domnul Escott a vrut un echipaj diferit ca să poată dea petreceri tematice. Fiecare aveți o uniformă de petrecere precum cea pe care o purtați în clubul în care v-a cunoscut.

Scanned with CamScanner

Îmi zâmbește mândru.

— A fost foarte impresionat de voi toți.

Îmi imaginez fețele băieților când mă vor vedea în uniforma asta.

Doamne sfinte, nu!

Nu se poate așa ceva.

Hayden trage fermoarul și scoate uniforma minusculă de servitoare franceză, cu tot cu portjartier.

— Nu port așa ceva! spune indignată.

— Dar...

— Am purtat ținuta asta când eram într-un club privat, unde oamenii făceau sex pe scenă. Nimeni nu se uita măcar la mine și mă amestecam prin mulțime. Să port așa ceva aici, în acest mediu, e de-a dreptul sordid! Nu sunt o dansatoare la bară la care să se zgâiască niște bogătani.

— Sunt de acord, spune Kimberly.

— Și eu, adaugă Bernadette.

Căpitanul Mark se uită la ele încruntat.

— Bine, fetele pot să poarte altceva. Dar uniforma rămâne neschimbată pentru băieți. Tema din seara asta e cabaret. Fetele vor trebui să găsească altceva de purtat în concordanță cu tema. Vreau o distracție ieșită din comun. În magazia de jos sunt costume și decorațiuni.

Se uită apoi la mine.

— Christo, domnul Escott a spus că dansezi. Ai adus muzică?

— La naiba, nu dansez! pufnesc îngrozit.

Pe Hayden o umflă râsul.

— Nu e amuzant! mă răstesc.

— Mi-a trimis o filmare în care dansai în timp ce pregăteai cocteiluri.

— Mă prosteam, nu făceam dansuri profesioniste.

— Atunci, fă-o! Se uită la ceas și adaugă: Peste jumătate de oră, urcă la bord un DJ.

Scanned with CamScanner

— Un DJ? se încruntă Basil. Câți oameni vin aici?

— Vreo treizeci, dar majoritatea nu stau pe iaht. Îi lăsăm pe continent după ce se termină petrecerea.

— Și la ce oră se termină? întreb.

— Când vor ei.

Schimbăm toți o privire. Grozav! O să muncim toată noaptea pentru nenorociții ăștia!

— Helga și Agnes vor veni în curând.

— Agnes? întreabă Hayden. Ea ce face?

— Nu a mai fost la bord până acum, dar e maestră de ceremonii și, cum vin atâția invitați, ne-am gândit că ar fi bine să avem așa ceva pentru programul din seara asta.

— Program?

Mă încrunt. *E un pic exagerat, nu-i așa?*

Mă uit la ceilalți băieți, care ridică din umeri.

— Fir-ar să fie! șoptește Basil.

Căpitanul Mark pleacă în direcția scărilor.

— Să continuăm instruirea!

— Arăți grozav!

Hayden îmi zâmbește și îmi îndreaptă papionul.

Port pantaloni negri, un papion roșu și sunt la bustul gol.

Am decăzut de tot, la naiba! Știu deja că nu o să pot uita chestia asta niciodată.

— Toată lumea pe punte! se aude o voce în difuzoare.

Vocea femeii e răgușită și gravă, cu accent nordic.

— Cine e? întreb încruntat.

— Trebuie să fie Agnes.

Hayden zâmbește și mă sărută în grabă.

— Arăt OK?

Fac un pas în spate.

— Fă o piruetă!

Scanned with CamScanner

Se învârte, iar eu zâmbesc văzându-i ținuta. Ea și fetele poartă costume de fructe.

Are ciorapi verzi și o rochie roșie precum căpșuna, mare și umflată, cu o bentiță cu frunze de căpșuni. Pe obraji și-a desenat inimi mari și roșii.

— Cea mai drăgălașă căpșună pe care am văzut-o vreodată!

O împing ușor cu șoldurile.

— Poate o să te mănânc mai târziu!

O mai împing o dată.

— Să fac niște gem de căpșuni.

Râde și își ridică telefonul.

— Să facem un selfie!

Stau în spatele ei și îmi lipesc fața de ea, apoi zâmbim la cameră.

— Ce distractiv e! exclamă râzând.

— Chiar este.

O fi totuși? Pentru că mie nu mi se pare.

Dansează puțin în loc și îi zâmbesc. Bucuria ei e contagioasă.

— Grăbiți-vă! ordonă vocea din difuzor.

Hayden face ochii mari și pufnește în râs. Mă încrunt.

— Calmează-te, Agnes!

Deschidem ușa de la dormitor și îi auzim pe ceilalți certându-se în camera lor înghesuită.

— Nu înțeleg de ce nu am putut fi eu portocala! se vaită Bernadette.

— Pentru că mie îmi stă mai bine în portocaliu! se răstește Kimberly.

— Ție îți stă bine cu orice, ripostează Bernadette. Nu vreau să fiu strugure. Urăsc strugurii!

Își face de lucru cu bentița de pe cap.

— Nenorocirea asta îmi provoacă mâncărimi!

Scanned with CamScanner

— Mie îmi plac strugurii, spune Basil, pieptănându-se în oglindă. Și portocalele. De ce nu o fi petrecere de burlăciţe? Sunt superexcitat!

Se mai joacă puţin cu părul.

— Mi-aș dori să avem o slujbă pe una dintre bărcile acelea, Armăsarii Plutitori, unde chelnerii și-o trag cu toate fetele. *Aia* ar fi o slujbă bună!

— Unde e? se răsteşte Bodie cu telefonul la ureche. Nu răspunde naibii la telefon! E a zecea oară când o sun azi.

— A cunoscut pe altcineva și tu te porţi sinistru, răspunde Kimberly cu nonșalanţă, împingându-l pe Basil din faţa oglinzii.

Bodie a cunoscut aseară o fată la mal. E obsedat.

— Grăbiţi-vă! aproape urlă vocea din difuzor.

Îi zâmbesc căpșunei mele sexy și scot telefonul să-i fac o poză. Ea se preface că îmi trimite o bezea și, neputând să mă abţin, o iau în braţe și o sărut.

— Îh, voi nu vă săturaţi niciodată unul de altul? își dă Kimberly ochii peste cap.

— Nu, îi răspund.

O sărut pe Hayden din nou.

— Cine ar putea să se sature vreodată de căpșuna asta?

Se aude o voce.

— Ce faceţi? Întârziem, oameni buni!

Ne întoarcem și vedem o femeie scundă și foarte furioasă mergând grăbită pe hol. Are părul împletit în două cozi prinse în vârful capului.

— La etaj! Imediat! ne ordonă.

— Scuze!

Hayden se strâmbă și aleargă pe scări, iar noi o urmăm grăbiţi. Ajungem în livingul principal și aruncăm o privire la pregătirile pe care le-am făcut. Peste tot

Scanned with CamScanne

sunt baloane și ghirlande. După părerea mea, seamănă cu un cabaret.

— Aliniați-vă! ne cere Agnes.

Ne încruntăm toți unii la alții. *Poftim?*

— Aliniați-vă! repetă. Spuneți-mi cine sunteți!

Ne prezentăm toți și stăm aliniați, iar ea trece prin fața noastră. Ne măsoară din priviri.

— Atenție! Eu sunt strictă, ne spune serioasă. Vă veți purta cu profesionalism tot timpul și – ridică două degete în aer, mimând ghilimele – veți presta diseară!

— Să prestăm? mă încrunt.

— Să jucați, îmi zâmbește calm. Vreau cabaret. Vreau exagerare. Trebuie să fie cea mai mare distracție din viața invitaților.

Mă uit la ea în timp ce se plimbă prin fața noastră. *Calmează-te naibii!*

— În seara asta sunt aici de probă și îmi doresc slujba asta. Așa că nu-mi stricați șansa!

— Da, Agnes, îi răspundem toți.

Merge în spatele nostru și scotocește într-o cutie.

— Vino aici, Christo! îmi poruncește.

Hmm?

Fac un pas în față și ea folosește un spray pe pieptul meu gol.

— Ce-i asta?

— Sclipici de corp.

Poftim?

Mă uit în jos la mine. M-a stropit cu ulei și sclipici auriu.

Nu!

Hayden îmi vede fața și începe să râdă. Își lasă capul în jos, ascunzându-se de Agnes.

— Faceți un pas în față! le cere Agnes lui Bodie și Basil.

Scanned with CamScanner

Cei doi o ascultă și sunt acoperiți și ei de ulei cu sclipici auriu.

Basil se uită în ochii mei și mă strâmb. Ce mama naibii se întâmplă aici?

— Acum merg jos să verific meniul. Oaspeții vor sosi în zece minute. Nu uitați, dorința lor e poruncă pentru voi!

Dispare în jos pe scări, și noi ne holbăm unii la alții.

— Vă simțiți gata să *prestați*? întreabă Kimberly.

— Doar cât să treacă noaptea asta. Tipa o să plece mâine, șoptește Hayden.

Hmm, n-am chef de porcăria asta!

DJ-ul pornește muzica pe balconul de deasupra noastră. E muzică de dans, la volum maxim, iar luminile de discotecă încep să sclipească. Mă duc la bar și mă ascund. Iau o dușcă de tequila direct din sticlă.

Îi scriu un mesaj lui Masters, ca să mă asigur.

Nu o da în bară.
NU MĂ CUNOȘTI.

Zece minute mai târziu

Ne aliniem toți la intrarea pe iaht ca să-i întâmpinăm pe oaspeți. Văd un grup numeros care urcă pe pasarelă. Mă uit la mine însumi: pantaloni negri, papion roșu și sclipici auriu pe corp.

Omorâți-mă și gata!

Aud vocea gravă a lui Masters în timp ce se apropie și strâng din fălci. Ce umilitor! Sunt vreo douăzeci de bărbați și câteva femei...

Femei? Credeam că e petrecere de burlaci. Probabil sunt stripteuzele.

Scanned with CamScanne

Urcă toți pe punte și Masters, Jones și Garcia se opresc în loc când mă văd. Cască ochii și izbucnesc în râs.

Fir-ar să fie de viață!

Mă încercuiesc cu toții în timp ce Garcia scoate un fluierat grav.

— Ne confruntăm cu o problemă, zâmbește Masters amenințător.

Întinde mâna și mă ciupește de sfârc.

— Îmi plac astea.

Strâng și mai tare din fălci, iar Hayden face ochii mari.

Garcia merge în spatele meu și-mă trage o palmă peste fund.

— Zău dacă nu ești o adevărată încântare!

Continuă să-mi dea târcoale de parcă sunt un animal vânat.

— Propria mea jucărie! zâmbește Spencer malefic.

Prietenii mei cască ochii de groază în timp ce ne privesc.

— Bun-venit la bord, domnule! îi spun, făcând un semn din cap.

Musafirii își dau capul pe spate și râd în hohote.

Pe toți dracii, e incredibil!

— Bun-venit la bord, domnilor! Pot să vă prezint echipajul din această seară? întreabă Agnes zâmbind. Ne aflăm aici ca să vă oferim cea mai frumoasă noapte din viața voastră.

— Misiune îndeplinită! spune Masters cu ochii diabolici fixați asupra mea. Este deja cea mai frumoasă.

Ceilalți bărbați urcă la bord și încep să danseze pe iaht. Sunt deja băuți bine. Fac gălăgie și râd întruna.

Scanned with CamScanner

Ne împrăștiem toți la posturile pe care le avem în seara asta.

Mă duc la bar; cei trei băieți vin și se așază în fața mea.

— Ce să fie? întreb sec, ștergând tejgheaua.

— Mimosa.

Torn un păhărel de tequila.

Mă uita în stânga, apoi în dreapta. Îl beau și mă aplec aproape de ei.

— Ascultați-mă! Dacă îmi stricați șusta, vă omor pe toți cu zâmbetul pe buze! le șoptesc.

Ei râd de parcă e cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată. Și probabil chiar e.

— Faci toate astea pentru o fată? rânjește Masters.

— Nu orice fată, îi răspund. Ea e *aleasa*.

Scanned with CamScanner

Capitolul 20

Hayden

IAU DIN BUCĂTĂRIE O TAVĂ CU APERITIVE PLINĂ CU bucăți sofisticate de sushi.

— Servește-le pe astea și pe urmă întoarce-te! îmi spune Helga, bucătăreasa.

— OK!

Urc scările în timp ce Kimberly coboară.

— Fir-ar să fie, sunt amețiți deja! îmi spune.

— Va fi o noapte lungă.

Ajung la nivelul inferior și hotărăsc să merg prima dată pe ringul de dans.

Bărbații stau în picioare și discută. Câțiva dintre ei dansează cu cele patru fete.

Basil lucrează la bar. Nu-și ia ochii de la femeile îmbrăcate sumar în timp ce le urmărește cum dansează. Întind tava spre un invitat.

— Vă pot tenta cu o gustare, domnule?

— Mulțumesc!

Încep toți să ia din sushi și tava se golește cât ai clipi. Mă întorc pe puntea inferioară și mă duc la bucătărie.

— Le-a plăcut la nebunie! îi spun Helgăi. A avut succes.

Scanned with CamScanner

— Ce veşti bune!

Îmi zâmbeşte şi îmi împinge încă o tavă. Mă întorc la etaj şi ies pe punte. Sunt trei bărbaţi la bar care vorbesc cu Christopher şi Kimberly.

Nişte bărbaţi superbi!

Ceva mai în vârstă, probabil în jur de 35 de ani şi... fermecători, dar la un alt nivel.

Rămân cu ochii la ei în timp ce mă plimb printre invitaţi. Nu ştiu despre ce vorbesc, dar trebuie să fie ceva distractiv. Nu mai încetează cu râsul.

Kimberly pleacă şi se strecoară prin mulţime către mine.

— Cine sunt bărbaţii aceia de la bar? o întreb.

Se uită spre ei.

— Tocmai i-am cunoscut. Cel din mijloc e domnul Master. E proprietarul iahtului. Cred că e al dracului de bogat! îmi şopteşte.

— Şi ceilalţi doi?

— Blondul e Spencer Jones.

Privirea îi zăboveşte asupra lui.

— E splendid, la naiba! Ai văzut cum zâmbeşte?

— Da.

— Se pare că celălalt e politician.

— Ah! exclam, căscând ochii. Mamă!

Tipii izbucnesc din nou în hohote de râs.

— Probabil le-a spus Christo că e împreună cu una dintre noi.

— De ce spui asta?

— Tocmai m-au întrebat care dintre noi e iubita lui pentru că vor să o cunoască.

— O! mă strâmb. Minunat!

Afişez un zâmbet fals şi ies pe punte.

Scanned with CamScanne

— Vino aici!

Masters întinde mâna spre mine, făcându-mi semn să mă apropii.

Mă duc spre ei și ridic stângaci tava, zâmbind.

— Sushi, domnilor?

— Pune tava jos și vorbește cu noi! îmi cere bărbatul brunet, trăgând un scaun lângă el.

— Hayden e foarte ocupată, răspunde Christopher. Întoarce-te la treabă, Hayden!

Poftim?

— Nu, nu, nu! Nu e niciodată prea ocupată pentru noi, răspunde Spencer, bătând cu palma în scaun. Ia loc!

— Bună! îi salut zâmbind.

— Julian Masters, îmi spune și dă mâna cu mine. Ce mai faci?

— Bună! Eu sunt Hayden.

— Hayden și mai cum? mă întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Pompe Funebre, intervine Christopher înainte să răspund.

Poftim? Mirată, îmi întorc ochii spre Christopher.

— Pardon?

— Ăsta e cocteilul pe care îl fac, anunță el cu un zâmbet fals. Mergem la pompe funebre.

Cei trei hohotesc de râs.

— Eu sunt Spencer.

Blondul îmi zâmbește și întinde mâna.

— Poți să-mi spui Spence.

Christopher scutură shakerul cu putere și cu o viteză uimitoare peste umăr, uitându-se chiorâș la Spencer.

Îl privesc încruntată. Se poartă ciudat în seara asta.

— Eu sunt Sebastian Garcia, toarce brunetul cu o voce sexy și gravă.

Scanned with CamScanner

Îmi ia mâna și o sărută.

Un prosop zboară în viteză pe lângă fața mea, lovindu-l în față pe domnul Garcia.

— Ale naibii muște! se răstește Christopher.

Hmm?

— Nu sunt muște în seara asta! îi spun.

— Muște de nisip.

Bărbații hohotesc iar de râs, atât de tare, încât abia mai stau pe scaune.

Ce naiba o fi atât de amuzant?

Christopher umple rapid cele trei pahare de cocteil din fața lui.

— Poftim! Trei drumuri la pompe funebre.

Masters ridică paharul și ia o gură.

— E de ajuns! spune cu o strâmbătură.

Spencer ia o gură și se schimonosește la față.

— Futu-i, ce naspa e!

— Vă distrați? îi întreb.

— Sigur că da, răspunde Sebastian. Un singur lucru ar face noaptea asta și mai bună.

— Ce anume? îl întreb zâmbind.

— Un masaj la tălpi de la domnul Christo.

Poftim?

Christopher se uită urât la el.

Domnul Masters își dă capul pe spate și râde cu poftă.

Spencer aproape alunecă de pe scaun de râs.

OK, m-am pierdut... Probabil s-au drogat cu ceva.

Sunt luați de cap.

Nimic din ce se spune nu are logică. Scârbită, ridic din sprâncene.

— Vă las să vă distrați.

Mă îndepărtez și încep să plimb din nou tava cu sushi.

Scanned with CamScanne

— Vă pot oferi sushi, domnule? întreb.

— Sigur! îmi zâmbește bărbatul.

Întorc capul și-l văd pe Sebastian așezându-se pe un scaun. Își scoate pantofii.

Ce naiba?

Doar nu o să-i maseze Christopher picioarele, nu-i așa?

Dumnezeule, bogații sunt îngrozitori!

Christopher îngenunchează în fața lui și îi ridică un picior.

— E cea mai bună noapte din viața mea, la naiba! zâmbește domnul Miles.

Își ia telefonul și începe să filmeze.

Continui să ofer gustările și mă uit după Christopher, care răsucește degetul mare al lui Sebastian atât de tare, încât aproape i-l rupe.

— Ah! strigă Sebastian.

Ce naiba face?

Christopher îl răsucește din nou, de data asta cu tot cu laba piciorului, de parcă ar încerca să o disloce sau ceva asemănător.

— Ah! urlă Sebastian.

Ceilalți doi leșină de râs. Le curg lacrimi pe obraji.

Mă duc la ei.

— Christopher! Pot să vorbesc o clipă cu tine, te rog?

— Sigur, răspunde și se ridică. Să vă fac mai comod întâi, domnule! îi spune lui Sebastian.

Trage de rezemătoarea scaunului și o dă pe spate cu forță. Sebastian aterizează pe podea.

Îl prind pe Sebastian de braț și îl trag după colț.

— Ce naiba faci? îi șoptesc mânioasă. O să ne concedieze pe toți din cauza ta.

— Nu-mi pasă!

Scanned with CamScanner

— Celorlalți cinci le pasă.

— Om la apă, îl auzim pe căpitanul Mark anunțând în difuzor. Toată lumea pe punte!

Bodie aleargă spre marginea iahtului cu un colac de salvare și îl aruncă în mare.

Un bărbat dezbrăcat sare în apă în uralele prietenilor săi.

De ce naiba ar organiza cineva o petrecere de burlaci pe un iaht? Totul e ridicol și complet scăpat de sub control.

— Avem o problemă! se răstește Kimberly din spatele nostru.

— Acum ce mai e? îi șoptesc.

— A dispărut Basil.

— Poftim? mă încrunt.

— Nu-l găsesc pe Basil. Trebuia să fie la barul de sus și nu e acolo.

— Păi, unde e? întreabă Christopher.

— Nu știu, se bâlbâie ea. L-am căutat peste tot.

— A căzut peste bord? întreb îngrozită.

— Cine dracu' știe? E un dezastru!

Kimberly se îndepărtează printre oameni.

Eu și Christopher ne întoarcem pe punte să urmărim cum doi bărbați sunt scoși din mare. Prietenii lor stau atârnați peste balustradă, strigând și tachinându-i.

— Hmm, l-am găsit pe Basil! spune Christopher.

— Unde?

Arată în sus cu degetul. Ridic privirea de-a lungul celor trei etaje până la dormitorul matrimonial, unde văd o femeie cu mâinile sprijinite de fereastră, în timp ce... Basil i-o trage pe la spate.

— Ce naiba?

Scanned with CamScanner

— Bravo, băiete! râde Christopher. Du-te și stai de pază la scări!

— Nu păzesc scările în timp ce Basil și-o trage cu o stripteuză.

— Vrei să o fac eu?

Ridică jucăuș din sprâncene.

— Nu! mă răstesc la el. Mă duc. Nu le mai rupe degetele oamenilor!

Ora 01.00

Facem cu mâna în timp ce bărbații se împleticesc pe pasarelă, înapoi spre doc. Până la urmă, pleacă să caute un club. Se țin de braț și cântă, iscând un tărăboi pe cinste, și dispar în întuneric.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hayden! îmi spune domnul Masters.

— Asemenea!

Îi zâmbesc.

Ochii lui sticlesc amenințător.

— Poate ne vom revedea într-o bună zi.

— Nu se știe niciodată, îi răspund zâmbind.

Nu îl voi mai vedea niciodată în viața mea!

Christopher clatină din cap și spune ceva pe înfundate, iar ceilalți chicotesc.

Nu știu ce e cu ei doi. Par să aibă multe glume înțelese doar de ei, deși abia s-au cunoscut.

Masters pășește pe doc și îi urmează pe ceilalți pe pasarelă.

Slavă Domnului! Nu știu cât mai rezistam.

Ne prăbușim toți pe podea, de-a dreptul epuizați.

— Fir-ar al dracului, ce haos a fost! oftează Bodie.

— Cea mai tare noapte din viața mea! spune Basil.

Scanned with CamScanner

— Tipei i-a plăcut, Baz!

Christopher îl bate cu palma pe spate.

Rămânem tăcuți o vreme, prea obosiți ca să mai vorbim.

— Voi vedeți ce-i aici?

Privim în jur la iahtul de lux distrus.

— A fost un succes fulminant!

Căpitanul Mark zâmbește în timp ce coboară scările.

— Bravo, oameni buni!

Bate din palme de parcă are toată energia din lume.

— Facem repede curățenie și ne putem retrage la culcare.

Apoi dispare pe scări în cea mai bună dispoziție posibilă.

Christopher își lasă umerii în jos. Arată de parcă tocmai a participat la un maraton.

— Slavă Domnului că s-a terminat! murmură pe înfundate.

Curățenia asta nu se poate face la repezeală. E un dezastru!

Iunie
Croația

Marea clipocește încet pe nisipul de pe mal în timp ce eu și Christopher ne plimbăm la marginea apei ținându-ne de mână. E miezul nopții și, în timp ce restul petrec în club, noi am venit aici să ne plimbăm singuri.

S-a întâmplat de multe ori în ultima vreme: preferăm să stăm acasă sau să ieșim la cină decât să petrecem cu toți ceilalți.

Suntem în Croația de o săptămână și nu-mi vine să cred cât de frumoasă este lumea asta mare a noastră.

— Știi ce zi e mâine? mă întreabă Christopher.

Scanned with CamScanne

— Miercuri?

Mă ia în braţe.

— Mâine împlinim trei luni de când suntem împreună.

Fac ochii mari.

— E aniversarea noastră?

— Luniversarea, răspunde ridicând din umeri. Există aşa ceva?

Îi zâmbesc bărbatului meu frumos.

— Există acum.

— Cele mai fericite trei luni din viaţa mea, Acrituro!

Îşi lipeşte buzele de ale mele şi, în timp ce lumina lunii sclipeşte în apă, ştiu că am ajuns în rai.

— Şi pentru mine.

Mă priveşte în ochi.

— Te iubesc!

Simt că îmi stă inima.

— Mi-am dorit atât de mult să aud cuvintele astea din partea ta! îi şoptesc.

Îmi zâmbeşte tandru, luându-mi faţa în mâini. Este şi mai important pentru mine că a aşteptat să spună aceste cuvinte, pentru că ştiu că le rosteşte din inimă.

— Şi eu te iubesc!

Ne sărutăm şi e un sărut blând şi tandru, încărcat de dragoste.

Petrecăreţul meu nebun a dat dovadă de curaj şi s-a potolit. Şi-a înfruntat demonii şi a câştigat.

De dragul meu!

— Nu-mi pot imagina viaţa fără tine, şopteşte, lipit de buzele mele.

— Nu vei fi niciodată nevoit să o faci.

Ne sărutăm în lumina lunii şi, în noaptea asta perfectă, doi oameni se contopesc în unul singur.

Mă iubeşte.

Scanned with CamScanner

*

Septembrie
Copenhaga, Danemarca

Cine ar fi crezut că există un asemenea loc?

Peisajele, viața de noapte și bărbatul sexy din fața mea.

Ringul este înțesat de oameni care țopăie pe ritmuri tehno. E patru dimineața și, cu mâinile lui mari pe șoldurile mele, se freacă de mine în timp ce dansează în spatele meu. Îi simt erecția dură și fierbinte, iar buzele îi coboară la urechea mea.

— Am nevoie de tine, îmi șoptește amenințător, mușcându-mă de ureche.

Continuăm să dansăm lasciv, indiferenți față de oamenii din jur. Prietenii noștri sunt în club, dar, ca de obicei, noi suntem în mica noastră lume.

Unde regulile spun că nu există reguli. Ne iubim tandru și ne-o tragem cu sete.

Își ridică mâna pe piciorul meu, apoi între picioare, pe ringul aglomerat, și își strecoară degetele înăuntru, făcându-mă să zâmbesc lipită de gâtul lui.

Ce obraznic e!

Simte cât de umedă sunt și inspiră brusc, apoi mă ia de mână și mă trage afară din club.

Cât ai clipi, mă trezesc lipită de un perete pe un hol de serviciu, cu picioarele în jurul taliei lui în timp ce-mi dă chiloții la o parte și se înfige adânc.

Ne privim îndelung. Senzația penisului său gros în adâncul meu mă face să gem, și mă mușcă de buza de jos, trăgându-mi-o tare, repede și adânc.

Chiar aici, în club, fără nicio grijă.

Mă posedă.

Scanned with CamScanner

*

Noiembrie
Orașul vechi Gamla Stan, Suedia

Fulgii de zăpadă cad pe străzile pietruite și clădirile colorate se contopesc cu noaptea. Locul acesta e desprins dintr-o poveste.

Camera e primitoare și caldă, iar eu stau în pat și moțăi. Nu sunt în apele mele și nu mă simt prea bine.

Aud o cheie în ușă, iar Christopher apare cu o pungă de cumpărături.

— Bună, iubito!

— Bună! îi răspund, zâmbitoare.

— Am făcut cumpărăturile. Paracetamol.

Desface punga de cumpărături.

— Căpșuni.

Le ridică.

— Tampax.

Ține cutia sus.

— Și ciocolată?

Ridică o ciocolată imensă din sortimentul meu preferat. Mai caută în pungă și scoate o ciocolată micuță.

— Asta e pentru mine, pentru că știm amândoi că nu o împarți pe a ta.

— Știi bine! îi zâmbesc.

Se foiește prin cameră, își face duș și apoi se urcă în pat în spatele meu. Își pune încet mâna mare și caldă pe abdomenul meu îndurerat și îmi sărută tâmpla.

— Ești OK, scumpo? îmi șoptește.

— Acum da, că ai venit acasă.

Are atâta grijă de mine! Îmi tratează corpul de parcă ar fi și al lui.

Scanned with CamScanner

Și, într-un fel, așa este. E ceva ce împărtășim.

E apărătorul meu, amantul meu și cel mai bun prieten.

— Dormi, îngerașule! Sunt lângă tine.

Decembrie
Thailanda

Stăm în jurul mesei în aer liber, sub copaci, la marginea apei.

Priveliștea plajei este perfectă.

E ziua de Crăciun și ne lăfăim într-o casă închiriată în Ko Samui timp de două săptămâni.

Băieții gătesc la grătarul de afară și purtăm toți pălării colorate din seturile de petrecere cu pocnitori.

Sunt cei mai buni cinci oameni pe care aș fi putut să-i cunosc.

Suntem cei mai buni prieteni și am trecut printr-o mulțime de lucruri împreună în timp ce călătoream prin lume.

Christopher scoate dopul unei sticle de șampanie și ne umple paharele, după care îl ridică pe al lui în aer.

— Un toast!

Zâmbim și ridicăm paharele, așteptând cuvintele lui înțelepte.

— Fie ca toate Crăciunurile noastre să fie atât de fericite ca acesta!

Ridică paharul și mai sus.

— Pentru fericire!

Mă privește în ochi pe deasupra mesei și ceva nenumit îi sticlește în ochi. O simt în degetele de la picioare.

— Pentru fericire?

Bem toți din șampanie și ne strâmbăm, schimonosindu-ne tăcuți.

Scanned with CamScanner

— Ce *e* chestia asta? strigă Christopher dezgustat. Am plătit 22 de dolari pe pișatul ăsta de cal!

Toți izbucnim în râs în timp ce ne înecăm cu probabil cea mai proastă șampanie din lume.

— Pentru moarte prin otrăvire în Thailanda! spune Basil, ridicând paharul pentru încă un toast.

Râdem isteric și închinăm din nou.

— Pentru otravă!

Martie
Germania

Stăm pe trotuar în fața hostelului. Autobuzul vine să-i ducă pe ceilalți la aeroport.

Călătoria vieții noastre s-a încheiat.

E timpul să mergem acasă.

Eu și Christopher avem avion de pe alt aeroport. Taxiul nostru sosește să ne ia peste o jumătate de oră.

Mergem la părinții lui, apoi la ai mei, pe urmă mergem la Londra să-l vizităm pe Elliot, după care presupun că vom vedea unde sfârșim.

Christopher a fost tăcut toată săptămâna și știu că motivul este sfârșitul călătoriei.

Nu vrea să se întoarcă la curățenie.

Dar sunt convinsă că va fi bine. Poate va face un curs sau se va întoarce la școală, sau ceva. Nu vreau să aibă o slujbă de care se rușinează. Mă doare sufletul pentru el.

Stau deoparte și-l văd pe Christopher cum îi îmbrățișează pe toți. Avem ochii în lacrimi.

Pentru că, oricât am spune că vom păstra legătura, nu o vom face.

Scanned with CamScanner

Trăim în colțuri complet diferite ale lumii și, în curând, oamenii aceștia nu vor mai fi decât niște amintiri. Vor fi doar niște oameni în fotografii, cei alături de care am călătorit cândva.

Mașina lor așteaptă.

E rândul meu să-i îmbrățișez pe toți și, cu lacrimile curgând pe obraji, îmi iau rămas-bun.

Christopher îi ajută să-și urce bagajele în autobuz și ei urcă abătuți.

Abia mai văd autobuzul care se îndepărtează.

E sfârșitul unei epoci.

Christopher mă cuprinde cu brațul, uitându-se cum dispar în depărtare.

— Asta a fost, îmi spune încet.

Dau din cap.

— Călătoria s-a încheiat.

— Da, încuviințez și îmi șterg ochii. E timpul să ne întoarcem la realitate.

Mișcă din buze.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Vrei să mai stăm? îi zâmbesc optimistă.

— Aș vrea să putem.

Zâmbesc întristată. Dacă am putea!

Mă privește în ochi.

— Hayden, eu nu sunt cine crezi că sunt.

Mă încrunt.

— Nu sunt îngrijitor.

— Ce vrei să spui?

Mă ia de mâini și mă conduce la o bancă pe care mă așază.

— Iubito!

Scanned with CamScanner

Are vocea blândă, linguşitoare, de parcă urmează să-mi dea o lovitură fatală.

— Ai auzit vreodată de Miles Media?

— Nu.

— E o companie de media din New York.

— Da, şi?

— Eu sunt Christopher Miles.

Mă încrunt.

— Ce tot zici acolo?

— Scumpo!

Face ochii mari, sperând să mă prind.

— Miles, de la Miles Media.

— Nu pricep, îi spun încruntată.

Apare o limuzină neagră şi şoferul în uniformă coboară şi deschide portbagajul.

— A venit maşina noastră.

Mă uit îngrozită la maşina luxoasă... Asta e maşina *noastră*?

Ce mama dracului?

Scanned with CamScanner

Capitolul 21

MĂ UIT ÎN OCHII LUI.

Timpul pare să se oprească în loc. Nu înțeleg. Mă uit la limuzina impecabilă și din nou la el.

Cum adică „a venit mașina noastră"?

— Iubito, trebuie să mergem. Trebuie să luăm avionul. Hai să...

Arată spre limuzină și șoferul care așteaptă lângă portbagajul deschis.

— Putem vorbi pe drum.

Mă holbez la el, complet șocată.

— Acrituro!

Mă sărută în grabă pe buze.

— Nu se schimbă nimic. Relaxează-te!

Îmi duce rucsacul la mașină.

— Bună! îi spune șoferului înainte de a-i da rucsacul și a se întoarce după al lui. Urcă în mașină, iubito!

Cum poate să spună că nu se schimbă nimic? Asta schimbă absolut totul.

— Iubito!

Arată spre mașină, să-mi reamintească.

— Urcă!

Scanned with CamScanner

Atunci îmi dau seama ce se întâmplă aici. Sunt luată pe nepregătite. Mi-a ascuns intenționat informația asta până acum două minute, când a apărut mașina, ca să nu am timp să mă supăr.

Îmi deschide portiera și îmi zâmbește cu căldură.

— Haide! îmi șoptește.

Mă uit la șoferul care zâmbește cu amabilitate. Simțindu-mă prost și nevrând să provoc o scenă, urc pe bancheta din spate.

Christopher urcă lângă mine și îmi trage fața spre el, sărutându-mă blând.

— Să mergem!

Zâmbește fericit și îmi ia mâna în poală.

Mașina pornește și înaintează pe stradă, iar eu mă uit la trecători pe fereastră.

Am rămas fără cuvinte.

Ca să pună capăt tăcerii stânjenitoare dintre noi, Christopher stă de vorbă cu șoferul, vorbăreț nevoie mare, și știu ce face. Nu vrea să discute cu mine despre toate astea până nu suntem în siguranță în avion.

Îmi ia mâna și o sărută.

— Te iubesc! îmi șoptește. Ce călătorie grozavă! A fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea. O să-mi fie dor de băieții știa!

Vorbește fericit mai departe.

— Ar trebui să încercăm și să luăm legătura cu ei măcar o dată pe an.

Distrasă, dau din cap și zâmbesc fals, întorcându-mi capul din nou spre geam.

De ce m-a mințit?

O oră mai târziu, mă încrunt când intrăm pe o poartă cu barieră și conducem direct pe pistă. Unde mergem?

Scanned with CamScanner

Dacă aș vorbi cu Christopher, l-aș întreba. Totuși, aleg să păstrez tăcerea.

Pentru că, dacă deschid gura, nu sunt sigură ce o să se întâmple. Trebuie să procesez informațiile înainte să spun ceva răutăcios ce voi regreta mai târziu.

Pentru că, serios vorbind, sunt o mulțime de lucruri răutăcioase care-mi trec acum prin cap!

Mașina oprește lângă un avion și mă uit pe geam. Arată luxos, ca un Learjet sau ceva asemănător. Șoferul coboară și deschide portbagajul, iar eu mă uit la Christopher?

— Ce-i asta? îl întreb.

— E avionul nostru.

— Ai un avion?

— Da.

Dă din cap. Se încruntă de parcă se abține să spună ceva.

Are un nenorocit de avion?

Clipesc uluită, uitându-mă la el.

— E sigur?

— Da, normal!

Îmi zâmbește, mă cuprinde cu brațul și mă sărută pe tâmplă.

— N-aș risca niciodată să te pun în pericol.

Dar m-ai minți!

Șoferul îmi deschide portiera și îi zâmbesc. Are o înfățișare cumsecade.

— Mulțumesc!

Christopher coboară și zâmbește.

— Mulțumesc!

Întinde mâna și îi pasează discret șoferului niște bancnote drept bacșiș.

Clipesc din nou. Parcă am fi în *Zona crepusculară*.

Scanned with CamScanne

Christopher mă ia de mână și mă conduce pe scări. Două stewardese și un căpitan în uniformă stau în dreptul ușii.

— Bună seara, domnule Miles! îl salută căpitanul dând din cap.

— Thomas! râde Christopher. Mă bucur să te văd, prietene!

Bucuros, dă mâna cu el.

— Nu ne-am văzut de mult, domnule!

— Așa e, așa e!

Christopher aruncă o privire în jur.

— Unde e echipajul obișnuit?

— Ele sunt Angela și Michelle. Celelalte fete sunt în concediu de maternitate.

— Copii, ha! Minunat! zâmbește Christopher.

Dă mâna cu cele două femei.

— Încântat să vă cunosc! Ea este Hayden, mă prezintă el mândru.

— Bună!

Zâmbesc și dau mâna cu ele.

— Încântate de cunoștință, Hayden.

Par amabile.

— Pe aici, iubito!

Christopher ridică brațele și eu arunc o privire în jur. Scaune de piele albă, covor de pluș și cel mai exotic interior de avion pe care l-am văzut vreodată. Pare desprins dintr-un film, numai că n-am văzut așa ceva într-un film pentru că e prea luxos. Christopher mă ia de mână și mă conduce în cabină.

— Unde vrei să stai? mă întreabă.

Nu-mi insulta inteligența prefăcându-te că am vreun control asupra situației, când e evident că nu am!

Scanned with CamScanner

Ridic din umeri.

— Oriunde e în regulă.

Îmi arată un scaun dublu în spate și mă așez lângă geam. Motorul pornește și mă uit cum limuzina se îndepărtează pe pistă.

Jenată, mă uit la cum arăt. Port pantaloni scurți și un tricou și mă simt îmbrăcată prost și nepotrivit. Îmi trec mâna prin părul prins în coadă. Doamne, oare cum arăt? Mă întrebam eu de ce e atât de pus la punct azi, în blugi și cămașă.

Acum știu.

Christopher se foiește și apoi se așază lângă mine. Se apleacă și îmi pune centura.

— Ești OK, iubito?

Îmi zâmbește și mă sărută.

Stewardesele se plimbă în jur.

Dau din cap, zâmbind fals. Nu vreau să fac o scenă în fața nimănui și încă încerc să mă calmez destul cât să pot gândi limpede.

E copleșitor!

Avionul pornește și înaintează o vreme pe pistă. Christopher vorbește întruna și îndrugă verzi și uscate, compensând pentru tăcerea mea.

Știe.

Decolăm, și el își pune mâna pe coapsa mea.

— Ești bine, scumpo? Ești foarte tăcută, îmi șoptește.

Zâmbesc și dau din cap. Nu sunt bine. E o minciună.

— Pot să vă aduc ceva? mă întreabă stewardesa.

— Hmm, zic și gândesc o clipă. O limonadă, vă rog?

— Desigur!

Ea zâmbește și se întoarce spre Christopher.

— Ce ați dori, domnule Miles?

Scanned with CamScanner

El mișcă din buze, gândindu-se o secundă.

— Vreau un whisky Blue Label și caviar beluga, te rog!

Își întoarce ochii spre mine.

— Vrei ceva de mâncare, draga mea?

Mă uit o clipă la el, procesând comanda lui.

„Whisky Blue Label și caviar beluga."

De când îi plac lui asemenea lucruri? Clatin din cap.

— Nu, mulțumesc!

Stewardesa zâmbește călduros.

— Da, domnule.

Apoi femeia dispare la bucătărie și eu îl văd pe Christopher cum își lasă capul pe spate de parcă începe să se relaxeze.

Nu îl cunosc deloc.

Nouă ore mai târziu

Avionul oprește pe pistă și mă uit pe geam, citind indicatorul.

BUN-VENIT LA NEW YORK!

Christopher bâțâie din picior lângă mine, nerăbdător să coboare din avion. Știe că sunt supărată. M-am prefăcut că dorm tot drumul de nouă ore ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu el. Mai ales pentru că nu știu ce dracu' să spun!

El a băut câteva pahare de whisky, a mâncat caviar și s-a uitat la niște filme, totul în timp ce își ținea protector mâna pe piciorul meu.

— Puteți coborî, domnule Miles, anunță căpitanul prin difuzor.

Christopher se ridică și îmi ia geanta din compartimentul de sus, agitându-se. Mă ia de mână și mă conduce afară.

Scanned with CamScanner

— Mulțumesc!

Dă mâna cu toți cei aliniați la ușă.

— O seară plăcută! ne urează căpitanul zâmbind. La revedere, Hayden! Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

— Ne vedem data viitoare!

Zâmbesc, detașată de situație. Mă simt de parcă am o experiență extracorporală. Parcă aș fi aici fizic, dar sunt atât de șocată, încât nu sunt.

M-a mințit. Timp de douăsprezece luni, m-am îndrăgostit de un bărbat care nu există în realitate.

Nu știu dacă m-am mai simțit vreodată atât de trădată!

Mergem spre scări și privesc în jos, unde văd altă limuzină care așteaptă pe pistă. Șoferul e îmbrăcat într-un costum negru și așteaptă lângă mașină. Își ridică ochii și face cu mâna, iar Christopher zâmbește și face și el semn bucuros. Aproape aleargă pe scări ca să ajungă la el.

— Bună, Hans!

Bărbatul râde, părând la fel de bucuros să îl vadă.

— Bună ziua, domnule Miles!

Christopher mă cuprinde cu brațul.

— Ea este Hayden a mea.

Zâmbește mândru.

— Bună! spune Hans, dând mâna cu mine.

— Bună! îi răspund zâmbind.

O, se vede că e un bătrân de treabă!

Ne aruncă bagajele în portbagaj și noi urcăm în spate. Christopher se apleacă și mă sărută pe tâmplă, luându-mă cu mâna de umeri.

— Știi cât de mult te iubesc? mă întreabă.

Mă uit drept în față, ținându-mi gura.

Nu prea.

Scanned with CamScanne

Christopher

Hans urcă la volan și ieșim din aeroport pe strada principală.

— Mă tem că traficul e puțin aglomerat în această seară, domnule, spune Hans. Se circula bară la bară când am venit.

— E OK!

Îi zâmbesc, ținând mâna lui Hayden strâns în poală.

— Nu ai ce face.

Hayden se uită numai pe geam. Niciodată nu am văzut-o atât de tăcută și nu am idee la ce se gândește.

Nu sunt sigur dacă e șocată sau furioasă. Sper să fie șocată, dar încep să mă aștept la furie.

Ar fi trebuit să-i spun mai devreme, dar pur și simplu nu am știut cum.

Hans oftează în timp ce traficul se oprește de tot.

— Se pare că acum a mai fost și un accident, pe deasupra.

Mă uit pe geam și văd luminile mașinii de control al traficului.

Răsuflu adânc. Grozav! Exact ce aveam nevoie.

Ecranul telefonului meu se luminează.

Eddie

Rahat, nu e momentul potrivit! Nici măcar nu mă pot preface că am o dispoziție bună. Sună să verifice dacă am aterizat cu bine. Îl voi suna mâine.

Dau telefonul pe silențios.

— Vrei un pahar de vin sau de șampanie? o întreb pe Hayden, deschizând frigiderul cu minibar.

Își întoarce privirea spre mine și-i simt veninul din ea.

Scanned with CamScanner

Hmm, n-am văzut niciodată privirea asta! Ceea ce e bine, pentru că nu-mi place deloc, la naiba!

— Nu, mulțumesc! îmi răspunde tăios.

Strâmb din buze. Ei bine, eu aș vrea. Îmi torn un pahar cu șampanie și, neputând să mă abțin, ridic paharul, închinând cu un gest sarcastic.

— Atunci o să beau singur.

Ea mă privește în ochi și animozitatea tacită plutește între noi.

Ar prefera să fiu naibii lefter?

Iau o gură mare de șampanie. E foarte plăcută, rece și delicioasă.

Spre deosebire de Hayden în clipa asta.

Cu cât stăm mai mult în spatele limuzinei, cu atât simt mai accentuat cum furia lui Hayden clocotește ca un vulcan pe punctul de a exploda.

Cu cât o simt mai mult, cu atât mă enervez mai tare.

Serios?

Chiar ar prefera să-mi câștig existența spălând toalete?

Asta nu înseamnă să iubești pe cineva, înseamnă să încurajezi... Ce anume, nu știu, dar sunt convins că pe undeva e o formă de abuz emoțional.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât știu că am dreptate. Dacă eram falit și îi spuneam că am bani, aș fi înțeles.

Dar asta?

Nu accept să fiu judecat că am bani. Părinții mei au muncit al naibii de mult ca să construiască imperiul Miles! Ce, i se pare că e prea bună pentru asta? Strâng din dinți, uitându-mă la ea în timp ce plimb șampania în gură și spumeg în tăcere.

Cum îndrăznește?

Scanned with CamScanner

Eu nu o judec că le-o trage vacilor cu mâna. Și aș putea s-o fac. Pe bune că aș putea.

Golesc paharul și îmi torn imediat încă unul fără să o întreb măcar dacă vrea și ea. Pun sticla la loc în frigider.

E suficient.

Noaptea asta și așa scapă de sub control. Alcoolul nu va face decât să toarne gaz pe foc.

Mașina stă pe loc de patruzeci de minute. Ce naiba se întâmplă acolo?

Mă uit la ceas. La naiba cu asta! E o seară dezastruoasă. Am făcut rezervare la restaurantul meu preferat, crezând că va fi o noapte extraordinar de romantică.

Probabil că nu.

Iau o gură de șampanie și mă uit la ea cum privește pe fereastră. Clocotesc de furie ca o oală pe foc.

— Ți-e frig? o întreb.

— Nu.

— Ce-i cu atitudinea asta? șoptesc pe înfundate.

Îmi aruncă o privire chiorâșă. Se uită apoi la Hans de parcă îmi amintește că e de față.

Serios?

Mă uit la ea, auzind cum îmi bubuie inima în urechi.

N-am greșit cu nimic. Dacă nu i-a păsat că nu am bani, de ce i-ar păsa că am? De ce s-a enervat atât de tare fără măcar să discutăm?

O tratez ca pe o regină, și faptul că a stat zece ore nenorocite lângă mine fără să spună o vorbă mă scoate din minți.

Hans se uită la mine în oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău pentru întârziere! domnule Miles. Ar fi trebuit să verific pe GPS înainte să aleg ruta asta.

Răsuflu enervat. *Da, așa ar fi trebuit să faci!*

— E în regulă, Hans.

Scanned with CamScanner

Hayden plescăie din limbă lângă mine și îmi întorc ochii spre ea. Ridic din sprâncene întrebător.

Ridică și ea din sprâncene.

Să nu cumva să mă enervezi!

Îmi întorc ochii de la ea. Să nu-mi spui că prima noastră ceartă va avea loc în limuzină, blocați în trafic.

Nu. Am. Chef. De. Asta.

O oră și jumătate de tăcere mai târziu

Mașina intră în clădire și Hans se agită nervos. Până și el își dă seama că e supărată. Pe cine păcălesc? Și stația spațială de pe Marte vede că e supărată.

— Îmi pare rău pentru întârziere, Hayden! se bâlbâie Hans.

Hayden zâmbește calmă.

— Te rog, nu-ți cere scuze! Nu e vina ta.

— Mulțumesc pentru înțelegere!

Ea îi zâmbește larg și deschide portiera înainte să ajungă portarii la ea. Aceștia aleargă să o ajute să coboare.

Faptul că e amabilă cu Hans mă înfurie și mai tare. Deci nu e furioasă în general.

Ci doar pe mine.

Cobor din mașină în urma ei.

— Domnule Miles, mă salută toți încântați. Bun-venit acasă, domnule!

— Mă bucur să fiu acasă, le răspund.

Ei încearcă să ia bagajele, dar îi opresc.

— Mă descurc. Mulțumesc!

Intrăm în hol.

— Bună seara, domnule Miles!

Personalul mă întâmpină cu un zâmbet.

— Bun-venit acasă, domnule!

Scanned with CamScanner

— Mă bucur să fiu aici!

Le zâmbesc la rândul meu. Chiar e plăcut să mă întorc.

— Pe aici!

Fac semn spre lift și urcăm, întorcându-ne cu fața la ușă. Apăs pe butonul pentru apartamentul de lux.

Hayden își îndreaptă privirea spre mine.

— Aici locuiești tu? mă întreabă imperturbabil.

— Aici locuim *noi*.

Mă uit urât la ea.

Ea îmi zâmbește fals și văd negru în fața ochilor.

Să-i dăm bătaie!

Ușile se deschid în hol și ies ca să scanez amprenta. Ușile duble se descuie și ne întâmpină priveliștea magică a New Yorkului prin pereții de sticlă, iar luminile orașului sclipesc cât vezi cu ochii.

Hayden se oprește pe loc, mută de uimire.

Acum mai detești povestea cu banii?

Intru și las rucsacurile jos, iar ea mă urmează timid, privind în jur.

Încerc să îmi imaginez cum e să vezi locul ăsta pentru prima dată. E modern, cu o notă industrială, cu tot ce e mai bun pe două etaje.

Merge la fereastră și se uită în jos la stradă.

— Cât de sus suntem?

— La etajul șaizeci.

Se încruntă și se îndepărtează de fereastră, părând înspăimântată.

— Hai să-ți arăt casa! îi spun. Ăsta e livingul.

Arăt spre camera în care ne aflăm. Merg apoi spre celălalt capăt al apartamentului.

— Asta e bucătăria.

Deschid ușa invizibilă.

— Jos e crama.

Privește în jur cu ochii mari.

Scanned with CamScanner

— În capătul holului sunt patru dormitoare, fiecare cu baie proprie, și spălătoria. Sala de sport.

O conduc pe holul mare și ea se uită la toate dormitoarele. Îi arăt scările.

— Pe aici!

Urc treptele și mă urmează tăcută, privind în jur.

— Aici sus mai sunt un living, dormitoare, încă un living și sala de cinema.

Se uită peste tot, alegând să rămână tăcută în continuare.

— Dormitorul matrimonial e aici.

Deschid ușile duble ale dormitorului meu. Pereții din sticlă oferă o priveliște de 180 de grade asupra orașului.

Hayden rămâne cu gura căscată și scoate un icnet zgomotos.

Zâmbesc mândru.

E cel mai impresionant dormitor din toate timpurile, dacă pot să spun așa.

Încep să prind speranțe.

— Uite!

Deschid grăbit ușile dressingului.

— Aici va fi dressingul tău.

Se uită la camera imensă și goală.

— O putem aranja oricum dorești. Și uite aici, scumpo!

O conduc în baie.

— Uită-te la cadă! îi spun zâmbind. E spa. Putem petrece ore întregi aici. Îți plac căzile de baie, îi reamintesc.

Dă din cap și pășește în spate, încă asimilând totul.

Deschid ușa dressingului meu.

— Aici e dressingul meu.

Aruncă o privire și se încruntă, intrând în cameră pe lângă mine. Îmi țin respirația văzând-o cum privește la cele trei suporturi cu costume scumpe. Atinge cu mâna pantofii aliniați. Își ridică ochii la suportul de cravate

Scanned with CamScanner

până în tavan. Se duce la comoda cu sertare din mijlocul camerei.

Nu deschide...

Prea târziu. Deschide sertarul de sus și vede colecția mea de ceasuri de firmă expuse într-o vitrină de sticlă.

Închide repede sertarul și iese din cameră trecând pe lângă mine.

Hmm?

Ce naiba înseamnă asta?

Aștept o clipă și apoi ies de acolo, găsind-o la fereastră, de unde privește spre oraș.

— Ai de gând să spui ceva? o întreb.

— E frumos!

Se forțează să zâmbească.

Mai are ceva de spus.

— Și?

— Ce...

Se oprește, de parcă și-ar căuta cuvintele potrivite.

Aștept.

— Cu ce te ocupi la Miles Media?

— Sunt director de marketing.

Mă privește încruntată. Văd cum gândurile îi aleargă prin cap cu un milion de kilometri pe minut.

— Unde e biroul tău?

Mișc din buze. Și începem!

— La Londra.

Ridică din sprâncene.

— Locuiești la Londra?

— Da.

— Londra! icnește ea. Locuiești în nenorocita de Londra?

— Da.

— Și când aveai de gând să-mi spui toate astea? icnește, jignită.

— Îți spun acum.

Scanned with CamScanner

Mă privește îngrozită.

— O să-ți placă acolo, Hays!

— *Nu* mă mut la Londra, Christopher!

— Ce înseamnă asta? mă răstesc.

— Exact ce am spus. Nu mă mut acolo.

— Ai spus că ai sta oriunde câtă vreme suntem împreună, răbufnesc.

— Când am spus asta?

— O, ai spus-o, să știi! Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Dar ceea ce voiai să spui, de fapt, este că te-ai muta oriunde pentru un sărac, dar nu te-ai muta naibii pentru mine? mă răstesc.

— *Tu* te-ai muta pentru mine? strigă la mine.

— Da, dacă ar însemna că suntem împreună.

— OK, grozav! Am stabilit.

Își freacă palmele una de alta.

— O să locuim la țară.

Văd negru în fața ochilor.

— Nu mă lua cu atitudinea asta enervantă, Hayden! urlu la ea. Am responsabilități la Miles Media.

— Și care e responsabilitatea ta față de mine? strigă ea. Eu lucrez aici, la țară.

— Conduc o companie în valoare de miliarde de dolari, Hayden. Trebuie să mă împart între Londra și New York. Nu pot să trăiesc la dracu'-n praznic în timp ce tu te joci cu vacile.

— Mă joc cu vacile!

Aproape îi ies ochii din orbite.

— Slujba mea *e* importantă!

— Evident!

Își ridică mâinile în aer, după care iese valvârtej din cameră.

— Treci înapoi! urlu.

— Du-te-n mă-ta!

Scanned with CamScanne

Capitolul 22

FURIOS, MĂ DUC DUPĂ EA.

— Unde te duci? o întreb.

— La culcare.

— Dormitorul tău e aici!

— Ăla nu e dormitor, Christopher, e un auditoriu de pe Tinder. Se și aud gemetele care s-au imprimat în zugrăveală.

— Ce dracu' înseamnă asta? explodez.

— Înseamnă că nu vreau să dorm acolo! strigă la mine. O să dorm naibii în spălătorie și tot nu mă bag în patul acela.

Coboară scările în viteză și o ia pe hol spre una dintre camerele libere.

— Ce naiba tot zici acolo?

Îmi pierd controlul de tot.

— Să nu îndrăznești, *la naiba*, să-mi arunci trecutul în față! Doar pentru că tu ai ales să fii călugăriță până ne-am cunoscut, să nu îndrăznești să mă judeci pentru că m-am distrat! urlu în timp ce merg după ea.

— Iar acum văd exact cât de mult te-ai distrat.

— Ce naiba tot zici?

Merge mai departe.

Scanned with CamScanner

— Mă judeci după ideile tale despre cum crezi că trăiesc oamenii bogați. Ai idee cât de copilăroasă e atitudinea asta?

Se întoarce spre mine ca un diavol.

— Greșesc? mă întreabă. Te rog, spune-mi, greșesc cumva? Vreau să mă corectezi dacă mă înșel. Ăla e un adevărat dormitor de paradă. Se topesc toate când îți văd apartamentul, Christopher?

Mă schimonosesc la față. *Poftim?*

— De ce te porți ca o scorpie turbată? strig la ea. Nu știu cine naiba ești sau ce s-a defectat în creierul tău azi, dar adu-o înapoi pe dulcea *mea* Hayden imediat!

— Cum zici tu!

— Nu mă enerva, Hayden, ce naiba! urlu de furie.

N-am fost atât de nervos în viața mea.

— Sau ce?

— Sau o să te trezești singură, la naiba! N-am de gând să-ți suport nenorocitele de crize care nu au nicio legătură cu motivul pentru care ne certăm.

Zbang!

Îmi trântește ușa în nas și îmi pierd controlul, lovind-o cu pumnul. Ușa tremură aproape să sară din balamale.

— Hayden! Ieși imediat de acolo! îi cer.

— Pleacă de aici! strigă la mine și se aude în glasul ei că plânge.

Simt o strângere de inimă. *E supărată!*

Îmi curge adrenalina prin vene și-mi trec mâinile prin păr, încercând să mă calmez. Încep să mă plimb pe hol.

Ce dracu' s-a întâmplat?

Ora 06.00

Sunt rupt de oboseală. Nu am închis ochii toată noaptea și nu am văzut-o pe Hayden deloc.

Scanned with CamScanne

Dumnezeu știe ce naiba face acolo!

Scriu pe o foaie de hârtie și las biletul pe masa de lângă ușa de la intrare.

Am ieșit să alerg.
Mă întorc repede.
Xo

Ies în vârful picioarelor și închid ușa după mine cât pot de încet. Urc în lift și apăs butonul pentru parter.

Trebuie să vorbesc cu frații mei.

După douăzeci de minute, mașina oprește lângă trotuar. Cobor și o iau pe jos. Trec pe lângă un chioșc de ziare de pe stradă și văd că au vederi. Iau două cu imagini din New York.

— Le iau pe acestea, vă rog! îi spun vânzătorului.

— Sigur!

Le pune într-o pungă și mi le întinde, iar eu le vâr în buzunar. I le trimit lui Eddie mai târziu. I-am trimis vederi din toată lumea. Le colecționează.

Lui Eddie i-ar plăcea la nebunie apartamentul meu!

Apropo, îl voi suna acum. Îi formez numărul în timp ce merg pe stradă.

— Bună, domnule Christo! îmi răspunde.

— Salut, amice! îi spun zâmbind. Ce faci?

— Nimic, mă duc la muncă. Sunt în întârziere.

Aud că merge repede.

— Cum a fost zborul?

Enervant.

— Bine, bine, îl mint. Până la ce oră lucrezi în seara asta?

— Până la închidere.

Scanned with CamScanner

Îmi dau ochii peste cap. De ce naiba ar pune un puști în tură până la închidere? Nu înțeleg. Mă uit la ceas și verific ora.

— Te las să lucrezi. Te sun mâine?

— OK, sună bine!

— Mă bucur să-ți aud vocea, frate! adaug zâmbind.

— Și eu!

Închid și traversez strada. Intru în cafenea unde îi văd pe Jameson și Tristan stând în spate. Amândoi se ridică râzând. Zâmbesc și aproape alerg spre ei.

Slavă Domnului!

— Salut!

Râd amândoi, strângându-mă în brațe.

— E chiar Romeo în persoană! mă tachinează.

Mă așez pe scaun. Sunt trei cafele pe masă. Probabil sunt aici de ceva vreme.

— Cum a fost? întreabă Jameson.

— Grozav, uimitor! Incredibil!

Tristan se încruntă.

— Atunci, care e urgența?

I-am sunat pe amândoi dimineață devreme. Trebuia să discut cu cineva. Mă ciupesc de rădăcina nasului și răsuflu exasperat.

— Ieri i-am spus lui Hayden cine sunt.

— Și?

— Și a luat-o razna de tot!

Amândoi se încruntă.

— Cum adică?

— Adică...

Ridic din umeri, nereușind să-mi găsesc cuvintele.

— Fata asta – și nu exagerez deloc – e cea mai calmă, mai stabilă și mai dulce persoană pe care am cunoscut-o

Scanned with CamScanner

vreodată. Niciodată n-am văzut-o să se enerveze, adică din niciun motiv, la naiba! Pur și simplu, nu e temperamentală... Cel puțin, așa credeam.

Mă ascultă amândoi cu atenție.

— I-am spus cine sunt chiar înainte să vină mașina să ne ia.

— De ce ai așteptat atât de mult? se încruntă Jameson. Credeam că plănuiai să-i spui săptămâna trecută.

— Așa voiam...

Mi se frânge glasul.

— În retrospectivă, așa ar fi trebuit să fac.

— Și ce s-a întâmplat? mă întreabă Tristan.

— I-am spus cine sunt și a tăcut. Nu a vorbit cu mine până acasă, timp de douăsprezece ore nenorocite. Iar când am ajuns la apartament, a luat-o razna, vorbind numai tâmpenii.

— De pildă? întreabă Jameson.

— A spus că nu vrea să doarmă în dormitorul meu pentru că e un auditoriu de pe Tinder și că gemetele femeilor s-au imprimat în pereți.

— Dar are dreptate!

Tristan ridică din sprâncene, gândindu-se la vorbele ei.

— Are dreptate; tot apartamentul tău miroase a sex, mă tachinează el.

— Deja îmi place de ea, chicotește Jameson.

— Nu e amuzant! mă răstesc.

— Scuze!

Jameson încearcă să redevină serios.

— Spune mai departe! Ce s-a întâmplat pe urmă?

Răsuflu greoi.

— A început să vorbească despre trecutul meu și a făcut o criză de nervi, a coborât și a dormit într-o cameră liberă.

Scanned with CamScanner

Se uită amândoi încruntați la mine.

— Și când s-a calmat ce a spus?

— Nimic.

— Nu ai încercat să vorbești cu ea?

— Nu. De ce aș face-o? mă răstesc. N-am greșit cu nimic.

— Ai mințit-o... timp de un an, la naiba! pufnește Tristan. La ce te așteptai?

— Nu la asta, cu siguranță. Și nu am mințit-o; doar am omis câteva detalii minore.

Amuțesc, neștiind ce să spun mai departe.

— Păi, cred că ai reușit, spune Jameson sec, luând o gură de cafea. Misiune îndeplinită!

— Ce-am făcut? întreb oftând.

— Ai vrut să găsești o fată care să te iubească așa cum ești.

Ridică din umeri.

— Dacă asta nu se pune ca dovadă suficientă, nu știu ce altceva s-ar putea pune.

Îmi dau ochii peste cap.

— Se simte trădată, îmi spune Tristan.

— Nici nu m-am uitat la altă femeie, pufnesc. Cum naiba să se simtă trădată?

— Simte că nu te cunoaște.

— Mă cunoaște mai bine ca oricine, șoptesc furios. Probabil mai bine decât mă cunosc eu însumi.

Îmi dau iar ochii peste cap.

— Nu m-am îndrăgostit doar ca cineva să se întoarcă brusc împotriva mea.

— Christopher - Jameson mă bate ușor pe spate - femeile sunt ființe complexe. E prima fațetă din nenumărate altele. Abia începi să simți vârful înainte să te aplece și să ți-o tragă pe din dos.

Tristan chicotește.

Scanned with CamScanner

— Așa e! Ce ți-a mai spus în timp ce vă certați?

— Mi-a spus că nu se mută la Londra și pe urmă m-a întrebat dacă eu m-aș muta pentru ea.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am zis că nu o să locuiesc la dracu'-n praznic doar ca să se joace ea cu niște vaci nenorocite.

— Ei, poftim!

Jameson își dă capul pe spate și râde în hohote, de parcă nu a auzit niciodată ceva mai amuzant.

— Ești *atât* de prost!

Expir adânc și rămânem tăcuți o vreme.

— E vorba de control, spune Jameson.

— Nu e o persoană care să controleze tot, îi răspund. Nici pe departe.

— A nu-ți dori și a nu avea controlul sunt două lucruri diferite.

— A spus că ar locui oriunde câtă vreme suntem împreună, îi răspund.

— Asta a fost înainte.

— Înainte să ce?

— Înainte să știe că nu poți hotărî unde vrei să locuiești.

— Londra e frumoasă! pufnesc. Nu înțeleg. Nu e ca și cum nu s-ar mai întoarce niciodată. Putem cumpăra o casă și la dracu'-n praznic.

Ridic din umeri, uitându-mă la ei.

— Care dracu' e problema?

— Nu s-a angajat la așa ceva.

— Dacă vrea angajament, mă însor mâine cu ea, șoptesc mânios. În mintea mea, și așa sunt deja căsătorit.

Mă privesc amândoi speriați.

— Vorbești *serios*?

— Da! răspund, uitându-mă la ei. Voi doi, idioților, mă ascultați sau nu? Ea este. Ea e *aleasa*.

Scanned with CamScanner

Jameson face ochii mari.

— Dintre toate femeile din lume, tu te îndrăgostești de una care urăște banii.

Începe iar să râdă.

— O, ce ironic!

— Zici? pufnesc exasperat. N-am dormit toată noaptea, îngrozit de gândul că o să mă părăsească.

— Dă-i puțin timp! O să se calmeze. Lui Claire i-a luat o vreme să se adapteze la viața mea, îmi spune Tristan.

— Și la mine a fost la fel.

Pot doar să sper că e adevărat.

— Și, pentru Dumnezeu, oftează Jameson, ține-ți gura, la naiba!

— Asta e tot? îi întreb, strâmbându-mă la ei. Ăsta e sfatul vostru, ca frați? Să-mi țin gura?

Primesc un mesaj pe telefon.

Abia aștept să ne vedem azi
și să o cunosc pe Hayden!
Ne vedem la 1.
Mama, xo

— O, nu!

Îmi trec mâna peste față.

— Ce e?

— Azi trebuie să iau prânzul cu mama și tata, să le-o prezint pe Hayden.

Îmi dau ochii peste cap.

— Am uitat complet că am programat treaba asta săptămâna trecută.

— Sfatul zilei: ține-o departe de mama! O să fie ultimul cui bătut în sicriul tău.

Tristan face ochii mari.

Scanned with CamScanne

— Da, bună idee!

Răspund la mesaj.

Scuze, mamă, suntem obosiţi!
din cauza diferenţei de fus orar.
Putem amâna?
Te sun mâine.

Telefonul sună imediat şi băieţii încep să râdă, ştiind exact cine e la telefon.

— Futu-i! răspund la apel. Bună, mamă!

Zâmbesc fals şi mă prefac fericit.

— Dragule, ce se întâmplă?

— Nimic, suntem foarte obosiţi şi vreau ca Hayden să se odihnească puţin. Putem reprograma prânzul peste câteva zile?

Ea tace şi calculează.

— E totul în regulă?

— Da, oftez. Doar că Hayden a aflat cine sunt şi e... dificil.

— E copleşită?

— Da.

— Sper că ai răbdare cu ea.

Rămân tăcut.

— Nu-mi pot imagina cât de supărată aş fi fost eu dacă aş fi aflat că tatăl tău m-a minţit timp de douăsprezece luni.

— Nu am minţit-o, mamă.

— Ba da, Christopher, ai minţit-o. În faţă!

Of, n-am chef de morală!

— Închid!

— Sună-mă mai târziu!

— OK!

Scanned with CamScanner

Fac ochii mari.

— Bine!

Ultimul lucru de care am nevoie e altă femeie care să se ia de mine. Închid în grabă.

— Acum ce o să faci? întreabă Tristan.

— Nu știu.

Ridic din umeri.

Jameson zâmbește cu ceașca de cafea la gură.

— Îți sugerez să te ploconești.

Hayden

Stau în pat și mă uit la pereți. Mă simt îngrozitor. Sunt tristă și cu inima frântă.

Am plâns toată noaptea. Bărbatul de care eram îndrăgostită până peste cap nu există și acum nu știu ce mai e real.

Douăsprezece luni de minciuni.

Dacă a mințit despre cine e, ce alte minciuni a mai spus?

Reiau în minte cearta noastră de aseară și cât de tare a scăpat de sub control. Cât de furioasă am fost și ce lucruri oribile am spus. Nu știu de ce m-a enervat dormitorul lui. Știu doar că m-a enervat.

Și poate că e vorba de nesiguranțele mele, care reprezintă problema mea, nu a lui. Poate are dreptate. Poate discriminez oamenii bogați? Oare chiar am idei preconcepute despre felul lor de a fi? Nu cunosc niciunul, așa că nu știu de ce sunt atât de furioasă.

Am doar nevoie de puțin timp singură, ca să mă gândesc la toate și la ce înseamnă asta pentru viitorul meu.

Cioc cioc, se aude încet o bătaie în ușă, înainte de a se întredeschide.

Scanned with CamScanner

— Hayz? întreabă Christopher. Pot să intru?

— Da.

Apare în ușă și se schimbă la față când mă vede.

— Iubito, îmi spune încet, uite ce ochi ai!

Se așază pe pat lângă mine și îmi dă părul la o parte de pe față, privindu-mă.

— Îmi pare rău! Urăsc că te-am supărat!

Lacrimi neașteptate îmi apar iar în ochi și clipesc ca să le alung.

Nu mai plânge!

— Ar fi trebuit să mă comport ca un adult aseară, îmi spune, uitându-se în ochii mei. Și ar fi trebuit să-ți spun mai devreme.

— De ce m-ai mințit? îl întreb șoptit.

Se uită o clipă la mine înainte de a răspunde, pe urmă răsuflă adânc.

— Nu o să ți se pară logic și nu îmi scuză comportamentul. Dar... toți cei din viața mea mă cunosc drept moștenitorul miliardar de la Miles Media.

— Ești miliardar? îl întreb încruntată.

— Îți place cum am strecurat-o în conversație?

— Nu prea.

Doamne!

— Voiam să trăiesc o viață în care nimeni să nu știe cine sunt. Voiam să-mi fac prieteni de care să fiu sigur că mă plac așa cum sunt, nu pentru statutul meu social sau conturile mele bancare.

Îl ascult încruntată.

— Și pe urmă te-am cunoscut pe tine.

Îmi zâmbește blând, uitându-se la mine.

— Și erai diferită de toți cei pe care i-am cunoscut vreodată. Blândă și dulce. Frumoasă.

Scanned with CamScanner

Se încruntă.

— Cu un temperament bine ascuns.

Zâmbesc, stânjenită.

— Și m-am îndrăgostit nebunește.

Mi se pune un nod în gât în timp ce-l ascult.

— Și știu că am fost egoist. Dar mi-am dorit să am parte de cât mai mult timp cu tine, de fiecare moment în care viața noastră să fie simplă. Pentru că știam că, în clipa în care vei afla de banii mei, percepția ta despre mine avea să se schimbe.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

Așa s-a și întâmplat.

— Hayden, viața mea e complicată. E ocupată și foarte stresantă. Singurul lucru pur, vesel și real din ea... ești tu.

Îmi ridică mâna și îmi sărută vârfurile degetelor.

— M-ai învățat multe despre iubire și ce îmi doresc de la viață.

Zâmbesc printre lacrimi.

— Bărbatul pe care l-ai cunoscut în călătoria aceea sunt eu, cel adevărat. Nu te-am mințit în legătură cu ce simțeam. Îți jur că ce e între noi e sută la sută real!

— Habar nu am cum să trăiesc viața asta, Christopher, îi șoptesc.

— Știu.

— Mă îngrozește!

— Știu, iubito.

Se apleacă și mă sărută.

— Dă-mi trei luni!

Mă încrunt.

— Trebuie să merg la Londra pentru trei luni. Elliot s-a ocupat de toate până acum și și-a programat o vacanță

Scanned with CamScanne

de două luni. Trebuie să fiu acolo, la conducere, cât e plecat. Nu pot să plec fără tine. Te rog să nu-mi ceri asta!

Mă uit lung la el.

— Dacă ai... încerca pentru trei luni, pe urmă putem...

— Ce putem?

— Să reevaluăm unde vrei să locuiești.

— Și dacă nu-mi place la Londra?

Se uită la mine.

— Atunci, va trebui să reevaluăm situația.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu.

Ridică din umeri.

— Aș minți dacă aș spune că știu.

Se încruntă, încercând să se exprime cum trebuie:

— Rolul meu în Miles Media vine la pachet cu multe responsabilități. Nu am libertatea pe care ar avea-o un îngrijitor să locuiască oriunde vrea.

Mă sărută cu multă blândețe, cuprinzându-mi obrazul în palmă.

— Dă-mi trei luni! E tot ce îți cer.

Îl privesc îndelung.

— Hayden, te iubesc! Trebuie să o rezolvăm, pentru că acum știu că viața împreună cu tine e perfectă și nu mai pot da înapoi. Și știu că nu asta e viața pe care o plănuiai. Dar, câtă vreme suntem împreună, mai contează semantica?

Ochii lui mă cercetează și pare atât de trist și de pierdut, încât mi se strânge inima în piept.

Cearta asta e stupidă!

Sunt supărată și minciuna asta e de neiertat, dar pe undeva îl înțeleg. Nu-mi pot imagina că aș putea trăi viața asta fără să știu ce anume e real.

— Ai dreptate.

Scanned with CamScanner

Mă ridic și îl sărut delicat.

— Câtă vreme suntem împreună.

Buzele îmi rămân lipite de ale lui, brațele lui mă cuprind și ne ținem strâns, obraz lângă obraz, iar emoția pură plutește între noi.

— Îmi pare rău că am fost o scorpie aseară!

Îl simt zâmbind deasupra mea.

— Chiar ai fost!

Rânjesc. Iată-l! Arogantul meu s-a întors.

— Ai grijă azi, Christopher! Ești pe gheață subțire.

Râde și ridică mâinile în semn de capitulare.

— OK, OK!

Mă sărută din nou, apoi mă întinde pe spate și-mi desface picioarele cu genunchiul. Îi simt erecția crescând pe piciorul meu.

— Nici să nu te gândești! murmur sec.

— Poftim?

— Sexul e ultimul lucru la care mă gândesc azi.

Îi cade fața.

— Ce s-a întâmplat cu sexul ăla grozav de împăcare despre care am tot auzit?

Mă ridic și mă dau jos din pat.

— Nu știu, dar nu se va întâmpla acum.

Răsuflă adânc și se trântește pe pat, descurajat.

Pornesc dușul din baie.

— Păi, ce vrei să facem azi?

— Nu știu, îi răspund, ridicând din umeri. Presupun că poți să-mi mai faci turul acestui apartament cât un muzeu, pe urmă trebuie să mă duc să-mi cumpăr niște haine noi.

Îmi scot pijamaua și o arunc pe podea, după care intru la duș.

Scanned with CamScanner

— De ce ai nevoie de haine noi? mă întreabă.

— Pentru că trăiesc în aceeași ținută de douăsprezece luni și tu ești absurd de bogat, iar eu arăt ca o cerșetoare.

Zâmbește și se sprijină în cot, întins în pat.

— Imploră-mă să facem sex, mai bine, și o să văd ce pot să fac!

Îmi dau ochii peste cap.

— N-ai să vezi!

După o jumătate de oră, stau la bufetul elegant de marmură în timp ce Christopher pregătește o omletă. Mă uit la bucătărie și arată exact ca într-o revistă. A pregătit șuncă, ciuperci, suc de portocale, cornuri și toate lucrurile delicioase.

— Cum se face că ai mâncare în casă? Încă nu am fost la magazin.

— Menajera se ocupă de cumpărături.

Mă încrunt.

— Ai menajeră?

— Noi avem.

Arată la spațiul dintre noi.

— *Noi* avem.

Întoarce omleta.

— Fă ce vrei cu apartamentul! Aranjează-l cum ți-l dorești! Dacă vrei, angajează un designer de interior!

Poftim?

— Nu mă ating de nimic. Nu e apartamentul meu.

— Ba este apartamentul tău. Locuiești aici, așa că e și al tău.

— Nici nu suntem căsătoriți.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dar vom fi.

Scanned with CamScanner

Îmi zâmbește galeș și sexy și face ochii mari.

— Acordă-mi timp!

Mișc din buze ca să nu zâmbesc în timp ce simt fluturi în stomac. E prima dată când spune așa ceva.

Îmi place!

Mai privesc puțin în jur. Mă simt ca un copil într-un magazin de lux. Nu vreau să ating nimic ca să nu stric ceva.

Îmi pune farfuria în față cu un sărut grăbit.

— Ia micul-dejun, pe urmă te duc la cumpărături!

— Unde poți să cumperi haine într-un loc ca ăsta?

— Pe Madison Avenue.

— E un magazin acolo cu prețuri mici? Pentru că fondurile mele sunt limitate.

— Cred că mă descurc să plătesc.

— Nu!

Face ochii mari în glumă, pe urmă arată cu degetul la farfuria mea.

— Mănâncă micul-dejun până nu te duc în dormitor să ți-o trag!

Rânjesc și mușc dintr-o bucată de pâine prăjită.

Telefonul îi vibrează pe blat în fața noastră.

Mama

Christopher mănâncă mai departe.

— Ai de gând să răspunzi?

— Nu. Mă sună să mă bată la cap.

— Cu ce?

— Vrea să te cunoască, îmi răspunde dându-și ochii peste cap. *Toți* vor să te cunoască.

Scanned with CamScanner

Mă uit lung la el. Afli multe despre un om de la familia lui. Și sunt o grămadă de lucruri pe care vreau să le învăț! Asta îmi va da o perspectivă corectă despre viața lui și cine este cu adevărat.

— Sun-o! Organizează o cină pentru diseară cu toată lumea! Și eu vreau să-i cunosc.

— Ești sigură? Familia mea e copleșitoare.

— Păi – ridic din umeri – cât de rău poate fi?

Chicotește.

— La naiba, destul de rău!

Scanned with CamScanner

Capitolul 23

Îl STRÂNG CU PUTERE MÂNA LUI CHRISTOPHER ÎN TIMP ce mergem pe stradă. Mă uit în jur ca un copil care descoperă lumea pentru prima dată. Un milion de mașini, oameni frumoși și de-abia se vede cerul de zgârie-nori. Magazinele par luxoase și nu seamănă deloc cu cele din care îmi cumpăr haine în mod obișnuit. Până și manechinele din vitrine sunt sexy.

Și minuscule.

Vinde cineva haine pentru oameni de dimensiuni normale?

Madison Avenue, nume de cod pentru ultraminuscul.

Privesc la femeile care roiesc de jur împrejur în grabă, elegante și superbe, aranjate la perfecție. Văd imaginea mea și a lui Christopher într-o vitrină și mă înfior de dezgust. El arată bine în blugi negri și o cămașă, iar eu port un tricou și pantaloni scurți, haine în care am trăit, practic, timp de peste un an.

Sunt haine uzate și șterse. Am părul vâlvoi și nu sunt machiată. Arăt ca un adevărat dezastru, iar ochii și fața umflată de aseară nu mă ajută deloc.

În mod sigur acum mi-e foarte dor de viața relaxată de excursionist.

Scanned with CamScanner

Trecem pe lângă un butic imens și luxos, iar manechinul e îmbrăcat într-o rochie neagră și are pantofi eleganți.

— Aici, spune Christopher.

— Pare scump, îi șoptesc.

El face ochii mari.

— Bine!

Mă trage de mână în magazin.

— Bună! salută zâmbind.

— Bună!

Vânzătoarele zâmbesc în timp ce îl măsoară din ochi, apoi mă privesc și pe mine, încruntându-se discret.

Grozav, probabil arăt ca o prostituată care trebuie pusă la patru ace.

— Vă putem ajuta cu ceva?

Christopher vrea să deschidă gura, dar îi arunc o privire și îi tai vorba:

— Doar ne uităm, mersi!

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nici să nu începi! îi șoptesc.

El strâmbă din buze ca să-și țină gura, apoi merge după mine în timp ce mă uit în jur.

Văd o rochie neagră, frumoasă și verific eticheta.

$4 300,00

— Ce nai..., șoptesc, dându-i drumul de parcă m-ar frige și mergând mai departe.

El o ia de pe umeraș și o pune pe braț.

— Nu te deranja! îi șoptesc. E jaf la drumul mare, Christopher! Nu voi plăti niciodată atât pentru o rochie. Are cusături de aur sau ce naiba?

— Șșt, nu vorbi! îmi șoptește, zâmbindu-i fals vânzătoarei.

Scanned with CamScanner

Enervată, casc ochii la el.

Îmi arată un suport cu rochii.

— Ce altceva îți place?

— Nimic de aici, îi șoptesc. Prețurile astea sunt ridicole!

Mă ia de mijloc, mă trage spre el și mă sărută tandru, vorbind încet:

— Când o să fim la dracu'-n praznic, poți să te duci la cumpărături unde vrei. Dar în seara asta mergem la cină ca să-mi cunoști familia și trebuie să-ți cumpărăm o rochie și pantofi. Așadar, fă-mi pe plac și probează niște haine, altfel o să fie un chin nenorocit toată ziua!

Mă uit la el.

— *Comprender?*

— Bine!

Mă uit la hainele de pe suport. Ajung la o rochie gri drăguță și întorc eticheta cu prețul, dar el mi-o ia din mână înainte să văd cât costă.

Îmi dau ochii peste cap și merg mai departe.

— Aveți aceste rochii pe mărimea ei, vă rog? o întreabă Christopher pe vânzătoare.

— Verific, domnule.

Femeia zâmbește și apoi se duce în spate.

— De unde știe ce mărime port? murmur pe înfundate.

— Pentru că asta e meseria ei, îmi răspunde. La New York, primești atât cât plătești.

— Înseamnă că undeva în rochia aceea se ascunde o mașină?

Râde în timp ce caută mai departe.

— Posibil!

Mai ia câteva lucruri de pe suport și le pune pe braț.

— Păi, unde mergem la cină în seara asta, de fapt? îl întreb. Chiar trebuie să port o rochie? Nu pot să port blugi?

Scanned with CamScanner

Îmi zâmbește blând și se apleacă să mă sărute.

— Te iubesc!

— Asta înseamnă nu?

— Înseamnă – se oprește, căutându-și cuvintele –, înseamnă că poți să porți orice vrei, iubito, iar mie are să-mi placă la nebunie.

Îmi dau ochii peste cap. Crede că ar trebui să port o rochie.

— Bine!

Vânzătoarea se întoarce.

— Rochiile vă așteaptă în cabina de probă, doamnă.

— Hayden, o corectează Christopher. Numele ei e Hayden.

— Bună, Hayden! zâmbește ea. Eu sunt Camelia.

— Bună, Camelia! spune el cu vocea lui sexy și gravă.

— Iar numele dumneavoastră, domnule?

— Christopher Miles.

Femeia face ochii mari și se uită la celelalte fete.

— Domnul Miles!

Știe cine e.

Futu-i!

— Exact, spune el zâmbind. Hayden are – face o pauză – o ocazie specială în seara asta și nu e din oraș. O puteți ajuta să găsească ce caută, vă rog?

— Sigur, domnule!

Ea zâmbește, înțelegând.

O, fir-ar să fie!

Chiar arăt ca o prostituată care trebuie pusă la patru ace. Inspir adânc, privind în jur. Cât de jenant! El se duce la casă și îi dă fetei cardul de credit.

— Hayden nu are deloc haine la ea.

— Da, domnule.

Scanned with CamScanner

Se întoarce și mă sărută pe buze.

— Mă duc să iau o cafea de alături, iubito. Te las în mâinile capabile ale Cameliei.

Mă lași aici?

— O să fiu alături, îmi răspunde de parcă mi-ar citi gândurile.

— Bine!

Mă scarpin în cap de jenă și mă uit cum iese pe ușa de la intrare.

— Hayden! îmi zâmbește vânzătoarea, atrăgându-mi atenția. Hai să te facem să arăți devastatoare în seara asta!

— Nu sunt sigură că e posibil, oftez complet descurajată.

— Unde mergi, draga mea?

— Să îi întâlnesc pe părinții lui.

— O! exclamă ea, căscând ochii. Trebuie să scoatem artileria grea.

Se învârte în jurul meu, măsurându-mă din priviri.

— Stephanie! strigă la cealaltă vânzătoare.

— Da.

— Te rog, poți să suni la salon pentru o programare urgentă pentru Hayden? Trebuie să se coafeze.

— Ce este în neregulă cu părul meu? mă încrunt.

Camelia ridică dintr-o sprânceană.

— Totul, draga mea, totul.

Îmi aplic ușor rujul și mișc din buze privindu-mă în oglindă.

— Serios, totuși! murmură Christopher lipit de gândul meu, rontăindu-mi clavicula.

— Încetează!

Îl dau la o parte și mă privesc. Port o rochie neagră, mulată, cu mâneci transparente și pantofi cu toc nude, iar

Scanned with CamScanner

sânii îmi sunt prinși în cel mai avantajos sutien din toate timpurile. Port chiar și o pereche sexy de tanga. Părul îmi e atât de uluitor, încât aș putea să jur că e perucă, iar machiajul e natural și strălucitor.

Nu-mi place să recunosc, dar Camelia își cunoaște meseria. Arăt de milioane!

Mâinile lui Christopher îmi alunecă în sus și în jos pe corp. E impresionat, pentru că nu m-a văzut niciodată așa.

— Sărută-mă! îmi șoptește amenințător.

— Abia m-am dat cu ruj.

— Sărută-mă!

Mă mușcă de lobul urechii.

— Nu vrei să mă săruți, spun dându-mi ochii peste cap. Vrei să mă apleci peste dulapul din baie și să mi-o tragi pe la spate.

— Hmm!

Zâmbește, imaginându-și scena.

— Ai dreptate, asta vreau. Hai să facem asta, mai bine! Un plan mult mai bun!

Îmi ridică un picior pe dulap.

— Ascultă, după teatrul cu băiatul bogat – mă corectez în timp ce-mi dau piciorul jos –, cu băiatul sărac, îmi datorezi un montaj de orgasme multiple.

— Sunt gata, dispus și capabil.

Mă prinde de șolduri și mă împinge cu pelvisul.

— Nu acum!

Mă smulg din mâinile lui și mă întorc să mă uit la spate.

— Arăt bine?

Îmi ia mâna și o pune pe erecția masivă din pantaloni.

— *Tu* ce crezi?

— Cred că ești un obsedat sexual, asta cred.

— S-ar putea să ai dreptate, șoptește în timp ce dinții lui îmi zgârie pielea de pe gât. Pedepsește-mă pentru asta!

Scanned with CamScanner

— Încetează! mă răstesc enervată. Nu am de gând să-ți cunosc familia în timp ce miros a sex.

— Frână de mână!

Încerc să rămân serioasă și eșuez lamentabil.

— Să mergem!

O jumătate de oră mai târziu, mașina oprește pe o stradă aglomerată, congestionată, iar Christopher deschide portiera și coboară.

— O seară frumoasă! spune Hans zâmbind.

— Mulțumesc! îi zâmbesc.

Christopher întinde mâna și mă ajută să cobor din mașină, apoi mergem pe stradă spre restaurant. Sunt îngrozitor de emoționată.

— Ai vreun pont? îl întreb.

— Pentru ce?

— Pentru întâlnirea cu familia ta.

Mă prinde cu brațul și mă sărută pe tâmplă în timp ce mergem.

— Te vor iubi, Acrituro!

— De unde știi?

— Pentru că te iubesc eu.

Îi zâmbesc, iar el se oprește și mă sărută tandru.

— Mulțumesc!

— Pentru ce?

— Pentru că...

Ridică din umeri.

— Că mă suporți.

Zâmbesc, mult mai optimistă în privința noastră, și ne sărutăm din nou. Buzele noastre prelungesc sărutul.

— Ești pregătită?

— Atât cât se poate.

Scanned with CamScanner

Mă ia de mână și mă conduce în restaurant. E modern și toate mesele sunt ocupate.

— Bună seara, domnule Miles!

Ospătarul ne zâmbește.

— Bună! răspunde Christopher.

— Pe aici!

Ospătarul se întoarce și pleacă, iar noi îl urmăm. Observ câțiva oameni care își întorc capul când trece Christopher pe lângă ei.

Oare chiar toți cei din orașul ăsta afurisit îl cunosc?

Trecem pe sub o arcadă mare către o zonă mai retrasă. Face parte tot din sala mare a restaurantului, dar e oarecum separată. Sunt oameni în jurul unei mese rotunde imense și se ridică toți când ne văd.

— Bună, tuturor! zâmbește Christopher. Ea e Hayden.

— Bună! răspund pițigăiat, privind emoționată în jur.

— Bună! strigă toți încântați.

— El este fratele meu, Jameson, și soția lui, Emily.

— Bună!

Simt că ametesc. Nu mi-a spus că fratele lui e ridicol de atrăgător.

Amândoi mă sărută pe obraz.

— Bună!

Soția lui e însărcinată.

— Iar ei sunt mama și tata, Elizabeth și George.

— Bună!

Tatăl lui mă sărută pe obraz, iar mama mă strânge în brațe.

— Bună, draga mea, mă bucur să te cunosc în sfârșit!

Mă ține de mâini și mă studiază cu atenție.

E atât de aranjată, încât arată ca un fel de regină și e foarte atrăgătoare pentru vârsta ei.

Scanned with CamScanner

— OK, mamă, ești sinistră deja!

Christopher face ochii mari la ea în timp ce-mi trage scaunul. Mă așez lângă soția fratelui său, dorindu-mi ca noaptea să se termine mai repede.

Emily îmi umple paharul.

— Bea! îmi șoptește.

Chicotesc. Deja îmi place de ea.

— Bună idee!

— Unde e familia Anderson-Miles? întreabă Christopher.

— O, vor întârzia, ca de obicei, dragul meu! răspunde mama lui, ridicând paharul de vin. Hayden! îmi spune zâmbind. Christopher nu mi-a spus că ești atât de frumoasă!

— O!

Mă încrunt, stânjenită.

— Este, nu-i așa?

Christopher zâmbește mândru, întinzându-se și luându-mi mâna în poală.

Emily ne privește, apoi strânge din umeri de bucurie. Se uită în jurul mesei la ceilalți și mă simt ca o atracție de circ.

— Așadar...

Mama lui zâmbește, privindu-ne pe amândoi.

— Povestiți-ne cum v-ați cunoscut!

— Haide, mamă! oftează Christopher. Abia am ajuns. Putem să lăsăm deoparte cele cincizeci de întrebări până când se îmbată Hayden, te rog?

Toți încep să râdă, iar eu iau o gură de vin. Nu e un exercițiu. *E realitatea!*

Un băiat vine alergând prin restaurant.

— Bunico! strigă el, prinzând-o de gât pe la spate.

Ea râde în hohote.

— Bună, dragul meu Patrick!

Scanned with CamScanne

El se așază lângă ea și Elizabeth îi dă părul la o parte de pe frunte în timp ce vorbesc în șoaptă. Aș zice că are vreo zece ani.

— Bună, Patrick! îi zâmbesc toți.

— El e Patrick, fiul fratelui meu, Tristan, îmi spune Christopher, apoi arată spre mine. Ea e Hayden.

Patrick mă privește mirat, apoi se uită la Christopher.

— Unde ai fost?

— Am fost într-o călătorie.

— De ce atât de lungă?

Toți chicotesc.

— Scuze că am întârziat! spune o femeie în timp ce își scoate haina.

E frumoasă, cu părul brunet, și are o sarcină avansată.

— Eu sunt Claire.

Îmi zâmbește și dă mâna cu mine. Christopher se ridică și o ia în brațe râzând. E evident că sunt foarte apropiați.

— Ce-ai făcut cu fratele meu? o tachinează.

— Vine și el.

Ea își dă ochii peste cap.

Mă întorc și văd un băiat mare, un adolescent, mergând spre noi, iar în spatele lui văd un bărbat care e dublura lui Christopher. Aproape rămân cu gura căscată. Asemănarea e izbitoare.

— Bună! spune acesta. Scuze că am întârziat! adaugă, apoi zâmbește și vine direct la mine.

— Tu ești Hayden?

— Da.

Mă ridică de pe scaun și mă îmbrățișează. E înalt și arătos precum ceilalți doi frați. Asta da moștenire genetică!

O, ce bine miroase!

Scanned with CamScanner

— Eu sunt Tristan.

— Bună!

— El e fiul meu, Harry.

Mă prezintă băiatului mare. Doamne, probabil avea zece ani când l-a făcut!

— Bună!

Băiatul zâmbește și dă mâna cu mine.

Tristan trage scaunul și îi arată lui Harry unde să stea.

— Ce vrei să bei, iubito?

Claire oftează, vizibil sătulă să fie însărcinată.

— Știi ce vreau să beau.

El ridică jucăuș dintr-o sprânceană.

— Limonadă?

— Abia aștept! bombăne ea sec.

Claire îmi zâmbește.

— Cât mai ai de așteptat? o întreb.

— Sunt gravidă în opt luni. Să sperăm că peste câteva săptămâni.

Tristan întinde brațul și-și pune mâna protector pe abdomenul ei.

— Stai acolo și fii cuminte! rostește nonșalant.

Se întoarce apoi să discute cu Jameson.

Claire își dă ochii peste cap.

— Tristan e obsedat de bebeluși. E al treilea în patru ani.

Eu și Emily izbucnim în râs.

— O să-l enerveze de moarte pe micuț!

Claire își dă iar ochii peste cap.

Mă uit nedumerită la băieții mai mari care stau la masă.

— Ei sunt fii mei, îmi explică ea. Acum, sunt și ai lui Tristan. I-a adoptat când ne-am căsătorit. Tatăl lor biologic a murit.

Scanned with CamScanner

— O! zâmbesc, în timp ce fac legătura. Înțeleg.

Mă uit la Tristan cu inimioare în ochi. I-a adoptat copiii: nu mă așteptam deloc la așa ceva. *E un tip cumsecade.*

Harry urmărește ceva pe telefon cu volumul atât de tare, încât îl auzim toți. Tristan face un semn în dreptul gâtului, semn de „Termină!"

Harry își dă ochii peste cap, iar Tristan îl privește serios. Harry oftează și oprește sonorul, iar eu îmi mușc buza să nu zâmbesc.

Patrick stă de vorbă cu bunica lui, iar ea râde și vorbește cu el de parcă are tot timpul din lume, jucându-se cu părul lui. Băiatul îi povestește în detaliu ce s-a întâmplat la antrenamentul de baseball, iar ea îl ascultă cu răbdare.

Îmi place de ea.

Îmi îndrept atenția spre Emily. Are părul brunet și e frumoasă.

— În câte luni ești?

— Cinci.

O, aș fi crezut că e mult mai avansată!

— Sunt imensă! oftează ea. Al patrulea copil. Am burta întinsă la maximum. E ca un nenorocit de cort acolo.

Claire o consolează.

— O să-și revină.

Doamne!

Jameson își întinde brațul și îl așază pe spătarul scaunului lui Emily în timp ce vorbește cu băieții. Desenează un cerc cu degetul pe umărul ei.

— Sarcinile tuturor sunt foarte apropiate, spun zâmbind.

— Prea apropiate! răspunde Emily dându-și ochii peste cap. Jameson vrea ca etapa scutecelor să se termine cât mai repede.

Scanned with CamScanner

— E logic.

— Îți place New Yorkul?

Claire îmi zâmbește călduros.

— E...

Ridic din umeri.

— E mult de asimilat, îmi șoptește.

Emily se întinde și mă ia de mână.

— Și noi am fost la fel.

Fetele mă înțeleg.

— Spuneți-mi că va deveni mai ușor!

Schimbă o privire între ele și încep să râdă.

— O, scumpo! spune Claire. Nu va fi așa, dar te vei obișnui.

Mă forțez să zâmbesc.

— Tată, rostește Patrick din cealaltă parte a mesei.

Tristan vorbește mai departe cu Jameson și Christopher.

— Tată!

Tot nu îl aude.

— Tată!

Tristan vorbește mai departe.

— Tată!

— Tata discută, Patrick, îi spune Claire. Fii politicos, te rog!

— Scuză-mă, tată! strigă el.

Toți de la masă amuțesc, iar Tristan se uită surprins peste masă.

— Da, Patrick, ce este?

— În seara asta vreau cartofi prăjiți.

Tristan îl privește în ochi și ia o gură de bere.

— Grozav, amice! Așa să faci!

Jameson chicotește, iar eu încerc să nu zâmbesc. E evident că băieții sunt destul de solicitanți.

Scanned with CamScanne

Stăm de vorbă, râdem și nu e deloc cum mă așteptam.

Harry întinde mâna și varsă paharul. Conținutul curge pe masă, iar Tristan îl șterge cu șervețelul, netulburat.

Vine și cina și continuăm discuția în timp ce mâncăm. E delicioasă!

Toți mă fac să mă simt în largul meu și conversația nu e forțată deloc.

Patrick întinde mâna și varsă paharul. Tristan își dă ochii peste cap.

— Să fiu al dracu'! îi șoptește lui Jameson, care chicotește din nou.

— Jay! spune Emily, masându-și pieptul. Fac angină.

— Și eu la fel, bombăne Tristan în timp ce șterge murdăria. Ține copilul acolo, Anderson! Deja am destule pe cap.

— Pe masă! îl corectează Jameson.

Îl privesc râzând. Toți râd și vorbesc în mijlocul haosului și nimeni nu tresare măcar.

Mă uit peste masă la Christopher; mă privește în ochi cu o căutătură care spune hai-să-mi-o-tragi.

Aerul scapără între noi în timp ce ne privim.

El, familia lui, copiii... Seara a decurs bine.

Christopher deschide ușa de la intrare și mă trage în apartament.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mersi!

Mă conduce de mână și ezită în timp ce se uită în sus spre scări.

— Exact, îi dăm foc patului din auditoriul pentru Tinder, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Zâmbesc, recunoscătoare că înțelege gluma.

Mă conduce pe hol la parter.

— Deși, pentru viitor, vreau să se consemneze că nu am fost niciodată pe Tinder.

Mă împinge într-un dormitor liber.

— Mâine trebuie să ardem și patul ăsta.

Mă sărută brutal, împingându-mă în cameră.

— Gemetele tale se vor imprima în zugrăveală.

Cu ochii fixați la ce are de făcut, desface funda și îmi trage ușor rochia peste umeri, aruncând-o la podea.

Stau în fața lui în lenjeria sexy și neagră de dantelă, iar el mă privește în ochi în timp ce se așază în genunchi în fața mea.

Îmi sărută șoldurile, apoi abdomenul, și simt că mi se taie respirația privindu-l.

Totul e amplificat între noi. E ca și cum am atins un nou nivel de conștientizare.

Lucrurile sunt diferite acum, când știu cine este de fapt. Ar putea avea orice femeie din lume, dar el mă iubește pe mine.

O fată simplă de la țară.

Mă sărută tandru prin chiloți și închide ochii de extaz.

Îl iubesc!

Se lasă mai jos și îmi linge interiorul coapsei, fixându-mă cu ochii întunecați. Își întoarce capul și mă mușcă din nou încet de coapsă.

Bum, bum, bum! îmi sună inima în urechi și încerc să-mi controlez respirația.

Îmi ciupește sexul cu buzele prin chiloți și inspiră brusc, apucându-și sexul cu mâna. Îl aranjează în pantaloni de parcă e strivit dureros.

Scanned with CamScanner

Îmi trage chiloții în jos pe picioare și îi scoate. Rămân în fața lui în pantofii cu toc și sutienul de dantelă neagră.

Nu a încercat să-mi scoată pantofii, așa că presupun că vrea să-i păstrez.

Ce obraznic!

Cu ochii la mine, își trece degetele printre labii. Degetele îi lucesc de la dovada excitării mele, apoi le duce la gură și le suge.

Futu-i!

Am atins un nivel alarmant de excitare.

Se ridică și mă ocolește. Ochii lui flămânzi asimilează fiecare detaliu de pe pielea mea goală, ca un vânător care își urmărește prada.

E diferit... Mai întunecat.

Mai în ton cu personalitatea lui, dar poate acum este așa cum e în realitate.

Am avut versiunea excursionistului, iar acum o primesc pe cea a miliardarului în toată gloria lui perversă.

Merge în spatele meu și îmi desface sutienul, scoțându-l încet. Mâinile lui mă înconjoară și își trece degetele peste sfârcurile întărite. Îmi ronțăie lobul urechii cu dinții și mi se face pielea de găină.

— Apleacă-te! îmi cere.

Vocea lui sună grav și răgușit.

Mă încrunt pentru că nu înțeleg.

— Poftim?

— Apleacă-te!

Mă aplec și el inspiră brusc, uitându-se la sexul meu.

— Ce fată cuminte! mă încurajează.

Bum, bum, bum! îmi bate inima în piept când mă aplec. Îmi țin mâinile pe genunchi.

Scanned with CamScanner

— Îndreaptă-ți picioarele!

Îmi atinge picioarele și le desface mai larg. Își pune mâna pe genunchii mei, insinuând că vrea să îi îndrept.

Doamne! Ar fi mai bine să fac încălzirea. Doar nu sunt contorsionistă.

Rămâne în spatele meu și își trece mâna pe șira spinării. Mă uit printre picioare și văd umflătura imensă din pantalonii lui care mă face să zâmbesc.

Ticălos pervers!

Fără vreun avertisment, mă prinde de păr și-mi trage capul pe spate. Își înfige trei degete în sexul meu. Mi se înmoaie genunchii.

Trosc!

Mă plesnește peste fund.

— Ține-ți naibii picioarele drepte!

Doamne!

Încerc să mă concentrez să-mi îndrept picioarele. Nu e ușor pe tocuri.

Degetele i se înfig adânc în mine în timp ce mi-o trage. Mă strânge dureros de păr, făcându-mă să mă strâmb.

Nu știu ce fel de sex e ăsta, dar, fir-ar să fie, e grozav!

Excitarea mea atinge un nivel nou. Sunetul corpului meu ud care îl absoarbe răsună prin cameră. Mi-o trage atât de adânc cu degetele, încât abia mai respir.

Mă cutremur.

— Să nu îndrăznești naibii să ai orgasm! geme.

— Poftim?

— Să mă aștepți! Ai înțeles?

Vocea îi e gravă și aspră, încărcată de excitare.

Îmi dau ochii peste cap auzindu-i glasul.

OK... Miliardarul Miles e *al dracului de sexy!*

Scanned with CamScanner

Mi-o trage din nou cu degetele și mă cutremur cu putere.

Trosc!

Mă plesnește iar și pufnesc în râs pe neașteptate. Faptul că-mi place chestia asta e tulburător.

Vine în fața mea și mă uit la pantofii lui negri și scumpi, imaculați. Respiră întretăiat și știu că abia mai reușește să se controleze.

Își trece mâna pe spinarea mea și vine din nou în spate. Îmi mângâie pielea în cerc, de parcă ar încetini ritmul. Încearcă să-și recapete controlul.

Îi aud fermoarul pantalonilor.

Închid ochii și aștept. Da!

Fute-mă!

Mă apucă de păr și îl înfășoară pe mână, controlându-mi în totalitate corpul.

Mă uit printre picioare și îi văd penisul mare și întărit atârnându-i greoi între picioare.

Pulsând furios, străbătut de vene, picurând lichid.

Sfinte Dumnezeule!

Și-l trece printre labiile mele umede și chicotește amenințător.

Zâmbesc. Ador acest sunet!

Apoi mă pătrunde în forță, atât de tare, încât rămân fără aer.

Corpul meu începe să-și piardă controlul.

Felul dureros în care mă trage de păr, întinderea penisului mare. Ritmul de piston al mișcărilor brutale.

Corpul meu e la dispoziția lui. Stăpânul și moșia lui.

Zbang!

Zbang!

Zbang!

Scanned with CamScanner

O, *futu-i!*

Văd stele verzi și cad fără oprire într-un subspațiu în care nu am mai fost niciodată. Îmi dau drumul strigând, tremurând fără să mă pot controla.

Mă ridică și mă aruncă pe pat pe spate, desfăcându-mi picioarele.

Rămân întinsă și tremur ca o marionetă, iar ochii lui mă fixează în timp ce-și scoate cămașa peste cap. Umerii lui lați apar la vedere, precum și pieptul bombat cu câteva fire de păr negre. Mușchii de pe abdomen, V-ul perfect al mușchilor ce coboară spre pachetul perfect.

Își scoate blugii și îmi ține respirația.

Acum ce face?

Se apleacă între picioarele mele, desfăcându-mă cu degetele și lingându-mă.

Ochii săi negri mă urmăresc fără să se grăbească. Excitarea îi crește și se scufundă complet, cu toată fața, până la perciuni. Aspru ca naiba în cea mai intimă zonă!

Limba lui groasă mă curăță cu mișcări agresive. Abia mi-a provocat un orgasm, dar simt cum se apropie din nou.

Futu-i!

Cum se face că bărbatul ăsta e atât de sexy?

Îmi zâmbește amenințător. Buzele îi strălucesc de la excitația mea și inima îmi e în cădere liberă.

Cred că în seara asta vom ajunge la sută la sută.

Scanned with CamScanner

Capitolul 24

Christopher

STAU ÎNTINS PE O PARTE ŞI O PRIVESC PE HAYDEN DORmind; pieptul i se ridică şi coboară, iar genele îi flutură la fiecare respiraţie.

N-am văzut niciodată o făptură atât de frumoasă, de calmă şi de liniştită.

Zâmbesc vag. E ca şi cum aş fi în prezenţa măreţiei, permanent uluit de perfecţiune.

Sunt *atât* de îndrăgostit de femeia asta!

Aseară, în timp ce o priveam alături de familia mea, am priceput.

Nu-mi pot imagina viaţa fără ea, nici nu aş vrea s-o fac.

Şi totul a devenit cât se poate de clar: vreau să mă însor cu Hayden Whitmore...

Când ajungem la Londra, voi căuta un inel de logodnă şi vreau să pun la cale cererea perfectă.

Vreau să o dau pe spate.

Dar cum?

Poate aş fi în stare... Mintea mea începe să evalueze posibilităţile. Unde ne-am căsători? Mi-o imaginez mergând spre mine pe culoar în rochia albă de mireasă şi mă cuprinde bucuria.

Scanned with CamScanner

Cine sunt eu?

Deschide ochii, vede că o privesc și zâmbește ușor.

— Bună dimineața, domnișoară Whitmore!

O strâng în brațe și o simt zâmbind la pieptul meu. Îmi sărută pielea în timp ce o țin aproape.

O vreme, ne bucurăm de tăcerea plină de tihnă.

— De ce ești treaz? mă întreabă cu o voce răgușită, somnoroasă.

— Făceam planul zilei de azi.

— Hmm, și ce o să facem?

— Păi...

O sărut pe tâmplă.

— Mă gândeam că am putea merge la părinții tăi cu câteva zile mai devreme decât am programat.

Se desprinde de mine.

— Serios?

— Aha! Am putea merge azi, ca să petreci mai mult timp cu ei înainte să mergem la Londra.

— Dar cum rămâne cu familia ta? mă întreabă.

— Eh! zic și ridic din umeri. Oricum îi voi vedea mereu pentru serviciu. Vor supraviețui și fără mine. Plecăm după micul-dejun, dacă vrei.

— O, Doamne! îmi răspunde, zâmbind bucuroasă. Bine!

Sare din pat și fuge la baie, apoi aleargă înapoi și mă sărută.

— Te iubesc!

Zâmbesc larg și o privesc cum fuge din nou la baie.

O oră mai târziu

Mergem prin parcarea subterană în timp ce Hayden privește în jur. Apăs pe buton și ușile de la garaj se ridică încet.

— Asta e.

Scanned with CamScanner

O priveşte încruntată.

— *Asta* e maşina ta?

— Aha!

Zâmbesc mândru. E joasă, neagră şi toarce ca o pisicuţă.

— Ce fel de maşină e?

— Un McLaren.

Strâmbă din buze, neimpresionată.

— Ai ceva mai puţin vulgar?

— Maşina asta nu e vulgară, icnesc îngrozit.

Deşi s-ar putea să aibă dreptate.

— Dar trebuie să-mi fac laba după ce o conduc, pentru că mă excită al naibii de tare!

— Christopher!

Se holbează încruntată la maşină.

— Nu putem merge cu asta la fermă să-i cunoşti pe părinţii mei.

— De ce nu?

— Pentru că e ridicolă.

— Nu e ridicolă, Hayden.

Exasperat, îmi pun mâinile în şolduri.

— E o operă de artă, la naiba!

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu mergem cu asta la fermă.

— De ce nu?

— Tocmai ţi-am spus: tata o să-ţi râdă în nas.

— Nu îi plac maşinile?

— Nu îi plac labagiii!

— Ştire de ultimă oră! Toţi bărbaţii se masturbează, Hayden! o informez, dându-mi ochii peste cap. OK, ce-ar fi să luăm maşina Porsche?

Îi arăt maşina de alături.

— Nu!

Mă strâmb.

Scanned with CamScanner

— Aston Martin?

— Nu ai nimic mai puțin...

Îi tai vorba:

— Magnific?

— Țipător.

— Nu! mă răstesc enervat. Nu am și de ce aș vrea să am? întreb, îndreptându-mi umerii. Lui Eddie i-ar plăcea mașinile asta, murmur înciudat.

— Eddie nu e aici.

Se întoarce și pleacă spre lift.

— Unde te duci? o strig.

— Să sun la o firmă de închirieri de mașini, îmi răspunde.

— Pentru ce?

— Pentru că tata o să te mănânce de viu dacă apari în mașina aia de pozeur.

Mă duc după ea.

— *Mașină de pozeur?*

Săltăm întruna pe scaune în timp ce conducem.

— Nu mă pot plânge de suspensiile de la mizeria asta!

Îmi întorc privirea spre ea.

— Pentru că nu are suspensii.

Camioneta Toyota pe care m-a pus să o închiriez exact asta este, o mizerie nenorocită, și pe deasupra singura culoare disponibilă era roșie.

O camionetă roșie. Să mor, nu alta!

Mai bine aș muri decât să fiu văzut în porcăria asta imensă.

Hayden zâmbește în timp ce mergem. Mângâie bordul.

— Îmi place mașina asta.

— Asta? pufnesc.

— Aha!

Scanned with CamScanner

Îmi zâmbește larg.

— E foarte sexy!

O privesc în ochi.

— Nimic la mașina asta nu mă face să-mi doresc să mi-o trag.

— Mă rog! chicotește, ridicând din umeri. Mie îmi place.

Strâmb din buze.

— Slavă Domnului că la bărbați ai gusturi mai bune!

— Aici e! gesticulează ea spre drum. Ia-o la dreapta!

Virez pe șosea și trecem peste coline înverzite, cu copaci imenși. E superb!

Uau!

— Ce priveliște frumoasă! îi spun privind în jur.

— E ținutul lui Dumnezeu.

Zâmbesc impresionat.

— Doar să nu spui nimic despre nimic! mă avertizează.

— Poftim?

— Încă nu le-am spus nimic despre tine. Trebuie să găsesc momentul potrivit.

Îmi întorc privirea la ea.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă...

Face ochii mari, încercând să se exprime cum trebuie.

— Înseamnă să nu dai nimic de înțeles până nu vorbesc cu ei. Nici măcar nu le-am spus că nu mă întorc acasă.

Casc ochii la ea.

— Nu?

— Nu.

— Când ai de gând să le spui?

Mă uit de la ea la drum.

— La ce oră azi?

— Christopher! se răstește. O să le spun când o fi. Doar ține-ți gura până atunci!

Scanned with CamScanner

— Fir-ar să fie, Hayden! bolborosesc. Credeam că ai rezolvat cu tâmpenia asta.

— Nu vreau să apar singură în fața plutonului de execuție.

— Pluton de execuție? mă încrunt. Ce înseamnă asta?

— Aici e.

Ajungem în vârful unui deal și într-o poiană mare. Se văd casa mare și câteva dependințe mici în jur. Pare primitoare și drăguță, parcă desprinsă dintr-un film.

— Parchează acolo!

Îmi arată un luminiș cu o colecție de camionete aliniate.

Hmm, poate că McLarenul meu nu s-ar fi potrivit între toate vechiturile astea.

Parchez mașina și aud o ușă cu sită trântindu-se.

— Hayden? strigă o femeie.

— Eu sunt, mamă! Am ajuns acasă.

— Ah!

Femeia în vârstă strigă în timp ce ea și Hayden aleargă una spre alta. Se îmbrățișează și femeia varsă lacrimi de bucurie. Plânge și Hayden.

Doamne! Încerc să nu-mi dau ochii peste cap.

Ce teatral!

Se îmbrățișează și iar se îmbrățișează, iar eu stau pe margine ca un prost.

Alo... Sunt chiar aici, mai știi?

— Mamă, spune Hayden zâmbind, el e Christopher.

Mama ei mă măsoară din priviri și zâmbește.

— Măi să fie, cred că ești cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată!

— Bună!

Zâmbesc și întind mâna. Ea o ignoră și mă îmbrățișează strâns, atât de strâns, încât aproape îmi rupte o coastă.

Puternică!

Scanned with CamScanner

— Bună, Christopher! îmi zâmbește mama lui Hayden. Eu sunt Valerie.

— Bună, Valerie!

Ne prinde pe amândoi în brațe și ne conduce spre casă.

— Slavă Domnului că ai ajuns acasă, fetițo! Ne-a fost atât de dor de tine!

Hayden zâmbește larg și sărută tâmpla mamei ei.

— Te iubesc, mamă! Cât mă bucur să te văd! exclamă zâmbitoare Hayden. Unde e tata?

— Muncește. Se întoarce pentru prânz.

Hayden îmi zâmbește. E atât de fericită și în elementul ei!

— Abia aștept să-l văd!

Hmm, plutonul de execuție începe să devină mai clar.

Futu-i!

Trecem de trei câini mari care par morți în timp ce dorm, apoi urcăm treptele pe verandă și intrăm în casă.

— O, Hazy, arăți minunat! Ești atât de bronzată și relaxată!

— O, mamă, a fost minunat! Tu și tata trebuie să călătoriți.

Hayden și mama ei stau de vorbă și râd, iar eu arunc o privire prin casă. E eclectică, de parcă totul a fost luat de la un magazin de vechituri. Patru canapele, toate diferite. Masa din sufragerie pare adusă de la anticariat, dar toate scaunele sunt diferite. Lucrările de artă de pe pereți variază de la tapiserii la tablouri și desene în creion. Covoare imense în culori neasortate sunt peste tot și văd și un șemineu uriaș. O colecție de farfurii vechi e expusă pe pereți de parcă ar fi tezaur național. Miroase a prăjituri calde și totul are aerul pașnic al lui Hayden.

Zâmbesc. Nu mă așteptam la asta, dar e de înțeles. Încă o piesă din puzzle-ul numit Hayden își găsește locul.

Scanned with CamScanner

— Ia o prăjitură!

Valerie zâmbește și ridică un prosop sub care stă prăjitura.

— Direct din cuptor.

Hayden zâmbește în timp ce o taie. Se ridică abur din ea în timp ce o împarte în felii.

— Tu ai făcut-o? o întreb surprins.

— Desigur!

Valerie se încruntă de parcă ar fi o întrebare stupidă.

— Mama e cea mai bună bucătăreasă din Finger Lakes!

Hayden zâmbește cu mândrie.

— Grozav! îi zâmbesc.

Nu știu ce să fac cu informația asta, dar în fine...

Ușa se deschide și ne întoarcem toți. Vedem un bărbat masiv și voinic care își scoate cizmele la ușă.

Arată ca John Wayne... Doar că e mai dur și mai ars de soare. Hainele de lucru sunt murdare și vechi, și are o atitudine foarte serioasă.

— A venit fata mea acasă? strigă el.

— Eu sunt, tată!

Hayden aleargă la el și se îmbrățișează.

— Era și timpul să-ți faci apariția! îi spune el cu o voce gravă.

Hayden râde, nespus de bucuroasă.

E un tip masiv și înspăimântător. Mă ridic, neștiind dacă să dau mâna cu el sau să o iau la fugă.

— El cine e? întreabă tatăl ei.

— Tată, spune Hayden întinzând mâna spre mine. El e Christopher. Christopher, el e tatăl meu, Harvey.

— Bună ziua, domnule Whitmore!

Îi zâmbesc. Dau mâna cu el.

Are mâna atât de aspră, încât nu pare a fi o mână. Ar putea fi glaspapir sau o bucată de lemn. Cine poate ști?

Scanned with CamScanner

Mă privește din cap până-n picioare.

— Christopher, zici?

Zâmbesc fals și Hayden mă ia de mână.

— E important pentru mine, tată.

E ca și cum l-ar avertiza să se poarte frumos.

Minunat, exact ce aveam nevoie!

Bărbatul arată spre scaun.

— Stai jos, băiete!

„Băiete."

Mi se ridică părul pe ceafă.

Nu spune nimic, nu spune nimic! Să nu cumva să spui ceva!

Impasibil, mă așez pe scaun.

Ochii lui pătrunzători mă fixează pe deasupra mesei, iar eu mă prefac că zâmbesc.

Dă-i drumul, bătrâne!

— Unde locuiești? mă întreabă.

— Tată, răbufnește Hayden, lasă-l pe Christopher să se relaxeze înainte de interogatoriu!

Sau poate nu îl interoga deloc!

— O, Doamne! strigă Hayden. Cine-i aici?

Ne uităm toți la un motan negru. E lung și slăbănog. Mai degrabă un șobolan decât un motan, de fapt.

— E puiul lui Milly, zâmbește Valerie.

— Milly a făcut pui?

— A făcut opt.

— Parcă e jaguar.

Hayden e topită.

Numai că mult mai puțin impresionant decât un jaguar.

— E un motan de nădejde, rostește Harvey cu asprime. Se pricepe să citească oamenii. Îl cheamă Bryan.

Lui Harvey îi plac pisicile?

Scanned with CamScanner

Pe toți dracii, chiar nu avem nimic în comun! Hayden îmi zâmbește și îmi amintesc de ce sunt aici.

Concentrează-te!

Încerc să fac puțină conversație:

— E foarte frumos la voi!

— Mulțumim! răspunde Valerie zâmbind. Trăim aici de...

Vorbește mai departe, dar nu mă pot concentra. Motanul se freacă acum de piciorul meu. Îl dau discret cu piciorul la o parte, dar el se trântește pe picioarele mele.

— Ferma la distanță de alte două proprietăți..., continuă Harvey.

Bryan începe să-mi ronțăie șireturile, așa că-mi trag piciorul.

Du-te naibii, motane!

— De unde ești, Christopher? întreabă Harvey.

Bryan mă prinde de picioarele cu ghearele și mă mușcă de fluierul piciorului.

— Ah!

Sar de pe scaun și mă uit sub masă.

— Bryan devine puțin agresiv acolo jos!

Mă încrunt, urmărindu-l pe ticălosul viclean.

— Cred că e un jaguar adevărat.

— La New York, răspunde Hayden în locul meu.

Soarbe nonșalant din cafea.

Dinți ascuțiți și răi mi se înfig în gleznă prin șosete și mă strâmb în sinea mea, prefăcându-mă că totul e în regulă.

Ah!

Ce dracu' se întâmplă acolo?

Harvey vorbește mai departe:

— Orașul acela afurisit e aglomerat!

Scanned with CamScanner

— Da, da, așa este.

Mă uit sub masă și îl văd pe Bryan pregătindu-se să mă atace din nou. Dă din coadă într-o parte și în alta, lăsându-se pe spate, gata de lansare, și încep să transpir.

Hayden, mă ajuți puțin?

— Unde locuiești? întreabă Harvey.

Poți să turbezi de la pisici? O durere ascuțită mă străpunge în timp ce Bryan mă atacă.

— Ah! strig.

— Ce se întâmplă? întreabă Hayden încruntată.

— Nu te place? spune Harvey sec.

— O, mă place!

Zâmbesc în timp ce dinții ascuțiți se înfig direct în os.

— Poate puțin prea mult. Mama mea e alergică.

— Nu îți plac pisicile?

— Le iubesc! mint cu un zâmbet pe față. Abia aștept să mă cuibăresc mai târziu cu micul Bryan.

Nu e chiar o minciună. Mă pricep de mult să îmblânzesc pisicuțele. Poate nu și jaguarii micuți cu o problemă de atitudine.

Ochii reci ai lui Harvey mă fixează.

— Hai să despachetăm în camera noastră!

Hayden se ridică, punând capăt momentului.

— Mă bucur că sunt acasă, tată!

Harvey își îmbrățișează fiica.

— Luăm cina la șase! anunță Valerie zâmbind.

Ies pe ușă după Hayden și mergem la mașină. Ne luăm bagajele și mă întorc spre casă.

— Pe aici! spune ea.

— Unde?

— Am casa mea pe domeniu.

— Serios?

Scanned with CamScanner

Slavă cerului!

— Grozav!

Mergem pe alee cam 150 de metri şi ajungem la o căsuţă frumoasă. Hayden deschide uşa. Zâmbesc.

Da, aşa mai merge!

E decorată în culori pastelate şi e primitoare, cu mobilă comodă, şi simt imediat prezenţa liniştitoare a lui Hayden.

— E frumoasă, iubito!

Zâmbesc şi privesc în jur.

— Îmi place.

Ea aruncă o privire de parcă o vede prima oară.

— Dormitorul e la etaj.

Mă conduce pe scări şi tot etajul de sus e dormitorul. E feminin, dulce şi romantic, la fel ca ea.

Spre deosebire de dormitorul meu, unde aude gemetele, tot ce simt aici e iubirea pe care a avut-o pentru fostul ei iubit.

Mă uit la pat şi îmi imaginez alt bărbat în el. A posedat-o aici? Sigur că da. Furios, întorc capul.

Urăsc faptul că a posedat-o!

— E un pat nou, îmi spune de parcă mi-ar citi gândurile.

Recunoscător, dau din cap.

— Ce veste bună!

O iau în braţe şi o sărut blând.

— Tatăl tău mă urăşte.

Chicoteşte.

— Tata urăşte pe toată lumea.

Ne sărutăm din nou şi limba ei se încolăceşte cu a mea, aşa că o împing în spate.

— Trebuie să botezăm patul, îi spun zâmbind.

Ridică ochii, superbă şi apetisantă.

Scanned with CamScanner

— De unde știam că asta vei spune?

O arunc pe pat.

— Ai ghicit și tu!

Dau cu lama pe obraz în timp ce Hayden se îmbracă în dormitor, în spatele meu.

— Cunoști planul? mă întreabă.

— Da.

— Care e?

— Te las pe tine să vorbești.

Îmi dau ochii peste cap și clătesc lama.

Hayden e îngrozită, și trebuie să recunosc că mă molipsesc. Sunt sigur că dragul de Harvey are o pușcă sau două pe aici.

Și mai e și motanul acela sălbatic care vrea să mă mănânce de viu pe sub masă. Să sperăm că nenorocitul iese să vâneze ce vânează pisicile noaptea.

— Și orice ar servi mama, să mănânci!

Ridic ochii de la bărbierit.

— Poftim?

Mă uit la ea în timp ce creierul meu dă un rateu.

— Cum adică?

— Mama e cu adevărat de la țară. Pur și simplu, dacă vrei să te pui bine cu tata, mănâncă orice ți-ar pune în farfurie!

— Cum adică, ce ar putea să gătească?

— Nu știu.

Își dă cu deodorant.

— Îi place să gătească măruntaie.

— Măruntaie? întreb încruntat.

— Știi tu, creier, rinichi și alte chestii.

— Glumești, nu?

Clatină din cap.

Scanned with CamScanner

— Nu.

Mă holbez la ea și încep să transpir. Îmi imaginez organele întinse pe masă și simt că amețesc.

— Doar. Să. Mănânci!

Face ochii mari la mine.

— Normal că o să mănânc. Ce fel de pămpălău crezi că sunt?

Să dea dracii!

— Dă-te la o parte cât îmi fac părul! îmi cere.

O las să se aranjeze și cobor la parter. Îi scriu lui Elliot.

Urmează să iau cina cu familia ei.
Tatăl ei mă urăște.
Mama ei gătește organe și motanul
vrea să-mi smulgă boașele pe sub masă.
Trimite mesajul la poliție
dacă nu mai auzi nimic de mine.

Scanned with CamScanner

Capitolul 25

— BUNĂ!

Hayden zâmbește când intrăm în bucătărie.

— Bună!

Valerie zâmbește și ea în timp ce amestecă ceva pe plită.

— Luăm cina în zece minute.

— Hmm, ceva miroase delicios! îi spun.

Nici măcar nu glumesc, chiar miroase delicios aici.

— Doar ce e mai bun pentru dragii mei, răspunde Valerie. Tatăl tău e în living.

Hayden dispare în living și eu rămân pe loc, urmărind-o o clipă pe Valerie. E întruchiparea iubirii de la țară. Știu de unde vine dispoziția caldă și fericită a lui Hayden.

Valerie o are din belșug. Radiază din ea și am simțit-o de când ne-am cunoscut, iar acum simt că o cunosc deja.

E exact opusul morocănosului ei soț. Mă tem că eu și Harvey nu ne vom înțelege și asta va strica totul.

Hayden își venerează părinții. Dacă o dau în bară cu ei, o dau în bară cu ea.

Mai rămân un pic în bucătărie.

— Cum a fost ziua de azi? o întreb pe Valerie.

Scanned with CamScanner

— Reuşită, iubire!

Îmi zâmbeşte cu căldură în timp ce mă priveşte cu ochi înţelegători.

— Nu e atât de înfricoşător pe cât pare, dragule!

— E bine de ştiut.

Mai rămân o vreme.

— Ai vreun sfat? o întreb.

— Ca să te înţelegi cu Harvey?

Dau aprobator din cap.

— Fii tu însuţi!

Mă încrunt.

— Harvey apreciază sinceritatea mai mult ca orice.

— Şi eu la fel.

— Aşa e.

Mă mângâie pe braţ.

— Ştiu.

— Ştii?

— Dragul meu, vorbesc cu Hayden în fiecare zi. Simt că noi doi suntem deja prieteni buni.

Zâmbesc, simţindu-mă ceva mai bine.

— Ei bine, fiica ta îţi face cinste, doamnă Whitmore. E cea mai frumoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

I se umplu ochii de lacrimi şi se emoţionează.

— Ştiu.

— Ce faceţi voi aici?

Hayden apare de după colţ.

— Stăm de vorbă, răspunde Valerie zâmbind.

— E cea mai grozavă seară!

Hayden îşi strecoară mâna în jurul mijlocului meu şi mă îmbrăţişează.

— Toţi oamenii mei preferaţi în aceeaşi casă.

O sărut pe tâmplă.

— Hai să-l vezi pe tata!

Scanned with CamScanne

Mă trage de mână în living, unde îl văd pe Harvey în fotoliul rabatabil din colț.

— Bună seara, domnule Whitmore! îl salut zâmbind.

El mă privește în ochi și arată spre canapea.

— Ia loc!

— Mulțumesc!

Mă așez pe canapea.

— Voi stați de vorbă! Eu mă duc să o ajut pe mama, spune Hayden.

Nu mă lăsa aici cu el!

— OK! îi răspund.

Harvey se uită mai departe la televizor, cu telecomanda în mână.

Strâng din buze. Mă uit când la el, când la televizor. Ar trebui să fac conversație cu el.

— E plăcut să fim din nou în America, îi spun.

Dă aprobator din cap și se uită la televizor, părând neinteresat. Aștept să spună ceva, dar tace.

Ticălos nepoliticos!

— Probabil se muncește mult la o fermă atât de mare, continui.

— Acum e Hayden acasă să ne ajute, îmi răspunde cu ochii tot la ecran.

Mă ciupesc de rădăcina nasului. *Am intrat direct în capcană.*

Rămân tăcut, neștiind ce să mai adaug. O să sară de trei metri în sus când o să afle că ea vine cu mine la Londra.

Bat din degete pe rezemătoarea canapelei, frământându-mi creierii pentru un plan de bătaie.

— Cina e gata! strigă Hayden.

Harvey se ridică și trece pe lângă mine, iar eu mă uit chiorâș în urma lui.

Serios?

Scanned with CamScanner

Ar putea fi și mai puțin primitor de-atât?

Slavă Domnului că Hayden seamănă cu mama ei și nu cu bădăranul ăsta!

Intru și găsesc masa pregătită, cu farfurii întregi cu mâncare delicioasă.

Doamne, oare a gătit toată săptămâna? Nu știu dacă mama a gătit toată viața mea atâta mâncare.

— Mai vin și alți oameni? întreb.

— Nu, răspunde Hayden zâmbind și arătând spre scaunul meu. Doar noi.

— Uau!

Iau loc.

— Totul arată delicios.

Hayden se așază lângă mine și mă ia de mână, zâmbindu-mi.

E în regulă. Pentru ea fac asta.

Ne umplem farfuriile în tăcere.

— Cu ce te ocupi, băiete? mă întreabă Harvey.

— Christopher, îl corectez. Nu-mi spune „băiete"!

Hayden mă calcă pe picior pe sub masă.

Poartă-te frumos!

El mă privește în ochi în timp ce îmi vâr furculița plină în gură.

O, rahat, am uitat să verific! Or fi măruntaie? Studiez farfuria în timp ce mestec. Nu văd nimic ieșit din comun.

— Ți-am pus o întrebare.

— Activez în domeniul publicității, răspund scurt.

Hayden întinde mâna și mi-o așază pe coapsă, amintindu-mi să-mi țin gura.

Trebuie să schimb subiectul:

— Unde e jaguarul? întreb.

— O, Bryan? zâmbește Valerie. Se întoarce curând să ia cina.

— Pe unde umblă în timpul zilei?

Scanned with CamScanner

— Cine știe? răspunde Harvey. Probabil caută șoareci. Așa, vorbește despre altceva, nu despre mine!

— De câtă vreme aveți ferma? îl întreb.

— Suntem a treia generație pe acest domeniu, spune Harvey. În curând, va fi a patra.

Îi face cu ochiul lui Hayden.

Ea îi zâmbește tatălui ei și simt un fior în stomac.

Futu-i!

E ca un cult!

— Tu unde locuiești, Christopher? întreabă Harvey.

Mi-a spus Christopher. Am obținut o mică victorie.

— Locuiesc...

Mă opresc. O, la naiba, cum să răspund?

— Locuiesc la New York și la Londra.

Harvey se încruntă. Se uită la Valerie.

— Familia lui Christopher e foarte prosperă, spune Hayden.

— Cum adică? întreabă Harvey sec.

— Știi compania aceea mare, Miles Media? îl întreabă ea.

— Nu.

— Cea care face ziare?

— Ce-i cu ea? răspunde el.

— E afacerea familiei lui Christopher.

El se uită în ochii mei.

— Deci, ești un funcționar care plimbă hârtii?

Încep să-mi aud inima bătând în urechi.

Nu mă călca pe nervi, bătrâne!

— Lucrez în publicitate în cadrul unei companii de succes și nu apreciez lipsa dumitale de respect, domnule Whitmore.

Pe fața lui apare o umbră de zâmbet în timp ce mă fixează cu privirea.

Scanned with CamScanner

— Folosesc un computer, nu hârtii. Suntem în alt deceniu, bolborosesc în timp ce iau o înghiţitură.

Harvey râde, amuzându-se, în mod clar, pe socoteala mea.

Nenorocitul!

Hayden mă bate pe coapsă pe sub masă, făcându-mi semn subtil să mă calmez.

— Aşadar, cum crezi că va rezista chestia asta – arată la noi doi – când tu locuieşti pe două continente?

Rămân tăcut şi mă uit la Hayden. Ridic dintr-o sprânceană.

Spune-i! Spune-i acum!

— Păi, am o veste.

Hayden face o pauză.

— Mă mut la Londra să stau cu Christopher.

Zgomotul cuţitelor şi furculiţelor care se lovesc de farfurii răsună în încăpere.

Valerie scoate un icnet.

Încep să transpir. Fir-ar să fie!

Ochii reci ai lui Harvey mă fixează în timp ce mestecă mâncarea din gură în timp ce procesează informaţia.

— Va fi... o nouă aventură, adaugă Hayden, uitându-se speriată la ei.

— Unde locuieşti la Londra?

Harvey dirijează discuţia spre mine.

— Am un apartament în oraş.

— Un apartament? mă întreabă încruntat. Chiar te aştepţi ca Hayden să trăiască într-o cutie, fără aer curat, în mijlocul oraşului?

— Tată, şopteşte Hayden.

El ridică mâna spre ea, sugerându-i tacit să se oprească.

— Fetiţo, trebuie să te gândeşti mult şi bine la asta. Nu există vaci în mijlocul Londrei, Hayden.

Scanned with CamScanner

Hayden tace.

— Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place deloc, continuă Harvey.

— E o încercare.

— O încercare? explodează Harvey.

— Pentru Hayden, mă corectez. Dacă nu-i place viața la oraș, atunci...

Ridic din umeri.

— Atunci, ce? răbufnește el.

— Nu știu, dar trebuie să știi, domnule Whitmore, că o iubesc pe Hayden, îl anunț. Niciodată nu i-aș sacrifica fericirea pentru a mea.

Hayden mă ia de mâna pe care o țin în poală.

— Și *chiar* mă voi însura cu ea într-o bună zi. Cu sau fără permisiunea dumitale.

El își mijește ochii și se uită urât la mine.

— Dacă nu-i place să trăiască la Londra, nu o voi ține niciodată acolo împotriva voinței ei.

— Și dacă vrea să trăiască aici?

— Atunci, voi...

Ridic din umeri.

— Ce înseamnă ridicatul ăsta nenorocit din umeri? se răstește el. Gestul ăsta nu e suficient ca să bazez tot viitorul fiicei mele pe el.

— Înseamnă că... voi înțelege! mă răstesc.

— Câtă vreme sunt lângă tine, voi fi fericită, îmi spune Hayden zâmbind.

Mă aplec și o sărut.

— Și eu, iubito.

— Mai scutiți-mă! se răstește Harvey.

Aruncă șervețelul pe masă dezgustat și iese furibund din cameră.

— Nu ai de gând să mănânci? îl întreabă Valerie.

Scanned with CamScanner

— Tocmai mi-a pierit pofta de mâncare! strigă el.

Îl auzim mergând pe hol și trântind ușa de la dormitor.

Hayden oftează și mama ei rămâne nemișcată, aparent șocată.

— Îl iubesc, mamă, șoptește Hayden.

— Știu.

Valerie zâmbește întristată.

— Trebuie doar să...

Valerie îi taie vorba:

— Știu.

Motanul intră și se întinde pe podea, făcând-o pe simpaticul, de parcă încearcă dinadins să ne distragă atenția, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Unde ai fost acum zece minute, motan tâmpit?

Ai întârziat naibii, Bryan!

Două ore mai târziu, stăm întinși în pat și ne uităm la televizor. Hayden e tăcută și abia dacă a scos două vorbe de când tatăl ei a plecat.

Îmi țin mâna pe șoldul ei în timp ce stă cu spatele la mine.

— O să se răzgândească, îi spun. După ce o să mă cunoască mai bine, sunt sigur...

Ea îmi taie vorba:

— Știu.

Dar, sincer să fiu, chiar nu știu dacă așa va fi.

Nici că am putea fi mai diferiți!

Hayden stinge veioza de pe noptieră.

— Noapte bună! îmi urează.

— Primesc un sărut de noapte bună? o întreb.

Se ridică și mă sărută.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc! îi spun zâmbind.

Se întinde și se întoarce iar cu spatele.

Scanned with CamScanner

Hmm, cred că în seara asta nu am parte de iubire ca la țară.

— Am mâncat un organ în seara asta? o întreb.

Hayden chicotește.

— Râdeam de tine, prostuțule!

— O! îi zâmbesc. Slavă Domnului!

Am mușcat momeala cu totul.

Închid televizorul și veioza și rămânem întinși pe întuneric.

— *Muu*, se aude în depărtare. Muu!

Ascult simfonia vacilor mai bine de o jumătate de oră.

— De ce face vaca așa? o întreb. Nu o doare gâtul?

— Au viței pe drum. Aș zice că e una în travaliu.

— O!

Mă încrunt. Ce ciudat!

— Cum știi că sunt gestante?

Râde.

— Ești idiot!

— Dar...

— O, Doamne, Christopher! râde. Ești amuzant.

Amuzant?

Stau întins în întuneric, întrebându-mă de ce sunt un idiot amuzant pentru că nu știu răspunsul la o întrebare îndreptățită.

Dar, serios, de unde naiba știu ei așa ceva?

Mă trezește zgomotul unui motor mare care huruie cu putere. Mă încrunt.

Ce naiba e asta?

Hayden nu e în pat cu mine.

E devreme, în zori. Soarele abia răsare și mă ridic, merg la geam și-mi mijesc ochii... Hmm?

Văd bine?

Scanned with CamScanner

Ceața acoperă pământul și Hayden conduce un tractor imens dintr-un padoc în depărtare. Are un câine în poală.

Ce dracu'?

Conduce un tractor? Și... câinii merg cu tractorul?

Fir-ar al naibii, ce mai urmează?

Cobor la parter, îmi pregătesc o cafea și fac un duș. Soarele a ieșit deja și Hayden tot nu s-a întors. Deschid ușa din față, unde găsesc un câine imens stând întins.

— Ești un câine cât un buștean, murmur și pășesc peste el. Ce-i cu tine, ești prea gras să urci în tractor?

Pornesc spre padoc și privesc în jur; soarele strălucește și păsările ciripesc. Până și eu trebuie să recunosc că e foarte frumos aici. Merg în direcția în care a plecat Hayden. Mă întreb unde o fi.

După un sfert de oră, ajung în vârful unui deal și văd tractorul oprit, apoi pe Hayden și o oarecare agitație.

Ce fac acolo?

Îmi mijesc ochii, încercând să văd mai bine. Cred că e și Harvey acolo. Hmm, acum nu mai pot să mă întorc! M-au văzut deja.

Ei bine, dacă mă urăște, mă urăște și gata!

Mă apropii de ei, dar tot nu-mi dau seama ce se întâmplă aici.

O vacă stă întinsă pe o parte, cu piciorul în aer, și toate vacile din padoc mugesc urmărind scena.

E atât de ciudat! Merg mai departe și, când mă apropii, o văd pe Hayden stând în genunchi lângă vacă.

Ce face?

O!

Casc ochii de groază.

Hayden și-a băgat mâna în fundul vacii până la subraț... sau o fi vagin... sau...

Scanned with CamScanne

Simt că mi se scurge sângele din obraz și că mi se înmoaie genunchii.

Nu mă simt prea...

Hayden

Buf!

— Fir-ar să fie! geme tata.

Ridic ochii și îl văd pe Christopher prăbușindu-se la pământ leșinat.

Mă pufnește râsul în timp ce încerc să întorc vițelul.

— Du-te și ajută-l!

— Nu, Hayden, răspunde el sec.

— Tată, sunt puțin ocupată.

— N-am timp de tâmpeniile lui de frumușel, bombăne tata, mergând spre Christopher, care e încă leșinat.

— Ușor, fetițo! șoptesc, așezând vițelul în poziția corectă. Asta te va ajuta.

Mă uit cum tata se apleacă spre Christopher și zâmbesc văzând cum îl lovește ușor cu palma peste față.

O să stau deoparte ca să văd ce se întâmplă.

Christopher își revine și se ridică.

— Ești OK, iubitule? îl strig.

Dă din cap stânjenit.

— Se simte bine! strigă tata.

Îl ia pe Christopher de cap și se uită în părul lui, apoi spune ceva ce nu aud.

Christopher îl împinge la o parte.

— Nu pune mâna pe mine! pufnește el.

Strâmb din buze ca să nu zâmbesc.

— Prostul ăsta afurisit are nevoie de copci la cap, strigă tata.

Scanned with CamScanner

— O, nu!

Mă ridic.

— Tu rămâi acolo! zice tata, ajutându-l pe Christopher să se ridice în picioare. Îl duc eu în oraș.

Mă uit o clipă la ei și analizez riscurile în minte. OK... Trebuie să-i las să o facă. Dacă o rezolvă cu o ceartă, atunci așa să fie! Am încredere că vor ajunge să se aprecieze reciproc.

— E în regulă? întreb. Nu pot să o las.

Christopher dă din cap și alerg spre el. Îi curge sângele pe cămașă de la ceafă.

— Te doare?

— Mi-am rănit doar mândria, îmi răspunde, ridicând din umeri.

Tata își dă capul pe spate și râde în hohote, iar eu încerc să nu râd, încerc din răsputeri, dar eșuez lamentabil.

— Mă bucur că vi se pare amuzant! se răstește Christopher. Am hemoragie internă. Poate e pe drum și un anevrism.

— Va avea tata grijă de tine.

Îi zâmbesc.

— Chiar așa?

Christopher face ochii mari.

— Vino în casă, băiete! Te cos eu, îl tachinează tata. Am ac și ață în trusa de prim ajutor.

Îmi mușc buza de jos ca să nu râd în hohote.

— Sub nicio formă nu te atingi de capul meu, nebunule! Am nevoie de un chirurg plastician, un specialist. Și nu-mi mai spune „băiete"! urlă Christopher.

Tata râde și mai tare, ținându-l pe Christopher de braț. E încă ametit și poate chiar are o comoție.

Scanned with CamScanner

— Eşti un idiot nenorocit mai mare decât credeam!

Mă întorc la vacă şi îngenunchez lângă ea. Acum, după ce am întors viţelul, ar trebui ca totul să decurgă conform planului.

Aş putea să-l duc chiar eu pe Christopher la spital, dar nu o voi face.

Amândoi au nevoie de asta.

E ora 11.00 şi abia am făcut un duş. Am spălat rufele şi aştept să se întoarcă Christopher de la spital. Tata m-a sunat în timp ce îl coseau. Se simte bine şi ar trebui să revină în curând.

Am o săptămână la dispoziţie să-l fac pe tata să vadă la Christopher ceea ce văd şi eu. Nu sunt sigură cum anume să fac asta. Mie mi-a luat trei luni lângă el să-l văd în adevărata lui lumină.

Şi ce lumină frumoasă este!

Cioc, cioc! se aude în uşă.

Cine bate?

— E deschis! strig.

Scot hainele din uscător şi le pun în coş, după care mă duc în living şi mă opresc în loc.

Regi stă chiar acolo.

Rămân fără aer. E prima dată când îl văd de când mi-a frânt inima acum trei ani.

E mai matur, mai voinic...

— Bună, Haze!

Îmi zâmbeşte vesel.

Mă încrunt, prea şocată să vorbesc.

Face un pas spre mine.

— Eşti...

Înghite în sec.

Scanned with CamScanner

— Frumoasă.

— Ce cauți aici? întreb încruntată.

— Voiam să te văd.

— De ce?

— Mă gândesc întruna la tine.

Îmi aud bătăile inimii în urechi.

— Nu!

— Tu te gândești vreodată la mine?

— Nu! mă răstesc.

Adică, mă gândeam. În fiecare zi afurisită, până să îl cunosc pe Christopher.

Dar nu mai este cazul.

— Mi-e dor de tine, îmi șoptește.

— Poftim?

Mă strâmb la el.

— Eram tânăr, Haze, îmi spune, ridicând din umeri. Nu pricepeam ce am.

Ușa se dă de perete și intră Christopher. De data asta, îmi stă inima.

Futu-i!

Se uită la mine și Regi.

— Bună!

— Bună, iubitule! îi zâmbesc. El e Regi. Regi, el e Christopher, logodnicul meu.

O căutătură încruntată apare pe fața lui Christopher înainte să și-o alunge.

— Tu cine ești? îl întreabă pe Regi.

Acesta își ridică bărbia, înfuriat de prezentarea mea.

— Sunt iubitul lui Hayden din copilărie. Prima ei iubire.

O, *nu!*

Christopher ridică dintr-o sprânceană.

— Ai mult tupeu să vii aici!

Scanned with CamScanner

— Ce înseamnă asta? întreabă Regi încruntat.

— Cred că îi datorezi scuze lui Hayden.

— Pentru ce?

Christopher se uită urât la el și face un pas în față.

— Vrei să te pocnesc ca să-ți aduc aminte, ticălos laș ce ești?

Regi face un pas în spate.

Îmi crește inima din dragoste pentru Christopher, cavalerul meu pe cal alb.

— Nu am pentru ce să-mi cer scuze, spune Regi.

— Unu, spune Christopher calm.

Fac ochii mari. Ce naiba? Numără până îl atacă?

— Doi...

— Christopher, mă bâlbâi, las-o baltă!

— Îți datorează scuze, Hayden! se răstește el. Vreau să-l aud, la naiba!

— Nu am de gând să-mi cer scuze că eram tânăr, răspunde Regi. Nu e treaba ta!

— Hayden e *singura* mea treabă.

Christopher îl apucă de cămașă și îl împinge spre ușă. Îl aruncă pe cele cinci trepte.

— Ai avut o șansă, la naiba, și ai dat-o în bară! urlă el. Nu încerca să o distrugi pe a mea! Stai naibii departe de ea, altfel o să ai de-a face cu mine!

Regi se uită șocat la casă. Pieptul îi urcă și coboară în timp ce se străduiește să respire.

— Mă auzi, fir-ar să fie? îl avertizează Christopher.

Regi dă din cap și, cu o ultimă privire în urmă, pleacă spre mașină, făcând-o pe durul.

Ies în fața casei uluită și îl văd pe tata stând lângă ușă. A auzit tot ce s-a petrecut.

Fac ochii mari. Sunt șocată până în măduva oaselor.

Scanned with CamScanner

— Tată...

O umbră de zâmbet apare pe chipul tatei și îmi face cu ochiul. Fără o vorbă, se întoarce și pleacă spre casă.

— Cina e la șase! îmi strigă.

Mă uit la bărbatul meu, ambalat și furios, și îi zâmbesc.

— O să fii *foarte* norocos diseară.

— Era și timpul, pufnește el, trecând pe lângă mine și intrând în casă. Îl urăsc pe individul ăla!

Ușa de plasă se izbește cu putere, iar eu zâmbesc, plină de mândrie.

Ăsta e bărbatul meu!

O săptămână mai târziu

Suntem în zona de îmbarcări la aeroport. Am avut parte de cea mai grozavă săptămână și, cu toate că părinții mei nu se bucură că mă mut, cred că înțeleg și ei ce mă atrage la Christopher.

Stilul său arogant de a vorbi l-a făcut pe tata să zâmbească mult mai des decât ar fi vrut să recunoască.

Iar mama... Ei bine, și ea e pe jumătate îndrăgostită de el.

Christopher citește o carte și luăm un avion comercial; avioanele familiei lui sunt deja folosite de alții.

— O să-mi cumpăr o revistă, îi spun.

— OK, iubito!

Mă duc la chioșcul de ziare și analizez opțiunile, dar încremenesc în loc când văd un titlu de ziar.

În sfârșit, Christopher Miles iese din ascunzătoare

Ce naiba?

E Christopher *al meu*? Iau ziarul în mână.

Scanned with CamScanner

— Îl iau pe acesta, vă rog!

Îi plătesc vânzătorului, apoi mă așez și răsfoiesc paginile până găsesc articolul.

Fac ochii mari. Văd o fotografie cu noi doi pe jumătate de pagină. E făcută în dimineața după ce am ajuns la New York, când plânsesem toată noaptea.

Ne ținem de mână în timp ce traversăm pe Madison Avenue. Eu port haine neîngrijite și, după felul în care cade lumina, piciorul meu arată de parcă e plin de celulită de sus până la gleznă.

Am fața umflată de plâns. Arăt pur și simplu oribil.

Citesc articolul.

Christopher Miles s-a întors din anul sabatic
însoțit de Domnișoara Mediocră

Scanned with CamScanner

Capitolul 26

Christopher

O URMĂRESC ZÂMBIND PE HAYDEN CUM INTRĂ ÎN magazin să-şi cumpere revista.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Harvey, aşezat lângă mine.

— La cât de norocos sunt.

— Asta aşa e, îmi răspunde.

— Abia a venit acasă!

Valerie îşi frânge mâinile în poală şi ştiu că nu îi este uşor deloc.

— Voi avea grijă de ea, doamnă Whitmore. Aveţi cuvântul meu!

Ea dă din cap cu ochii plini de lacrimi, şi se ridică, de parcă simte că e pe punctul de a ceda.

— Mă duc la baie, ne anunţă şi se îndepărtează în grabă.

O privesc cum se îndepărtează în timp ce-şi şterge lacrimile şi mă cuprinde disperarea.

— Christopher, îmi spune Harvey, uitându-se lung la mine.

— Da.

— Ştii... Dacă o cunoşti pe Hayden aşa cum cred eu că o cunoşti, înţelegi că e o fată specială.

Scanned with CamScanner

Dau aprobator din cap.

— Înțeleg.

— Hayden nu e ca alți oameni. E diferită. E cumsecade, are încredere în oameni și nu le are cu dramele. Nu o vei auzi niciodată lamentându-se.

— Acestea sunt calitățile pe care le iubesc la ea, domnule Whitmore.

— Empatia față de cei din jur e punctul ei forte, dar și cea mai mare slăbiciune, continuă el. Noi am sperat că se va căli în călătoria aceea în jurul lumii, dar s-a întors acasă atât de îndrăgostită de tine, încât nici nu vede pe unde umblă.

Mă uit în ochii lui.

— Încerc să spun că depinde de tine să te asiguri că e fericită.

Mă încrunt.

— Ea va pune nevoile *tale* și fericirea *ta* înainte de propria ei fericire, pentru că, atunci când iubește, Hayden iubește toată viața.

Mi se pune un nod în gât.

— Ea nu spune prea multe, dar am încredere în tine că vei citi printre rânduri și îmi vei garanta că o vei proteja cu orice preț, chiar dacă asta înseamnă că ai avea tu de suferit.

Îmi imaginez cum ar fi dacă Hayden m-ar părăsi și cât de devastator ar fi.

Nu mi-aș reveni niciodată.

Silueta lui devine neclară în timp ce mi se umplu ochii de lacrimi.

— Ai cuvântul meu!

Dau mâna cu el și i se umezesc și lui ochii.

Să fiu al naibii!

Mă șterg la ochi, stânjenit.

Scanned with CamScanner

— Încetează! îi spun râzând.

Mă îmbrățișează.

— Îți încredințez ce am mai de preț pe lume. Promite-mi că vei avea grijă de ea!

— Promit!

Mă bate cu palma pe spate și știu că acesta e momentul decisiv.

De acum înainte, trebuie să mă comport ca un adult. Nu mai există loc în viața mea pentru greșeli. Dacă vreau să iubesc o femeie ca Hayden, trebuie să devin mai bun și să fiu bărbatul pe care îl merită.

— Nu-mi vine să cred! se aude vocea lui Hayden lângă noi. Acum vă și îmbrățișați?

Ne desprindem grăbiți unul de altul.

— Îi spuneam doar cât îl urăsc! replică Harvey pe un ton aspru.

Chicotesc, pentru că acum știu. Omul acesta e foarte sentimental.

— Sigur că da!

— Unde e mama? întreabă Hayden, privind în jur.

— Presupun că plânge la baie, răspunde Harvey.

— O! spune ea, schimbându-se la față. Mă duc să văd ce face.

Îmi întinde un ziar și ridică dintr-o sprânceană.

— Ți-am luat ceva interesant de citit.

Mă încrunt auzind tonul ei și mă uit la titlul din *Ferrara News*.

Futu-i!

Eu și Harvey ne așezăm iar și, în timp ce el vorbește mai departe, răsfoiesc ziarul până ajung la articol.

Christopher Miles s-a întors din anul sabatic
însoțit de Domnișoara Mediocră

Scanned with CamScanner

Inspir brusc și cerul întreg se întunecă.

Cum au îndrăznit?

Cum. Dracu'. Au. Îndrăznit?

Nu *vă luați de Hayden!*

Bateți-vă joc de mine cât vreți, dar, dacă vă atingeți de un fir de păr de pe capul ei, e război, la naiba!

Mă ridic, prea furios să rămân pe scaun.

— Vrei o cafea? îl întreb pe Harvey.

— Nu, mersi!

Mă duc spre bufet și caut un contact în telefon. Dispar după colț și îl sun pe avocatul principal de la Miles Media.

— Christopher! răspunde el surprins. Ce mai faci?

— Sunt furios! răspund mârâind. În ediția din SUA a *Ferrara News*, e un articol despre iubita mea și vreau să curgă sânge, la naiba! răbufnesc. Vreau să retragă articolul, vreau să-și ceară scuze și, dacă mai îndrăznesc vreodată să scrie un nenorocit de articol despre ea... Îi dau în judecată! șoptesc înfuriat. Imaginile au fost editate și sunt doar niște mizerii nenorocite.

— Calmează-te!

— Nu mă calmez! aproape urlu la el. Rezolvă problema! Rezolvă naibii problema chiar acum!

— Mă ocup.

Închid în grabă. Simt cum îmi curge adrenalina prin vene. Cerul e atât de roșu, încât abia dacă mai văd bine. Niciodată n-am fost atât de furios!

„Mediocră..." Cum mama dracului?

Cum au îndrăznit?

Cum îndrăznesc să insulte orice femeie cu termenul acela jignitor? Dar femeia *mea*... Nu, la dracu'!

Îmi sună telefonul.

Jameson

— Ce e? răspund.

Scanned with CamScanner

— Tocmai l-am văzut, îmi spune.

— Rezolvă rahatul ăsta nenorocit! îi spun, spumegând. Nu accept să fie tratată așa!

— Ne ocupăm deja. Calmează-te!

— Să mă calmez! strig la el. *Ferrara* tocmai a depășit limita. Au de gând să o transforme într-o țintă.

— Nu știm treaba asta.

— Ba da! Știm, la naiba! urlu în telefon.

Inima îmi bubuie în piept. Sunt atât de furios, încât abia reușesc să vorbesc.

— Mă pregătesc să urc în avion. Rezolvă problema!

Închid brusc.

Mă duc la fereastră și mă uit la avioanele de pe pistă, imaginându-mi furtuna de rahat spre care ne îndreptăm.

Dumnezeule!

— Iubitule!

Hayden își strecoară mâna pe după mijlocul meu.

— E totul în regulă?

Mă întorc și o iau în brațe, simțind imediat cum mă relaxez. Femeia asta e atât de frumoasă și de liniștitoare și, fir-ar să fie, ce naiba vede la mine?

— Îmi pare foarte rău, îi șoptesc, că...

Mă opresc.

— Să știi că articolul acela e un atac la adresa mea, nu a ta. Nu e ceva personal.

Mă privește în ochi.

— Mie mi se pare destul de personal.

O îmbrățișez și o strâng tare. Habar nu am ce să spun ca să îmbunătățesc lucrurile.

— Mă ocup de asta, îi răspund.

— Cum adică?

— Voi cere să retragă articolul.

Se schimbă la față, făcând un pas în spate.

Scanned with CamScanne

— Așadar, ceea ce ai făcut a fost să te asiguri că absolut toată lumea află de articolul acela?

— Hayden, nu pot scăpa basma curată după ce au scris așa ceva. Nu o să stau pe tușă și să las o idioată să scrie asemenea lucruri despre tine.

— De unde știi că e o femeie?

— Pentru că bărbații nu se gândesc așa la femei. Pur și simplu, nu facem asta.

— Fotografia aceea a fost modificată, îmi spune, uitându-se la mine. Nu am celulită pe glezne. Nimeni pe lume nu are, nici măcar elefanții.

— Știu. Îmi pare foarte rău! E absolut îngrozitor!

Mă uit lung la ea. Am inima la gât, așteptând să explodeze dintr-o clipă în alta.

— Nu e îngrozitor, spune încruntată. Dar este... jurnalism penibil din partea lor. Adică, dacă m-ar fi făcut rasistă sau homofobă, aș fi indignată și aș suferi.

Ridică din umeri.

— Dar nu am de ce să mă simt rușinată. Nu port cea mai mică mărime și nu sunt fotomodel. Sunt împăcată cu gândul ăsta.

Mă holbez la femeia frumoasă din fața mea. O specie de femeie complet diferită de tot ce am întâlnit vreodată.

— Adică, nu e cea mai frumoasă fotografie a mea... evident! continuă ea, făcând ochii mari. De fapt, e hidoasă!

— Cum de nu ești supărată? o întreb încruntat.

— Pentru că eu sunt mai mult de atât. Și, dacă oamenii mă judecă după cum arăt, asta spune ceva despre ei, nu despre mine.

Dumnezeule!

— Știi cât de mult te iubesc? îi șoptesc.

— Păi, ar fi bine să mă iubești, pentru că urmează să mă mut la dracu'-n praznic la Londra ca să fiu cu tine.

Scanned with CamScanner

Chicotesc și o iau în brațe. Rămânem îmbrățișați și, după o vreme, simt că bătăile inimii mele au revenit la normal.

— Mama plânge, îmi spune oftând. Și a început îmbarcarea.

— Doamne!

— Ești gata să mergem la dracu'-n praznic la Londra? mă întreabă zâmbind.

— Te rog, spune-mi că lumea și-o trage în cur la Londra!

— Visează mai departe!

Cu un rânjet, se întoarce și pleacă.

Mă uit după ea... uluit.

Cred că Hayden Whitmore e cea mai puternică persoană pe care o cunosc, poate chiar pe care am cunoscut-o vreodată.

E calmă și mulțumită, iar firea ei e o forță de temut.

Exact când cred că nu o pot iubi mai mult, ea crește miza și mai mult.

O urmez în zona de așteptare. Simt că mi se rupe inima pentru părinții ei în timp ce o privesc cum îi sărută și își iau rămas-bun.

O sărut pe mama ei și dau mâna cu tatăl, care îmi face cu ochiul, amintindu-mi tacit de discuția pe care am avut-o.

— Voi avea mare grijă de ea!

Îi zâmbesc, recunoscător că mi-a oferit un dar atât de prețios.

— La revedere, domnule Whitmore!

— La revedere, Christopher!

O iau de mână pe Hayden și, în timp ce ea le face cu mâna peste umăr, începem o nouă viață.

Împreună.

Scanned with CamScanne

*

Hayden

Mașina oprește în parcarea subterană și privesc uimită pe geam.

O mulțime de mașini luxoase aliniate!

Ne oprim lângă lift, iar șoferul deschide portbagajul și coboară să scoată bagajele.

— În seara asta nu mai ieșim, îl informează Christopher. Poți să-ți închei tura.

— Da, domnule! spune șoferul, dând din cap. Doriți să văd duc bagajele sus?

— Nu, mă descurc. Mersi!

— Ne vedem dimineață!

Se întoarce spre mine și îmi zâmbește amabil.

— Noapte bună, domnișoară Whitmore!

— Noapte bună!

Zâmbesc. O, îmi place acest șofer! Se vede că e un om cumsecade.

Christopher își ia rucsacul masiv și-l pune în spate, apoi vrea să-l ia și pe al meu, dar îl apuc de baretă.

— Îl iau eu.

— Pot să-l duc eu.

— Sunt capabilă să-mi car singură rucsacul, Christopher! pufnesc. Nu-mi insulta inteligența!

Râde și îl lasă la picioarele mele. Rucsacul aterizează cu o bufnitură.

— Ai fi putut să mi-l dai, îi spun cu dispreț.

— Nu aș vrea să-ți insult inteligența, murmură el și urcă în lift.

Se întoarce cu o expresie năstrușnică pe față.

Cunosc expresia aia!

Urc lângă el și mă întorc cu fața la uși.

Scanned with CamScanner

— Presupun că și acest apartament va fi tot un container de gunoi.

Chicotește.

— Se poate spune și așa.

— Iar patul?

— A fost ars deja și un pat nou a fost instalat pentru Măria Ta.

— Și unde dormim?

— Cel nou e pregătit să fie corupt alături de slujitorul tău cel credincios.

— Te-ai gândit la toate! comentez zâmbind.

Mă agață de degetul mic cu degetul lui și zâmbim amândoi cu fața la ușă. Un gest mărunt și simplu, dar înseamnă nespus de mult.

— Canapea de piele, băi albe, îi spun.

Mă privește încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Presupun că ai o canapea de piele și băi din marmură albă.

Zâmbește. Îi place jocul!

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că știu ce gusturi ai.

— O! exclamă, ridicând dintr-o sprânceană. Chiar așa?

— Aha!

— Vrei să punem pariu?

— Da!

Întind mâna spre el.

— Cincizeci de dolari.

Ochii lui scapără de încântare.

— Nu, nu, nu, eu pariez doar pe lucrurile de care am nevoie.

Scanned with CamScanner

— Cum ar fi?

— Sexul anal.

— Poftim?

Fac ochii mari.

Ușa liftului se deschide și el îmi zâmbește.

— M-ai auzit. Vreau să văd cât de aventurieră ești. Se apleacă și îmi șoptește cu buzele lipite de ureche: Dacă ești gata să-ți pui trupul gaj.

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc.

E un test.

Mișc din buze și mă uit la el. Situația ar putea să se întoarcă împotriva mea.

— În regulă... Anal.

Întind mâna și oficializăm pariul.

Deschide ușa cu un râset malefic și pufnesc în râs, ducându-mi mâinile la ochi.

— Nu! Nici nu pot să mă uit.

— Nu te îngrijora, am lubrifiant! mă tachinează și mă conduce în apartament.

Eu încă-mi țin mâinile la ochi.

— Încetează!

— Poftim!

Îmi trage mâinile în jos și văd că ne aflăm în cel mai frumos living din toate timpurile.

O canapea de piele ciocolatie stă mândră nevoie mare în mijlocul încăperii.

— Ha! exclam râzând. Știam eu!

— Dar băile... *sunt* albe?

Zâmbesc. Și mie îmi place jocul.

Mă întorc și fug la etaj să-i găsesc dormitorul în timp ce el aleargă după mine. Alerg pe holul mare, intru în dormitor și încremenesc în loc.

Scanned with CamScanner

Rămân fără aer și cu gura căscată, privind în jur.

Dormitorul e plin de trandafiri roșii.

Vaze nenumărate.

Trandafiri frumoși cu flori imense.

Mă uit în ochii lui.

— Ce-i asta?

— Păi...

Ridică din umeri, privind în jur.

— Dacă tot o să ți-o trag în fund, măcar să fie romantic.

Izbucnesc în râs și el se uită în ochii mei, râzând. Mă ia în brațe și mă sărută blând.

— Baia e albă? murmur cu buzele lipite de ale lui.

— Nu.

Mă desprind din brațele lui și intru în baie.

— Te-am prins! strig.

Baia din marmură albă apare în toate splendoarea.

— Du-te naibii! se strâmbă la mine. De unde ai știut?

Pornește dușul și mă lovește de perete. Buzele lui le acoperă înfometate pe ale mele apoi mă trage sub apă cu haine cu tot. Ne sărutăm frenetic și nebunește.

E fierbinte și ud, și... perfect!

Ca el.

Cu buzele unite, îmi scoate tricoul ud peste cap.

— Cine a adus trandafirii? îl întreb.

Îmi trage fermoarul de la blugi și-i împinge în jos.

— Elliot.

Chicotesc în timp ce-mi scot pantalonii uzi.

— L-ai pus pe fratele tău să-mi aducă flori?

— Da.

Mă sărută. Limba lui trece printre buzele mele deschise.

— Colaborează cu mine pentru problema cu sexul anal romantic. E o treabă pentru doi bărbați.

Scanned with CamScanner

Izbucnesc din nou în râs. Bărbatul ăsta mă termină!

Mă sărută iar și, în timp ce își scoate hainele, ne privim amuțiți.

Erecția lui imensă cere atenție, sprijinindu-se de abdomenul meu. O iau în mână și o mângâi în timp ce ne sărutăm. Aici se simte mai mult în largul lui. Nu mi-am dat seama că a fost tăcut la părinții mei până când nu am aterizat în Marea Britanie.

Părul brunet îi atârnă peste frunte. Buzele îi sunt mari și moi, la naiba! Trupul lui masiv și musculos e ud, iar erecția aceea mă așteaptă... numai pe mine!

Am ajuns în rai.

Îmi zâmbește amenințător, ridicându-mă și lipindu-mă de perete. Îmi înfășoară picioarele pe după mijlocul lui și mă pătrunde adânc.

Corpul mi se unduiește în jurul său în timp ce mă posedă. Asta face atât de bine: mă domină... Mi-o trage atât de adânc, încât uit cum mă cheamă.

Ne privim în ochi, iar apa curge peste noi și excitarea îmi face simțurile să urle.

Ochii lui negri mă fixează în timp ce se retrage și se izbește cu putere.

— Ah! strig.

Gresia e rece și dură pe spatele meu. Nu că acum ar mai conta; când suntem așa împreună, nimic nu mai contează.

Orgasmul strălucit și orbitor e tot ce vedem.

Îmi pune mâinile pe umeri și mă ridică mai sus pe perete, apoi face un pas în spate.

— Ridică picioarele mai sus! îmi cere.

Închid ochii... *futu-i!*

Scanned with CamScanner

Îmi ridic picioarele, iar el le depărtează ca să aibă echilibru și mi-o trage în forță. Cu mișcări aspre și adânci. Sunetul apei plescăind pe trupurile noastre răsună în baie.

Frecarea e usturătoare în timp ce penisul lui greoi mă izbește cu putere.

Atât de plăcut!

Răsuflă mai adânc și ochii i se duc în fundul capului. Zâmbesc triumfător. În ipostaza asta îl iubesc cel mai mult.

Când e la mila mea, în clipa asta. Îl posed, și o știe și el.

Mă prinde de mușchii gambelor. Sunt strivită de perete ca o foaie de hârtie în timp ce mă călărește în forță.

Și e plăcut... al dracului de plăcut!

— O! scot un geamăt.

Încerc să amân momentul, dar nu pot. Am nevoie de asta. Mă cutremur cu putere în timp ce orgasmul mă lovește ca un marfar.

— Futu-i! Futu-i! Futu-i! geme, înfigându-se adânc în timp ce-și dă drumul.

Simt în interior zvâcnetul grăitor.

Mă privește în ochi și îi zâmbesc blând.

Tigrul meu s-a îmblânzit.

Stăm întinși pe o parte în pat. Camera e luminată doar de veioză și ne privim în ochi.

E târziu.

Nu știu de ce, dar mi se pare că în seara asta am depășit încă o barieră, am sărit peste un gard invizibil în relația noastră. Am ajuns la un alt nivel. Și nu știu dacă

Scanned with CamScanner

motivul e că ne aflăm în adevăratul lui cămin sau o fi altceva... dar ceva e diferit.

Bariera lui a coborât încă puțin. Zi după zi, mă lasă să mă apropii și mai mult.

Și e periculos, pentru că nu cred că e sănătos să iubești pe cineva așa cum îl iubesc eu pe el.

— Nu am crezut niciodată că voi avea parte de asta, îmi spune încet.

Îl ascult.

— Îi auzisem pe frații mei vorbind despre asta, spunându-mi cum este, dar chiar nu am crezut că e adevărat.

— Ce anume nu credeai?

— Că cineva mă poate face să mă simt așa cum faci tu.

Mă copleșește emoția și zâmbesc, sărutându-l ușor. Buzele ne rămân lipite unele de altele. Între noi e o tandrețe care nu a mai existat până acum.

— Te iubesc foarte mult! murmură el.

Zâmbesc în timp ce îl sărut.

— Încă te mai străduiești pentru anal?

Chicotește.

— Sută la sută!

Christopher

***Bzz, bzz, bzz, bzz...* Telefonul meu dansează pe noptieră.**

Mă întorc să-l închid, apoi răsuflu adânc. Îh, nu mi-a fost dor să mă trezesc cu sunetul acesta!

Hayden murmură somnoroasă:

— Ești gata pentru prima zi de muncă?

— Nu prea.

Oftez. Presupun că ar trebui să flu mai încântat de atât.

Scanned with CamScanner

Îmi zâmbește și mă sărută pe piept. Picioarele ne sunt împletite pe sub așternuturi.

— Îți pregătesc micul-dejun.

— Nu e nevoie. Rămâi în pat, iubito!

— Nu! spune și se ridică. Trebuie să îmi formez o rutină. Nu pot să stau în pat o jumătate de zi ca o leneșă.

Coboară din pat și își pune halatul.

— Și ce ar avea bărbatul meu chef să mănânce?

Își leagă cordonul de la halat cu o fundă.

— O bucățică din tine nu ar strica!

O prind de picior când trece pe lângă mine și o trag înapoi pe pat. O sărut încet și buzele noastre prelungesc sărutul.

— Vrei să vii cu mine la birou, în servietă? o întreb.

— Aș vrea eu! chicotește Hayden. Ai putea să mă scoți și să te joci cu mine în pauze.

Pufnesc în râs.

— E un plan bun.

Mă sărută scurt și se ridică.

— Scoală-te, domnule Miles! Nu vrei să întârzii din prima zi.

— Cred că nu.

Oftez.

Hayden iese din cameră și o aud coborând la parter.

Fac un duș, mă bărbieresc și mă îmbrac cu un costum bleumarin și o cămașă albă. Mi se pare ciudat să fiu îmbrăcat așa. Anul meu sabatic devine deja o amintire îndepărtată.

Ceva ce am făcut odată ca niciodată.

— Micul-dejun e gata, iubitule! o aud pe Hayden strigând.

Zâmbesc. Suvenirul superb pe care l-am adus acasă merită *din plin* totuși. Cu Hayden în viața mea, nu m-am simțit niciodată atât de liniștit și fericit.

Scanned with CamScanner

Îmi aleg cravata și mă pieptăn, îmi pun ceasul la mână și pantofii, apoi mă privesc în oglindă. Asta e... s-a terminat.

E timpul să ne maturizăm și să începem o viață nouă.

Una plină de responsabilități alături de un om de care să am grijă. Îmi privesc fața și simt o împunsătură de tristețe.

Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel de acum înainte...

— Christopher! mă strigă Hayden. Nu mă face să vin și să te bat la fund!

Zâmbesc.

— Vin acum, dragă! îi răspund.

— Nu mă lua de sus!

— Nu aș îndrăzni, murmur mai mult pentru mine.

Iau servieta și cobor.

Hayden stă în dreptul blatului din bucătărie; mirosul divin de omletă și cafea umple apartamentul. La televizor sunt știrile din Statele Unite și, când o văd cum stă în halat, cu părul vâlvoi și abia satisfăcută, mă simt cuprins de liniște.

Deodată, toate temerile mele dispar.

Aici, exact lângă ea, îmi este dat să fiu.

Londra, căminul meu. Cu fata mea dulce și iubită.

Hayden ridică dintr-o sprânceană.

— Ia te uită la directorul executiv cel sexy!

Se ridică și își trece mâna peste fundul meu.

— Miau!

Se așază la loc și o privesc în ochi.

— De ce te uiți așa la mine? mă întreabă.

— Așa, cum?

— Cu sclipirea aceea în ochi.

Scanned with CamScanner

Încep să mănânc micul-dejun.

— Am multe lucruri pentru care să fiu recunoscător.

— Cum ar fi?

— Omleta și cafeaua.

Ridic ceașca spre ea, închinând și făcându-i cu ochiul.

Râde.

— Mă bucur că îți pot fi de folos, domnule Miles!

Își ridică și ea ceașca de cafea.

— Ce ai de gând să faci azi? o întreb, tăind omleta.

— Hmm!

Aruncă o privire prin apartament.

— Sinceră să fiu, n-am idee.

Ridică din umeri.

— Cred că o să-mi pierd vremea pe aici, pe urmă ies la o plimbare.

Mă încrunt.

— Și pe unde vrei să cutreieri?

— Încă nu știu.

— Șoferul tău te poate duce oriunde vrei să mergi.

— Sau... aș putea să iau un Uber.

Face ochii mari.

— Da, ai putea, încuviințez.

Instinctul meu este să o rog să rămână aproape de casă, dar știu că nu pot face asta.

Articolul din ziar m-a tulburat mai mult decât vreau să recunosc. Știu că nu o pot ține sub un balon de sticlă. Dacă asta va fi casa ei, trebuie să-și croiască singură drumul. Simplul gând că nu ar face asta îmi întoarce stomacul pe dos. Luăm micul-dejun, apoi o cuprind în brațe și o sărut blând.

— Să ai o zi frumoasă! îmi urează zâmbind.

— Nu-mi place ideea de a nu te vedea.

O strâng tare în brațe.

Scanned with CamScanner

— Ești sigură că te descurci aici singură?

Chicotește în brațele mele.

— Doamne sfinte, sunt penibil! șoptesc în părul ei.

— Doar puțin.

Își apropie degetele în aer, iar eu o prind brusc de fund și o izbesc cu șoldurile.

— Ar fi bine să mi-o tragi diseară până îmi revin! o avertizez.

— OK!

O sărut ușor și îmi iau servieta.

— Ne vedem diseară, iubito!

Cobor cu liftul și văd că mă așteaptă mașina când ies.

— Bună dimineața, domnule Miles!

— Bună dimineața, Hans!

Urc în spate și privesc pe geam în timp ce intrăm în trafic.

Totul mi se pare străin. Cu toate că asta am făcut toată viața mea de adult.

Acele douăsprezece luni petrecute departe de casă par să fi fost acum o veșnicie.

În timp ce stăm în traficul londonez la ora de vârf, formez numărul meu preferat, iar puștiul răspunde de la prima sonerie.

— Bună dimineața, domnule Christo!

Vocea lui subțire și fericită îmi aduce un zâmbet imens pe față.

— Ce face băiatul meu preferat?

Patruzeci de minute mai târziu, mașina oprește în dreptul clădirii Miles Media. Cobor și mă uit la acest zgârie-nori modern și elegant.

MILES MEDIA

Scanned with CamScanner

Hmm, e atât de... mare!

Intru în hol și observ marmura, paznicii și luxul evident al clădirii.

Iau liftul până la ultimul etaj; ușile se deschid cu un zgomot și ies din lift cu fluturi în stomac.

Ajuns devreme ca să-mi încep ziua, trec spre biroul meu pe lângă zona pustie de la recepție.

Mă uit la canapea și la priveliștea superbă, la biroul masiv și la barul plin de băuturi din colț. Mă cuprinde un sentiment ciudat.

E mândrie.

Familia mea a construit afacerea asta de la zero, toți au muncit pe brânci și le datorez foarte mult.

Mi-s-a oferit o ocazie unică în viață. Și, la naiba, o să-i răsplătesc pentru acest privilegiu!

Deschid calculatorul cu o nouă motivație. Voi fi cea mai bună versiunea a mea. Voi munci mai mult ca niciodată până acum.

Le datorez măcar atâta lucru.

Deschid e-mailul. L-am redeschis în weekend pentru întoarcerea la serviciu.

Am 626 de e-mailuri.

Futu-i!

Deschid programul pe calculator și văd că am întâlniri programate una după alta timp de aproape o săptămână. Conferințe telefonice și pe Zoom cu Parisul și New Yorkul. Unele până târziu în noapte.

Îh!

Am sentimentul că primele săptămâni vor fi un iad haotic până prind totul din urmă. Elliot e aici, cu mine, săptămâna asta, după care va pleca într-o vacanță de două luni, ceea ce e just.

Scanned with CamScanner

Pe urmă, totul rămâne în seara mea. Îi scriu un e-mail lui Elouise, asistenta mea personală.

Bună, Elouise!

Mă bucur că am revenit!
Poți să-mi programezi o întâlnire cu Reynolds Jewels atunci când programul meu o va permite, te rog?

Săptămâna asta, dacă se poate.

Mulțumesc!

PS: Și treci pe la mine când ajungi!

Christopher

Mă ridic și-mi pregătesc o cafea cu zâmbetul pe buze.
Un inel cu diamant pentru dragostea mea...
Viața e frumoasă!

Hayden

Mă plimb prin apartament. E mare, luxos și înfiorător de tăcut.

Nu se aude nimic în acest apartament. Nici vântul, nici ploaia... Nici vacile.

Nimic.

E abia ora unsprezece. E ca și cum timpul s-a oprit în loc. Ce ar trebui să fac tot restul zilei? Am spălat deja rufele și am făcut curat în apartament, nu că era nevoie. Era deja imaculat.

Iau telefonul și degetele îmi zăbovesc peste numele lui Christopher. Doar un apel scurt?

Scanned with CamScanner

Nu...

Trebuie să-l las să lucreze în pace. Nu pot să-l sun de fiecare dată când mă plictisesc. Arunc telefonul pe canapea, mă duc la fereastră și privesc orașul. Toarnă cu găleata.

Voiam să ies la o plimbare sau... la magazine ca să găsesc o rochie nouă pentru vineri seara, dar nu am chef să mă ud leoarcă și nu știu pe unde aș putea găsi o umbrelă.

Nu e nicio grabă. Cred că pot să caut și mâine și am la dispoziție toată săptămâna să-mi găsesc o rochie. Cât de greu poate fi?

Mă trântesc pe canapea și iau telecomanda de la televizor. Se pare că am întâlnire cu Netflix.

Derulez filmele. Și acum, la ce să mă uit?

Miercuri

Intru în magazine pe pilot automat.

Cum se face că oamenilor le place să meargă la cumpărături? Mai bine mi-aș scoate dinții decât să fac tâmpenia asta din amuzament.

Telefonul sună și îl scot din geantă.

Miles Media

Îh, Elouise!

Am vorbit cu asistenta lui Christopher săptămâna asta mai mult decât cu el.

— Bună, Elouise! îi răspund.

— Bună, Hayden! îmi răspunde bucuroasă.

— Ce e?

— M-a rugat Christopher să te sun.

Scanned with CamScanner

Sigur că asta a făcut.

— Da.

— Voia să-ți spun că diseară la șase are o întâlnire pe Zoom, așa că va ajunge târziu acasă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Poți să-mi faci legătura cu el, te rog?

— Acum are ședință de consiliu și va dura până după-amiază târziu. Pot să-l rog să te sune între ședința asta și cea de pe Zoom, dacă dorești.

— Nu, e în regulă.

Răsuflu greoi.

— OK, mersi că m-ai anunțat!

— M-a rugat și să îți amintesc că azi ai întâlnire cu Zoe la ora două.

— Cum aș putea să uit? întreb îmbufnată.

Râde.

— Nu te invidiez, cu siguranță!

— Îh, Elouise! Cum am acceptat așa ceva?

— O să-ți placă la nebunie! Zoe a fost asistenta lui Christopher pentru cumpărături timp de mulți ani; ești pe mâini bune. Și să nu uiți că vineri ai balul caritabil!

Of, nu-mi aminti!

— Christopher încearcă să te ajute, adaugă ea.

— Cu ce să mă ajute? Să înnebunesc...

— Eu zic să cumperi de toate, râde ea. Cheltuiește toți banii!

Chicotesc. Îmi place Elouise.

— Mulțumesc!

— Și, Hayden...

— Da?

— Te rog să mă suni dacă ai nevoie de ceva!

Scanned with CamScanner

— Așa voi face.

Zâmbesc. Christopher a transformat-o pe Elouise în bona mea. Biata fată mă verifică de două ori pe zi.

— Să ai o zi bună!

— Pa!

Mă uit la ceas. Mai am o oră până mă întâlnesc cu Zoe. Privesc în jur. Mă întreb unde o fi un bar. Am nevoie de vin pentru ieșirea asta la cumpărături.

Stau la bar, pe o banchetă lângă fereastră, și beau vin. I-am sunat pe mama și pe Eddie, iar peste jumătate de oră mă întâlnesc cu Zoe.

Nu știu ce se întâmplă, dar mi se pare că timpul s-a oprit în acest oraș. Jur că zilele nu se mai termină!

— Am găsit-o! Uite-o acolo! aud pe cineva strigând de pe stradă. Domnișoară Whitmore!

Hmm?

Ridic ochii și văd un bliț, apoi încă unul și încă unul.

Aproape orbitor.

Un grup numeros de oameni se adună și îmi fac fotografii prin fereastră. Mă feresc și îmi acopăr fața.

Ce naiba se întâmplă?

Scanned with CamScanner

Capitolul 27

Christopher

DESCHID FOAIA DE CALCUL PE ECRANUL MARE ȘI ZECE perechi de ochi se ridică spre el.

— Trebuie să ne concentrăm eforturile pe serviciul de streaming. Când am văzut rezultatele din ultimele douăsprezece luni, singurul lucru absolut clar a fost că...

Telefonul îmi vibrează pe masă.

Hayden

— Adică nu ești mulțumit cu lucrurile pe care ne-am axat cât ai fost plecat? mă întreabă Henry.

Telefonul vibrează în continuare.

O sun când terminăm.

— Nu e neapărat așa, dar sunt de acord, într-o oarecare măsură, îi răspund. Dacă schimbăm tactica, schimbăm și rezultatul.

Mă așez la calculator în timp ce discuția continuă și îi scriu discret un e-mail lui Elouise.

Scanned with CamScanner

Bună, Elouise!

Te rog să verifici ce face Hayden!

Tocmai m-a sunat și nu pot răspunde.

— Uitați, vă arăt estimările mele dacă schimbăm abordarea acum.

Mă ridic și mă întorc la panou.

Hayden

Telefonul sună fără răspuns.

— La naiba, Christopher, răspunde naibii la telefon!

Închid și formez numărul din nou.

Mă ascund în baia de la bar, iar paharul de vin pe jumătate golit a rămas pe masă. Fotografii sunt adunați în jurul ușilor de la intrare, așteptând să-mi facă fotografii.

Am intrat în panică.

Este o încălcare grosolană a intimității mele. Nu vreau să mai circule altă fotografie cu mine. Ultima l-a stresat atât de tare pe Christopher, încât s-a calmat abia după trei ore. Ticăloșii ăștia sunt josnici!

O chelneriță intră în baie.

— Bună!

— Ziariștii sunt tot acolo? o întreb.

— Da.

— Aveți o ieșire prin spate?

— Nu avem, îmi răspunde, uitându-se la ei. Îmi pare rău!

— OK! încuviințez, dând din cap.

Îmi sună telefonul.

— Bună, Elouise!

Scanned with CamScanne

— Bună, Hayden! îmi spune veselă. Ești OK, drăguțo? Christopher e prins într-o ședință.

— Nu. Nu sunt! îi șoptesc. Sunt într-un bar și m-au găsit un grup de fotografi. Acum mă așteaptă în față, și eu mă ascund la baie, o informez în grabă.

— O, Doamne! Unde ești? Îl pun pe Hans să te ia chiar acum.

Las telefonul jos.

— Cum se numește barul? o întreb pe chelneriță.

— O'Brian's.

— Ce adresă are?

Doamne, probabil par tâmpită, dar mă plimbam pe stradă fără să fiu atentă!

Îmi dă adresa și i-o transmit lui Elouise.

— Așteaptă acolo! Te va suna Hans când oprește în față, spune Elouise calm.

Îmi aud bătăile furioase ale inimii în urechi. Totul e mult prea teatral.

Și deloc potrivit cu firea mea.

— E-n regulă, Hayden! Te rog, nu te îngrijora! Așa e când umbli cu un Miles. Cu timpul, o să te obișnuiești, îmi spune Elouise.

Mă îndoiesc.

— Rămâi la baie! Hans va ajunge în scurt timp.

Of, urăsc treaba asta!

— Ești OK? întreabă Elouise.

— Da! mă răstesc.

Nici măcar nu pot să ascund cât de furioasă sunt.

Rămân în baie și telefonul sună după douăzeci de minute.

Hans

— Bună! răspund.

Scanned with CamScanner

— Bună ziua, domnișoară Whitmore! Sunt în fața barului.

Deschid ușa și văd Mercedesul negru parcat neregulamentar în trafic.

— Am un bodyguard cu mine. Va intra să te ia.

Mi se umplu ochii de lacrimi de rușine. *Ce dramă!*

— OK!

Mă uit din nou pe după colț și văd un bodyguard masiv coborând din mașină și intrând în bar. Îmi îndrept umerii și mă pregătesc.

Ies afară în grabă, iar paznicul îmi zâmbește călduros.

— Bună ziua! Domnișoara Whitmore?

— Da.

— Să mergem! Rămâneți aproape de mine!

Se întoarce și iese din bar, iar eu îl urmez ca un copil. Blițurile se declanșează, oamenii mă strigă pe nume și sunt condusă printr-un vârtej haotic pe bancheta din spate a mașinii care așteaptă.

Bodyguardul urcă pe scaunul pasagerului și intrăm în trafic.

— Imbecilii! bombăne Hans pe înfundate.

Primesc un mesaj de la Elouise.

Am anulat întâlnirea cu Zoe de după-amiază.
Va trebui să reprogramăm.
Anunță-mă când e un moment bun.
X

Răsuflu ușurată. Minunat!

Acum nu mă mai pot duce nici la cumpărături.

Era un lucru pe care îl aveam de făcut azi... *Singurul.*

Acum s-a dus și asta.

Scanned with CamScanne

Mă uit pe geam și spumeg de furie. Cum îndrăznesc nenorociții ăștia să mă urmărească prin oraș? De ce nu relatează știri care chiar contează?

— Unde doriți să mergem, domnișoară Whitmore? întreabă Hans.

— Acasă, te rog!

Două ore mai târziu

Telefonul îmi vibrează.

Christopher

— Bună! răspund.

— Iubito, ești OK? se bâlbâie el. Eram într-o ședință și abia acum am aflat ce s-a întâmplat.

— Sunt bine.

Acum m-am calmat și mă simt aiurea că am lăsat treaba asta să mă afecteze.

— Ești sigură?

— Da.

— Nu vor putea să vândă fotografiile. Toți au fost avertizați. Îmi pare rău că ai trecut singură prin asta!

— Nu te scuza! Nu e vina ta.

— Vrei să vin acasă? O să anulez ședința pe care o aveam cu Parisul în după-amiază asta.

— Nu!

Nu poate să vină acasă de fiecare dată când sunt fotografiată. Știu că trebuie să învăț să mă descurc cu porcăriile astea.

— Termină-ți programul! E în regulă!

Rămâne pe fir.

— Ești sigură că ești bine?

Scanned with CamScanner

— Promit!

— Comandă ceva de mâncare în seara asta, nu găti! O să ajung târziu cu întâlnirea asta nenorocită.

— OK!

— De ce nu te duci la un masaj sau o pedichiură?

Îmi dau ochii peste cap.

— Serios?

— Credeam doar...

— Credeai greşit. Ne vedem diseară!

Închid telefonul.

Prostul!

Pentru că un masaj sau o pedichiură e ceva absolut fascinant. Oare mă cunoaşte cât de cât?

Arunc telefonul pe canapea şi încep să mă plimb de colo-colo. Sunt atât de plictisită, încât abia văd pe unde merg. Vreau să rămân pozitivă şi să-mi placă aici, dar în realitate ştiu deja.

Eu nu sunt aşa.

Viaţa asta de oraş nu e de mine.

Vreau să lucrez, dar nici nu vreau să-mi iau un angajament decât după cele trei luni. Dacă decidem să nu locuim aici pe termen lung, nu vreau să dezamăgesc pe nimeni.

Dar dacă rămânem?

Fir-ar să fie, gândul că am rămâne aici pentru totdeauna e traumatizant! Fără iarbă, fără soare... Fără măcar un nenorocit de lucru de făcut! Am avut atâtea speranţe şi visuri că-mi voi deschide propria afacere zootehnică după ce mă întorc din călătorie! Munceam de ani buni pentru asta. Voiam să-mi iau un ucenic şi poate să închiriez un grajd unde să lucrez.

Dar acum?

Mă duc la fereastră şi mă uit la oraşul aglomerat de jos. Aici nu sunt animale. Nici măcar unul.

Scanned with CamScanner

În afară de paparazzi, desigur.

Răsuflu greoi, dezamăgită că mă simt așa. Vreau să-mi placă. Vreau să-l susțin pe Christopher și să fiu iubita aceea bună pe care o merită, dar e ca și cum simt că mă pierd și mai mult cu fiecare zi pe care o petrec aici. De parcă văd în fiecare clipă cum visurile și speranțele mele se duc pe apa Sâmbetei.

Dacă mi-ar fi spus cine este!

Știu, am spus că m-am împăcat cu gândul că m-a mințit și înțeleg că a avut un motiv întemeiat.

Dar în adâncul sufletului îi port pică. Viața lui continuă fără probleme în timp ce a mea a rămas blocată.

Nu există egalitate aici. Totul e despre viața *lui* și slujba *lui*, și cum ar trebui să-mi găsesc eu locul în ea.

Dacă eu aș vrea ca el să-și găsească locul în viața mea, ar putea s-o facă? Sigur că nu. Nici măcar nu e o opțiune, și e ridicol că-mi doresc asta, pentru că el câștigă mult mai mulți bani ca mine. Sigur că slujba lui e pe primul loc.

Gândul acesta mă deprimă.

M-am îndrăgostit de un om de serviciu de rând și am sfârșit lângă un dependent de muncă. Cei doi bărbați pe care îi iubesc sunt întru totul diferiți.

22.00

Filmul rulează în continuare, dar nu îl urmăresc. Adică, niciodată nu mi-a plăcut prea mult să mă uit la televizor, dar acum, că e singurul meu tovarăș, încep să-l disprețuiesc cu adevărat.

Mă uit la ceas pe telefon: ora 22. Doamne, e târziu! Trebuie să fie o teleconferință al dracului de lungă cu

Scanned with CamScanner

Parisul! Bietul Christopher, muncește de la opt dimineața! Sper că măcar a mâncat ceva înainte de întâlnire.

Muncește prea mult!

Răsuflu greoi și ridic telecomanda să închid televizorul.

Mă duc la culcare.

Închid jaluzelele automate și mă uit cum luminile strălucitoare ale Londrei dispar încet.

Mă spăl pe dinți și mă bag în pat. Zâmbesc când simt mirosul lenjeriei proaspăt spălate.

Măcar astăzi am făcut ceva.

Mă uit la tavan și gândurile mi se îndreaptă spre săptămâna care urmează. Poate mâine voi merge la o librărie să mă aprovizionez.

N-am mai citit o carte de ceva vreme. Poate voi citi *Război și pace* și toate celelalte cărți pe care nu am avut timp să le citesc.

E foarte ciudat. Când eram la fermă, mi se părea că locul meu nu mai era acolo, de parcă trecusem peste etapa aceea. Acum, că sunt aici, locul acesta mi se pare și mai străin.

Am auzit povești de groază despre oamenii cărora le este greu să se stabilească într-un loc după o călătorie îndelungată, dar e mult mai rău decât îmi imaginam. Smulsă dintr-o lume a amintirilor, fără să știu unde aș vrea să fie viitoarea mea casă.

Expir adânc. Cum naiba te stabilești undeva după o călătorie ca aia?

Trebuie să revin cu picioarele pe pământ.

Ațipesc o vreme și simt cum se lasă patul.

— Iubito! îl aud pe Christopher șoptind în timp ce îmi dă părul de pe frunte.

Scanned with CamScanne

Zâmbesc și îmi întind brațele în direcția lui, iar el se întinde peste pături în costum, sprijinindu-și capul pe pieptul meu.

— Îmi pare rău că am venit atât de târziu, iubito!

— E-n regulă!

Îl sărut pe frunte.

— Cred că ești epuizat.

— Hmm! îmi șoptește și pleoapele grele i se închid.

— Ai mâncat la cină?

Dă din cap.

— Ce ai mâncat?

— Un pahar de whisky și alune de la minibarul din birou.

Zâmbesc pe întuneric.

— Cina ta e în frigider pe o farfurie. Bag-o în cuptorul cu microunde!

— Ai gătit tu? mă întreabă cu ochii închiși.

— Nu, am comandat în oraș.

Zâmbește.

— Bine!

— De ce e bine?

— Pentru că nu mă simt prost că sunt prea obosit să o mănânc.

— La duș! îl îndemn.

Va adormi îmbrăcat în costum.

— Vrei să faci duș cu mine?

Mă mușcă de sfârc prin pijamale.

— Nu, îi răspund. Sunt pe jumătate adormită.

— Îmi strici cheful!

Coboară alene din pat și dispare în baie, unde aud dușul pornind.

Zâmbesc. Mirosul de aftershave plutește prin cameră și totul e bine când e el acasă. Pentru prima oară pe ziua de azi, simt că mă relaxez.

Scanned with CamScanner

Cinci minute mai târziu, se strecoară lângă mine și mă ia în brațe. Mă ține strâns.

— Te iubesc, scumpo! îmi șoptește somnoros.

Întorc capul și îl sărut peste umăr.

— Și eu te iubesc!

— Noapte bună!

Mă sărută din nou.

Rămânem câteva minute întinși într-o tăcere liniștitoare. Mă cuibăresc în brațele lui mari și puternice. Cel mai plăcut loc din lume.

— Muncești prea mult, îi șoptesc.

Dar nu-mi răspunde. A adormit deja.

Vineri seara

Balul caritabil: prima mea apariție oficială ca parteneră a lui Christopher Miles.

Am emoții și recunosc că m-am străduit, dând prea multă atenție fiecărui detaliu.

Dau vina pe Zoe, asistenta care face cumpărăturile. M-a târât prin toată Londra căutând ținuta perfectă pentru seara asta. Cred că mai multe emoții are ea decât mine.

Conform instrucțiunilor sale, am fost la coafor și la machiaj, iar acum urmează să mă îmbrac. Hainele sunt întinse pe pat pentru mine și ridic lenjeria Spanx să o privesc. E minusculă. Oare Zoe mi-a luat mărimea potrivită?

Chiloții aceia par potriviți pentru un copil.

Îmi amintesc cuvintele lui Zoe după ieșirea la cumpărături: „Pentru rochia asta, ai nevoie de lenjerie de susținere. Să nu o porți fără asta!"

Bine!

Intru în baie și închid ușa. Nu vreau să intre Christopher în timp ce mă străduiesc să trag nenorocirea asta pe mine.

Scanned with CamScanne

Îmbrac lenjeria și... Ah, fir-ar, ce strâmtă e! Mă chinui să respir în timp ce o ridic încet pe corp. Îmi pun mâinile în șolduri și mă uit în oglindă la lenjeria neagră de lycra. Arată ca niște pantaloni scurți și lucioși de biciclist. Doamne! Cred că în seara nu voi respira, nu-i așa?

Îmi pun sutienul negru de dantelă, un sutien care ridică sânii mai mult ca oricare altul pe care l-am văzut vreodată. Fetele îmi ajung aproape până la gât. Cu siguranță oamenii nu poartă așa ceva în fiecare zi, nu?

Părul meu blond e liber și coafat în onduleuri hollywoodiene, iar machiajul e senzual, cu buze roșii.

Mă întorc în cameră și iau rochia, iar Christopher aruncă o privire când trece pe lângă ușa dormitorului. Se oprește și își bagă din nou capul pe după tocul ușii. Poartă un costum negru de seară, o cămașă albă și un papion negru: pornografie la patru ace. N-am văzut niciodată un om mai chipeș.

Delicios!

Se încruntă, privindu-mă de sus în jos.

— Ce se întâmplă aici?

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc. Se referă la lenjeria mea.

— Mă îmbrac, îi răspund. Sunt gata într-un minut.

Intră în dormitor și îmi dă târcoale, privindu-mă din cap până în picioare.

— Ce...

Îmi proptesc mâinile în șolduri, așteptând să o spună cu voce tare.

Își trece mâna peste lenjeria Spanx.

— Ce-i asta?

— Ce anume?

Scanned with CamScanner

— Chiloții ăștia imenși.

— Sunt Spanx.

— Hayden, când mă uit la ei, ultimul lucru la care mă gândesc e să te bat la fund[1].

Pufnesc în râs.

— Nu, caraghiosule, așa se cheamă. Îți țin toate alea la un loc, ți le netezesc.

Ridică dintr-o sprânceană, continuând să-mi dea târcoale și sorbindu-mă din priviri.

— Diabolic!

— Ce anume?

— Ce marketing genial! murmură în sinea lui.

— Hmm?

— Vând chiloți de bunicuță cu promisiunea că femeia va arăta mai slabă, mai netedă, și va fi răsplătită cu palme la fund.

Dă din cap, analizând conceptul.

— Genial! Trebuie să îl angajez pe șeful Departamentului de marketing de la firma asta. A dat lovitura.

Încep să râd. Numai el putea să analizeze planul de marketing! Îmi proptesc iar mâinile în șolduri.

— Asta poartă femeile măritate.

— Trebuie să-ți spun, și vorbesc pentru toată omenirea – mișcă din buze –, că nu e un stimulent destul de bun să te ducă la altar.

Chicotesc.

— Ieși afară! Lasă-mă să mă îmbrac!

Mă sărută grăbit și iese din cameră.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre numele lenjeriei modelatoare *Spanx* și verbul *to spank*, „a bate pe cineva cu palma la fund" (n. tr.).

Scanned with CamScanner

— Dă-i jos! îmi strigă în timp ce iese pe hol. Femeia *mea* are rotunjimi.

Zâmbesc și mă îmbrac cu rochia. *Îl iubesc pe bărbatul ăsta!*

— Locurile dumneavoastră sunt pe aici, domnule Miles.

Plasatorul gesticulează spre scaune. În timp ce Christopher mă ține strâns de mână, îl urmăm prin sala de bal. Privesc uluită în jur. Dumnezeule!

Este un loc spectaculos.

Un cvartet de coarde cântă într-un colț. Vaze imense de cristal pline de flori, candelabre care atârnă greu, lumânări aprinse pe toate mesele, toate creează o ambianță frumoasă. Toți poartă ținute elegante și arată absolut fermecător.

Frate, totul e la superlativ!

Deodată, mă simt depășită de situație, de parcă locul meu nu e aici, și sunt mai emoționată ca niciodată. Îl strâng din răsputeri de mână pe Christopher.

— E în regulă, Acrituro!

Îmi face cu ochiul peste umăr.

— Ești frumoasă!

Cum de știe întotdeauna exact ce să spună?

Mă forțez să zâmbesc în timp ce mă conduce la masă.

— Bună seara!

Le zâmbește tuturor, prezentându-mă cu mândrie.

— Ea este Hayden.

Simt că mă înroșesc în obraji.

— Bună seara!

— Ei sunt Margaret și Conrad, Eva și Mario, adaugă în timp ce arată în jurul mesei.

Le fac cu mâna. O, fir-ar să fie, ce ciudat e!

— Ei sunt Edward Prescott și Julian Masters.

Scanned with CamScanner

Rămân cu ochii la ultimul bărbat. L-am mai văzut undeva.

Unde?

Îmi face cu ochiul și ridică paharul.

— Ți-am spus că ne vom întâlni din nou, Hayden!

Fac ochii mari. Imposibil!

El e proprietarul iahtului din Grecia. Ce naiba?

Sunt prieteni?

Rămân cu gura căscată de uimire.

El și Christopher râd în hohote, iar Christopher mă strânge de omoplat.

— Arăți de parcă ai văzut o stafie, iubito!

Încep să râd, pe jumătate stânjenită și neștiind ce să spun.

— Iar el – îmi spune, zâmbind cu mândrie – este Elliot, fratele meu. Elliot, ea e Hayden.

Niște ochi calzi, familiari, mă privesc zâmbăreți.

O, seamănă cu Christopher!

Elliot se ridică și mă sărută pe obraz.

— Bună, mă bucur să te cunosc, în sfârșit!

Privirea îi zăbovește asupra mea în timp ce mă studiază, făcându-mă să mă îmbujorez.

Elliot trage scaunul de lângă el.

— Stai lângă mine, Hayden!

O, rahat! Chiar trebuie?

Mă așez pe scaun lângă el, iar Christopher se așază de cealaltă parte a mea.

Christopher își pune protector mâna în poala mea în timp ce chelnerul ne umple paharele cu șampanie.

— Mă bucur să te văd! spune domnul Masters din cealaltă parte a mesei. Cum a fost vacanța?

— Grozavă!

Scanned with CamScanner

Christopher mă priveşte în ochi.

— Am adus acasă un suvenir extraordinar.

Mă strânge de picior.

— Se vede.

Julian zâmbeşte, privindu-ne pe amândoi.

— Îţi place la Londra, Hayden?

— E un oraş frumos.

Îmi ridic ochii şi văd privirea lui Elliot fixată asupra mea. Îşi ţine degetul la tâmplă şi mă studiază cu multă atenţie. Mă uit la Christopher, care stă vesel de vorbă cu ceilalţi de la masă.

Ajutor!

Sorb din pahar. Doamne! Simt că e un test. De fapt, nu e adevărat. Nu o simt; o ştiu sigur.

— Ai venit singur? îl întreb pe Elliot.

— Da, soţia mea e în Hawaii. A plecat săptămâna trecută cu fratele ei, iar eu iau avionul mâine la prima oră.

— Hawaii. Ce frumos! exclam zâmbind.

— Ai fost vreodată acolo? mă întreabă.

— Nu. Dar e pe lista mea de dorinţe.

— Avem o casă acolo. Avem norocul de a merge în fiecare an pentru vreo două luni.

— O, uau! mă încrunt. Ce v-a făcut să alegeţi Hawaii ca loc pentru vacanţe?

— Soţia mea a locuit o vreme acolo şi s-a îndrăgostit nebuneşte de locul ăla.

Îl ascult zâmbind.

— Păcat că nu e aici în seara asta să te cunoască! O vei plăcea la nebunie. Îţi seamănă mult.

O, cât aş vrea să fi *fost* aici!

Discuţiile continuă la masă în timp ce privesc uimită prin sală. N-am fost niciodată într-un loc atât de încântător.

Scanned with CamScanner

Femei frumoase în rochii frumoase. Şi să mai pomenim de calibrul bărbaţilor de aici? Dacă frumuseţea ar fi un loc, acesta ar fi.

Ce mama naibii?

Ţinuta elegantă chiar scoate la suprafaţă tot ce e mai bun în oameni.

— Vii la bar? îl întreabă Elliot pe Christopher.

— Nu, rămân aici cu Hayden.

Mă ia uşor de mână şi îmi sărută vârfurile degetelor, zâmbindu-mi.

Pe faţa lui Elliot apare o umbră de zâmbet.

— Cine eşti şi ce-ai făcut cu fratele meu?

Christopher râde şi pufnesc şi eu în râs. Sunt un om rău dacă mă bucur că s-a schimbat?

Este o serată strălucitoare.

Oamenii se opresc să discute cu Christopher, remarcând cât de relaxat şi fericit pare.

Iar el îi farmecă pe toţi ca un profesionist.

Toate privirile îl urmăresc. Toţi vor să stea de vorbă cu el. Râde şi glumeşte. Toată lumea îi ciuguleşte din palmă. Amuzant, fermecător şi al naibii de sexy, Christopher Miles e *burlacul* îndrăgit al Londrei.

Cu cât trece mai mult timp de când sunt aici, în compania frumuseţii şi a strălucirii, cu atât îmi revine în minte întrebarea sâcâitoare care nu-mi dă pace.

Ce vede el la mine?

Sunt doar o fată obişnuită de la ţară.

Nu sunt superbă sau fermecătoare, nu am o slujbă importantă şi în mod sigur nu arăt ca femeile frumoase ca nişte manechine care tot încearcă să-i capteze privirea.

Mă simt ca peştele pe uscat.

Scanned with CamScanner

Pentru prima dată în viață, am senzația că un corp străin s-a strecurat și mi-a rămas ca o greutate de plumb în stomac.

Nesiguranță.

Știu că sunt și alți oameni în încăpere care se întreabă același lucru.

De ce ea?

De ce a ales el să trăiască alături de o persoană de rând? Acum, că știu cu ce oameni și ce fel de viață este obișnuit, înțeleg de ce apariția mea stârnește atâta agitație. De ce fotografii se străduiesc să obțină o poză cu mine și mă urmăresc peste tot. Încearcă să descopere ce vede el la mine. Așteaptă să afle informații pentru momentul în care ne vom despărți.

Termină!

Iau o gură de vin, dezgustată de propriile gânduri. Nu e un mod sănătos de gândire.

Christopher își întinde mâna spre mine.

— Vrei să dansăm, iubito?

Îi zâmbesc cu recunoștință.

— Da.

Mă conduce pe ringul de dans și mă ia în brațe, apoi începem să ne mișcăm în ritmul muzicii. Mă sărută pe tâmplă, ignorându-i cu desăvârșire pe toți cei care ne urmăresc.

— Arăți minunat!

Îmi zâmbește. Mă forțez și eu să zâmbesc.

Câtă vreme vei crede acest lucru?

Ies din magazin în mijlocul unui iureș de paparazzi.

— Hayden, Hayden, aici! strigă toți.

Îmi las capul în jos în timp ce sunt condusă la mașină de bodyguard. Îmi deschide portiera și urc pe bancheta din spate, după care pornim la drum.

Scanned with CamScanner

— Ce idioți! oftează Hans când ieșim în trafic.

Nu pot merge nicăieri fără să fiu urmărită.

A devenit un sport să o vâneze pe Hayden Whitmore. Sunt hăituită zi și noapte de fotografi.

Plănuisem să iau prânzul undeva, dar nu pot.

Ce rost are?

Aș fi încordată tot timpul știind că ei sunt afară și mă așteaptă.

— Unde vrei să mergem, Hayden? mă întreabă Hans.

— Acasă, te rog!

Scot un oftat.

El mă privește în ochi în oglinda retrovizoare și îmi zâmbește trist.

— Cum dorești!

O lună mai târziu

Stau pe podea cu picioarele încrucișate și mă uit pe fereastră. Cerul e cenușiu.

Norii par grei în timp ce privesc ploaia de afară.

Oare ploaia se oprește vreodată în locul ăsta uitat de Dumnezeu?

A plouat în fiecare zi de când mă aflu aici și, la fel ca o plantă, mă sting în lipsa luminii.

Simt cum se scurge viața din mine. O pătură greoaie îmi apasă pe umeri și nu pot scăpa de ea oricât aș încerca.

Toate zilele sunt la fel.

Nu pot ieși din casă; sunt urmărită peste tot. Nu pot sta la soare, pentru că nu iese soarele, la naiba! Nu pot simți pământul sub picioare pentru că nu e pământ nicăieri.

Tot ce fac este să-l aștept pe Christopher să vină acasă și să mă simt din nou întreagă.

Scanned with CamScanner

Îmi lipsește ceva... Totul îmi lipsește. Și totuși, totul e un întreg.

Suntem împreună. Sunt cu Christopher, dragostea vieții mele, susținându-l pe el și slujba lui importantă. Ar trebui să fiu mai fericită ca niciodată.

Dar nu sunt.

Mă trezesc plângând singură la duș. Privind în gol. Mi-a dispărut pofta de mâncare.

Sunt tristă până în măduva oaselor. Nu pot să scap de senzația asta oricât m-aș strădui.

Simt că mi-am pierdut viața. Am pierdut-o pe cea care eram cândva. Am pierdut viața pe care o aveam.

Mi-e dor de mine însămi!

Vreau să-mi construiesc viața aici, cu Christopher al meu.

Îl iubesc mai mult decât orice. Aș merge până la capătul lumii dacă ar însemna că suntem împreună. Și mi se pare că asta am făcut.

El nu face decât să muncească, chiar și în weekenduri. Și știu că nu e vina lui; asta e slujba lui. Se străduiește din răsputeri. Știu că asta face.

Trebuie să scap de starea în care mă aflu, pentru că vreau să-mi placă locul acesta. Vreau să mă trezesc bucuroasă. Vreau să-l sprijin și să-mi fac prieteni, dar de îndată ce ies pe ușă sunt urmărită de fotografi, și e mult prea greu. Așa că rămân acasă. E mai ușor așa.

Dar mă simt captivă într-o junglă de beton.

Am nevoie de soare. Am nevoie să simt căldura pe piele și vântul în păr.

Să simt iarba sub tălpi.

Aerul proaspăt...

Scanned with CamScanner

Vacile.

Mi se umplu ochii de lacrimi care rup zăgazul și îmi curg încet pe obraji. Mi le șterg furioasă. Trebuie să încetez. Să termin odată. Treaba asta nu ajută pe nimeni, cu atât mai puțin cu mine.

Bzz, bzz... bzz, bzz...

Sună telefonul. Închid ochii, neputând să răspund.

Știu că e Christopher și știu că îmi va percepe lacrimile din glas și va veni grăbit acasă... La fel cum a făcut ieri.

Oricât de mult ar încerca, indiferent cât de mult ne iubim, nu poate să-mi rezolve el problema.

Mi-e dor de casă!

Scanned with CamScanne

Capitolul 28

Christopher

EXPIR ADÂNC ÎN TIMP CE MĂ UIT LA ECRANUL CALCULA-torului, apoi la telefonul de pe birou. Ar trebui să o sun pe Hayden.

Nu.

Am sunat-o azi deja.

Încerc din nou să mă concentrez. Numerele se amestecă pe ecran.

Doar un apel rapid.

Nu.

Fir-ar să fie, nu o să mă pot concentra până nu mă asigur că e în regulă.

Îi formez numărul, dar nu răspunde.

Hmm!

Îi trimit un mesaj.

Bună, iubito!
Ce faci?

Las telefonul deoparte și mă întorc la calculator. Mă va suna ea când va putea.

Scanned with CamScanner

Mă întorc la treabă și pun din nou mâna pe telefon după douăzeci de minute. De ce nu m-a sunat? Încerc din nou să o sun... *Încetează!*

Futu-i!

Nu reușesc să fac nimic la birou pentru că sunt mereu îngrijorat din cauza lui Hayden.

Concentrează-te!

A spus că e bine. Ar trebui să o cred. Vreau să spun, cum ar putea să nu fie? Are toată Londra la dispoziție.

Sigur că e bine.

Instinctul îmi spune că ceva nu e în regulă cu ea, dar poate caut probleme acolo unde nu sunt. Mă întorc la treabă și, după cum era de așteptat, peste zece minute iau telefonul din nou.

Sună-mă, la naiba!

Jameson și Tristan intră în birou.

— Ești gata de prânz?

Răsuflu adânc. Când a trecut dimineața? N-am făcut absolut nimic.

Futu-i! *Trebuie să mă concentrez.*

Frații mei au venit la Londra pentru ședința bilunară de consiliu.

— Da, așa cred.

— Ce-i cu tine? se încruntă Tristan.

— Nimic.

Mă ridic în picioare.

— Să mergem!

După douăzeci de minute, ne aflăm la un bar, aproape de birou. Am dat comanda și beau un pahar cu apă minerală.

— Nu vrei o bere? mă întreabă Jameson.

Scanned with CamScanner

— Nu. Am multe de făcut.

Îmi trec mâna peste față.

— De când m-am întors, n-am realizat aproape nimic.

Tristan zâmbește, mestecând o bucată de gheață din paharul cu apă.

— Vacanța s-a terminat, în mod oficial. Înapoi la lumea reală, nu?

— Nu e vorba de muncă, ci de Hayden. Paparazzii nu o slăbesc deloc și urăște vremea de aici.

— Vremea? întreabă încruntat Tristan.

— E al dracului de mohorât aici în ultima vreme! De când a venit ea, soarele s-a lăsat așteptat.

Ridic din umeri.

— Mă tot gândesc că poate se va obișnui, că se va adapta, dar, fie vorba între noi, nu sunt sigur că așa va fi.

— O să vă mutați în afara orașului? întreabă Jameson.

— Nu, pe dracu'! răspund cu o strâmbătură. Mie îmi place orașul. Urăsc să fiu plecat și, în plus, am rugat-o să-mi acorde trei luni înainte să hotărâm ceva. Vor exista momente în viață când voi fi nevoit să locuiesc într-un oraș și s-ar putea să nu fie doar aici. Ar putea fi oriunde. Trebuie să știe la ce s-a înhămat. Nu vreau să-mi bat capul să mă mut și pe urmă să descopăr că nu merge.

Se încruntă amândoi și se uită unul la altul.

— Ce e? mă răstesc.

— Ea e într-o perioadă de probă de trei luni? se încruntă Tristan. Sau tu?

— Cred că amândoi, dar asta e perioada în care am un program prelungit la Londra. După aceea, putem discuta despre ce vom face pe termen lung. Însă acum, când Elliot e plecat, nu există alternativă.

— Și mai sunt și următoarele două weekenduri, adaugă Jameson.

Scanned with CamScanner

— Ce e cu ele? întreb încruntat.

— Weekendul următor vine echipa de la Paris în oraș pentru instruire, iar săptămâna cealaltă avem o conferință în Germania. Practic, nu mai ai nicio zi liberă în următoarele trei săptămâni.

Mă ciupesc de nas.

— Futu-i! E un adevărat coșmar să depindă cineva de tine.

— Cumpără-i un cățel! propune Jameson, ridicând din umeri.

— Faceți un copil!

Tristan zâmbește cu paharul la gură.

— O să fie prea obosită să-i mai pese dacă ești viu sau mort, darămite unde locuiește.

— De fapt, nu e un plan rău, răspund chicotind.

— Sau dacă ți-a căzut scula cu totul, bombăne Jameson înciudat.

— Mare adevăr! încuviințează Tristan.

— Atunci, la naiba cu asta!

Ni se servește prânzul și o vreme mâncăm în tăcere.

— Ce ai de gând să faci? mă întreabă Jameson.

Ridic din umeri.

— Nimic. O să fie în regulă, dar ar fi de mare ajutor dacă ar ieși naibii soarele măcar un minut.

Primesc un mesaj pe telefon. E de la Hans.

Bună ziua, domnule Miles!
Nu știu dacă nu cumva întrec măsura.
M-am gândit să vă anunț că
Hayden a avut o zi proastă.

Încruntat, îi răspund:

De ce spui asta?

Scanned with CamScanner

Primesc o fotografie. E Hayden, în parc. Stă pe iarbă. Îi curg lacrimi pe obrajii roșii. Pare totalmente pierdută și deznădăjduită.

E atât de diferită de Hayden cea fericită de care m-am îndrăgostit!

Tristețea ei străbate dincolo de imagine și mi se pune un nod în gât când o văd.

Mă ridic de la masă.

— Trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat?

Amândoi frații mei mă privesc încruntați.

Ridic telefonul și le arăt fotografia, iar ei se schimbă la față.

— Futu-i! șoptește Tristan. Nu arată bine deloc.

— Zici?

Arunc șervetul pe masă, dezgustat.

— Pa, vă sun mai târziu!

Ies furibund din restaurant. Plec într-o misiune. Îl sun pe Hans.

— Bună ziua, domnule Miles.

— Unde ești?

Hayden

Stau și privesc în gol. Banca din parc e tare, rece și încărcată de decizii imposibile.

Am un sentiment oribil în suflet, dar nu știu cum să-l alung. În fiecare zi, mă trezesc hotărâtă să fiu fericită.

Până la prânz, sunt deja în lacrimi. Și eu nu sunt o fată care plânge.

Niciodată nu am avut un motiv să plâng și nici acum nu sunt sigură că am.

Totul e cât se poate de clar în povestea noastră de iubire, și totuși, în atâtea privințe, e complicat și confuz.

Scanned with CamScanner

Am dat-o în bară și cel mai stupid lucru e că am știut că asta se întâmplă, dar nu am vrut să fac scene și să stârnesc o ceartă. Dar ar fi trebuit să o fac. Ar fi trebuit să lupt mai mult și să-mi susțin punctul de vedere.

Privind în urmă, Christopher ar fi trebuit să vină singur la Londra și să ne lase pe amândoi să ne obișnuim cu mediul înainte să ne supunem presiunii de a locui împreună într-un oraș mare.

Totul s-a întâmplat prea repede. Totul mi-a fost băgat sub nas, totul sau nimic încă de la început.

Retrospectiva e un lucru minunat.

Numai de-ar fi așa!

Christopher mi-a spus cine e cu adevărat cu un minut înainte ca mașina să vină pentru că știa că n-aș face o scenă în fața șoferului.

Nu mi-a picat bine atunci, dar am trecut-o cu vederea pentru că am înțeles motivul pentru care a vrut să fie anonim, mai ales acum, când presa mă hăituiește zi și noapte. Înțeleg de ce a avut nevoie de o pauză de la realitate și îl respect că și-a luat-o. Acum, că îl cunosc, îmi dau seama că aș fi avut nevoie de mult curaj să fac la fel ca el.

A vrut să găsească pe cineva care să îl iubească așa cum e. Misiune îndeplinită: îl iubesc.

Cu toată inima.

Dar cum rămâne cu alegerile mele? Mai contează, măcar?

Totul era deja stabilit, iar acum speranțele și visurile mele pur și simplu... *au dispărut.*

Christopher e dragostea vieții mele – adică sufletul-pereche și tot restul –, dar știu că, pentru a fi cu el, trebuie să renunț la tot ceea ce sunt.

Pentru ca el să se mute și să fie cu mine, ar trebui să renunțe la ceea ce este.

Scanned with CamScanne

Nu există niciun afurisit de câștigător. Unul va pierde din nou totul ca să fie celălalt fericit.

Și vreau să fiu eu aceea. Nu vreau ca el să sufere așa, dar e mai greu decât mă așteptam să fie.

Și mă simt foarte singură.

Mi se schimonosește fața de plâns.

Dacă vreau să fiu eu însămi, nu pot să trăiesc într-un oraș. Dacă vreau să trăiesc alături de Christopher, trebuie să rămân.

Nu e drept să fiu nevoită să aleg un lucru în detrimentul celuilalt.

Nu pot nici să pierd.

Lacrimile îmi curg pe obraji.

— Bună, iubito! se aude vocea lui Christopher în spatele meu.

Mă întorc speriată.

— E totul în regulă? mă întreabă.

Mă întorc cu spatele la el și mă șterg repede la ochi. La naiba, de unde știa că sunt aici?

— Da.

Se așază lângă mine și privește spre parc.

— Ce se întâmplă?

— Nimic.

Încerc să-mi ascund lacrimile.

— Sunt bine.

El ridică din sprâncene, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Nu!

Rămânem tăcuți și îmi frământ creierii, căutând ceva de spus.

— Hayden, trebuie să vorbești cu mine. Nu pot rezolva nimic dacă nu vorbești cu mine.

Fii sinceră!

Scanned with CamScanner

— Cred că mă voi întoarce acasă în State pentru câteva săptămâni, îi spun încet.

— Poftim?

Se încruntă la mine.

— De ce?

— Tu ești atât de ocupat, și eu... am nevoie de aer curat... și...

Mă privește în ochi.

Mă pregătesc să rostesc cuvintele acelea îngrozitoare cu glas tare:

— Mi-e greu. Și nu sunt foarte sigură că viața la oraș e pentru mine.

— Viața mea e în oraș, Hayden! îmi răspunde tăios.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Știu.

— Ai spus că îmi acorzi trei luni.

— Știu că asta am spus.

— Au trecut doar câteva săptămâni. Normal că nu te-ai acomodat încă. Mai așteaptă puțin! O să te răzgândești.

Să mă răzgândesc?

Chiar nu înțelege.

— Nu vreau să mă răzgândesc, Christopher! răbufnesc, frustrată. Eu gândesc pe termen lung.

— Cum adică?

— Nu aș putea să-mi fac o familie în condițiile astea.

— Ce dracu' înseamnă asta? se răstește furios.

Ridic din umeri.

— Ridici din umeri? strigă la mine. Îmi spui că nu vrei să îți faci vreodată o familie aici și pe urmă răspunzi ridicând din umeri? Ești aici de două nenorocite de minute, Hayden!

— Nu te înfuria!

Scanned with CamScanner

— Cum aș putea să nu mă înfurii? ridică el tonul. Din întâmplare, astea sunt cele mai bune condiții din Londra. Ai șofer personal, ai bodyguard, trăiești într-un apartament de lux de patruzeci de milioane de dolari și poți să faci orice vrei și tot nu e de ajuns?

— Dar nu îl am pe omul de serviciu de care m-am îndrăgostit, nu-i așa? îi răspund. Urăsc varianta asta a ta dependentă de muncă. Dacă te-aș fi întâlnit așa cum ești acum, nici măcar nu am fi împreună.

Se sprijină de bancă și îmi zâmbește sarcastic.

— Asta era!

— Ce vrei să spui?

— Mă întrebam când îmi vei arunca treaba asta în față.

Încep să clocotesc de furie.

— Nu am voie să deschid subiectul? Tu ai terminat cu el și cu asta, basta? Așa funcționează relația noastră? E așa cum vrei tu sau deloc?

— La naiba, Hayden, nu face glumițe! Nu-mi place.

— Te rog să mă *scuzi*!

Adrenalina îmi curge prin vene.

— Nu o să-mi cer scuze pentru că mă simt dezamăgită de tine. Ți-ai făcut-o cu mâna ta, când m-ai mințit timp de douăsprezece luni, așa că nu îndrăzni naibii să stai aici și să-ți aperi deciziile de parcă eu aș fi cea care are o problemă!

Își dă ochii peste cap, ceea ce mă face să văd negru în fața ochilor.

— Mă duc acasă la fermă pentru o vreme.

— Nu. Nu te duci! se răstește.

— Cum adică nu, nu mă duc?

— Ai spus că îmi acorzi trei luni și, fir-ar să fie, *chiar* o să mi le acorzi! Ai o zi nasoală. O să fugi acasă la mămica și la tăticul de fiecare dată când o să ai o zi nasoală?

Scanned with CamScanner

Incredibil!

— Asta e dovada că nu asculți nimic din ce spun! urlu la el.

— Dacă te duci acasă la fermă, s-a terminat! strigă la mine.

— Poftim? mă strâmb. Ce naiba vrea să însemne asta? explodez.

— Exact ce am spus.

Își ridică bărbia în semn de sfidare.

— Eu trebuie să stau în oraș. Asta nu se negociază. Dacă alegi să nu faci o încercare adevărată, atunci...

Ridică din mâini, înfrânt.

— Nu are niciun rost. Eu nu am relații la distanță. Astea nu merg niciodată.

— De ce nu?

— Pentru că am nevoie de sex! urlă.

Mă las pe spate, mută de uimire.

Uau!

Realitatea mă lovește ca un tren, sfărâmându-mi inima în bucăți.

Chiar nu vom reuși să rezolvăm lucrurile între noi. Mi se pune un nod în gât.

— Dacă sexul e mai important pentru tine decât fericirea mea, atunci cred că *într-adevăr* ne luăm adio.

Își dă ochii peste cap.

— Nu mai fi atât de teatrală, Hayden! Știi ce vreau să spun.

— Da, știu.

Mă ridic de pe bancă.

— Mă duc acasă.

— *Asta* e casa ta.

Se ridică indignat.

Scanned with CamScanner

Îmi dau ochii peste cap.

— E doar pentru câteva săptămâni. Cine e teatral, de fapt?

— Nu pleci.

— Nu poți să-mi spui că nu am voie să plec acasă, Christopher. Nu accept așa ceva.

— Ai spus că îmi acorzi trei luni.

— Vreau să merg acasă pentru câteva săptămâni. Nu ar trebui să fie mare scofală.

— Nu. Rămâi aici și putem rezolva totul împreună! Nu accept să mă iei prin surprindere ori de câte ori ți se face dor de casă. Dacă mă părăsești, atunci s-a terminat naibii!

Ce naiba?

Nu-mi vine să cred. Ar prefera să ne despărțim decât să stea fără sex?

O!

Silueta i se încețoșează.

— Cine ești, de fapt? șoptesc printre lacrimi.

— Sunt bărbatul care te iubește.

— Ești sigur de asta?

Pieptul i se ridică și coboară în timp ce respiră cu dificultate.

— Plec.

— Atunci – ridică din umeri –, aici ne luăm adio!

Mă uit în ochii lui.

— Pur și simplu?

— Nu pot să tărăgănez lucrurile. Dacă mă părăsești acum fără să încerci, o să mă părăsești mereu fără să încerci. Nu pot să mă mut vreodată din oraș, Hayden. Nu e genul meu.

Scanned with CamScanner

O, nu!

S-a terminat cu adevărat. Simt că mi se strânge inima în piept.

Ne privim lung, atât de aproape unul de altul, dar la distanță de milioane de kilometri.

— Te iubesc! îi șoptesc.

— Nu de ajuns, evident.

Se îndepărtează.

— Nu vii acasă să mă conduci? strig după el.

— Nu.

Se întoarce din nou cu fața spre mine, privindu-mă în ochi.

— Adio, Hayden!

Dispare prin parc, iar eu mă așez la loc pe bancă, de-a dreptul consternată.

Șah-mat!

Am pus ultimele lucruri în valiza deschisă pe pat și arunc o privire prin dormitor.

E ultima dată când îl văd?

Nu se poate.

Nu. Vom rezolva lucrurile. Știu că așa va fi. Ne iubim prea mult ca să nu fim împreună. Mă uit la ceas pe telefon. 18.20.

Unde e?

I-am trimis un mesaj lui Christopher când am rezervat zborul și i-am spus la ce oră plec. Să nu-mi spui că nu vine acasă să mă conducă!

Știu că aș putea rămâne aici o vreme înainte să plec, să mă pregătesc mai bine și să plec săptămâna viitoare sau altcândva, dar cum el lucrează fără oprire în următoarele

Scanned with CamScanne

trei săptămâni, nu mai suport încă o zi singură în apartament. În plus, sunt supărată pe el pentru comentariul legat de sex. Știu că a spus-o doar ca să mă șocheze.

Și a funcționat. M-a șocat, dar nu în sensul bun.

Mai degrabă m-a îmboldit și mai mult să am grijă de propria-mi fericire. Eu nu i-aș spune niciodată așa ceva când ne certăm. M-a surprins că s-a coborât atât de mult. De fapt, sinceră să fiu, nu mă mir. Christopher are acest stil de a mă forța să fac ce vrea el. De data asta, a luat-o pe un drum greșit. Nu mă voi lăsa intimidată de tacticile lui. Dacă vrea să se culce cu altcineva, n-are decât.

Eu, una, nu voi mai fi aici ca să am grijă de el.

— Acrituro! îl aud strigând de la parter.

A venit acasă!

Aproape alerg pe scări și îl găsesc în bucătărie. Toarnă două pahare cu vin. Îmi tresaltă inima când îl văd. În costumul bleumarin care îi vine ca turnat și cămașa albă impecabilă, e întruchiparea perfecțiunii masculine.

— Bună!

Îi zâmbesc optimistă.

— Bună!

Mă sărută pe obraz și îmi oferă un pahar cu vin.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Mă ia de mână și mă conduce în living, unde ne așezăm pe canapea. Înghit în sec de emoție și știu că acum e acum. E momentul în care vom discuta despre viitorul nostru.

Mă privește în ochi.

— De cât timp ești nefericită aici?

— Nu sunt nefericită cu tine...

— Răspunde la întrebare, Hayden! îmi spune direct.

Fii sinceră!

Scanned with CamScanner

Ridică dintr-o sprânceană și soarbe din vin.

— Ca să fie clar, nu sunt nefericită cu tine și relația noastră. Te iubesc mai mult decât orice.

— Dar nu mai mult decât viața la țară.

Se simte jignit.

— Chris, eu doar...

Ezit, neștiind ce să spun. Am nevoie de toate datele problemei.

— Unde crezi că va fi casa ta permanentă? îl întreb. Pe termen lung, unde îți vezi copiii crescând?

— Între Londra și New York.

— În apartamente?

— Da, pentru că apartamentele mele sunt mai mari decât cele mai multe case, Hayden!

— Știu! încuviințez. E adevărat, chiar așa sunt. Și vei lucra întotdeauna pentru Miles Media?

— Sigur că da; e afacerea familiei mele. Nu voi părăsi compania asta niciodată.

— O!

Iau o gură de vin, neștiind ce să mai spun.

Viitorul lui e bătut în cuie.

— Într-o lume perfectă, tu unde te vezi trăind? mă întreabă.

Mă uit în ochii lui și nu vreau să o spun cu glas tare, pentru că, după ce o voi spune, nu o voi mai putea lua înapoi.

— Te rog, fii sinceră, Haze! îmi spune cu blândețe.

— În mijlocul naturii.

— Unde?

— Nu știu.

Ridic din umeri.

— Nu neapărat la ferma părinților mei, dar într-un loc asemănător. În cele din urmă, vreau să am propria

Scanned with CamScanne

mea firmă de zootehnie. Asta fac eu, asta iubesc și îmi lipsește foarte mult.

Văd tristețea din ochii lui.

— Tu... ai accepta vreodată să trăiești la o fermă? îl întreb șovăind. Te vezi trăind la țară?

— Nu.

— Nici măcar nu ai încerca?

— Nu are rost. Știu deja că nu mi-ar plăcea.

Ne privim lung în ochi, începând să înțelegem.

— Ce nu îți place la oraș? mă întreabă.

— Nu-mi place nimic.

— Mai exact?

— Poluarea, oamenii, haosul, paparazzii. E atât de zgomotos și de agitat! Simt că nu sunt eu însămi aici.

Îl iau de mână.

— Și îmi doresc cu disperare să-mi placă, pentru că te iubesc, dar știu deja că, pentru a fi aici, trebuie să renunț la cine sunt.

Ochii lui abătuți mă fixează.

— Și poate asta ar trebui să fac...

Ridic din umeri.

— Eu doar...

— Nu! îmi taie vorba. Nu vreau să faci asta.

Îmi cuprinde fața în palme.

— Ești perfectă așa cum ești. Să nu schimbi nimic!

Mi se umezesc ochii și îmi scapă o lacrimă, rostogolindu-se pe obraz. Mi-o șterge cu degetul mare.

— Ce înseamnă asta pentru noi, Chris? îi șoptesc.

Îi freamătă nările.

— Înseamnă că trebuie să te las să pleci.

Mi se pune un nod dureros în gât în timp ce încerc să-mi rețin lacrimile.

Scanned with CamScanner

Mă sărută blând.

— Nu-ți pot cere să fii ceva ce nu ești, Hayden. Pentru că știu sigur că nici eu nu mă pot schimba.

O, nu!

— Dar te iubesc! îi șoptesc.

I se umplu și lui ochii de lacrimi.

— Și eu te voi iubi toată viața!

Mă ia în brațe și mă strânge la piept, iar zăgazul se rupe și plâng pe umărul lui.

— Dar cum, cum se poate ca doi oameni să se iubească atât de mult și să nu-și poată rezolva problemele? întreb suspinând.

— Pentru că basmele nu sunt adevărate.

Plâng tot mai tare.

— Nu spune asta!

— În adâncul sufletului, am știut dintotdeauna.

Mă smulg din brațele lui.

— Nu te cred.

Încep să intru în panică. Își ia adio, cu adevărat.

— Nu. O să rămân. O să rezolvăm lucrurile. Putem s-o facem, spun în grabă. Totul va fi bine!

— Nu, Hayden! Nu vom rezolva nimic.

Se ridică în picioare.

— Ia-ți lucrurile! Te conduc la aeroport. Nu vei mai fi nefericită nici măcar o clipă din cauza mea. I-am promis tatălui tău că o să am grijă de tine și exact asta fac.

— Nu vreau să plec, îi șoptesc.

— Dar nici nu vrei să rămâi.

Plâng în hohote, iar el iese din cameră și după două minute se întoarce cu valiza mea.

— Haide!

Mă schimonosesc de plâns.

Scanned with CamScanner

— Dar ne iubim!

— Asta e una dintre situațiile acelea când iubirea nu e de ajuns.

Simt o strângere de inimă. *O, nu!*

— Ia-ți lucrurile!

Trage valiza spre ușă și iese în hol. Trec prin apartament suspinând, căutându-mi poșeta și tot ce vreau să mai iau.

Cel mai rău lucru este că, în adâncul sufletului, știu că are dreptate.

Eu trebuie să plec, el trebuie să rămână.

Arunc o ultimă privire prin apartamentul acesta frumos. Întotdeauna mi s-a părut rece și neprimitor, și nu știu de ce.

Nu e casa mea.

Mă strâmb și încep să plâng și mai tare. Ies pe ușă și urc în lift.

Christopher are un aer solemn și privește drept în față. Coborâm până la parter în sunetul suspinelor mele înăbușite. Îmi duce valiza la mașină, o pune în portbagaj și apoi se urcă la volan.

Plâng tot drumul până la aeroport în timp îmi ține mâna în poală, ducând-o uneori la buze să-mi sărute degetele.

Sosim la aeroport, dar, în loc să parcheze mașina, oprește în zona de debarcare.

— Nu intri? îl întreb șoptit.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu pot.

— Iubitule! suspin.

— Nu!

Coboară grăbit din mașină, și știu că trebuie să îi pună capăt mai repede. Deschide portbagajul și scoate bagajul.

Scanned with CamScanner

Ne privim în ochi. Un ocean de suferință și tristețe plutește între noi.

— Să te sun când ajung? îi șoptesc.

— Nu.

Mă încrunt.

— Trebuie să fie o despărțire definitivă.

O!

Mă trage spre el și rămânem pe stradă îmbrățișați, înlăcrimați.

— Te voi iubi mereu! îmi șoptește.

— Te iubesc!

Mă agăț strâns de el.

Nu poate să fie acesta sfârșitul!

De parcă nu ar mai putea suporta, se desprinde de mine grăbit și urcă în mașină, după care, fără să mai privească în urmă, intră în trafic.

Rămân pe trotuar și privesc cu ochii încețoșați cum mașina sport dispare pe șosea.

— Adio, dragostea mea!

Scanned with CamScanner

Capitolul 29

TIMPUL TRECE EXTREM DE REPEDE. DAR NU ŞI CÂND ÎŢI sângerează inima.

Atunci, fiecare clipă, fiecare respiraţie, fiecare oră dureroasă pare o eternitate.

Au trecut trei săptămâni de când Christopher m-a dus la aeroport.

Trei săptămâni de când lumea mea s-a destrămat.

Şi mi-ar plăcea să spun că mi-a trecut şi că sunt pe cale să îmi revin, dar nu pot.

Pentru că lumina soarelui nu mai există.

Corpul meu trăieşte aici, în SUA; inima mea trăieşte la Londra, cu el.

Mă gândesc la Christopher tot timpul, atât de mult, încât e deja nesănătos.

Mă întreb îngrijorată dacă are grijă de el, dacă a mâncat, dacă nu munceşte prea mult, ceea ce ştiu deja că face.

Îmi dau seama că trebuie să îmi revin, dar cum faci să-ţi împiedici inima să mai simtă?

Există un comutator? Spuneţi-mi şi mie, pentru că trebuie să-l găsesc!

Scanned with CamScanner

Conduc tractorul, uitându-mă dincolo de padocurile verzi. S-a crăpat de ziuă. Soarele se iveşte la orizont, înălţându-se pentru o nouă zi.

Şi, chiar dacă ştiu că locul meu e aici , fiecare zi mi se pare întunecată. E un întuneric ce vine din interior.

Cel mai rău este că toată experienţa asta m-a schimbat. Acum nu mai sunt fericită nici acasă, la fermă. E ca şi cum tot ce credeam că-mi doresc s-a schimbat fundamental. Tot ce credeam că sunt e greşit.

Nimic nu mai are noimă.

Ştiu că nu vreau să-mi construiesc o viaţă la Londra, dar nici aici nu suport să fiu. Poate ar trebui să plec în altă parte, să o iau de la început, dar unde să mă duc?

Oriunde aş merge, fără el mi se pare o tragedie.

Problema asta nu poate fi ocolită în niciun fel. Lucrurile sunt aşa cum sunt.

El e băiat de oraş; eu sunt fată de la ţară.

Motivul pentru care nu putem fi împreună este încă valabil. Nu s-a schimbat nimic.

Iar inima mea este în continuare frântă.

Christopher

Apa opărită îmi curge în cap. Dacă rămân aici destulă vreme, în cele din urmă apa va curge curată.

Trebuie să spăl toată durerea asta.

Mă sprijin cu mâna de gresie. Sunt cu moralul la pământ.

E trei dimineaţa şi s-a înfiripat o nouă întunecare.

Regretul.

Odată cu el, am ajuns să înţeleg mai profund cine sunt.

Cine *nu* sunt.

Îmi sprijin capul de perete. Gândul îmi zboară la dulcea mea Hayden.

Scanned with CamScanner

Unde e acum?

În cele din urmă, mă târăsc afară din duș și îmi pun un prosop în jurul taliei. Mă duc la parter și derulez lista de pe Spotify până găsesc piesa pe care trebuie să o ascult.

În ultima vreme, o ascult întruna. Preț de o clipă, mă face să mă simt mai bine, de parcă mă apropie de amintirea fericirii.

Mă apropie de ea.

Începe melodia și mă așez pe canapea, ascultând. E cântecul lui Hayden. A fost scris sută la sută pentru ea.

Și, în timp ce ascult cuvintele piesei „Halo" a lui Beyoncé, îmi plâng de milă.

— Deci, ceea ce vreau să spun aici – arăt spre tablă – este că estimarea e greșită.

Zece perechi de ochi mă urmăresc de la masa de consiliu.

Telefonul îmi vibrează pe masă și mă uit la nume. *E ea?*

Tristan.

Îl ignor.

Îmi continui prezentarea:

— Pe foaia asta de calcul...

Întind telecomanda spre ecran și derulez slide-urile până la cel căutat.

Telefonul vibrează pe masă și mă uit din nou la nume. *E ea?*

Elliot.

Du-te naibii! De ce mă sună toți în dimineața asta? Sunt ocupat.

Vorbesc mai departe și, cinci minute mai târziu, telefonul vibrează iar.

Jameson.

Care-i faza?

Scanned with CamScanne

Fir-ar să fie, lăsați-mă în pace, idioților! Sunt în mijlocul unei ședințe foarte importante.

— Dacă analizați tendințele din ultimii ani...

Arăt spre o diagramă când se aude o bătaie la ușă.

— Intră!

Elouise intră în cameră.

— Christopher, e Jameson pe linia doi. A spus că e urgent.

Mă încrunt.

— A spus să răspunzi din biroul tău.

— Hmm!

Mă uit la cei de la masă.

— Scuzele mele! Trebuie să răspund. Să luăm o pauză de zece minute pentru un ceai!

— Desigur! răspund toți.

Ies și dau buzna pe hol. Fir-ar al naibii! N-am timp de porcăriile astea.

— Da, răspund.

— Pagina patru, *Ferrara News*! mârâie vocea lui Jameson.

— Poftim?

Deschid ziarul pe calculator și mă trântesc pe scaun.

Apare o fotografie pe o jumătate de pagină.

Christopher Miles îi frânge inima Domnișoarei Mediocre pentru un supermodel

E o fotografie imensă cu Hayden în parc. Eu sunt lângă ea, pe bancă. Ea plânge și eu par furios. Alături e o poză cu mine și Amira Conrad, un fotomodel care se întâlnește cu unul dintre prietenii mei. Am întâlnit-o la barul unui restaurant într-o zi, la prânz. În fotografie, o țin cu brațul de talie, iar fotografia e făcută exact când

Scanned with CamScanner

am sărutat-o pe obraz. Îi zâmbesc și îmi zâmbește și ea. Părem foarte îndrăgostiți.

Îmi clocotește sângele.

— Faci naibii mișto de mine? șoptesc furios.

— Ai vreo veste de la Hayden? mă întreabă Jameson.

— Nu.

— Treaba asta nu arată deloc bine.

— Crezi? răbufnesc. La revedere!

Închid și derulez lista până la numele ei. Degetele mele zăbovesc deasupra numelui lui Hayden. Poate nici nu va vedea ziarul. Și-apoi... mi se frânge inima.

Nici nu contează dacă îl vede.

Între noi s-a terminat.

Ea nu mă vrea pe mine... nici viața mea.

Într-o bună zi, *trebuie* să trec mai departe, la fel și ea. Simt o strângere de inimă la gândul că un bădăran de la țară o să-i poată oferi viața pe care nu i-am oferit-o eu, oricât mi-aș dori să o fi făcut.

Mi-o imaginez trăind la o fermă mare, fericită și cu o mulțime de copii neastâmpărați și lipsiți de griji, și zâmbesc întristat. Asta îmi doresc pentru ea. Vreau să aibă tot ce și-a dorit vreodată. Merită să fie fericită.

Las telefonul jos.

Îmi întorc privirea spre fereastră și observ că Londra freamătă acolo jos. Iar ea e la un milion de kilometri deprimanți distanță.

Bzz! se aude în interfon.

— Da.

— Te mai întorci? întreabă Elouise.

Rahat! Ședința.

— Sunt pe drum.

Stau la birou și mă uit pe geam. Oamenii discută, vin și pleacă, se întâmplă tot felul de lucruri în jur, dar gândul meu e la distanță de milioane de kilometri.

Scanned with CamScanner

Gândul meu e la ea.

Mereu la ea.

Șase săptămâni înseamnă mult timp. Prea mult.

Situația nu se îmbunătățește, ci se înrăutățește. E ca un laț care mi se strânge în jurul gâtului și nu pot să scap de el. Sunt fericit doar când vorbesc cu Eddie, dar de o săptămână încoace nu mai dau de el și încep să-mi fac griji. De ce îi intră automat căsuța vocală?

Mă uit la ceas. Aș putea să sun la hostel ca să aflu când intră în tură. Îl sun pe Howard, managerul.

Caut numărul pe internet și formez, apoi încep să mă plimb încoace și încolo.

— Alo, Barcelona Backpackers.

— Bună, pot să vorbesc cu Howard?

— O clipă!

Aud cum se transferă apelul pe altă linie.

— Alo, Howard la telefon.

— Howard, îi răspund, sunt Christo.

— Bună! râde el. Ce mai faci, frate?

— Bine, bine! Tu ce mai faci?

— Aceeași mizerie, doar ziua e alta. Totul e în regulă pe aici.

— Ascultă, îți cer scuze că te deranjez! Încerc să dau de Eddie, dar telefonul lui nici măcar nu sună.

— O, da! A fost furat.

— O!

Simt o strângere de inimă. Știu cât de supărat trebuie să fie.

— Mă întrebam ce s-a întâmplat. L-am sunat și i-am scris mesaje, dar nu am primit răspuns.

— Nu are rost să-i scrii, răspunde el nonșalant.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu știe să citească.

— Poftim? mă încrunt.

Scanned with CamScanner

— Nu știe să citească sau să scrie. Știai doar.

— E ridicol! mă răstesc. Normal că știe.

— Christo, știi că trăiește pe străzi, nu?

— Poftim? întreb șoptit. Vorbești serios?

— Da, răspunde el sec. Nu mint. E orfan.

Încep să-mi aud bătăile inimii în urechi.

— Părinții lui sunt... morți? icnesc.

— Tatăl lui a plecat înainte să se nască, iar mama lui a murit într-un accident de mașină când avea opt ani sau cam așa ceva. Nu are bunici, nici unchi sau mătuși. O vreme, a fost în sistemul de adopție, dar a fost în plasament la niște nenorociți și în cele din urmă a fugit.

Mă așez pe scaunul de la birou, amuțit de șoc.

— Dar unde doarme? șoptesc, înghițind în sec.

— Într-o casă părăsită, la colțul străzii cu hostelul.

Mă ridic în picioare.

— Unde e?

— E aproape în spatele hostelului. E acoperită cu scânduri. N-ai cum să o ratezi.

Rămân pe fir, mut de uimire.

Doamne sfinte!

— Să nu-i spui că am sunat, bine? îl întreb.

— Da, bine!

— Când mai vine la lucru?

— Mâine-seară.

— Mersi!

Închid telefonul și mă uit îngrozit în gol.

Ce mama dracului?

Barcelona

Uberul oprește lângă trotuar.

— Lasă-mă să cobor aici! îi cer șoferului.

Niciodată n-am coborât mai repede dintr-un avion. Nu știu ce caut aici, dar trebuia să vin.

Scanned with CamScanner

Trebuie să-l văd.

Merg după colț și văd casa veche și părăsită.

Încep să am emoții. Cum e posibil ca un copil atât de frumos să aibă o viață atât de oribilă și să nu-mi spună absolut nimic? Credeam că suntem cei mai buni prieteni.

Nu înțeleg.

Văd o mișcare și mă ascund după un tufiș. Îl văd pe Eddie ieșind din casă și mergând pe stradă de parcă nu are nicio grijă. Atât de curajos și de neclintit în fața necazurilor!

Bietul amărât!

Aștept până dispare după colț și mă îndrept spre casa părăsită. E o ruină și abia mai stă în picioare. Două etaje cu o scară exterioară. Ușile și ferestrele din față sunt acoperite de scânduri, așa că merg în spate și văd o ușă veche și stricată.

NU INTRAȚI!
SUBSTANȚE CHIMICE PERICULOASE

Împing încet ușa, care scoate un scârțâit zgomotos.

E întuneric.

— Bună! strig.

Tăcere.

— E cineva aici?

Tăcere.

Aprind lanterna de la telefon și împing ușa să intru. Podelele sunt sparte, e întuneric și totul e prăfuit. Sunt găuri făcute cu pumnul în pereți și totul e acoperit de graffitti.

Mi se întoarce stomacul.

Plimb lanterna prin jur. Unde doarme?

Trebuie să văd.

Caut în toate camerele. E mai rău decât credeam.

Scanned with CamScanner

Mult mai rău.

Mi se întunecă vederea și mă șterg la ochi să văd. Ajung într-o cameră din spate, arunc o privire și mi se rupe inima.

O singură saltea pe podea cu un sac de dormit.

Mă apropii și privesc în jur. Toate vederile pe care i le-am trimis sunt prinse cu grijă pe perete ca niște trofee. O fotografie laminată cu Hayden e prinsă strategic în mijloc.

— Eddie, șoptesc printre lacrimi. Bietul meu Eddie!

Mi-l imaginez dormind aici, în bezna asta mirosind a mucegai.

Singur pe lume.

Fără cineva care să-i poarte de grijă și să-l facă să se simtă în siguranță.

Mi se schimonosește fața. Gravitatea situației lui e reală și cruntă!

Devastator de tristă!

Desprind fotografia lui Hayden de pe perete. Zâmbește și pare fericită și lipsită de griji. Mi se strânge inima în piept și suspin cu putere.

Și lui îi este dor de ea!

— Cine-i acolo? strigă Eddie.

Încerc să mă stăpânesc și îmi șterg lacrimile.

— Eu sunt! îi răspund.

— Cine?

— Christo.

Deschide ușa și îi pică fața. Nu mă mai pot abține, mă schimonosesc de plâns.

— Nu! se răstește. Ce cauți aici?

— M-am întors după tine.

Se încruntă.

— Și îți jur pe viața mea, îi șoptesc printre lacrimi, că nu vei mai fi singur niciodată!

Scanned with CamScanner

Capitolul 30

EL MĂ PRIVEȘTE ÎN OCHI.

— Ia-ți lucrurile! îi spun, reușind să mă stăpânesc.

— De ce?

— Vii cu mine.

— Unde?

— La Londra.

— Cum adică? mă întreabă încruntat.

— Am venit să te iau acasă.

— Dar sunt acasă.

— Asta nu e casa ta, la naiba! mă răţoiesc. Locul tău e lângă mine, măcar până mai creşti puţin.

— Unde e Hazen?

Îmi freamătă nările şi nodul din gât devine usturător în timp ce îi mărturisesc că am dat greş:

— Ne-am despărţit.

Ruşinat, îmi las capul în jos.

— O!

Face un pas în faţă şi îmi pune mâna pe umăr.

— E-n regulă! îmi spune încet şi apoi mă bate uşor pe umăr. O să fie bine.

Asta mă tulbură şi mai mult. Cum de mă consolează într-un asemenea moment?

Scanned with CamScanner

Pentru că așa e Eddie...

— Hai, amice, să plecăm naibii de aici! îi spun grăbit.

Se uită lung la mine, nedumerit.

— Îți cer să vii și să locuiești cu mine. Vrei să faci asta? O să am grijă de tine, să fii în siguranță.

Deschide gura să spună ceva, pe urmă o închide, oprindu-se.

— Vorbește! îl îndemn.

— De ce ar vrea cineva ca tine să stea cu mine?

Silueta îi devine neclară.

— Pentru că mi-a fost dor de tine.

Face ochii mari.

— Chiar așa?

— Da, afurisitule, da! mă răstesc. Sper că și ție ți-a fost dor de mine!

Își mușcă buza de jos, ascunzându-și zâmbetul.

— Hai, ia-ți lucrurile!

— Unde mergem?

— Nu știu. Vedem noi.

Îmi ridic mâinile în aer, învins.

— Vrei să păstrezi vederile astea?

Desprind una de pe perete.

— Poți să te întorci la Barcelona oricând vrei, îți promit! Te aduc chiar eu.

Rămâne pe loc, privind prin încăpere.

— Pot să-mi aduc sacul de dormit?

Nodul din gât aproape mă sufocă și dau aprobator din cap.

Nu mai am cuvinte.

— Vrei vederile? îl întreb.

— Da, te rog!

Încep să le desprind.

— Pot să-mi iau plita? mă întreabă timid.

Scanned with CamScanner

Cu spatele la el, mă strâmb de plâns. Lacrimile nu se mai opresc.

— Da.

— Și lanterna?

— Aha, ia orice vrei.

Mă termină!

Aștept în timp ce își împachetează meticulos viața. Se poartă cu lucrurile pe care eu le-aș crede niște gunoaie de parcă ar fi comori neprețuite. Aștept cu răbdare. Futu-i!

Cea mai neașteptată întorsătură de situație dintre toate! Cum e posibil așa ceva?

Cu niște saci de plastic, o plită mică pentru campat și un sac de dormit rulat, ieșim pe ușă și Eddie se oprește să privească în jur.

Aștept, neștiind ce să spun pentru ca momentul ăsta să fie mai puțin teatral, dar nu e nimic de spus.

Chiar e al naibii de teatral!

Lacrimile mele sunt la fel de teatrale, dar nu le-aș putea opri nici dacă aș vrea.

În ultimele săptămâni, emoțiile s-au acumulat și mă simt copleșit, de parcă nu mă pot controla.

Eddie își ridică ochii la mine.

— De ce plângi? mă întreabă.

— Am ceva în ochi.

Ridic din umeri, stânjenit.

— Ești gata?

Dă din cap și ieșim pe ușă. În timp ce comand un Uber, se așază pe jos cu toate lucrurile lui, așteptând.

— Trebuie să rezerv o cameră la hotel, murmur încet, derulând în grabă aplicația pe telefon.

— Nu stai la hostel?

— Nici tu nu stai la afurisitul de hostel, replic cu un icnet. În niciun caz!

Scanned with CamScanner

— Dar trebuie să lucrez diseară.

— Nu!

Continui căutarea pe website.

— Nu te mai întorci niciodată acolo.

— Christo, trebuie să lucrez diseară. Nu o să-i dezamăgesc pe oamenii ăștia.

— Am spus nu!

— Ba o să lucrez, la naiba! se răstește.

Îmi ridic ochii, enervat de tonul lui.

— E prima și ultima oară când mai înjuri în fața mea, ai înțeles?

Își lasă capul în jos și rămânem tăcuți o vreme.

Ce mă fac acum? Sunt complet depășit de situație. Dacă îl forțez înainte să capete încredere în mine, o să-și ia tălpășița.

Fir-ar să fie! La naiba cu el și etica muncii lui!

— Bine! O să rămânem la hostel ca să muncești. Dar ne luăm camere private și, dacă nu au niciuna, stăm la hotel.

— Bine!

Rămâne îmbufnat un timp.

— O să sun la hostel ca să iau camere, bine?

Ridică din umeri, cu o atitudine țâfnoasă.

Sun la hostel și, din fericire, au un apartament cu două camere disponibil. Mergem acolo și iau cheile. Urcăm scările până la ultimul etaj.

— Aici stăm, îl anunț și deschid ușa de la camera lui.

Face ochii mari.

— Aici stăm?

— Aha!

Stă tăcut lângă mine, analizând uimit fiecare detaliu.

— Probabil predai la o școală foarte scumpă.

— O, da! răspund cu o grimasă. Apropo de asta. Nu sunt profesor.

Scanned with CamScanner

Îmi taie vorba:

— Știu.

— Ce știi?

— Că ești om de serviciu.

Incredibil!

— Familia mea deține o companie care publică ziare.

Se încruntă.

— Sunt destul de...

Ridic din umeri.

— Înstărit.

— Cum adică?

— Nu trebuie să-mi fac griji pentru bani.

Mă privește lipsit de expresie, neputând să înțeleagă ce spun.

— O să vezi tu, îi zâmbesc. Poți să iei dormitorul ăsta.

Se uită curios la mine.

— Tu unde dormi?

— În cealaltă cameră de pe palier.

— Ah!

Își frământă degetele, și îmi dau seama că e de-a dreptul copleșit.

— Ai pașaport? îl întreb.

Clatină din cap.

— Ai certificat de naștere?

— Ce-i ăla?

Futu-i!

— E în regulă. O să rezolvăm.

Mă uit la ceas.

— Ar trebui să te pregătești de lucru. Începi într-o oră.

Dă din cap.

Intru în dormitorul lui și dau drumul la duș.

— Asta e baia ta.

— Ești sigur că avem voie s-o folosim? Nu dăm de necaz, nu?

Scanned with CamScanner

Fir-ar să fie, îl iubesc pe puștiul ăsta!

Îi zâmbesc.

— Da, amice, sunt sigur. Am plătit pentru camere. E în ordine.

— Bine!

Își frânge degetele, privind în jur complet pierdut.

— Aici e un prosop. Îi dau prosopul și adaug: Poți să faci un duș înainte să cobori la lucru, dacă vrei.

— În regulă!

— Folosește săpunurile și șamponul din sticluțe! Te aștept afară.

Mă duc spre ușă.

— Christo! mă strigă.

Mă întorc.

— Nu trebuie să ai grijă de mine. Sunt bine. Doar pentru că suntem prieteni, nu ești nevoit să mă iei cu tine. Nu așa merg lucrurile.

— Știu.

Mă așez pe pat, neștiind ce să spun, apoi bat cu palma lângă mine. Se așază încet.

— Știu că ai fi în regulă aici. Ești foarte curajos și puternic de unul singur.

Mă uit prin cameră, încercând să găsesc exprimarea potrivită.

— Dar simt că noi doi trebuie să fim împreună, înțelegi?

Mă privește în ochi.

— Și, cine știe? întreb, ridicând din umeri. Poate mama ta a aranjat lucrurile în așa fel încât să ne întâlnim.

I se umplu ochii de lacrimi în timp ce mă privește.

— Și nu prea știu ce naiba fac eu cu un puști, așa că ai răbdare cu mine, bine?

Rămâne tăcut.

Îmi pun mâna pe genunchiul lui.

Scanned with CamScanner

— O să rezolvăm totul împreună, tu și eu.

Se uită la mâna mea pe genunchiul lui și își lasă încet palma deasupra.

E prima dată când ne atingem.

E un moment tandru și emoționant, unul de cotitură în viețile noastre.

Mi se pune iar un nod în gât și el se șterge la ochi, jenat.

— Oricum, reiau în timp ce mă ridic. Trebuie să te duci și să-i servești pe nenorociții ăia la bar în timp ce eu găsesc un mod de a te scoate din țară.

— Cum se face că tu ai voie să înjuri și eu nu?

— Pentru că eu sunt părintele și tu ești copilul.

Mă privește în ochi în timp ce cuvintele mele reverberează între noi...

„Eu sunt părintele și tu ești copilul."

Inima mea e în cădere liberă și în clipa asta pricep că viața nu va mai fi niciodată la fel.

Pentru niciunul din noi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 31

Hayden

SE AUDE ȚIPĂTUL UNEI CIORI ÎN DEPĂRTARE, UN CÂNTEC pașnic pentru sufletul meu.

E clar că locul meu e la țară. Întoarcerea mea nu a făcut decât să confirme că îmi place stilul meu de viață.

Numai dacă...

Balansoarul acesta a devenit cel mai bun prieten al meu.

Când lucrurile devin prea grele, ceea ce se întâmplă deseori, legănatul mă ajută să-mi păstrez mintea întreagă. Ca pe un copil, mă liniștește până mă simt mai bine. Razele blânde și aurii dispar cu încetinitorul dincolo de munte în timp ce apune soarele.

Șase săptămâni fără el.

Fără un sărut, o îmbrățișare, o glumă doar a noastră, fără iubire.

Unele zile trec repede, în timp ce în altele abia reușesc să respir.

Abia mă agăț de viață.

Formez numărul și aștept. Îmi răspunde căsuța vocală.

Abonatul pe care l-ați apelat are telefonul închis.

Scanned with CamScanner

— Unde eşti, Eddie?

Încep să mă îngrijorez. N-am mai primit veşti de la el de câteva săptămâni. Ne sunăm pe rând şi e rândul lui. Dar nu m-a sunat şi acum nu răspunde.

Nu îi stă deloc în fire. Apelurile lui sunt atât de regulate, încât mi-aş putea seta ceasul după ele.

Sper să fie în regulă.

Este. Nu mai exagera!

Se lasă întunericul şi briza caldă suflă peste mine, dându-mi părul în ochi şi stârnindu-mi un milion de amintiri frumoase. Zâmbesc, gândindu-mă la frumosul meu Christopher. Nu regret nici măcar o clipă că m-am îndrăgostit de el, pentru că acum ştiu cum e să fiu în paradis, atunci când pentru o vreme a fost al meu.

Mă las pe spate în balansoar şi îmi trag cuvertura împletită peste picioare, relaxându-mă la venirea serii.

Numai dacă...

Zece zile mai târziu

Avionul aterizează în Barcelona şi mă uit pe fereastră cum înaintăm pe pistă. N-am reuşit să dau de Eddie şi încep să-mi fac tot mai multe griji. Ştiu că trebuie să existe un motiv rezonabil pentru care nu răspunde la telefon, dar nu mă pot linişti până nu aflu ce face.

În plus, aveam nevoie de un pretext să plec de acasă. Ferma mă face să mă simt claustrofobă.

Sinceră să fiu, nu ştiu unde naiba ar trebui să fiu în clipa asta. Orice loc pare nepotrivit şi sper ca distanţa să-mi ofere puţină luciditate.

Încă n-am reînceput să lucrez. De câte ori sunt pe punctul de a mă angaja pe un post, ceva mă reţine, şi e

Scanned with CamScanne

ridicol, pentru că trebuie neapărat să mă adun odată. Am 26 de ani și nici măcar nu am o slujbă.

Îh!

Încerc să fiu bună cu mine însămi. După ce va trece suferința asta, cu siguranță lucrurile se vor schimba.

Mă mișc mecanic și cobor din avion. Îmi iau bagajul, iau un Uber până la hostel și, când mașina oprește lângă trotuar, privesc uimită pe geam. O multitudine de amintiri îmi năvălesc în minte.

Aici e...

Hostelul unde ne-am cunoscut.

Șoferul coboară din mașină, trezindu-mă din reverie, și cobor ezitând.

Nu mă așteptam ca locul acesta să-mi stârnească atâtea emoții.

— Poftim, domnișoară!

Șoferul pune valiza pe trotuar.

— Mulțumesc!

— Seară frumoasă!

— La fel!

El urcă în mașină și pleacă, iar eu rămân și mă uit lung la clădire. Nici măcar nu știu dacă vreau să intru. Faptul că mă aflu aici va anula tot procesul de vindecare prin care trec? Asta e.

Am nevoie de o încheiere. *Intră și gata!*

Trag valiza pe roți până la recepție. E trecut de zece seara și știu că se închide în curând. Nu e nimeni la recepție.

— Bună! strig.

Aud muzică și râsete din zona barului și zâmbesc. Aici nu s-a schimbat nimic.

— Vin acum! se aude o voce de femeie din biroul din spate.

Scanned with CamScanner

Aştept răbdătoare şi în cele din urmă apare.

— Scuze, vorbeam la telefon!

Îmi zâmbeşte. E o fată nouă, n-am mai văzut-o până acum.

— E în ordine! Am o rezervare pe numele Hayden Whitmore.

— Sigur.

Scrie ceva la computer.

— OK, ai o cameră privată pentru o săptămână?

— Da.

Cercetează cheile de la cameră şi altele, iar eu arunc o privire la locul familiar. Fără îndoială, e un loc care mă face să mă simt mai bine.

— De fapt, pot să prelungesc şederea cu încă o săptămână, dacă e posibil? o întreb.

— Să văd!

Tastează din nou.

— Da, e în regulă.

Îmi dă cheia.

— Ai mai stat la noi?

— Da, îi răspund zâmbind.

— Grozav! Eşti la ultimul etaj, camera 209. O iei pe scări, în spatele holului. Liftul e stricat.

Afurisitul de lift nu a funcţionat niciodată de când am venit aici acum un an.

— Mulţumesc! Ştii cumva dacă Eddie lucrează la bar în seara asta? o întreb.

— Îmi pare rău, n-am idee! îmi răspunde. Am fost prea ocupată. Nici măcar n-am ieşit până acolo.

— OK, mersi!

Merg pe coridor şi car valiza două etaje, zâmbind în sinea mea. Nu mă pot plânge de serviciile de la hostelurile pentru excursionişti pentru că nu există servicii.

Scanned with CamScanne

Mă târăsc pe coridor, găsesc camera și deschid ușa. E un pat dublu și o noptieră, cu o chiuvetă și o oglindă deasupra. E curat și e ordine. Mi-aș dori să mai fie apartamente. În fine! Va fi bine.

— Se potrivește de minune.

Las valiza jos, mă spăl pe față și îmi adun părul într-o coadă în vârful capului.

Mă îmbrac cu o rochie răcoroasă de vară și cobor la bar.

Muzica e zgomotoasă și oamenii dansează. Beculețele de petrecere sunt înșirate prin curte și locul e plin de viață.

— Bună, scumpo!

Un tip îmi zâmbește și mă măsoară din priviri.

— Unde te duci?

— Bună!

Îi zâmbesc fals și merg mai departe, căutându-l pe Eddie. *Îh, nu merg nicăieri cu tine!* Îmi croiesc drum prin mulțime și îl văd. Servește un grup mare de băieți și atunci își ridică ochii. Se luminează la față și, cât ai clipi, dă fuga din spatele barului și mă prinde în brațe, cât pe ce să mă culce la pământ.

— Hazen!

Mă strânge tare în brațe.

— Te-ai întors!

Încep să râd.

— Sigur că m-am întors. Am fost foarte îngrijorată. De ce nu răspunzi la telefon? îl întreb.

Se schimbă la față.

— Mi-a fost furat.

— O, scumpule!

Văd cât de dezamăgit este.

Scanned with CamScanner

— E OK! O să-ți iei altul în curând.

Acum mi se pare uriaș.

— Ai crescut vreo cincisprezece centimetri? îl întreb râzând.

— Puțin.

Îl îndepărtez de mine și-l privesc de sus în jos.

— Slavă Domnului că ești bine!

Îmi zâmbește prostește. Acum e mai înalt ca mine.

— Uite ce arătos te-ai făcut!

Îi zâmbesc cu mândrie.

Mă prinde în brațe, ținându-mă strâns.

— Ești bine aici?

— Da. Întoarce-te la treabă și ne vedem mai târziu!

— Nu pleci, nu? Ia loc la bar și îți aduc ceva de băut! îmi spune plin de optimism, trăgându-mă spre un scaun de la capătul barului.

— OK!

Mă așez pe scaun cu un zâmbet.

Eddie se întoarce după bar, îmi prepară o băutură și mi-o așază în față.

— Mulțumesc!

— Termin la unu, adaugă el.

— O să fiu în pat înainte de ora aia, frățioare.

Îmi zâmbește caraghios.

— Ce e?

— Mi-ai spus „frățioare".

E atât de drăgălaș, că îmi vine să leșin.

— Normal că ți-am zis „frățioare". *Chiar ești* un frățior.

Râde și se întoarce la treabă. Iau paharul și beau. Ridic privirea și dau cu ochii de Christopher. Stă la celălalt capăt al barului.

Scanned with CamScanner

Poftim?

Ne uităm unul la altul și îmi zâmbește sexy.

Inima mi se zbate în piept cu încetinitorul. Se ridică și vine spre mine.

— Acrituro!

Îmi zâmbește blând.

— Bună!

Se apleacă și mă îmbrățișează, iar eu închid ochii, lăsându-mi capul pe umărul lui puternic. Mirosul parfumului său mă învăluie.

Mi-e dor de el!

— Ce cauți aici? mă întreabă.

— Nu reușeam să dau de Eddie. Eram îngrijorată. Dar tu?

— La fel și eu.

Ne uităm unul la altul în timp ce familiaritatea aceea plăcută reapare între noi. Arăt spre scaune.

— Stai jos și bea ceva cu mine!

— Bine!

Își trage un scaun și luăm loc. Am fluturi în stomac.

E real ce se întâmplă? Care erau șansele să ne întâlnim aici, în celălalt capăt al lumii?

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Sunt bine, îl mint. Dar tu?

Ridică din umeri.

— Mi-a fost și mai bine.

O...

Mă uit în ochii lui și nu vreau decât să-l îmbrățișez, să-i spun că îl iubesc și să-l implor să mă primească înapoi.

— Când ai ajuns aici? îl întreb.

— Acum o săptămână.

Mă încrunt. Credeam că e absurd de ocupat.

Scanned with CamScanner

— Am aflat că Eddie e orfan și că trăiește pe străzi, îmi spune încet.

— Poftim? întreb încruntată.

— E singur pe lume, Acriturо.

Mă schimb la față și mă uit la Eddie, care zâmbește fericit în timp ce servește un client.

— Unde sunt părinții lui?

— Pe tatăl lui nu l-a cunoscut niciodată, iar mama i-a murit când avea opt ani. Nu are alte rude. A fost în plasament, dar l-au trimis la niște nenorociți și a fugit când avea unsprezece ani.

— Vorbești serios?

Dă abătut din cap.

— Doamne, bietul Eddie!

— Nu știe să scrie sau să citească, adaugă încet.

Mi se umezesc ochii.

— Îl iau acasă cu mine.

— Cum adică?

Mă încrunt. Ia decizii pe termen lung fără să mă consulte?

Pentru că nu mai suntem împreună.

— O să vină să stea cu mine la Londra.

Ridică din umeri.

— Asta doar dacă reușesc să-l scot din țară.

Mă uit lung la el, cuprinsă de nedumerire.

— Nu are pașaport sau certificat de naștere. L-am rugat pe prietenul meu, Sebastian Garcia, să mă ajute. L-ai cunoscut, mai știi?

Mă uit la el, atât de tulburată de ceea ce-mi spune, încât nici nu reușesc să formulez o frază coerentă.

— Nu.

— Era pe iahtul acela din Grecia, împreună cu Julian Masters.

Scanned with CamScanner

A, cel arătos!

— Cel cu părul brunet? îl întreb, făcând-o pe proasta.

— Chiar el. E politician la Londra și are origini spaniole. Mă ajută cu birocrația.

— Christopher...

Mă opresc, încerc să-mi adun gândurile.

— Nu poți să-l scoți din Spania. E casa lui.

— Chiar e? îmi răspunde pe un ton țâfnos. Dormea pe o saltea murdară pe jos, singur într-o casă părăsită. Fără apă curentă, fără electricitate. Nu avea nimic. Avea doar vederile mele prinse pe perete, cu fotografia ta în mijloc. Noi suntem *tot* ce are el, Hayden, și nu pot să-l las aici. Nu vreau!

Mă uit la Eddie, care servește un grup de bărbați la bar, și mă copleșesc emoțiile. Mi se pune un nod dureros în gând și încerc să înghit în sec.

Bietul Eddie!

— Chiar dacă este doar până face optsprezece sau nouăsprezece ani, ori până când e destul de mare ca să-și închirieze singur o casă, îmi spune încet. Pot să-l trimit la școală, să învețe să citească și să scrie, măcar să aibă o șansă.

Îl ascult dând din cap, fără să spun nimic.

Nu există cuvinte într-o asemenea situație. Sunt șocată până în măduva oaselor.

Christopher mă privește în ochi.

— La ce te gândești?

Beau din pahar și ridic din umeri.

— Te-ai gândit bine la ce înseamnă asta pentru viitorul tău? Un copil e o mare responsabilitate, Christopher.

— Știu.

Se ciupește de șaua nasului.

Scanned with CamScanner

— Dar ce ar trebui să fac, Acrituro?

— Nu știu, îi șoptesc.

Păstrăm tăcerea o vreme.

— El ce părere are despre toate astea? îl întreb.

Christopher ridică din meri.

— Pare încântat să vină cu mine. Adică, ce alte opțiuni are? Să-i fie frică în fiecare zi că un nenorocit o să-i fure telefonul în timp ce doarme pe jos?

Măiculiță!

Nu-mi imaginez cum e să fii atât de singur. Ce înfricoșător trebuie să fie pentru el! Silueta lui Christopher se încețoșează, așa că îmi șterg repede lacrimile de la ochi.

Christopher se uită drept în față. Arată de parcă duce pe umeri o povară imensă. Și acum știu că așa e.

— Ești un om foarte bun, Christopher!

Mă privește în ochi și aerul scapără între noi. Întinde încet mâna și îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Mă bucur să te văd, Acrituro!

Niciodată n-am simțit o nevoie atât de mare să strâng pe cineva în brațe!

Și nu pot.

Inima îmi bate mai repede și sunt copleșită de noutăți. Totul e diferit, și totuși nimic nu s-a schimbat. Situația noastră oribilă e la fel, și totuși acum pare și mai încurcată.

Există un copil.

Mă ridic brusc.

— Ar trebui să plec.

— Poftim, unde să pleci?

Pare mirat.

— La culcare. Sunt... epuizată.

— Te-ai cazat aici? mă întreabă încruntat.

— Da.

Scanned with CamScanne

— Și eu.

Îmi zâmbește cald.

— Atunci, ne vedem mâine?

— OK, pa! îi spun în grabă.

Trebuie să plec de lângă el imediat.

La dracu', e prea mult!

Îi atrag atenția lui Eddie și îi trimit o bezea în timp ce mă îndrept spre camera mea. Dau buzna pe ușă și încep să mă plimb de colo-colo!

Și acum ce urmează?

Christopher

Stau întins pe nisip în întuneric. Sunetul îndepărtat al petrecerilor se aude în surdină. Plaja e pustie și tăcută. Îmi trec un milion de gânduri prin cap.

Am văzut-o în seara asta...

Mi se pare nefiresc să nu o ating pe Hayden, să nu o țin în brațe și să-i spun câtă nevoie am de ea.

N-am crezut niciodată în dragoste. Credeam că e o fantezie de care oamenii se conving singuri că au nevoie. Nu credeam că e posibil să ții la cineva atât de mult cât țin eu la ea. Și știu că nu putem fi împreună și că nu va merge niciodată între noi, dar faptul că am văzut-o în carne și oase a redeschis o rană. Inima mea tânjește după ceea ce nu poate avea.

Încă o clipă în brațele ei.

O văd cum arăta la bar mai devreme, atât de detașată, atât de diferită de Hayden cea caldă și blândă pe care o știu.

Șapte săptămâni au trecut extrem de greu, dar când am văzut-o în seara asta a fost ca și cum nici nu a plecat.

Sentimentele mele nu s-au schimbat, ba chiar sunt mai puternice.

Scanned with CamScanner

Sunt pur și simplu distrus.

Mă uit la lună. Eu și Hayden am stat atâtea nopți întinși pe plaja asta, visând la viitor. Acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că ea visa și eu ascultam. Știam deja ce soartă mă așteaptă. Doar că atunci nu lăsam să se vadă. Dacă aș fi fost sincer cu mine însumi și cu ea, aș fi putut să ne scutesc pe amândoi de o mare suferință.

Retrospectiva e un lucru minunat.

Numai dacă...

Hayden

Intru în sala de mese cu o nouă hotărâre în minte. Un somn sănătos de noapte a făcut minuni. Am fost nepoliticoasă aseară, când Christopher mi-a spus ce planuri are cu Eddie. Nu l-am sprijinit deloc, dar, în apărarea mea, eram absolut șocată.

Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat era să-l ia pe Eddie la el, dar, după ce m-am gândit toată noaptea la asta, nu mă mai mir. Christopher are cea mai mare inimă dintre toți oamenii pe care îi cunosc.

Normal că vrea să aibă grijă de el. Îl adoră. Și are dreptate: nu poate să-l lase singur aici.

Îl zăresc pe Christopher stând la o masă în spate. Vorbește la telefon și îmi face cu mâna.

Bine...

Îmi las umerii în jos, hotărâtă să fiu mai bună, și mă apropii, după care mă așez lângă el.

Christopher zâmbește în timp ce îl ascultă pe cel de la capătul firului.

— Așa, spune și ascultă iar. Și treaba asta nu se poate grăbi?

Se încruntă și își trage mâna peste față.

Scanned with CamScanner

— Futu-i!

S-a întâmplat ceva?

— Ce este? îi şoptesc.

Îşi dă ochii peste cap.

— Mulţumesc, apreciez ajutorul tău!

Ascultă din nou.

— Atunci, aştept să mă anunţi?

Rămân tăcută şi îl ascult.

— OK, mersi!

Închide telefonul şi oftează adânc.

— Ce e? îl întreb.

— Sunt veşti bune şi veşti proaste.

— Mai întâi, cele bune.

— Pot să-l scot pe Eddie din ţară dacă îl sponsorizez ca şi cum ar fi un angajat, nu un copil fără adăpost.

— OK, păi e bine! îi zâmbesc. Care e vestea proastă?

— Durează în jur de două săptămâni organizarea documentelor.

— Şi care e problema?

— Trebuie să mă întorc la birou. Nu am cum să scap. Am programate şedinţe una după alta şi nu le mai pot anula, dar nici nu pot să-l las singur aici. Dacă i se întâmplă ceva, nu o să mi-o iert.

— O!

Mă gândesc o clipă.

— Aş putea să stau eu cu el.

Christopher se încruntă.

— Da, de ce nu? întreb, ridicând din umeri. Nu trebuie să mă întorc acasă. O să stau aici cu el, iar voi doi vă puteţi continua munca. Pe urmă, când documentele vor fi gata, te întorci şi îl iei.

Scanned with CamScanner

— Ai face asta pentru mine?

— Sigur că da. Aș face orice pentru tine, Christopher.

— Serios?

— Ești cel mai bun prieten al meu.

Îi zâmbesc.

Îi cade fața.

— M-ai încadrat la prieteni?

— Scumpule!

Ridic mâna și o așez peste a lui pe masă.

— Am fost prieteni la început și vom rămâne prieteni mereu.

— Dar cum rămâne cu...

— Situația noastră nu s-a schimbat, și oricât am ține unul la altul...

Mi se frânge vocea, pentru că nu vreau să o spun cu glas tare.

— Ai dreptate, încuviințează el. Nu va merge niciodată între noi. Știu asta.

Simt o împunsătură în inimă. Speram să-mi spună că există o soluție pentru problema noastră.

Dar nu s-a schimbat nimic.

— Și când pleci? îl întreb ca să schimb subiectul.

— Mâine.

— O!

Mă privește în ochi.

— Atât de curând?

— Da.

Dau din cap, dezamăgită.

— Bine!

— Mai întâi o să vă închiriez un apartament drăguț în care să stați.

Scanned with CamScanner

— Nu, suntem în regulă aici. Eddie poate să lucreze și nu e prea diferit pentru el.

— Ești sigură?

— Da, bineînțeles! îi zâmbesc. Întoarce-te la Londra și fă ce ai de făcut! Noi vom fi bine.

Îmi vine să spun că nu-mi mai pasă de planurile mele de viață. Câtă vreme face și el parte din ele, atunci mă descurc. Dar știu că nu pot. Cum mi-am așternut, așa trebuie să dorm.

— Mă întorc după el cât pot de repede.

După el.

— OK!

Mă forțez să zâmbesc.

— E un băiat norocos că te ocupi de el.

— Eu sunt cel norocos.

Ne privim în ochi și...

O...

Inima mea tânjește după bărbatul ăsta frumos.

Eddie intră în restaurant ca o vedetă rock, iar Christopher zâmbește și îi face semn să se apropie.

— Eddie, fratele meu!

— Bună, Hazen!

Eddie zâmbește și se așază lângă mine.

— Bună dimineața, frățioare!

Îi zâmbesc și îi dau părul la o parte de pe față. El îmi zâmbește și inima mea se topește. Îl iubesc pe băiatul ăsta!

— Vești bune! îi spune Christopher. Se pregătesc documentele ca să vii să stai cu mine.

Eddie face ochii mari de bucurie.

— Serios?

Scanned with CamScanner

— Serios! îi zâmbește Christopher. Dar va mai dura puțin.

— Cât timp?

— Câteva săptămâni, iar eu am de lucru, așa că mă întorc la Londra.

Lui Eddie îi cade fața.

— Dar Hazen o să rămână cu tine până mă întorc.

Eddie își îndreaptă privirea spre mine, așteptându-mă să-i confirm.

— E bine așa? îl întreb zâmbind.

Își mușcă buza de jos ca să-și ascundă zâmbetul.

— Și pe urmă vii și tu la Londra cu noi? întreabă el optimist.

— Hazen nu locuiește la Londra, răspunde Christopher în locul meu. Ea stă la țară.

— O!

Eddie se încruntă, gândindu-se la răspunsul lui.

— Noi doi ne vom distra cât e Christopher plecat.

Zâmbesc ca să-l încurajez.

El dă din cap și observ că-i e teamă că ar putea să nu se mai întoarcă.

— Se întoarce să te ia, Eddie, îți promit!

Eddie mă privește în ochi, apoi se uită la Christopher.

— Normal că mă întorc după tine. Ți-am spus, noi trebuie să fim împreună, îi spune Christopher.

Au!

Mi se pune un nod în gât și îmi împing scaunul în spate până nu mă fac de râs.

— Azi am niște treburi. Ne vedem mai târziu?

Mă ridic.

— Bine! zâmbește Eddie bucuros. Pa!

Scanned with CamScanne

— Pa!

Ies din restaurant și din hostel până în stradă. Nu am nimic de făcut, dar știu că nu pot să stau în apropierea lui Christopher Miles. Mergem mai departe.

Trebuie să rămân puternică.

Intru în baia comună la unsprezece noaptea. Câteva dușuri sunt pornite, dar din fericire baia e destul de goală.

Am plecat de la bar acum o oră.

Mi-e greu să fiu în preajma lui, mai ales când nici nu se uită la mine. E cea mai lentă și dureroasă formă de suferință.

Pun lucrurile pe chiuvetă și mă privesc îndelung în oglindă. Văd o față tristă, de nerecunoscut.

L-am pierdut.

Răsuflu adânc și intru în cabină, după care pornesc dușul. Agăț prosopul în cui și mă dezbrac. Mă apropii și-mi vâr capul sub apa fierbinte. O să-mi spăl părul ca să încerc să mă simt mai bine.

Ies de sub apă ca să-mi iau trusa cu articole de baie, dar nu e pe raft.

— Ce naiba?

Am adus-o cu mine. Știu că așa am făcut.

La naiba, am lăsat-o acolo pe chiuvetă. Îmi pun prosopul și deschid ușa cabinei, dar dau nas în nas cu Christopher. E gol și nu are decât un prosop în jurul taliei. E bronzat și are mușchii tonifiați. Pieptul lui lat îmi înmoaie genunchii.

Neputând să mă abțin, scot un icnet zgomotos.

— Ce faci? mă bâlbâi.

— Duș.

Scanned with CamScanner

Își coboară privirea spre corpul meu și se uită din nou la mine, iar ochii îi scapără de dorință.

Ai putea să tai tensiunea din aer cu cuțitul.

Și atunci sare la mine. Mă izbește de perete și mă prinde de păr, trăgându-mi capul pe spate până ne privim în ochi.

— Trebuie să mi-o tragi!

Aerul se electrizează între noi.

— Știu.

Buzele lui le zdrobesc pe ale mele și îmi lipesc fața de a lui. E un sărut sălbatic, nebun, plin de emoțiile acumulate.

În mare parte, de ura față de suferința pe care ne-am provocat-o...

Mă împinge în cabină, trântește ușa și mă lipește de perete.

Ne sărutăm de parcă depinde viața noastră de asta. Supraîncărcare emoțională. Dinții ni se lovesc în timp ce ne pierdem controlul.

El își smulge prosopul și erecția masivă rămâne liberă. Îi atârnă greoi între picioare, și scâncesc simțind-o cum se lipește de mine.

Da!

Mă ridică, îmi desface picioarele și, ținându-se de bază, alunecă înăuntru cu o singură mișcare bruscă.

— Da, futu-i! îmi șoptește.

Ne privim în ochi în timp ce corpul mi se acomodează cu mărimea lui.

O, ce dor mi-a fost de el!

Se retrage încet și alunecă adânc înapoi. Repetăm mișcarea de câteva ori, după care își pierde controlul și mi-o trage tare și repede.

Scanned with CamScanner

Cu furie.

Sunetul pielii ude răsună prin încăpere și văd stele verzi în fața ochilor.

E mistuitor în timp ce mă posedă, mușcându-mă de gât, prinzându-mă cu mâinile de fund, lărgindu-mă cu mișcări adânci și intense.

Dar inima îmi e în pericol. E în cădere liberă înăuntrul meu, scurgându-se odată cu apa în canalizare.

Mi-o trage de parcă nu mă cunoaște, de parcă am fi străini.

Poate asta și suntem.

Se înfige adânc și simt zvâcnetul cunoscut în timp ce își dă drumul înăuntrul meu, făcându-mă să mă schimonosesc de plâns. Niciodată nu își dă drumul înaintea mea. Nu a făcut-o nici măcar o dată.

Într-adevăr, nu-i mai pasă.

Se uită la mine și mă vede în lacrimi. Ochii lui triști îi cercetează pe ai mei.

— Nu pot s-o fac! îmi șoptește.

Se retrage și iese grăbit din cabină. Aud cum își pornește dușul și plâng în tăcere.

Singură.

Își spală urmele mele de pe corp... pentru ultima dată.

Scanned with CamScanner

Capitolul 32

STĂM ÎN FAȚA HOSTELULUI ÎN TIMP CE AȘTEPTĂM UN Uber. Eddie sporovăiește fericit, în timp ce eu și Christopher suntem al naibii de stânjeniți.

Nici nu se uită la mine, iar eu nu pot decât să mă holbez la chipul lui frumos, sperând să zăresc o urmă de emoție.

Orice emoție ar fi suficientă.

Scăparea de moment de aseară a redeschis rana și acum sângerez, având nevoie de o transfuzie urgentă.

Mașina oprește în dreptul nostru, iar Christopher îl îmbrățișează pe Eddie.

— Să ai grijă de Hazen! îi spune. Mă întorc să te iau peste câteva săptămâni și putem începe o viață nouă la Londra.

Eddie îi zâmbește mândru protectorului său.

— OK!

Christopher își întoarce privirea spre mine și un val de tristețe mă lovește ca un marfar. Mă îmbrățișează și mă ține strâns, lipindu-și obrazul de al meu.

Nu pleca!

Ne agățăm unul de altul, pentru că nu vrem să ne luăm rămas-bun, dar știm că trebuie să o facem.

Scanned with CamScanner

Se desprinde din brațele mele și face un pas în spate.

— Trebuie să plec.

Mă forțez să zâmbesc.

— Drum bun!

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! adaugă.

Am nevoie de tine.

— Bine!

Îi ciufulește părul lui Eddie.

— Ne vedem în curând, puștiule!

Apoi urcă în Uber, dând încet din mână, iar mașina iese în trafic.

Eu și Eddie o privim dispărând în depărtare. Inima mi se scurge pe jos într-o baltă de lacrimi.

Eddie se întoarce spre mine, complet netulburat.

— Vrei să mergem la plajă?

Zâmbesc când îi văd inocența desăvârșită.

— Sigur!

Christopher

Stau la birou și privesc în gol.

Niciodată nu m-am simțit atât de demoralizat.

Nu numai că am pierdut-o pe femeia pe care o iubesc, dar am și folosit-o pentru sex.

Și a știut-o și ea.

A trebuit s-o fac. Nu m-am putut abține. A trebuit să mă detașez ca să o pot face până la capăt.

În clipa aceea, aveam nevoie de corpul său și nu suportam să am nevoie de ea.

A fost mai bine să mă prefac că nu ne frângeam inima unul altuia în seara aceea, la duș.

A fost mai bine să ne prefacem că nu ne cunoaștem.

Și atunci, de ce mă simt atât de prost?

De parcă lumea mea întreagă s-a sfârșit.

Scanned with CamScanner

Regret că am pierdut-o. Regret și mai mult că i-am tras-o și atât.

Cu Hayden Whitmore fac dragoste, nici mai mult, nici mai puțin.

Nu știu de ce am ajuns până acolo.

Poate acum sunt defect? Poate mi-a stricat definitiv cheful de sex fără obligații?

O văd mereu cum se uita la mine, văd suferința din ochii ei.

Știa. În clipa aia știa că ar fi putut fi oricine în locul ei.

Am făcut-o doar ca să încerc să-mi protejez inima frântă.

Nu a funcționat.

Nu pot să las lucrurile așa. Trebuie să-mi cer scuze că am fost atât de rece.

Vinovăția mă omoară cu zile.

Formez numărul ei și închid ochii în timp ce sună.

— Alo! îmi răspunde.

Mi se pune un nod în gât și rămân pe fir, șocat de impactul pe care îl are vocea ei asupra mea.

— Bună, Hayden! reușesc să îngaim.

Tace, așteptând să spun ceva.

— Hayz! încerc să exprim ceea ce vreau să spun. Te-am sunat să-ți cer iertare.

— Pentru ce?

— Pentru felul în care m-am purtat în seara aceea la duș.

Tăcere...

— Eu doar...

Mi se încețoșează vederea din cauza lacrimilor.

— A trebuit să te țin la distanță.

— De ce?

— Pentru că sunt supărat pe tine că mi-ai frânt inima.

— Chris! spune încetișor.

Scanned with CamScanner

— Mă simt îngrozitor și nu mă pot ierta. Și știu că noi nu eram așa. Nu meritai asta.

— E în ordine! îmi șoptește, și îmi dau seama că plânge.

— Eu doar...

Mă strâmb.

— Mi-e dor de tine!

— Știu, iubitule. Și mie mi-e dor de tine!

Treaba asta nu ajută la nimic.

— Trebuie să închid, spun grăbit.

— Christopher...

— La revedere!

Îi curm vorba și apoi închid telefonul.

Îmi sprijin capul în mâini. „Devastare" e puțin spus.

Hayden

Stau la micul-dejun și beau o cafea în timp ce Eddie îmi povestește cu lux de amănunte despre tura la bar de seara trecută.

— Și pe urmă tipul ăsta a aruncat cu gheață și a început altă bătaie.

Îmi spune mai departe o poveste elaborată.

Îl ascult zâmbind. Nu mi-am dat seama niciodată ce vorbăreț e sau poate abia acum observ, pentru că ne petrecem foarte mult timp împreună.

Au trecut două săptămâni de când a plecat Christopher și mi-a plăcut să am parte de timpul acesta prețios petrecut alături de Eddie.

Mă uit la ceas. Christopher îl va suna în curând. Așa face în fiecare dimineață și, la sfârșit, va cere să vorbească și cu mine.

Iar conversația de cinci minute cu el îmi va însenina toată ziua.

Scanned with CamScanner

Discuțiile noastre despre nimic important înseamnă totul pentru mine.

Cu precizie de ceasornic, îmi sună telefonul, iar numele Christopher apare pe ecran. Îi întind telefonul lui Eddie și el zâmbește larg când răspunde:

— Bună, Christo!

Urmăresc cum stau de vorbă și Eddie vorbește animat, cu un zâmbet imens și caraghios pe față. Și lui îi înseninează ziua discuțiile cu Christopher.

Aștept răbdătoare și îi ascult vorbind despre ultimele 24 de ore și ce au făcut în acest răstimp.

E rândul meu.

Christopher vorbește mai departe, iar Eddie zâmbește în timp ce îl ascultă.

E rândul meu!

Abia mă abțin să nu-i smulg telefonul din mână.

— Azi? spune Eddie. Mergem la piața de fructe, pe urmă Hazen vrea să-și cumpere o rochie, așa că trebuie să mă duc cu ea.

Își dă ochii peste cap de parcă e o pacoste.

Zâmbesc. Adevărul este că îi place să facă orice e normal. Orice facem împreună e distractiv pentru el.

Eddie lasă telefonul jos.

— Christopher spune să nu-ți cumperi rochii albe.

Pufnesc în râs.

— Povestește-i despre citit! îi șoptesc.

— Ah, da! zâmbește Eddie încântat. Eu și Hayden am început lecțiile de citire. Mă învață să citesc.

Aud vocea lui Christopher mai tare. Îi place ce aude.

— Și am cumpărat niște creioane și am desenat pe plajă, adaugă el mândru.

Îl ascult cu un zâmbet pe față.

Scanned with CamScanne

— Şi Hayden mi-a cumpărat nişte cărţi pentru copii.

Îşi dă ochii peste cap.

— Despre pui de animale, maşini şi alte chestii.

— Pe care le-ai memorat deja, îi amintesc. Trebuie să o luăm de la început, mai ştii?

Ei stau de vorbă mai departe şi *e rândul meu*, la naiba!

În cele din urmă, Eddie îmi întinde telefonul.

— Vrea să vorbească şi cu tine.

Îmi sare inima din piept.

— Alo!

— Bună, Acrituro!

Vocea lui e gravă şi sexy. Îmi dă o senzaţie de căldură şi catifelare.

— Ce mai faci?

Acum, bine.

— Sunt bine, dar tu?

— Sunt bine.

Rămânem pe fir de parcă avem un milion de lucruri de spus, dar nu suntem capabili să le rostim.

— Cum ţi-a fost ziua? îl întreb.

— Ocupată. Încerc să fac cât de multe pot ca să-mi eliberez programul când va veni el.

— E o idee bună.

— Azi am vorbit la ambasadă. Se pare că va mai dura două săptămâni.

— O!

— E OK? mă întreabă.

— Poţi să vii într-un weekend să ne vezi... Să *îl* vezi? mă corectez.

Rahat!

— Nu pot, iubito! Am de lucru.

„Iubito."

Scanned with CamScanner

— Desigur.

Rămân pe fir. Încercând să mă gândesc la ceva inteligent de spus.

— Ai mai ieşit în oraş? îl întreb emoţionată.

— N-am mai ieşit de când ai plecat.

— Nu? îi şoptesc.

— Acolo nu găsesc nimic din ce îmi doresc.

Zâmbesc. Mai rămânem puţin la telefon. Acum, în timp ce vorbim, pluteşte ceva magic între noi.

Mai profund decât sexul, mai aparte decât dragostea. O înţelegere pe care nici măcar noi nu o pricepem.

— Nu-ţi pot spune cât de mult apreciez că faci asta pentru mine, Acrituro! îmi spune cu blândeţe. Poate eu şi Eddie am putea să te vizităm la fermă într-o zi?

— Mi-ar face plăcere.

Simt o strângere de inimă. Îmi doresc mai mult decât o vizită.

— Ar trebui să te las să închizi, îi spun.

— Nu, nu închide! îmi cere înainte să se poată opri. Adică, bine, sigur!

— Poţi să mă suni diseară, dacă vrei.

Ridic din umeri.

— Serios?

— Aha! Adică, Eddie lucrează, dar, dacă vrei să vorbim sau...

— Te sun diseară.

Zâmbesc cu optimism.

— Pa!

— Pa!

Rămânem pe fir, aşteptând, şi două cuvinte lipsesc din felul în care ne luăm rămas-bun.

Două cuvinte pe care îmi doresc cu disperare să le aud.

Scanned with CamScanne

— Vorbim diseară! îmi spune într-un târziu.

— Pa!

Închid, și Eddie își dă ochii peste cap.

— Ce e?

— De ce faci mutra asta de câte ori vorbești cu el? mă întreabă.

— Ce mutră?

— Mutra aia siropoasă.

— Nu fac așa! pufnesc.

— Ba da!

— Mănâncă-ți micul-dejun! îi spun, arătând la mâncare. Avem de colorat.

Telefonul îmi vibrează pe masă.

Christopher

Parcă aș fi o admiratoare, jur! Numai cât îi văd numele pe ecran simt că intru în priză.

— Bună! îi răspund.

— Bună!

Vocea lui sună familiar și sexy, și îmi dă fiori pe șira spinării.

— Cum a fost ziua iubitei mele?

Iubita lui.

Zâmbetul aproape îmi despică fața în două.

— A fost plăcută. Acum e și mai plăcută.

Ceva s-a schimbat, și nu îmi dau seama exact ce anume, pentru că nu vreau să cobesc. Știu doar că discuțiile noastre la telefon, la ore târzii, au devenit mai plăcute, mai intime.

Nu vorbim despre ceva anume, dar vorbim despre toate. Nici măcar o dată nu am vorbit despre relația noastră sau cum stau lucrurile acum, dar măcar vorbim.

Scanned with CamScanner

În fiecare zi.

Îl sună pe Eddie dimineața și vorbește puțin cu mine, dar pe urmă mă sună seara târziu și vorbim ore întregi.

Mi-e dor de noi!

Și vreau să încercăm din nou. Regret multe lucruri în legătură cu felul în care ne-am despărțit. Ar fi trebuit să rămân. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Simt că sfârșitul relației noastre a fost din vina mea, dar nu știu cum să deschid subiectul. Sper că va aduce el vorba de asta, dar nu o face. Faptul că ne iubim nu a fost niciodată pus la îndoială.

Cu toate astea, situația noastră este încă neschimbată. El încă iubește viața la oraș; mie îmi place la țară. Nu știu cum să rezolvăm acest lucru. E o problemă majoră. Așadar, nu știu dacă va funcționa.

Sau dacă el vrea măcar să încerce.

Însă devotamentul lui față de Eddie a confirmat ceea ce știam deja.

El e alesul.

Christopher Miles e o persoană specială, și nu cunosc niciun bărbat, cu atât mai puțin un playboy miliardar, care să adopte un copil fără adăpost. Asta îi va schimba toată viața, dar lui nu îi pasă. E foarte altruist!

Grijuliu și curajos.

Ideea este că văd viitorul nostru foarte clar, pentru noi trei.

E perfect!

Trebuie doar să descopăr cum putem ajunge acolo.

— M-am gândit la ce școală va merge Eddie, mă anunță.

— Nu sunt sigură că școala e o opțiune grozavă, îi răspund.

— Cum adică?

Scanned with CamScanner

— Copiii sunt răi, Chris. El nu știe să scrie și să citească. Îl vor șicana, și cred că dacă îl duci la o școală de fițe nu faci decât să-l pregătești de un eșec.

— Dar trebuie să învețe, Acrituro! Nu se poate să nu meargă la școală!

— Nu spun să nu meargă niciodată. Ci doar la început. Cred că ar trebui să studieze acasă pentru o vreme.

— Dar cum o să-și facă prieteni?

— Nu de prieteni are nevoie, ci de o familie. Prietenii vor veni mai târziu, dar în etapa asta are nevoie de protecție. A trecut prin destule.

— Hmm, probabil...

Face o pauză de gândire.

— Aș putea...

Mă opresc, temându-mă de reacția lui.

— Aș putea veni să ajut pentru o vreme.

— Cum adică?

— Aș putea să stau și să te ajut cu Eddie.

— Nu vreau să te muți aici pentru Eddie, Hayden. Dacă te muți aici, trebuie să o faci pentru mine.

Închid ochii. Inima îmi bubuie în piept.

Futu-i!

Spune-o odată!

— Christopher, îmi pare rău că nu m-am străduit mai mult! îi șoptesc. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să rămân și să rezolv problema împreună cu tine. Mă simt ca o mare ratată.

Tace.

— Simt că am stricat totul și nu știu cum să repar lucrurile.

— Nu, iubito! îmi spune încet. A fost vina mea. Am pus prea multă presiune pe tine.

Scanned with CamScanner

— Nu ai făcut asta. Ai făcut totul așa cum trebuia.

— Ce vrei să spui? mă întreabă.

— Spun că vreau să-mi mai dai o șansă.

Îmi bate inima cu putere și mă sperie reacția pe care ar putea să o aibă.

— Spun că...

Ridic din umeri.

— Mă voi strădui mai mult să mă acomodez, iar apartamentul va fi minunat. O să mă obișnuiesc cu el.

— Nu vreau să fii nevoită să te obișnuiești.

— *Nu mă pot* obișnui să trăiesc fără tine, îi șoptesc.

— Haze! îmi spune încet. Ai idee cât de mult te iubesc?

Mă podidește plânsul.

— Îmi pare atât de rău!

— Iubito, mie îmi pare rău!

— Înseamnă că pot să mă întorc? întreb cu optimism.

— Sigur că poți să te întorci. Te iubesc, doar știi asta!

Suspin zgomotos, copleșită de ușurare.

— Te iubesc!

— Acum trebuie doar să rezolvăm cu viza ca să putem fi împreună.

Râd printre lacrimi.

— Noi trei.

— Da, îmi spune zâmbind. Noi trei.

După patru săptămâni chinuitor de lungi

Avionul aterizează pe pistă și Eddie zâmbește entuziasmat, privind pe geam. Eu abia îmi pot stăpâni emoțiile.

Îl voi vedea!

Acum totul pare diferit între mine și Christopher. De parcă am fost la război, în tranșee, împreună, și acum am

Scanned with CamScanner

răzbătut până la capăt. Mă simt mai aproape de el ca niciodată și nu e puțin lucru, pentru că mereu am fost apropiați.

Am decis ca el să aștepte la Londra și eu să-l aduc pe Eddie acasă. Nu avea rost ca el să zboare până acolo doar ca să ne întoarcem împreună cu avionul. A muncit foarte mult ca să-și poată lua puțin timp liber până se instalează Eddie.

Avionul oprește pe pistă și așteptăm în timp ce pasagerii coboară încet. E după-amiază devreme și ne croim drum prin aeroport. Eddie aproape nu-și mai încape în piele de nerăbdare.

Christopher așteaptă lângă ușă și râde cu poftă când îl vede pe Eddie, alergând să-l îmbrățișeze. Stau și aștept.

E rândul meu!

Se întoarce spre mine și îmi zâmbește sexy și alene, stârnindu-mi fluturi în stomac. Cunosc privirea aia.

— Bună, Acrituro!

— Bună!

Mă ia în brațe și mă sărută tandru, ținându-mi fața în palme.

— Hai să mergem acasă!

„Acasă."

Ne conduce prin aeroport spre parcare.

— Cum a fost zborul? îl întreabă pe Eddie.

— A fost grozav. Ar trebui să vezi totul de acolo, de sus! răspunde Eddie cu un icnet.

Christopher îl ascultă râzând. Bucuria lui Eddie e molipsitoare.

— Unde e Hans? îl întreb, privind în jur.

— Am condus eu.

— Da?

— Aha!

Scanned with CamScanner

Ridică o cheie și se aprind farurile unui SUV în timp ce se descuie.

— A cui e mașina asta? îl întreb, privind-o încruntată.

— M-am gândit că e timpul pentru o mașină practică, acum, că Eddie aici.

Eddie face ochii mari și zâmbește cu gura până la urechi de încântare.

— O! exclam zâmbind. Sunt impresionată!

— Treci în spate, puștiule! îi spune Christopher.

Eddie sare în mașină și eu urc în față, după care ieșim în trafic.

— Ar fi trebuit să vezi ce repede mergea avionul în timpul decolării, icnește Eddie de pe bancheta din spate.

Christopher zâmbește. Se uită la fața încântată a lui Eddie în oglinda retrovizoare.

— Da?

— Și am primit mâncare!

Eddie continuă să rostească un milion de cuvinte pe secundă.

— Ce ai primit? întreabă Christopher.

— Ceva cu pui și desert. Cum se chema desertul, Hazen?

— Negresă cu ciocolată.

— Da, așa, și a fost atât de bună, încât am mâncat-o și pe a lui Hazen, pentru că ea era deja sătulă. Și am băut limonadă, iar doamna ne-a dat prosoape calde, și nu știam ce trebuia să fac cu el, dar te ștergi pe față cu el, în caz că nu știai.

Christopher chicotește în timp ce-l ascultă.

Eddie turuie mai departe, povestindu-i lui Christopher despre zbor în cele mai mici detalii, iar eu privesc pe geam cu un zâmbet pe buze.

E o zi fericită!

Scanned with CamScanner

*

După vreo oră, suntem încă în mașină și privesc în jur, nedumerită.

— Unde suntem?

— E o rută ocolitoare. Traficul e aglomerat în oraș în seara asta.

— A, bine!

Zâmbesc, imaginându-mi fața lui Eddie când o să vadă apartamentul elegant al lui Christopher. Nu-mi pot imagina cât de străin pare totul pentru el. Nu că ți-ai putea da seama cu ușurință. E atât de bucuros, încât nu i-a tăcut gura deloc.

Ieșim de pe autostradă și mergem pe un drum de țară.

— Asta *chiar* că e o rută ocolitoare!

Privesc în jur încruntată.

— O să trec să iau ceva de la un prieten. Locuiește aici.

— Ce trebuie să iei?

— Tipul e tată de băieți și are niște lucruri pentru Eddie. N-am avut timp să sun și să le iau. Nu durează mult.

— A, bine!

Ciudat!

Intrăm pe o alee și văd o pancartă atârnată de un stâlp lângă poartă.

LA DRACU'-N PRAZNIC

Poftim?

Mă uit curioasă la Christopher, iar el zâmbește și îmi face cu ochiul.

— Prietenul tău și-a denumit proprietatea La Dracu-n Praznic? întreb încruntată.

— Aha!

Scanned with CamScanne

Sprâncenele mi se ridică automat.

— Ei bine, acum le-am văzut pe toate!

Christopher râde și continuăm drumul. Soarele se pregătește să apună și nu văd decât coline înverzite în depărtare.

— Uau, ce frumos e aici!

— Nu-i așa? spune Christopher nonșalant, concentrându-se la drum.

Mergem și mergem fără oprire. E cel mai lung drum din istorie.

— Cât de mare e proprietatea? îl întreb. Cred că e imensă.

Christopher ridică din umeri.

— Nu știu, probabil vreo câteva sute de hectare.

— Hmm!

Urcăm un deal și văd un șir mare și frumos de copaci care duc spre o casă veche. În față sunt câteva mașini parcate și un bărbat stă pe treptele de la intrare.

Christopher îi face semn cu mâna pe geam și claxonează, iar bărbatul îi răspunde cu un salut similar.

Eu și Eddie ne uităm la casă în timp ce mașina oprește pe o alee circulară foarte mare.

— Intrați? ne întreabă Christopher.

— Hmm...

Mă uit în ochii lui Eddie.

— OK!

Coborâm șovăind și bărbatul coboară treptele.

— Bună, Hayden! strigă el.

Mă încrunt. Îl cunosc? În timp ce vine spre noi, observ că e Elliot, fratele lui Christopher.

— O, bună! îi zâmbesc.

Scanned with CamScanner

Așa e, el locuiește într-o casă la țară.

— Ce mai faci?

Mă sărută pe obraz.

— Mă bucur să te văd!

Christopher îl prezintă pe Eddie.

— El e Eduardo. Acesta e fratele meu, Elliot, îi spune lui Eddie.

— Bună, amice!

Elliot dă mâna cu Eddie.

— Ce fermă frumoasă ai! îi spun încântată.

— Da, nu-i așa? răspunde Elliot zâmbind.

Se sprijină pe vârfurile degetelor de la picioare, părând bucuros.

— Eddie, vreau să-ți arăt ceva la grajduri.

Eddie se uită curios la mine, iar Christopher îl bate ușor pe spate, încurajându-l.

— E în regulă! Du-te cu Elliot.

Elliot pleacă și Eddie îl urmează ezitând. Privesc în urma lor.

— Vreau să-ți arăt ceva, Acrituro!

Christopher mă ia de mână și mă conduce pe scări spre clădire. E o casă veche și afectată de vreme, și parcă ar fi de pe altă lume.

— Doamne, ce frumoasă e casa! exclam cu un zâmbet.

Christopher deschide ușa și rămân cu gura căscată. Camera e plină de flori și sunt lumânări aprinse peste tot. Îi arunc lui Christopher o privire întrebătoare.

Ochii lui mari și sexy mă fixează, iar el mă ia de mână.

— Am ajuns să înțeleg un lucru, Acrituro.

— Ce anume? întreb șoptit în timp ce inima îmi bubuie în urechi.

Scanned with CamScanner

— Nu contează unde locuiesc, pentru că *tu* ești căminul meu. Câtă vreme sunt cu tine, o să fiu fericit.

O!

Mă sărută blând, iar buzele îi rămân lipite de ale mele.

— Am cumpărat ferma asta pentru tine.

— Poftim?

Privesc în jur cu ochii mari.

— Serios?

Christopher se așază într-un genunchi, scoate o cutiuță și o deschide.

— Hayden Whitmore, tu m-ai învățat cum să iubesc pe cineva din toată inima. Credeam că trebuie să fiu un diamant ca să fiu fericit, dar tu mi-ai arătat că e în regulă și dacă sunt cărbune, pentru că tu m-ai iubit așa cum eram. Nu aveai nevoie ca eu să fiu altfel. Eram de ajuns. Vreau să îmbătrânesc lângă tine, să te iubesc și să te protejez toată viața. Vrei să fii soția mea?

Îmi tresaltă inima. *E adevărat ce se întâmplă?*

— O să fac naveta la Londra, și știu că nu e ferma familiei tale, dar...

— Da! îl opresc, așezându-mă în genunchi pe podea lângă el. Da, da, da! îi răspund râzând. Mă mărit cu tine!

Îl sărut. E un sărut tandru și intim, iar buzele noastre nu se mai dezlipesc unele de altele.

E perfect!

Îmi pune inelul cu diamant pe deget. E un singur diamant montat în aur.

Tradițional și perfect.

— Dar tu nu vrei să trăiești la fermă, îi șoptesc.

— Nu pot trăi fără tine. La Dracu'-n Praznic e compromisul nostru.

Scanned with CamScanne

Chicotesc în timp ce ne sărutăm.

— Nu o să numim ferma asta La Dracu'-n Praznic, Christopher!

— De ce nu?

Mă sărută din nou.

— Sper că o să se lase cu o groază de sex anal aici!

Izbucnesc în râs.

— Prostuțule!

Christopher își coboară buzele pe gâtul meu, după care mă împinge spre canapea.

— Avem aproximativ opt minute până se întorc.

Pufnesc în râs, apoi mă uit în jur.

— Unde l-a dus Elliot pe Eddie? îl întreb.

— La plimbare, în caz că mă refuzai.

Chicotesc. De parcă ar fi fost posibil! Îl strâng în brațe în timp ce mă mușcă de gât.

— Te iubesc atât de mult!

Se aude o bufnitură pe verandă, iar Elliot și Eddie dau buzna pe ușa din față. O trântesc în urma lor. Arată de parcă ar fi văzut o stafie și gâfâie, încercând să-și tragă sufletul.

— Ce s-a întâmplat?

Se uită unul la altul.

— Nimic.

— De ce ați năvălit așa pe ușă? se încruntă Christopher.

Elliot își îndreaptă umerii.

— Fără motiv. Voiam doar să... participăm la festivități.

— Am spus zece minute.

Christopher face ochii mari.

— Ți-am dat cincisprezece, răspunde Elliot, căscând ochii la rândul lui.

Scanned with CamScanner

— Au fost doar vreo două, icnește Christopher.

— În fine, cum a mers? întreabă Elliot, uitându-se la noi.

Întind mâna cu un zâmbet caraghios.

— Eu și Hayden ne căsătorim! anunță Christopher cu mândrie.

Eddie face ochii mari, iar Elliot râde în hohote.

— Slavă Domnului!

Aleargă spre mine și mă îmbrățișează.

— Felicitări!

Apoi dă mâna cu Christopher.

— Câine bătrân ce ești!

— Câine bătrân? șoptește Christopher? Pe bune?

Elliot ridică din umeri.

— Mă rog, în mintea mea suna bine. Felicitări! O să te las cu mica ta familie să vă instalați.

„Mica ta familie!"

— Mulțumim!

Îi zâmbesc, recunoscătoare că a venit să aibă grijă de Eddie.

— În weekend, luăm cina la mine acasă să sărbătorim, mă anunță zâmbind.

— Sună bine!

Îl cuprind pe Eddie în brațe, iar el mă privește iubitor.

Elliot deschide ușa și ezită în timp ce se uită în întuneric.

— Ce faci? întreabă Christopher.

— Nimic, răspunde Elliot răstit. Doar... mă uit.

— Ce cauți?

Elliot ridică mâinile și face ochii mari.

— Chestii.

— Ce chestii? se încruntă Christopher.

Scanned with CamScanne

— Am auzit un mârâit în tufișuri, răspunde Eddie.

Christopher face ochii mari.

— Ce fel de mârâit?

— Unul îngrozitor, răspunde Eddie. Imens!

— Ce naiba vrei să spui cu mârâit îngrozitor? se bâlbâie Christopher. De exemplu, de urs?

— De lup.

— Lup? icnește el.

Eu izbucnesc în râs.

— Vorbești serios? Nu există lupi în Marea Britanie! pufnesc.

— Ești sigură? întreabă Elliot, punându-și mâinile în șolduri. Mie mi s-a părut că era lup.

— Aha! dă Eddie din cap. Serios!

— Hmm, sunt destul de sigură!

Îmi scot telefonul să caut pe Google.

— În fine, răspunde Elliot, Christopher, hai să mă conduci la mașină!

— Cine, eu?

Christopher se arată cu degetul, îngrozit.

— De ce trebuie să mor și eu? Du-te naibii singur la mașină! Acum ești ditamai fermierul. Descurcă-te!

Îmi dau ochii peste cap.

— O, Doamne, sunteți jalnici, băieți! Aveți de-a face în fiecare zi la birou cu cei mai mari ticăloși, dar vă speriați de un lup mititel?

Ies pe ușă în grabă.

— Hai!

Elliot mă urmează până la mașină.

— Aveți nevoie de niște lumini aici. E foarte întuneric, se justifică el.

Scanned with CamScanner

Mă uit spre casă și îi văd pe Christopher și Eddie pândind pe după ușă, de parcă se tem pentru viața lor.

Chicotesc, iar Elliot pufnește în râs.

— Multă baftă să trăiești aici cu pămpălăii ăia! îmi spune și mă sărută pe obraz.

— Mersi!

Îi fac cu mâna și mă uit cum se îndepărtează mașina.

Mă duc spre tufișuri și îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc.

— Ce faci? strigă Christopher.

— Verificam, doar.

— Verifică-le mâine, pe lumină! strigă el.

Mă bag între tufe. Elliot are dreptate – chiar *este* beznă aici.

— Hayden! strigă Christopher.

Mă ghemuiesc și mă ascund.

— Hayden! mă strigă. Ce dracu' face acolo? îl aud întrebându-l pe Eddie.

— Nu-i a bună! răspunde Eddie.

Îmi țin gura ca să nu râd în hohote.

— Hayden! strigă Christopher. Nu e amuzant.

— Futu-i, e moartă! zice Eddie.

— Nu spune „futu-i"! răspunde Christopher. Hayden!

Chicotesc cu mâna la gură.

— Hayden! mă strigă.

— Du-te să o cauți! spune Eddie.

— Eu? De ce eu? Tu trebuia să fii cel dur. N-ai trăit pe străzi?

— Ai zis că tu ești părintele! îi răspunde Eddie.

— Și când o găsesc, îi trag o bătaie la fund!

Îl aud coborând treptele furios.

Scanned with CamScanner

— Hayden!

Mă uit printre tufe și-l văd cărând o măturăpe post de armă. Mă strâmb ca să nu râd în hohote.

Se apropie și mai mult.

— Hayden!

Aștept până se apropie și sar în sus, țipând de parcă mă urmărește ceva. Alerg în viteză pe lângă el.

— Ah! strigă el și aleargă înapoi spre casă.

— Ah! țipă Eddie, așteptând lângă ușă.

Christopher aleargă în casă pe lângă mine. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată! Rad atât de tare, încât cad pe treptele din față.

Christopher își bagă capul pe după ușă și mă privește înciudat, neimpresionat de gluma mea.

— Mâine cumpăr un lup și i te dau să te mănânce, bucată cu bucată.

Ușa se trântește, iar eu rămân pe trepte și privesc prin întuneric. Aud vântul printre copaci și animalele în pădurea apropiată. Aud și un pârâu clipocind în depărtare.

E pace și liniște. O senzație de calm mă învăluie ca niciodată până acum.

Sunt acasă!

Christopher

— Și astea sunt hainele tale. Nu știam ce să-ți iau, așa că am luat doar strictul necesar. Putem merge împreună ca să cumpărăm ce mai ai nevoie.

Eddie rămâne tăcut pe pat în timp ce îi arăt noul lui dormitor.

— Dincolo de peretele ăsta, va fi o baie, dar încă nu e făcută. Casa are nevoie de niște reparații.

Scanned with CamScanner

Îmi zâmbește, urmărindu-mă cum mă agit.

A fost o zi mare. A zburat din alt colț de lume. M-a văzut logodit. Aproape a văzut-o pe Hayden mâncată de lup.

— Ești bine, amice? îl întreb. Ești foarte tăcut.

El dă din cap, și îmi dau seama că e emoționat.

— Sper să-ți placă. Nu sunt lupi, cred.

Ridic din umeri.

— Cel puțin, așa sper.

Tace, așa că mă așez lângă el.

— Ce e? îl întreb.

Mă privește în ochi.

— Dacă...

Se oprește înainte să termine.

Mă uit la el și îl văd pe băiețelul speriat care a pierdut tot ce a iubit.

— Dacă nu o să meargă? îl întreb.

Dă aprobator din cap.

— O să meargă.

— De unde știi?

Mă gândesc o clipă.

— Știi, Eddie, m-am tot gândit la asta și am ajuns la o concluzie.

— Ce concluzie?

— O familie nu e doar cea în care te-ai născut. Ți-am mai spus deja, simt că suntem meniți să fim împreună și că ne-am întâlnit dintr-un motiv anume.

Mă privește în ochi.

— Eu și Hayden am vorbit și... Dacă ești de acord, am vrea să te adoptăm. Ne întoarcem în Spania oricând dorești, dar vreau ca tu să faci parte din familia mea și a lui Hayden. Să fim noi trei. Într-o zi, poate vor mai fi și alți copii, iar tu vei avea frați și surori.

Scanned with CamScanner

Se uită lung la mine și văd cum își imaginează viitorul.

— Nu va fi ușor și vor fi zile când ne vom scoate reciproc din minți, dar vreau să fii fiul meu.

I se umplu ochii de lacrimi.

— Ți-ar plăcea? îl întreb încet.

— Foarte mult!

Dă din cap, iar eu îl strâng tare în brațe.

— Mulțumesc, Christo! îmi șoptește, lipit de umărul meu. Mulțumesc foarte mult!

Îi zâmbesc, îmbrățișându-l.

— Spune-mi tată!

SFÂRȘIT

Scanned with CamScanner

Un Playboy miliardar pornește incognito într-o călătorie cu rucsacul în spate prin Europa. Oare cât timp va reuși să se ascundă de iubire?

Sunt bogat, puternic și pot să am orice femeie îmi doresc.

Atunci, de ce oare mă simt atât de gol pe dinăuntru?

În căutarea unui sine mai profund, am hotărât să îmi iau un an sabatic în care pur și simplu să uit de viața mea privilegiată. Un an de călătorii cu rucsacul în spate prin Europa. Asta înseamnă o nouă identitate, niciun contact și aproape niciun ban în buzunar. Nu e un plan rău, cred.

Sau, mai bine zis, așa mi s-a părut până să ajung acolo.

O cameră de hostel aglomerată, mirosuri corporale neplăcute și provocări cu bere, nu există cuvinte pentru a descrie iadul în mijlocul căruia am picat.

Dar, în tot acest haos, am făcut cunoștință cu noua mea colegă de cameră, Hayden Whitmore.

Aceasta doarme în patul de vizavi și recunosc deschis că mai mult mă holbez la ea decât mă odihnesc. E frumoasă, inocentă și inteligentă. Nu e genul cu care sunt obișnuit, dar poate că e femeia perfectă.

Există însă o mică problemă cu divina domnișoară Hayden.

Este total imună la farmecul meu. Nu reușesc să îi captez atenția cu nimic și am fost expediat în categoria „amici".

Cum e posibil?

Partea bună este că sunt incredibil de priceput când vine vorba de rezolvarea problemelor și am venit cu un plan diabolic. Am să mă strecor din categoria asta a amicilor. O să devin cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată, o să o țin de mână, o să o fac să râdă și o să mă culcușesc cu ea în pat.

Brusc, îmi dau seama că asta nu e singura mea problemă.

Hayden este cea care mi s-a strecurat pe sub piele, și poate că prietenia nu mai este de ajuns.

ISBN: 978-606-088-357-9

LEDA BAZAAR

Scanned with CamScanner